karl may

VULTURII DEȘERTULUI

EDITURA EDEN

Consilier literar
Dr. ANTONIU POPESCU

KARL MAY

DIE HELDEN DES WESTENS
DER SOHN DES BÄRENJÄGERS (Band 1)
DER GEIST DES LLANO ESTACCADO (Band 2)

„Union Deutche Verlag gesellschaft”
Stuttgart, 1890

Adaptare de NEDEEA BURCĂ.

La pregătirea pentru tipar a romanului *Fiul Vânătorului de Urşi* s-a folosit, ca text de bază, ediţia *Printre vulturi*, traducere de Elena Dărmănescu, Editura Mecu, 1943.

KARL MAY

Opere – 32

VULTURII DEŞERTULUI

FIUL VÂNĂTORULUI DE URŞI

FANTOMA DIN LLANO ESTACADO

Romane

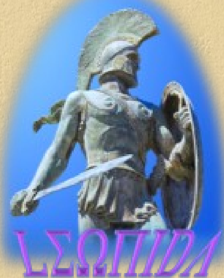
EDITURA EDEN
Bucureşti, 1997

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

Ediţie electronică îngrijită de

I.S.B.N. 973-9141-67-6

CUPRINS

Fiul Vânătorului de Urşi

1. După urme

La sud de ţinutul unde se întâlnesc hotarele celor trei State nord-americane — Dakota, Nebraska şi Wyoming — înaintau călare doi bărbaţi, a căror apariţie ar fi stârnit mare vâlvă oriunde în altă parte. Căci amândoi aveau înfăţişări stranii, aproape înfricoşătoare. Cel dintâi, mai înalt de doi metri, era uscăţiv şi palid, ca o stafie, iar tovarăşul său, neînchipuit de mic şi rotofei, părea că luase forma unei sfere. Totuşi, chipurile lor se găseau la aceeaşi înălţime, fiindcă cel scund călărea pe o gloabă cu picioare lungi, ciolănoase, iar celălalt pe un catâr mic şi slab. Aşa se face că celui gras curelele de piele, care-i serveau drept scări, nu-i ajungeau calului nici până la pântece, iar lunganul nici n-avea nevoie de scări, căci picioarele îi atârnau în asemenea hal, încât, la cea mai uşoară mişcare, atingeau pământul, fără să se mişte din şa.

Fireşte, nici unul, nici altul n-aveau o şa adevărată. Cel mic o făcuse din spinarea unui lup ucis, iar uscăţivul pusese dedesubt o pătură veche şi atât de zdrenţuită, încât şedea de-a dreptul pe spinarea goală a catârului.

Îmbrăcămintea lor avea, de asemenea, o înfăţişare dintre cele mai ciudate. Lunganul purta nişte nădragi de piele, care fuseseră cu siguranţă croiţi pentru cineva cu mult mai voinic. Afară de aceasta, erau acoperiţi cu un strat lucios de grăsime, din pricină că stăpânul lor îi folosea mai totdeauna şi ca prosop şi ca batistă, obişnuind să şteargă cu dânşii tot felul de obiecte care ar fi trebuit mai degrabă aruncate. Picioarele-i goale erau vârâte în nişte ghete despre care ai fi crezut că au fost purtate de Matusalem însuşi, şi că, de atunci, fiecare

stăpân le-a mai pus câteva petice. Nu se putea spune hotărât dacă avuseseră vreodată o anumită culoare, fiindcă luceau în toate cele şapte culori ale curcubeului.

Pe trupu-i deşirat, călăreţul purta o geacă de piele, fără nasturi, care-i lăsa descoperit pieptul negricios. Mânecile îi veneau numai puţin deasupra cotului, aşa încât i se vedeau braţele descărnate, cu venele umflate. Gâtul lung şi-l înfăşurase cu o basma de bumbac, despre care nici măcar stăpânul ei nu-şi mai putea aminti dacă fusese cândva albă sau neagră, verde sau galbenă, roşie sau albastră.

Partea cea mai luxoasă a îmbrăcămintei era însă pălăria aşezată pe căpăţâna-i lunguiaţă şi ascuţită. Fusese la origine un joben cenuşiu care, probabil, în timpuri imemoriale, împodobise capul vreunui lord englez. Tăvălugul sorţii o făcuse să ajungă, în cele din urmă, în stăpânirea acestui vânător din prerie căruia, lipsindu-i gustul rafinat al nobilului, socotise marginile de prisos, smulgându-le, pur şi simplu. Numai în faţă mai lăsase o bucăţică, să-i ţină umbră şi să aibă ce apuca, atunci când voia s-o scoată. Pe lângă toate astea, el era de principiul că în prerie capul are nevoie de aerisează, aşa că o împunsese din loc în loc cu briceagul, dând prilej tuturor vânturilor să se întâlnească în interiorul „pălăriei” sale.

Drept cingătoare, lunganul purta un ştreang gros, înfăşurat de câteva ori în jurul şalelor, şi prinsese de el două revolvere şi două cuţite. Tot acolo mai erau atârnate o cartuşieră, punga cu tutun, un sac din piele de pisică, în care să poată depozita făină, un amnar şi alte obiecte, a căror întrebuinţare era un mister pentru orice profan. Pe piept îi atârna, de o curea, luleaua, dar ce fel de lulea! O adevărată capodoperă, din care mai rămăsese o bucăţică găunoasă de lemn de soc. Lunganul, ca toţi fumătorii pătimaşi, mesteca ciubucul, când se termina tutunul.

Totuşi, trebuie să recunoaştem că îmbrăcămintea nu se

compunea doar din ghete, pantaloni, geacă şi pălărie. O, nu! Printre averile sale se număra şi o manta de cauciuc americană, dintre acelea care, la cea dintâi ploaie, se strâng în lung şi în lat, rămânând doar pe jumătate din cât erau la început. Şi, fiindcă n-o mai putea îmbrăca, şi-o agăţase de umeri cu o sfoară, ca pe o pelerină, într-un mod caraghios şi pitoresc. Mai purta şi un lasou încolăcit, atârnând de pe umărul stâng peste şoldul drept. În faţă, de-a curmezişul picioarelor, ţinea o puşcă, una dintre acele flinte lungi care nu-şi greşesc niciodată ţinta.

Era peste putinţă să ghiceşti vârsta acestui om, după înfăţişare. În ciuda nenumăratelor cute şi zbârcituri care-i brăzdau obrazul, părea tânăr şi, cu toate că se găsea într-un ţinut neprimitor, avea faţa bărbierită proaspăt, căci, în Vest, mulţi, foarte mulţi oameni, îşi făceau din aceasta un punct de onoare.

Ochii mari, albaştri ca cerul, aveau acea privire pătrunzătoare a marinarilor şi a locuitorilor câmpiilor întinse. Găseai în uitătura lui sinceritatea şi naivitatea unui copil.

Aşa cum spuneam, catârul era doar în aparenţă slab. El îşi căra călăreţul osos şi dacă, uneori, din glumă, făcea pe nebunul, era atât de puternic strâns între picioarele lungi ale stăpânului, încât renunţa la orice împotrivire. Aceste animale, cunoscute pentru îndărătnicia lor, sunt căutate, totuşi, pentru mersul lor sigur.

Cât despre celalalt călăreţ, el purta blană în plină arşiţă. Când, printr-o mişcare a grăsanului, cojocul îi căzu de pe umeri, se văzu cât de jerpelit era. De sub haină îi ieşeau, în dreapta şi în stânga, nişte cizme uriaşe. Pe cap, omul nostru purta o pălărie de panama cu boruri late, care îi era prea mare, astfel încât trebuia să o împingă mereu pe ceafă, ca să poată vedea. Mânecile şubei erau lungi, acoperindu-i cu desăvârşire mâinile. Singurul lucru mai deosebit era faţa, dar o faţă pe caro merita să o iei în seamă, netedă şi rasă cu

îngrijire. Obrajii erau roşii şi rotofei, iar născiorul încerca zadarnic să iasă la iveală dintre ei. Tot aşa se întâmpla şi cu ochii, mici, întunecaţi, adânciţi sub bolta sprâncenelor. Privirea lor avea o expresie de bunătate, dar şi de viclenie. Pe faţa lui stătea parcă scris: „Priveşte-mă, sunt un omuleţ de treabă şi e bine să ai de-a face cu mine, dar, bagă de seamă, poartă-te cum se cuvine, căci altfel o păţeşti!”

În bătaia vântului, blana celui mititel se desfăcu puţin în faţă. Se putu vedea că are nişte pantaloni albaştri de bumbac şi o bluză aşijderea. În jurul mijlocului era încins cu un brâu de piele, în care purta, pe lângă toate obiectele ce le puteai găsi şi la lungan, o măciucă indiană. Laţul îi atârna în faţă, pe şa, alături de o puşcă cu două ţevi, care se cunoştea că fusese mult întrebuinţată ca armă de atac, dar şi de apărare.

Cine erau însă aceştia doi? Iată, cel mic se numea Jacob Pfefferkorn, iar celălalt purta numele de David Kroners[1]. Dacă ai fi rostit aceste nume în faţa oricărui vânător de prin partea locului, ţi-ar fi răspuns că nu le-a mai auzit niciodată. Şi, totuşi, erau nişte pionieri renumiţi, ale căror isprăvi trecuseră din gură în gură. Nu era un locşor, de la New York la San Francisco şi de la lacurile din nord până la Mările Mexicane, unde să nu se fi dus vestea despre aceşti oameni ai savanelor. Atâta doar că, în prerie, în pădurea virgină şi mai ales la pieile roşii, nimeni nu te întreabă de actul de naştere sau de botez. Acolo, fiecare capătă un nume potrivit isprăvilor şi însuşirilor sale, iar acesta se răspândeşte îndată, până departe.

Kroners era american pursânge şi fusese numit Pitt[2] Lunganul. Pfefferkorn era de fel din Germania şi a fost numit, după prenumele său, Jacob, şi după formele trupului său, Dick[3] Rotofeiul.

---

[1] În alte versiuni: *Holbers* (n. ed.).

[2] În alte versiuni, denumit şi *Davy* (n.ed.).

[3] În alte versiuni şi *Jemmy* (n.ed.).

Aşadar, Pitt şi Dick erau peste tot cunoscuţi sub aceste două nume şi rar ai fi găsit în Vest un om care să nu fi putut povesti vreuna din faptele lor vitejeşti. Treceau drept inseparabili, căci nu era om care să-i fi văzut vreodată despărţiţi. Oricine-l vedea de Rotofei, fără să vrea se uita după Lungan, iar dacă intra Lunganul într-o prăvălie, să-şi cumpere praf de puşcă şi tutun, cu siguranţă era întrebat şi ce cumpără pentru Dick. Tot nedespărţite erau şi cele două animale ale lor. Oricât de sete i-ar fi fost calului, el n-ar fi băut dacă, odată cu el, nu şi-ar fi plecat capul să bea şi catârul, iar acesta din urmă, la rândul său, n-ar fi gustat iarba cea mai grasă, dacă n-ar fi simţit îndărăt sforăitul calului. Stăpânii lor îşi salvaseră unul altuia viaţa de nenumărate ori. Tot aşa se ajutau şi animalele, când era vorba să se apere de duşman cu o copită zdravănă. Tuspatru erau strâns legaţi, pentru vecie.

Acum mergeau voioşi înspre nord. De dimineaţă, calul şi catârul avuseseră apă şi păşune din belşug, iar vânătorii băutură pe săturate, ba chiar şi câte o ciozvârtă de cerb. Calul purta restul de carne, aşa că n-aveau defel grija hranei.

Între timp, soarele începuse să coboare încetişor. Era foarte cald, dar asupra preriei adia un vânt răcoritor, iar covorul de iarbă, presărat cu mii de flori, se păstrase verde şi proaspăt. Culorile sale vii înviorau ochiul şi Munţii Stâncoşi, ce se ridicau departe, departe peste câmpie, ca nişte uriaşe popice, luminaţi pieziş de razele soarelui apunând, străluceau într-o splendoare de nuanţe arzătoare, care se pierdeau spre răsărit, în tonuri tot mai şterse, mai întunecate.

— Cam cât mai avem de mers astăzi? întrebă Rotofeiul, după ce ore întregi nu schimbaseră vreo vorbă.

— Ca de obicei, răspunse Pitt Lunganul.

— Bine! râse cel mic. Atunci să-i dăm drumul.

— *Ay!*

Pitt întrebuinţa întotdeauna vechea formă de afirmaţie *ay*, căci era în toate original.

Mai trecu o vreme. Dick Rotofeiul îşi privea din când în când tovarăşul cu viclenie. În cele din urmă, liniştea deveni apăsătoare. Lunganul arată cu dreapta în direcţia în care mergeau şi întrebă:

— Cunoşti aceste locuri?

— Foarte bine!

— Deci, unde ne aflăm?

— În America!

Lunganul, supărat, dădu pinteni catârului. Apoi se răsti:

— Mare afurisit!

— Cine?

— Tu.

— Şi de ce, mă rog?

— Iac-aşa!

— Ba, deloc. În comparaţie cu răspunsurile tale prosteşti, ale mele scapără de inteligenţă.

— Inteligent! Tu şi inteligent! Ai atâta carne pe tine, încât inteligenţa nici n-ar mai avea loc.

— Oho, ai uitat ce am isprăvit eu în bătrâna mea patrie?

— *Ay*, o clasă de liceu. Ştiu asta şi nici n-aş putea s-o uit, fiindcă mi-o aminteşti de cel puţin treizeci de ori pe zi.

Rotofeiul se umflă în pene:

— Se şi cuvine, spuse el; de fapt ar trebui să-ţi amintesc de patruzeci sau chiar de cincizeci de ori pe zi că sunt o persoană faţă de care se cuvine să ai mult respect. De altfel, n-am făcut doar o clasă de liceu, ci trei.

— Dar n-ai avut destul cap să mergi mai departe!

— Fii pe pace! Bani n-am avut! Minte aveam mai multă decât îmi trebuia. Oricum, ştiu foarte bine la ce te-ai gândit. Asemenea locuri nu se uită. Colo, după aceste culmi, ne-am cunoscut.

— Ay, avusesem o zi grea. Isprăvisem praful de puşcă şi mă alungau nişte sioucşi. În cele din urmă, n-am mai putut rezista şi m-au doborât. Seara ai venit tu.

— Da, proştii aprinseseră un foc mare, ce putea fi văzut până în Canada. L-am zărit şi m-am furişat într-acolo. Am observat cinci indieni care legaseră un alb. Mai aveam gloanţe. Pe doi i-am împuşcat, iar trei au fugit, căci nu-şi închipuiau să aibă de-a face cu un singur om. Erai salvat.

— Cumplit m-ai mai înfuriat atunci!

— Da, fiindcă nu-i omorâsem, eu doar îi rănisem pe indieni. Dar eu nu ucid niciodată, dacă nu e neapărată nevoie. Până una-alta, sunt german, nu canibal.

— Dar eu ce sunt?

— Hm! bombăni Rotofeiul. Acum eşti mai altfel. Ca mulţi alţii pe atunci, credeai şi tu că pieile roşii trebuie stârpite fără milă. Eu te-am făcut să te schimbi.

— Da, voi, nemţii, sunteţi nişte oameni ciudaţi. Blânzi, moi ca untul, dar, la nevoie, răsuciţi omul ca nimeni altul. Sunteţi în stare să cuceriţi întreaga lume cu mâinile înmănuşate, dar, când credeţi de cuviinţă să vă apăraţi, loviţi cu măciuca. Aşa sunteţi toţi, aşa eşti şi tu!

— Mă bucur că-s aşa şi nu altfel. Dar ia uită-te, parcă văd ceva prin iarbă.

Opri calul şi arătă înspre o stâncă la poalele căreia se zărea o dungă ştearsă.

Pitt opri şi el calul, duse mâna streaşină la ochi şi privi locul cu pricina, apoi spuse:

— Pariez pe cincizeci de kilograme de carne de bivol, nefriptă, dacă astea nu-s nişte urme.

— Tot aşa cred şi eu. Vrei să ne uităm mai de aproape, Pitt?

— Să vreau? Nu e vorba de vrut. Trebuie! În prerie nu poţi trece nepăsător pe lângă aşa ceva. E nevoie să ştii mereu pe cine ai în faţă şi în urmă; altminteri nu-i nici o mirare să fi găsit dimineaţa mort, deşi seara te culcaseşi ca lumea!. Aşadar, hai într-acolo!

Merseră călare până la stânci unde se opriră, cercetând

urmele cu un ochi cunoscător. Dick sări de pe cal şi se lăsă în genunchi, pe iarbă. Bătrâna gloabă se opri şi ea, de parc-ar fi înţeles, vârî botul în iarba călcată şi sforăi încetişor. Catârul se apropie de asemenea, mişcând din urechi şi dând din coadă. Părea că se zgâieşte şi el la urme.

— Ei, întrebă Pitt plictisit, după câteva minute bune. E într-adevăr important?

— Da, pe aici a trecut un indian.

— Crezi tu una ca asta? Ar fi surprinzător, deoarece nu ne găsim pe domeniile de vânat sau păşunile vreunui trib. Ce te face să spui aşa ceva?

— Urmele copitelor. Calul a fost potcovit ca la indieni.

— Ponte că un alb călărea un cal indian.

— Da, m-am gândit şi eu, dar... dar...

Dădu din cap gânditor şi cercetă urma absorbit, apoi strigă:

— Ia vino-ncoace! Calul nu era defel potcovit şi, în ciuda faptului că era teribil de ostenit, a continuat să galopeze... Călăreţul se grăbea foarte tare!

Acum descălecă şi Pitt. Ceea ce auzise era într-adevăr important. Se cuvenea o şi mai amănunţită cercetare, aşa că merse pe urma Rotofeiului, bineînţeles cu cele două gloabe după sine. Ajuns lângă Dick, i-o luă înainte, de-a lungul pistei.

— Ascultă, spuse el. Ai perfectă dreptate. Trăpaşul s-a poticnit de mai multe ori. Cine îşi goneşte calul în halul ăsta, trebuie să aibă motive temeinice. Omul nostru era urmărit, ori se grăbea să ajungă într-un anumit loc cât mai repede cu putinţă.

— Cât de vechi sunt aceste urme?

— De vreo două ore.

— Aşa cred şi eu. Când cineva are un asemenea avans, nu simte nevoia să-şi omoare calul, gonindu-l peste poate. De altfel, pe aici sunt atâtea stânci, încât oricui i-ar fi uşor să-şi rătăcească urmăritorul, făcând, pe neobservate, câteva

ocoluri. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Fără doar şi poate. Nouă, de pildă, ne-ar fi de-ajuns două minute pentru a trimite la plimbare cel mai al naibii urmăritor. Aşa că sunt de acord cu tine: omul avea o ţintă precisă şi se grăbea foarte tare. Încotro, care?

— În orice caz, undeva nu prea departe de aici.

Lunganul îl privi lung pe Rotofei.

— Azi parcă le ştii pe toate, zise el.

— Ca să ghiceşti atâta lucru, nu-i neapărată nevoie să fii atoateştiutor, ci doar să ai oleacă de logică.

— Aşa ca tine, de pildă!

— Tu eşti prea lung. Până să poţi înţelege rostul urmelor, pot trece ani. Îţi repet că ţinta acestui călăreţ n-a fost departe de aici, căci altfel şi-ar fi cruţat calul.

— Aşa!

— Şi, bagă bine de seamă: dacă omul ar mai fi avut de mers o zi, armăsarul său ar fi fost incapabil să parcurgă atâta drum. Individul nostru l-ar fi lăsat întâi să se odihnească câteva ore şi pe urmă ar fi încercat să recupereze timpul pierdut. Dat fiind însă că locul unde năzuia să ajungă era aproape, a găsit de cuviinţă să străbată întreaga distanţă chiar astăzi, în ciuda oboselii calului.

— Ascultă, prietene Pitt, ceea ce spui tu nu e tocmai rău şi-ţi dau dreptate.

— Cine a hoinărit treizeci de ani prin savane poate uneori înţelege ceea ce vede cu ochii. Omul pare a fi un curier, grăbit, cu o misiune de foarte mare importanţă. Şi, câtă vreme un indian e, mai mult ca sigur, trimisul alor săi, aş băga mâna-n foc că, pe undeva, prin preajmă, mişună piei roşii.

Pitt Lunganul şuieră încetişor printre dinţi, lăsându-şi privirea să alunece, gânditoare, împrejur.

— Rău, foarte rău! mormăi el. Venim de la ei şi ne îndreptăm spre ei, nu le cunoaştem ascunzătoarea şi, aşa

stând lucrurile, n-ar fi din cale-afară de greu să ne trezim cu scalpurile noastre la iarmaroc. Ne putem aştepta la orice, dar trebuie să mergem după urme.

— Într-adevăr. În felul acesta, îi vom avea mereu în faţă, fără ca ei să aibă habar de existenţa noastră. Totuşi, tare aş vrea să aflu din ce trib sunt...

— Fireşte, dar aşa ceva nu se poate ghici. Acolo, sus, trăiesc indienii picior-negru, indienii pigan, indienii sângeroşi... Toţi ăştia, însă, nu ajung până aici. La cotul fluviului Missouri îşi au sălaşul cei din tribul Riccares, dar nici ei n-au ce căuta prin zonă. Să fie, cumva, sioucşi? Ştiai că tocmai au dezgropat securea războiului?

— Nu.

— Acum, ce să ne mai batem capul; trebuie doar să fim prevăzători. Ne găsim într-un ţinut foarte cunoscut şi, dacă nu facem cine ştie ce prostii, nu ni se poate întâmpla nimic rău. Haide!

Încălecară iar şi porniră mai departe, privind cu atenţie de jur-împrejur ca să poată vedea dacă nu se iveşte cumva vreo primejdie. Trecuse mai bine de o oră şi soarele cobora mereu mai jos. Bătaia vântului se înteţi, iar căldura zilei scăzu simţitor.

De la o vreme băgară de seamă că indianul îşi oprise goana şi începu să înainteze la pas. Nimerind în nişte gropi, se părea că bietul cal se poticnise, căzând în genunchi. Dick descălecă îndată pentru a cerceta locul.

— Da, e un indian! spuse el. Încălţămintea lui e împodobită cu ţepi de porc spinos. Iată un vârf de spin rupt. Şi aici... Ah, omul trebuie să fie foarte tânăr...

— De ce? se interesă Pitt Lunganul care, în tot acest timp, rămăsese călare.

— Terenul este nisipos şi piciorul i s-a întipărit exact. Dacă n-o fi vreo femeie, atunci...

— Absurd! Ce să caute o femeie singură pe aici?

— Atunci nu poate fi decât un tânăr, de cel mult optsprezece ani.

— Tocmai asta e cam periculos. Sunt triburi la care aceşti băieţi tineri sunt folosiţi ca spioni. Aşadar să luăm seama!

Porniră călări mai departe. De unde până acuma merseseră numai printre florile preriei, acum apărea, ici şi colo, câte un tufiş. În depărtare se zăreau parcă şi câţiva copaci.

Ajunseră apoi la un loc unde călăreţul necunoscut se oprise pentru a-i lăsa calului câteva momente de odihnă, pe urmă îşi continuase drumul pe jos, ducându-şi fugarul de căpăstru. Tufişurile stânjeneau acum privirea, aşa că se cerea şi mai multă băgare de seamă. Pitt călărea în faţă, Dick după el. Deodată, cel din urmă zise:

— Ascultă, Lunganule, a fost un cal negru.

— De unde ştii?

— Aici, în tufiş, atârnă un fir de pâr smuls din coada lui.

— *Ay*, acum ştim ceva mai mult... dar nu mai vorbi atât de tare! Pentru că, în orice clipă, putem da nas în nas cu unii pe care-i vom observa abia după ce ne-au împuşcat.

— Din acest punct de vedere mă pot bizui pe calul meu, care sforăie deîndată ce îi miroase a duşman. Curaj şi tot înainte!

Pitt urmă bucuros acest îndemn, dar în minutul următor se opri iar.

— Pe toţi dracii! se zborşi el. Aici s-a întâmplat ceva!

Rotofeiul îşi îndemnă calul până la câţiva paşi de tufiş, spre un loc gol. Dinaintea lor se ridica una din acele stânci în formă de popic, foarte numeroase în prerie. Urmele duceau chiar până lângă ea, apoi, dintr-o dată, se abăteau înspre dreapta. Cei doi văzură foarte lămurit acest lucru, dar mai zăriră ceva... Anume, de cealaltă parte a stâncii, nişte dâre care se uneau cu pista după care se ţinuseră ei.

— Ce părere ai despre asta? întrebă Lunganul.

— În dosul acestor stânci au poposit urmăritorii indianului, până în clipa în care l-au zărit.

— Poate că s-or fi întors iar acolo.

— Sau poate au rămas în urmă. Stai tu aici, după tufişuri! O să-mi vâr niţel nasul după colţul de colo.

— Bagă de seamă numai să nu ţi-l vâri în ţeava vreunei puşti încărcate!

— Nu, aşa ceva i s-ar nimeri mai curând nasului tău!

Descălecă şi-i dădu Lunganului să-i ţină calul de căpăstru; apoi o luă la fugă înspre stâncă.

— Vulpoi şiret! mormăi Pitt mulţumit. Cine ar putea crede că grăsanul ăsta poate fi atât de dibaci?!

Odată ajuns în spatele stâncii, mititelul se strecură încetişor, cu infinite precauţii, pierzându-se după o creastă ce se reliefa cu mai multă limpezime. Curând însă apăru din nou şi-i făcu Lunganului un semn, descriind o curbă largă cu braţul. Pitt înţelese că nu trebuie să vină de-a dreptul, aşa că se apropie prin tufişuri, ocolit, până când dădu cu ochii de nişte urme. Se duse la Dick, lângă stâncă.

— Ce crezi de asta? întrebă mititelul, arătându-i locul dinaintea lor.

Acolo fusese un ascunziş. Pe jos erau câteva căldări de fier şi mai multe topoare şi lopeţi, o râşniţă de cafea, o piuliţă, pachete mai mari şi mai mici. Totuşi, urmă de foc nu se zărea nicăieri.

— Ei, răspunse cel întrebat, dând din cap, cei care s-au aşezat aici, aşa, gospodăreşte, au fost nişte oameni sau prea puţin prevăzători, sau veniţi foarte de curând din Vest. Se văd urmele a cel puţin cincisprezece cai, dar nici unul n-a fost priponit, nici măcar picioarele nu le-au fost legate. După cât se pare, erau mai multe animale de povară. Ce lipsă de chibzuinţă! Aceşti indivizi meritau câteva ciomege pe spinare!

— Ba bine că nu! Să se aventureze astfel prin Vestul Îndepărtat! Desigur, nu oricine a învăţat la liceu...

— Ca tine, ripostă Lunganul, ironic.

— Da, ca mine; dar puţin bun-simţ şi chibzuinţă ar putea să aibă fiecare. Indianul a venit aici din întâmplare şi, îndată ce i-a zărit, a preferat să plece mai departe. Totuşi, ceilalţi sunt acum în galop pe urmele lui.

— Se vor purta cu el ca şi cu un duşman?

— Mai mult ca sigur, altfel nu l-ar fi urmărit.

— Atunci, iute după el să zădărnicim o nenorocire.

— Da, mult drum n-o să avem de făcut, căci calul acela istovit n-a putut să ajungă departe.

Încălecară iar şi merseră în galop după urme, de la care se abăteau la stânga şi la dreapta dârele lăsate de caii de povară. După câtva timp, Dick opri calul, ascultând. Auzise glasuri şi o luă iute spre un tufiş, unde îl urmă şi Pitt. Amândoi erau numai urechi. Mai mulţi oameni vorbeau deodată, într-un vacarm asurzitor.

— Ei sunt, spuse mititelul. Ce-ar fi să tragem niţel cu urechea?

— Bineînţeles! Să împiedicăm însă puţin caii.

— Nu, asta ne-ar putea trăda, dacă vrem să rămânem nevăzuţi. Mai bine să-i legăm scurt, ca să nu se poată depărta mai mult decât am vrea noi.

„A împiedica” este o expresie vânătorească şi înseamnă a lega strâns picioarele din faţă ale armăsarului, în aşa fel încât să nu mai poată face decât paşi mici. Această metodă se foloseşte numai atunci când drumeţii se ştiu în siguranţă, altfel caii se leagă de copaci sau de ţăruşi bătuţi în pământ. De obicei, vânătorii poartă cu ei pari ascuţiţi, greu de găsit în preria lipsită de lemne.

Astfel, cei doi tovarăşi legară strâns animalele de arbuşti, apoi se furişară înspre partea dincotro veneau glasurile. În curând se treziră în preajma unui pârâiaş aproape secat, dar ale cărui maluri arătau că primăvara se umple cu multă apă. Acolo unde râul făcea un cot, nouă bărbaţi chipeşi, trântiţi pe

iarbă, stăteau la sfat. În mijlocul lor se afla un indian tânăr, legat de mâini şi de picioare, atât de strâns, încât nu se putea mişca. Dincolo de apă, lângă malul cel mai jos, sforăia şi lovea din picioare calul indianului. Fugarii celorlalţi erau în apropierea stăpânilor care, luaţi la un loc, nu prea făceau o bună impresie. Privindu-i, ajungeai negreşit la concluzia că te afli faţă în faţă cu o ceată de vagabonzi, tocmai buni de dat pe mâna judecătorului.

Dick şi Pitt se tupilară după un tufiş şi priviră. Oamenii începuseră să vorbească în şoaptă, părând că hotărăsc soarta prizonierului.

— Cum îţi plac? întrebă încetişor Rotofeiul.

— Ca şi ţie; adică deloc. Nişte mutre, de-ţi vine să-i iei la palme. Mi-e milă de bietul tânăr. Din ce trib crezi că e?

— Încă nu sunt dumirit. Nu e vopsit şi nici alt semn distinctiv nu poartă. E sigur însă că nu el le-a căutat nod în papură. Îl luăm sub protecţia noastră?

— Fireşte, asta se înţelege de la sine! Mi se pare că va trebui să stăm puţin de vorbă cu dânşii.

— Şi dacă nu vor să ne asculte?

— Atunci, vom mai vedea. Nu că m-aş teme de şmecherii ăştia, dar un glonţ te poate lesne nimeri, chiar când e tras de un mişel. Să nu-i lăsăm să ne vadă caii şi să ne îndreptăm într-o cu totul altă direcţie, ca să nu bage de seamă că le-am dibuit ascunzişul.

2. Hobble-Frank

Cei doi vânători îşi luară puştile şi, ocolind locul, se apropiară pe furiş de pârâu. Acolo coborâră malul, săriră unde apa era mai îngustă şi urcară din nou. Făcură iar o curbă, apoi se opriră lângă mal, chiar vizavi de locul în care se aflau cei căutaţi. La sfârşit, se prefăcură foarte surprinşi de întâlnire.

— Alo! strigă Dick Rotofeiul. Dar ce minune mai e şi asta?! Ne credeam singuri în această binecuvântată prerie şi, când colo, dăm de o întreagă societate. Sperăm că ne veţi îngădui să ne alăturăm vouă.

Cei tolăniţi pe iarbă se ridicară îndată şi toţi îşi îndreptară privirile spre noii veniţi. În primul moment nu părură prea plăcut surprinşi de sosirea lor, dar când luară mai bine seama la statura şi îmbrăcămintea lor, izbucniră într-un râs zgomotos.

— Ei, comedie! strigă unul care purta la brâu un întreg arsenal de arme. Ce caraghioslâc mai e şi acesta? În mijlocul verii, carnaval şi bal mascat?

— *Ay*, încuviinţă Pitt Lunganul. Ne mai lipsesc nişte bufoni; de aceea am venit la voi.

— În cazul ăsta, aţi greşit adresa!

— Nu prea cred!

Cu aceste vorbe, făcu un singur pas peste apă şi altul peste mal, proptindu-se în picioroange drept în faţa celui care vorbise. Rotofeiul făcu şi el câţiva paşi, alăturându-i-se:

— Iată-ne. *Good day*, domnilor, zise el. Nu cumva aveţi ceva de băut?

— Apa-i colo! fu răspunsul vorbitorului şi arătă spre pârâu.

— Crezi oare că am poftă să mă scald? Aşa ceva nici prin cap nu-mi trece! Voi, însă, dacă n-aveţi altceva mai bun de

făcut, vă puteţi duce liniştiţi acasă, căci această frumoasă poiană nu pare a fi de nasul vostru.

— Confundaţi preria cu un restaurant popular?

— Negreşit. Fripturile trec pe la botul fiecăruia. Trebuie doar să le pui niţel pe foc.

— Chiar aşa! râse Dick, lăsându-se tihnit pe burtă.

— Ce-ai dumneata în plus ar putea prinde bine tovarăşului…

— Fiindcă el primeşte raţia numai pe jumătate. Trebuie să recunosc că şi-a mai pierdut din frumuseţe, de când l-am luat cu mine ca sperietoare, ca să nu se apropie prea mult de noi vreun urs ori vreun indian. Dar pe dumneavoastră, domnilor, ce anume vă aduce pe această frumoasă vale?

— Nu ne-a adus nimeni. Am găsit singuri drumul.

Tovarăşii lui izbucniră în râs, găsind răspunsul a fi foarte spiritual.

Dick Rotofeiul ripostă însă, din cale-afară de serios:

— Într-adevăr?! Asta n-aş fi crezut-o nici în ruptul capului, căci, după halul în care arătaţi, n-ar zice nimeni că sunteţi în stare să găsiţi singuri vreun drum.

— Dumneata, în schimb, n-ai putea să-l vezi nici chiar dacă te-ar aşeza cineva cu nasul pe el! De când ai ieşit din şcoală?

— Nici n-am intrat, fiindcă nu am înălţimea cerută acestei nobile îndeletniciri, dar nădăjduiesc să învăţ de la voi măcar tabla înmulţirii. Vrei să-mi fii dascăl?

— N-am timp de aşa ceva. Am treburi mult mai importante decât aceea de-a lecui pe alţii de gărgăuni.

— Aşa! Şi care, mă rog?!

Apoi, prefăcându-se că de-abia atunci l-a zărit pe indian, continuă, mimând surprinderea:

— Dar… ia priviţi la acest băiat roşu!

Şi se trase înapoi, ca şi cum s-ar fi speriat la vederea lui. Oamenii râseră, iar cel care vorbise până atunci şi părea să

fie căpetenia lor zise:

— Vezi să nu leşini, domnule! Cine n-a mai văzut până acum astfel de mutre, poate să tragă o spaimă groaznică. Numai încetul cu încetul te deprinzi să-i priveşti! Pun rămăşag că n-ai mai întâlnit niciodată vreun indian în carne şi oase.

— Ba am văzut unii domestici, dar ăsta pare să fie sălbatic!

— Da, să nu te apropii de el!

— E chiar atât de periculos? Doar e legat!

Încercă să se apropie de prizonier, dar şeful i se aşeză în cale:

— Nu îndrăzni să te apropii. Nu-i treaba ta! Şi, la urma urmei, să vă întreb eu: Cine sunteţi şi ce căutaţi aici?!

— Camaradul meu se numeşte Kroners, iar numele meu este Pfefferkorn. Noi...

— Pfefferkorn? Nu e cumva un nume nemţesc?

— Cu permisiunea dumneavoastră, da.

— Apăi, să vă ia dracu'! Tocmai pe alde voi n-am putut niciodată să-i sufăr!

— Asta din pricină că nu eşti deprins cu lucruri fine. Şi, dacă tot veni vorba despre cei de teapa noastră, află că nu eşti bun nici măcar să ne legi şireturile!

Vorbele din urmă fură rostite pe un altfel de ton decât cel uşuratic de până atunci. Celălalt ridică mânios din sprâncene şi întrebă ameninţător:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Adevărul, nimic mai mult!

— Drept cine ne iei?! Spune repede!

Duse mâna la cuţitul de la brâu, dar Dick Rotofeiul făcu un gest de dispreţ şi-i răspunse:

— Pune la loc jungherul, stimabile! Nu ne sperii pe noi cu d-alde astea! Ai fost mojic şi nu poţi avea pretenţia să-ţi răspund cu delicateţuri! Mi-e totuna dacă-ţi plac sau nu, şi nici prin cap nu-mi trece să-mi pun frac ori mănuşi, de dragul

dumitale. Oricum, aici, în Vest, nu haina face pe om! Ţi-am răspuns la întrebări, iar acum aş vrea, la rândul meu, să aflu cine eşti!

Oamenii făcură ochii mari auzindu-l pe mititel vorbind pe tonul ăsta. Câţiva chiar duseră mâna la brâu, însă purtarea bărbătească a omuleţului grăsun impuse, până în cele din urmă, respectul cuvenit, iar căpetenia replică:

— Mă cheamă Brake. Atât e de-ajuns, căci cele opt nume ale prietenilor mei, tot n-o să le ţii minte.

— Să le ţin minte, n-ar fi cine ştie ce mare scofală, dar ai dreptate atunci când spui că nu mi-ar folosi la nimic... Al dumitale mi-e prea de-ajuns, iar cine te vede îşi poate da imediat seama cât fac ceilalţi la un loc.

— De-ajuns! zise Brake, sculându-se. Vrei să punem mâna pe arme?

— Nu te sfătuiesc. Avem douăzeci şi patru de gloanţe şi, până să ridicaţi puştile, aţi şi încasa cel puţin jumătate din ele. Dar, dacă vreţi să facem o probă, n-avem nimic împotrivă.

Iute ca fulgerul scoase la iveală ambele revolvere, Pitt Lunganul le avea şi el gata pregătite, iar când Brake vroi şi el să-şi ridice flinta de jos, Dick îl îndemnă părinteşte:

— Lasă puşca în pace. Legea preriei zice că dreptatea e a celui care trage întâi şi că tot el este învingătorul. Ceilalţi nu îndrăzneau nici ei să-şi ridice armele.

— Staţi, spuse Brake. Parcă aţi vrea să ne înghiţiţi de vii, pe toţi.

— Nici prin gând nu ne trece. Nu păreţi cine ştie ce gustoşi. Un singur lucru am vrea, totuşi, să aflăm de la voi: ce v-a făcut acest indian?

— Vă interesează?

— Fireşte! Dacă aţi ridicat mâna asupra lui fără nici un motiv, orice alb nevinovat se va găsi în mare primejdie. Răzbunarea alor lui ar putea să se abată asupra oricăruia

dintre noi. Aşadar, de ce l-aţi prins?

— Pur şi simplu, ne-am făcut cheful. De altminteri, nu e decât un roşu ticălos şi ăsta mi se pare un motiv îndeajuns de temeinic.

— Isprăveşte, am auzit suficient. Acum ştim că acest om nu v-a oferit nici un prilej pentru a-l duşmăni. Dar îl voi întreba şi pe el.

— Să-l întrebi? râse Brake batjocoritor, iar tovarăşii săi găsiră de cuviinţă să-l imite. Nu înţelege nici o boabă englezeşte şi nu ne-a răspuns cu nici un sunet, oricât de mult l-am bătut.

— L-aţi bătut? strigă Dick. Nu sunteţi în toate minţile?! Să baţi un indian! Nu ştiaţi că este o insultă care se spală numai cu sânge?

— N-are decât să încerce, dar sunt curios cum ar izbuti.

— Are să vă arate el, îndată ce va fi liber.

— Liber nu va fi niciodată!

— Intenţionaţi să-l omorâţi?

— E-o chestiune care ne priveşte numai pe noi! Pieile roşii trebuie distruse, oriunde îţi ies în cale! Asta-i părerea noastră şi ţine loc de orice răspuns. Dacă, înainte de a pleca, vreţi să-i vorbiţi, n-avem nimic împotrivă. El, oricum nu pricepe limba voastră, iar voi nu păreţi chiar nişte profesori de indiană. Aşa stând lucrurile, sunt foarte dornic să asist la convorbire.

Dick dădu din umeri cu dispreţ şi se întoarse către băiat.

Cu ochii pe jumătate închişi, acesta stătea culcat, ca şi cum n-ar fi înţeles nimic din ce se vorbise. Era tânăr, foarte tânăr, să tot fi avut vreo optsprezece ani, după vorba Rotofeiului. Avea părul întunecat, pieptănat lins şi nimic nu arăta cărui trib aparţine. N-avea obrazul pictat, iar cărarea din creştetul capului nu şi-o vopsise nici cu galben, nici cu roşu. Purta o cămaşă din piele moale de căprioară şi pantaloni aşijderea. Printre franjuri nu se vedea nici un fir de păr de om, ceea ce însemna că tânărul nu răpusese încă nici

un duşman. Mocasinii eleganţi erau împodobiţi cu ţepi de porc spinos, aşa cum presupusese Dick. Dincolo de mal, acolo unde calul se sculase şi începuse să soarbă cu sete apă din pârâu, căzuse jos un cuţit de vânătoare, iar în şa erau legate o tobă acoperită cu inele din piele de şarpe şi un arc făcut din coarne de ţap de munte. Felul simplu în care se înarmase constituia o dovadă sigură a faptului că indianul nu venise prin aceste locuri cu intenţii duşmănoase.

Chipul său părea inexpresiv. Toţi cei din neamul lui sunt prea mândri ca să-i lase pe străini şi, mai ales, pe duşmani, să le citească simţămintele pe obraz. Trăsăturile îi erau blânde, tinereşti. Avea pometţii ieşiţi în afară, ceea ce nu dăuna deloc frumuseţii sale, ba, dimpotrivă, îi împrumuta un aer de nobleţe şi dârzenie. Deschise ochii lucioşi şi negri, ca de cărbune, în întregime doar atunci când îl simţi pe Dick foarte aproape şi, surâzând abia perceptibil, îl privi prietenos:

— Fratele meu roşu înţelege limba albilor? întrebă vânătorul, în englezeşte.

— Da, răspunse băiatul. De unde ştie fratele meu alb acest lucru?

— Privirile tale îmi spun că ai priceput discuţia noastră.

— Am înţeles că eşti un prieten al oamenilor roşii. Eu sunt fratele tău.

— Vrea să-mi spună fratele meu dacă poartă un nume?

Pentru un indian mai în vârstă, o astfel de întrebare este o adevărată jignire, căci acela care nu poartă un nume nu şi-a dovedit curajul prin nici o faptă şi deci nu este socotit printre războinici. Dată fiind tinereţea indianului, Dick îşi putea îngădui o astfel de întrebare. Flăcăul ripostă, totuşi:

— Oare fratele meu alb mă crede un mişel?

— Nu, dar eşti aproape un copil...

— Albii ne-au deprins să murim de tineri. Dar, fratele meu n-are decât să-mi desfacă haina la piept şi, să afle că am un nume!

Dick se aplecă şi-i deschise cămaşa de vânătoare. Scoase trei pene de vultur, vopsite în roşu.

— E cu putinţă? se minună. Şef nu poţi fi!

— Nu, surâse tânărul. Dar mi-a fost îngăduit să port pene de Mah-siş, fiindcă sunt Wohkadeh.

Aceste două vorbe sunt în limba mandanilor. Cea dintâi înseamnă „vulturul războiului” şi cea de-a doua „piele de bivol alb”. Deoarece bivolii albi sunt o raritate, la multe triburi uciderea unuia are mai multă valoare decât omorul a mai mulţi duşmani şi conferă dreptul la purtarea penelor vulturului războiului. Tânărul indian ucisese un astfel de bivol şi primise numele de Wohkadeh. Dick şi Pitt erau surprinşi că băiatul purta un nume din limba mandanilor care treceau drept o seminţie stinsă. De aceea, mititelul întrebă:

— Cărui trib aparţine fratele meu roşu?

— Sunt un numangkake şi un dakota.

Numangkake îşi ziceau mandanii, iar dakota este numele colectiv al tuturor triburilor de indieni sioucşi.

— Ai fost cumva adoptat de cei din dakota?

— Fratele meu alb a înţeles bine. Unchiul meu dinspre mamă era vestitul şef Mah-to-tohpah[1].

Purta acest nume fiindcă ucisese patru urşi deodată. Dar, tribul meu a pierit aproape în întregime datorită ciumei adusă de albi. Cei câţiva care rămăseseră în viaţă au fost ucişi de sioucşi şi, astfel, au putut să-şi urmeze înaintaşii pe tărâmurile cele veşnice ale vânătorii. Tatăl meu, viteazul Wah-kih a fost rănit într-o luptă şi apoi silit să se facă sioux. Aceasta este pricina pentru care eu trec drept un dakota, în vreme ce inima mea a rămas la strămoşii pe care Marele Manitu i-a chemat la el.

— Sioucşii sălăşluiesc de cealaltă parte a muntelui. Ce cauţi tu aici?

— Nu vin din munţii aceştia, cum crede fratele meu, ci

---

[1] Patru urşi.

tocmai din munţii înalţi din Vest, şi am să duc o ştire foarte importantă unui tânăr frate alb.

— Acest frate alb e pe aici, prin apropiere?

— Da! Cum de-ai ghicit acest lucru?

— Am mers pe urmele tale şi am văzut că ţi-ai gonit calul ca şi cum ai fi fost aproape de ţintă.

— Ai socotit întocmai. Şi aş fi ajuns negreşit; dacă aceste feţe palide nu m-ar fi urmărit. Calul meu, prea obosit ca să poată sări apa, s-a prăbuşit, iar eu mi-am pierdut cunoştinţa. Când mi-am revenit, eram legat zdravăn de mâini şi de picioare.

Şi, adăugă în limba siouxă, scrâşnind:

— Sunt nişte ticăloşi. Nouă oameni în toată firea au legat un băiat căzut în nesimţire! Dacă m-aş fi putut lupta cu ei, scalpurile lor mi-ar atârna acum la cingătoare

— Te-au şi lovit?

— Nu vorbi despre asta, căci cuvintele dor şi miros a sânge. Fratele meu alb îmi va desface legăturile şi apoi mă voi purta cu ei voiniceşte.

El rosti toate astea cu atâta siguranţă, încât burtosul Dick îl întrebă zâmbind:

— Crezi c-am putea ţine piept întregii şlehte?

— Fratele meu alb să nu se teamă nici de o sută de astfel de oameni. Sunt nişte *wakon kaneh*[1].

— Ce te face să crezi că, totuşi, nu mi-e frică de ei?

— Wohkadeh ştie multe. A auzit deseori vorbindu-se de cei doi renumiţi luptători albi. Pitt-*honkey* şi Dick-*petahtşeh* (în limba siouxă lungul Pitt şi scurtul Dick) şi i-a recunoscut uşor, după statură.

Vânătorul vroi să-i răspundă, dar fu întrerupt de Brake:

— Opreşte-te, căci nu aşa ne-a fost vorba! Ţi-am îngăduit să vorbeşti cu prizonierul, dar numai englezeşte. N-am de gând să ascult limba voastră păsărească. Cine-mi garantează

[1] Muieri.

că n-aţi început deja să urziţi planuri împotriva noastră? De altfel, destul că am aflat că ştie englezeşte. Nu mai am nevoie de voi şi puteţi pleca de unde aţi venit. Şi, dacă n-o ştergeţi cât se poate de repede, vă fac eu s-o luaţi din loc!

Dick se uită la Pitt, iar acesta îi făcu un semn neobservat de nimeni. Pentru Rotofei, însă, o singură clipire din ochi putea fi plină de înţelesuri. Lunganul îl atenţionase asupra tufişurilor de lângă ei. Dick îndreptă într-acolo o privire scurtă, iscoditoare, şi observă că jos, aproape de pământ, se iţeau între ramuri gurile a două puşti cu două ţevi. Aşadar, acolo erau pitulaţi doi oameni. Dar, oare, prieteni sau duşmani? Lipsa de îngrijorare pe care o arăta Pitt, îl linişti. În cele din urmă, îi răspunse lui Brake:

— Şi cum vei izbuti să ne iei la goană, câtă vreme noi n-avem motive să fugim ca voi?

— După părerea ta, de cine crezi că fugim noi?

— De aceia care până mai ieri au fost stăpânii de drept ai acestor cai!

Şi, arătă spre cei doi armăsari murgi, care şedeau strânşi unul într-altul, ca şi cum s-ar fi cunoscut foarte bine.

— Aşa! strigă Brake. Drept cine ne luaţi? Suntem nişte căutători de aur cinstiţi. Ne îndreptăm spre Idaho, uncie s-au descoperit noi zăcăminte de aur.

— Şi, fiindcă n-aveaţi cai pentru această călătorie, v-aţi transformat în nişte prea oneşti tâlhari de prerie. Pe noi nu ne puteţi duce!

— Ia seama, băiete! Dacă vei mai rosti un singur cuvânt, te împuşc. Caii aceştia au fost cumpăraţi cinstit, cu bani.

— Unde, mă rog, prea stimate domn Brake?

— Jos, în Omaha.

— Te pomeneşti că tot acolo v-aţi făcut şi provizii de negreală, pentru potcoave. Murgii ăştia sunt atât de fercheşi de parcă acum ar fi fost scoşi din grajd… şi-apoi au potcoavele lustruite, pe când gloabele voastre, după atâta

drum, arată ca vai de capul lor! Sunt convins că armăsarii au avut un alt stăpân şi vă previn că, aici, în Vest, furtul de cai se pedepseşte cu spânzurătoarea.

— Mincinosule, defăimătorule! urlă Brake, punând mâna pe flintă.

— Ba chiar aşa! se auzi un glas din tufişuri. Sunteţi nişte ticăloşi hoţi de cai şi o să fiţi răsplătiţi aşa cum se cuvine! Să-i împuşcăm, Martin?

— N-are nici un rost! răspunse Pitt. Arde-ţii, mai bine, cu patul puştii, căci nu sunt vrednici de-un glonte!

Zis şi făcut. Ridică arma şi-l altoi pe Brake, doborându-l cât ai clipi. Tot atunci, cu flintele la ochi, ţâşniră dintre tufişuri doi oameni, un băiat vânjos şi un bărbat, năpustindu-se asupra pretinşilor prospectori.

Dick Rotofeiul se aplecase şi, din două tăieturi repezi, tăie legăturile lui Wohkadeh. Acesta se ridică, sări asupra unuia dintre duşmani, îl apucă de grumaz, îl dădu peste cap şi îl târî spre pârâu, unde îşi lăsase cuţitul. Nimeni nu l-ar fi crezul atât de voinic. Într-o singură fracţiune de secundă izbuti să se repeadă şi, apucând cuţitul cu mâna dreaptă, îngenunche peste duşman, înfigându-i stânga în păr.

— Ajutor, ajutor, pentru Dumnezeu, ajutor! zbiera cel prins, stăpânit de frica morţii.

Wohkadeh ridicase cuţitul pentru o lovitură cumplită, dar când privirile îi căzură asupra chipului descompus de groază al duşmanului, mâna înarmată se înmuie şi se lăsă în jos.

— Ţi-e frică? întrebă el.

— Da, îndurare, îndurare!

— Mărturiseşti că eşti un câine?!

— Mărturisesc, mărturisesc. Sunt un câine!

— Atunci poţi să trăieşti, spre ruşinea ta. Un indian nu s-ar văicări niciodată ci, dimpotrivă, ar muri curajos, fără a se milogi pentru iertare. Wohkadeh n-are nevoie de scalpul unui câine! M-ai bătut, dar un roşu nu se poate simţi insultat de

necuviinţele unei javre râioase. Piei din ochii mei! Lui Wohkadeh îi e silă de tine.

Îl împinse cu piciorul, iar el se făcu nevăzut cât putu de repede. Totul se petrecuse în câteva clipe. Brake zăcea la pământ, alături de alţi trei gealaţi, iar ceilalţi îşi luaseră tălpăşiţa, abandonându-şi armele. Caii o luaseră şi ei la sănătoasa, cu excepţia celor doi murgi rămaşi pe loc, alături de cei doi salvatori iviţi pe neaşteptate.

Băiatul să tot fi avut vreo şaisprezece ani, dar era bine dezvoltat, cu obraz alb, plete blonde şi ochi albaştri-cenuşii, de german. Avea capul descoperit şi purta nişte haine simple, albastre. La brâu îşi pusese un cuţit foarte frumos, cu lucrătură indiană, iar flinta cu două ţevi o mânuia cu uşurinţa obişnuinţei. Lupta îi învăpăiase obrajii, dar se purta firesc, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Totuşi, oricine l-ar fi privit trebuia să admită că tânărul nostru era deosebit de ceilalţi băieţi de vârsta lui, prin îndrăzneală şi maturitate.

Tovarăşul său avea, de asemenea, o înfăţişare aparte. Subţirel şi spân, purta încălţăminte indiană, pantaloni de piele şi un frac albastru-închis, cu mâneci bufante, pulpane şi nasturi de alamă strălucitori. Această parte din îmbrăcămintea lui părea să dateze din acele timpuri străvechi când se ţesea un postav făcut să dureze pentru eternitate. Fireşte, fracul era îngrozitor de decolorat şi, pe la cusături, vopsit cu cerneală. N-avea însă nici cea mai mică găurică... Asemenea obiecte de îmbrăcăminte, foarte vechi, sunt obişnuite în Vestul Sălbatic, unde nimeni nu-şi bate capul să se gătească după ultimele cerinţe ale modei. Pe cap purta o uriaşă pălărie neagră, împodobită cu un mănunchi de pene galbene de struţ. Mai mult ca sigur, acest obiect de lux aparţinuse cândva vreunei *lady* din est, ajungând în Vest datorită cine ştie cărui capriciu al sorţii. Având în vedere că borurile din cale-afară de late îl fereau de soare şi de ploaie, proprietarul actual nu şezuse prea mult pe gânduri în privinţa

întrebuinţării ei. Altminteri, omuleţul era înarmat doar cu o puşcă şi un cuţit şi nici cingătoare la brâu n-avea, semn că nu venea de departe. Se fâţâia încoace şi încolo pe câmpul de bătaie, examinând cu atenţie lucrurile părăsite de învinşi, în graba fugii lor. Se vedea că şchioapătă, târând uşor piciorul stâng. Cel dintâi care băgă de seamă acest amănunt fu Wohkadeh. Se duse glonţ la el, îi puse mâna pe umăr şi-l întrebă:

— Fratele meu alb este cumva totuna cu vânătorul pe care feţele palide îl numesc Hobble-Frank?

Mititelul clipi oarecum surprins şi răspunse afirmativ, englezeşte. Indianul arătă apoi înspre albul cel tânăr şi continuă să se informeze:

— Dumealui trebuie să fie Martin Baumann, fiul vestitului Mato-poka...

Mato-poka este un cuvânt derivat din limbile siouxă şi utah, însemnând Vânătorul de Urşi.

— Da! răspunse cel întrebat.

— Atunci pe voi vă căutam...

— Voiai să cumperi ceva? Avem o prăvălie şi facem comerţ cu tot felul de lucruri trebuincioase unui vânător.

— Am de împlinit o solie.

— De la cine?

Indianul se uită cercetător de jur-împrejur, apoi răspunse:

— Aici nu e locul potrivit. Wigwamul vostru e departe?

— Într-o oră putem ajunge.

— Atunci să mergem într-acolo şi, în tihnă, la lumina focului, am să vă destăinuiesc totul. Veniţi!

Sări apa, îşi luă calul care de-abia mai era în stare să-l poarte, încălecă şi porni, fără a se asigura dacă ceilalţi veneau sau nu din urmă.

— Ăsta nu se prea încurcă în vorbe! râse mititelul.

— Veţi fi vrând, poate, să vă ţină cine ştie ce discurs? se miră deşiratul Pitt. O piele roşie ca ăsta ştie foarte bine ce

face şi vă sfătuiesc să-l urmaţi pe dată.

— Şi cu voi cum rămâne?

— Mergem şi noi. Dacă palatul vostru se află într-adevăr atât de aproape, ar fi o mojicie să nu ne poftiţi şi pe noi, să îmbucăm câte ceva. Şi, ca nişte buni negustori ce sunteţi, nu veţi pierde prilejul de-a câştiga şi de la noi câţiva dolari.

— Nu zău! Aveţi voi aşa ceva? întrebă mititelul pe un ton din care puteai înţelege că nu-i socotea căpătuiţi pe cei doi vânători.

— Asta rămâne de văzut când vom face cumpărături. V-aţi prins?!

— Da, fireşte! Dar, dacă plecăm mai departe, ce se va întâmpla cu şmecherii care ne-au furat caii? Ce-ar fi să-i lăsăm o amintire măcar lui Brake, să fim siguri că n-o să ne uite prea uşor?

— N-are nici un rost! Lasă-i să plece, omule! După cum ai văzut, nu-s decât nişte muhaiele care se tem până şi de-un briceag! V-aţi luat caii înapoi şi cu asta, basta!

— Măcar să-l fi altoit mai bine când l-ai avut în mână.

— L-am cruţat cu bună ştiinţă, N-are nici un sens să omori pe cineva degeaba, când ai şi alte metode de a-l face inofensiv.

— Poate că ai dreptate. Veniţi încoace să vă luaţi caii.

— Cum de ştiţi unde se află caii noştri?

— Nefiind chiar ageamii, înainte de a ne lăsa văzuţi, am dat şi noi o raită prin împrejurimi…

Încălecă pe unul din caii regăsiţi, iar tânărul său tovarăş se avântă spre celălalt. Amândoi se îndreptară exact înspre tufişurile în care Dick şi Pitt îşi ascunseseră fugarii. Ei înşişi îşi priponiseră murgii prin apropiere, înainte de a lua urma hoţilor. Tuspatru se ţineau acum după indian care nu-i lăsa să se apropie prea mult, luând-o mereu înainte, ca şi cum ar fi ştiut perfect încotro s-o apuce ca să ajungă la ţintă.

Hobble-Frank mergea alături de Dick Rotofeiul, a cărui

tovărăşie părea să-i facă mare plăcere.

— N-aţi vrea să spuneţi, domnule, ce anume v-a adus prin aceste locuri? întrebă el.

— Voiam să mergem în sus, spre Montana, unde se află vânat mult mai bun decât pe-aici. Oamenii acelor păduri şi savane hăituiesc animalele doar de plăcere, nu ca prin alte locuri, unde bietele făpturi sunt pur şi simplu măcelărite. Vânătorii de duminică se năpustesc asupra bieţilor bivoli, ucişi cu miile numai fiindcă s-a nimerit ca pieile lor să fie mai bune de curele decât ale altor vite. E un păcat şi o ruşine.

— Aveţi întru totul dreptate, domnule. Altădată nu era aşa. Pe vremuri, vânătorul se măsura în mod cinstit cu fiara, fiecare punându-şi viaţa în primejdie pentru a-şi câştiga carnea de care avea nevoie. În ziua de azi, însă, vânătoarea nu-i decât un asasinat mişelesc. Vitejii de viţă veche au dispărut aproape cu totul, iar oamenii ca dumneavoastră sunt din ce în ce mai rari. Mărturisesc că nu vă cred cine ştie ce bogaţi, în schimb, numele voastre îmi sunt întru totul cunoscute...

— Ne ştiţi numele?

— Cât se poate de bine!

— Şi de unde, mă rog?

— Wohkadeh le-a rostit când şedeam cu Martin în tufiş, trăgând cu urechea. De altfel, silueta dumitale nu prea pare a fi aceea a unui om din Vest. Ai mai mult şolduri de morar, ori de brutar, dar...

— Cum aşa?! se repezi Rotofeiul. Nu ştiai că sunt german? Ai vreo idee despre această ţară?

— Oho! Doar sunt şi eu neamţ, până-n vârful unghiilor.

— Eu, aşijderea!

— Într-adevăr?! întrebă Frank, oprind calul. La drept vorbind, ar fi trebuit să mă aştept căci un yankeu de statura dumitale nu cred să mai existe. Mă bucur din toată inima că mi-a fost dat să întâlnesc un concetăţean. Dă mâna încoace

omule, şi fii binevenit!

Se îmbrăţişară voiniceşte, apoi Rotofeiul urmă, încântat:

— Să dăm bice cailor, căci n-are nici un rost să zăbovim aici cine ştie cât. De când eşti în Statele Unite?

— De mai bine de zece ani.

— Şi habar nu mai ai de nemţească...

Până acum vorbiseră amândoi englezeşte dar, odată rostite aceste vorbe, Frank îşi înălţă în şa făptura micuţă şi răspunse ofensat:

— Să-mi uit eu limba?! Ce nesăbuinţă să poţi crede una ca asta! Sunt german, or nimeni din neamul nostru n-a renunţat vreodată de bunăvoie la graiul său! Şi-apoi, dumneata n-ai nici cea mai mică idee unde m-am născut eu!

— Din păcate, n-am participat la fericitul eveniment!

— Ei bine, chiar dacă n-ai fost de faţă, felul meu de-a vorbi ar fi trebuit să te facă să intuieşti că sunt coborâtor din acel ţinut în care se vorbeşte cea mai curată limbă germană.

— Nu zău! Şi care-o fi acela?.

— Saxonia! Înţelegi?! Am întâlnit mulţi nemţi în viaţa mea şi-am stat de vorbă cu dânşii, dar nici unul din ei nu s-a putut ridica la înălţimea celor născuţi în Saxonia care, pe bună dreptate, este considerată inima Germaniei. Dresda este oraş clasic! Elba este clasică! Lipsca este clasică şi Elveţia saxonă de asemenea! E un fapt bine ştiut că cea mai frumoasă şi curată limbă poate fi auzită doar pe distanţa dintre Pirnos şi Meissen şi tocmai între aceste două oraşe am văzut eu lumina zilei. Şi, mai târziu, tot în această regiune mi-am început cariera. Eram ajutor de pădurar la Moritzburg, un vestit castel de vânătoare, cu o faimoasă galerie de tablouri şi mari heleşteie cu peşte. Cel mai bun prieten al meu era învăţătorul de acolo, cu care jucam în fiecare seară „66” şi conversam despre artă şi ştiinţă. Acolo mi-am format o frumoasă cultură generală... sau poate te îndoieşti de asta. Mi s-a părut că te-ai cam strâmbat!

— N-aş putea să fac deocamdată vreo apreciere cât de cât corectă... deşi am fost şi eu odinioară elev de liceu şi am declinat pe *mensa*.

Mititelul îl străfulgeră cu o privire piezişă, apoi răspunse ritos:

— Ai declinat *mensa?* Şi vrei să spui c-ai fost la liceu?! Sunt cât se poate de sigur că n-ai făcut prea mulţi purici pe-acolo! Altminteri ai şti că nu se zice „declinat”, ci „declamat”, şi nu *mensa*, ci *pensa*. Ai declamat *pensa*, poate şi *Blestemul bardului* de Hufeland sau *Freischütz* de Marta Leineweber! Dar nu pentru asta o să ne certăm noi! Fiecare a învăţat cât a putut iar eu, când văd un neamţ, mă bucur, chiar dacă nu-i nici băiat deştept, nici saxon. Aşadar, rămânem prieteni, nu?!

— Se înţelege! râse Rotofeiul. Am auzit mereu despre saxoni că sunt băieţi simpatici. De ce ai părăsit frumoasa noastră ţară?

— Tocmai din pricina artei şi ştiinţei.

— Cum aşa?

— S-a întâmplat pur şi simplu. Ascultă: Într-o seară, la cârciumă, discutam politică şi istorie, trei inşi la aceeaşi masă: eu, argatul şi paznicul de noapte. Învăţătorul şedea la o altă masă cu notabilităţile. Eu, care am fost totdeauna un spirit democratic, mă aşezasem cu cei doi, care erau cum nu se poate mai onoraţi de această bunăvoinţă. Discutând despre istorie am ajuns la Papa Wranghel şi am remarcat că se deprinsese într-o asemenea măsură cu verbul *mehrschtenteels*, încât abuzează de dânsul, întrebuinţându-l cu fiecare prilej. Atunci, cei doi băieţi începură a mă contrazice în legătură cu pronunţarea acestui cuvânt. Fiecare avea o altă părere. Eu ziceam că trebuie să se pronunţe *mehrschtenteels*, argatul spunea *mehrschtenteils*, iar paznicul de noapte *meistenteels*. Certându-ne, mă înfierbântai, dar ca un funcţionar cult şi ca un cetăţean ce eram, am avut puterea să mă stăpânesc şi să mă adresez

prietenului meu, învăţătorul. Fireşte, aveam dreptate, dar fie din cauză că, tocmai atunci, era prost dispus, fie din pricina trufiei, obişnuite la orice om învăţat, el n-a vrut să recunoască adevărul celor spuse de mine, ba, mai mult, a început să explice că toţi trei greşeam şi că în *mehrschtenteels* trebuie să fie de două ori *ei*. Şi, fiindcă eu ştiam cât se poate de bine că doi *ei* nu conţine decât cuvântul *Reisbrei*, m-am necăjit foarte tare. Eu n-aş poci pentru nimic în lume vorbirea cuiva şi pretind ca şi ceilalţi să o respecte pe a mea, mai cu seamă atunci când e corectă. Paznicul însă începuse să susţină sus şi tare că el e singurul care ştie să vorbească corect şi atunci am făcut ceea ce ar fi făcut oricare alt om cu demnitatea rănită: i-am aruncat în cap onoarea mea ofensată şi, pe deasupra, halba cu bere. Au fost, negreşit, mai multe scene fără culise, dar totul s-a sfârşit prin învinuirea mea de tulburare a liniştii publice şi rănire premeditată. Trebuia să fiu pedepsit şi degradat, ceea ce, treacă-meargă, aş mai fi îndurat eu cumva, dar să-mi mai pierd şi slujba pe deasupra, asta mi s-a părut prea de tot. Şi, fiindcă tot ce fac eu, fac cu rost, am plecat în America... şi numai bătrânul Wranghel e vinovat că mă întâlneşti astăzi aici.

— Îi sunt foarte recunoscător, fiindcă îmi placi, îl asigură Rotofeiul, cu un gest prietenos.

— Da? Adevărat? Şi eu am simţit un fel de simpatie îndată ce te-am văzut, simpatie care, mai mult ca sigur, îşi are explicaţia ei. Întâi, fiindcă nu eşti băiat rău, al doilea fiindcă nici eu nu sunt rău, şi al treilea, fiindcă am putea deveni buni prieteni. Ne-am şi ajutat unul pe celălalt, aşa că legătura care ne va uni atât de plăcut e ca şi făcută. După cum vezi, mă exprim numai în vorbe alese şi de aici poţi înţelege că mă străduiesc a fi demn de nobilele dumitale simţăminte de prietenie. Un saxon este totdeauna un adevărat aristocrat şi dacă astăzi un indian ar pofti să mă scalpeze, l-aş invita politicos: „Vă rog să poftiţi! Aveţi aici şuviţa mea cu piele cu

tot!"

Dick îi întoarse vorba, râzând:

— Şi, dacă el ar fi tot atât de politicos, ar trebui să-ţi lase pielea pe cap. Dar acum să vorbim despre celălalt. Tovarăşul dumitale este într-adevăr fiul cunoscutului vânător de urşi Baumann?

— Da, Baumann este prietenul meu, iar fiul său, Martin, îmi zice unchi, cu toate că eu am fost singur la părinţi şi, după cum se poate vedea, nici nu m-am însurat vreodată. Ne-am întâlnit la Saint Louis, într-o vreme când goana după aur împinsese căutătorii înspre munţi. Amândoi strânseserăm deja o sumă bunicică de bani şi hotărâsem să ne deschidem o prăvălie, aici. În orice caz, era mai plăcut decât să sap la aur. Lucrurile mergeau bine. Eu mă ocupam de prăvălie, iar Baumann mergea la vânătoare, ca să facă rost de hrană. Pe urmă, căutătorii plecară, iar noi ramaserăm cu proviziile aproape neatinse. Încetul cu încetul, am scăpat şi de vânătorii care treceau doar rareori şi absolut întâmplător. Ultima afacere am făcut-o acum două săptămâni, când am fost căutaţi de un mic grup, care vroia să-l tocmească pe Baumann pentru a-i însoţi până la Yellowstone. Ziceau că pe acolo toţi câinii umblă cu pietre preţioase în coadă şi că ei sunt şlefuitori. Prietenul meu consimţi numaidecât, se învoiră din preţ, le vându o mare cantitate de muniţii şi alte lucruri trebuincioase şi plecă împreună cu dânşii. Aşa s-a făcut că ne-am pomenit dintr-o dată singuri, eu, fiul său şi un negru pe care-l aduseserăm din St. Louis.

— Yellowstone-River e un ţinut foarte primejdios.

— Mult mai puţin decât era odinioară.

— Crezi? De când s-au descoperit frumuseţile regiunii, Congresul Statelor Unite a trimis mai multe expediţii, ca să-l măsoare. Ţinutul a fost declarat Parc Naţional, dar indienilor nici nu le pasă. Întreaga vale este acum bântuită de indienii-şerpi.

— Ştiam că au îngropat securea războiului.

— Da, numai că de la o vreme au dezgropat-o iar. Fără îndoială că prietenul dumitale se află în mare primejdie. Şi apoi, acest sol ciudat care nu ştim ce vrea să ne spună. Oricum, nu presimt nimic bun!

— Indianul este un sioux.

— Dar de ce se codeşte atâta să-şi împlinească solia? Nu pare a fi un semn bun, căci atunci când aduci o veste bună, nu te sfieşti defel s-o rosteşti cu glas tare oriunde te-ai afla. Pe urmă, pretindea că vine tocmai de la Yellowstone.

— Ia să mă duc până la el!

Dădu pinteni calului, intenţionând să-l ajungă pe Wohkadeh, dar, îndată ce-l observă, acesta îşi înfipse călcâiele în coapsele calului şi fugi înainte. Hobble-Frank, care n-avea chef de întrecere, se văzu nevoit să renunţe a vorbi numaidecât cu indianul.

În acest timp, fiul Vânătorului de Urşi mergea alături de Pitt. Acesta încercă să afle amănunte despre tatăl său şi căpătă câteva informaţii, dar nu atât de amănunţite cum ar fi dorit. Băiatul se dovedise a fi închis la fire şi scurt la vorbă.

În sfârşit, pârâul o coti pe după un deal pe care se zărea o colibă întărită, aşezată astfel încât să semene întocmai cu o fortăreaţă împotriva atacului indienilor.

Din trei părţi, colina avea povârnişuri repezi, pe care nimeni nu le-ar fi putut urca. Cea de-a patra latură era dublu împrejmuită, iar jos se întindea câmpul plantat cu porumb şi tutun. Pe aproape păşteau doi cai. Martin arătă spre ei şi spuse:

— Caii i-au furat de-acolo, în lipsa noastră. Dar, pe unde-o fi Bob, negrul nostru?

Vârî două degete în gură şi scoase un şuierat strident. Un cap tuciuriu se ivi din porumbul înalt. Dintre buzele late, umflate, se zăreau două şiruri de dinţi care ar fi constituit mândria oricărui jaguar... Apoi, se arătă întreaga statură

herculeană a negrului. Ţinea în mâini un stâlp gros şi greu şi zise, rânjind:

— Bob stat ascuns şi păzit. Dacă mai soseşte tâlhari după cai, sparge capetele cu băţul.

Şi ridică stâlpul cu uşurinţă, ca pe o nuia.

Indianul nici nu se sinchisi de dânsul. Trecu pe lângă el, urcă cea de-a doua parte a colinei, până la dubla împrejmuire, sări de pe cal peste gard şi dispăru în curte.

— Mojic om roşu! se supără negrul. Să treacă pe lângă dom'Bob şi să nu zică *good day*. Sărit peste gard fără să aşteptat dom' Martin să dea voie intre. Dom' Bob face pe el politicos…

Bunul Bob se intitula singur „domn”, era un negru liber şi se simţea ofensat că indianul nu-l salutase.

— Să nu-l superi, îl preveni Martin. Este prietenul nostru.

— Asta este alt lucru. Omul roşu prietenul lui dom' Martin, atunci şi prietenul lui dom' Bob. Găsit caii şi omorât tâlharii?!

— Nu, au fugit. Deschide poarta!

Bob se duse cu paşi mari şi dădu în lături cele două părţi grele ale porţii, ca şi cum ar fi fost de hârtie. Apoi intrară cu toţii în curte.

3. În adăpost

În mijlocul terenului se afla adăpostul, o colibă pătrată întărită, făcută din trunchiuri de copaci îmbinaţi unul într-altul. Bărbaţii intrară şi-l văzură pe indian stând în mijlocul colibei, meditând, cu privirile pierdute în gol. Martin şi Hobble-Frank îşi salutară oaspeţii cu afectuoase strângeri de mână. Noii-veniţi priveau uimiţi prin odaie. În partea din fund fusese prăvălia, ale cărei provizii se împuţinaseră mult. Câteva capace de lăzi formau mesele, scaunele fiind înjghebate din acelaşi material. Într-un colţ se aflau culcuşurile, atât de preţioase încât ar fi stârnit invidia oricui. Erau alcătuite dintr-un mare număr de blăni de urs cenuşiu, cel mai fioros şi mai primejdios animal de pradă din America. Când se ridică pe picioarele de dinapoi, un astfel de urs adult e mai înalt cu peste două picioare decât un bărbat dintre cei mai voinici. Uciderea unei asemenea fiare este considerată de indieni drept o faptă eroică şi chiar albul cel mai bine înarmat se fereşte din calea ursului, dacă nu e neapărată nevoie să se lupte cu el.

Pereţii fuseseră împodobiţi cu diferite arme, trofee de război şi de vânătoare, iar în preajma vetrei atârnau bucăţi mari de carne afumată, spânzurate în cuie de lemn.

Înăuntru era întuneric, căci după-amiaza era pe sfârşite şi lumina slabă a amurgului pătrundea doar prin obloanele fără geamuri ale colibei.

— Dom' Bob face foc! anunţă negrul.

Aduse târâş o sarcină de lemne uscate şi cu un amnar aprinse focul în vatră. Fitilul unui asemenea amnar constă din putregaiul foarte inflamabil, obţinut prin scobirea copacilor

putreziţi.

În timpul pomenitei ocupaţii, statura uriaşă a lui Bob era viu iluminată de flăcări. Purta o haină largă, din stambă simplă şi capul descoperit, din motive pe care el singur le cunoştea cât se poate de bine. Bun şi blajin, era însă nemaipomenit de vanitos şi, aşa stând lucrurile, nu voia să fie considerat drept african get-beget... Din nenorocire, capul îi era acoperit cu o pădure de păr scurt şi des, foarte creţ, şi această lână îi trăda originea în chipul cel mai evident. Aşadar, îşi dădea toată osteneala să-şi schimbe firul de păr, ungându-l din belşug cu seu de cerb, apoi împletind întreaga claie în nenumărate codiţe subţiri care se iţeau în toate direcţiile, întocmai ca ţepii unui arici. La lumina flăcărilor, bietul băiat avea un aspect straniu, aproape înspăimântător.

Până atunci schimbaseră doar puţine vorbe. În sfârşit, Hobble-Frank i se adresă indianului englezeşte.

— Fratele meu roşu se află în casa noastră, e binevenit şi-şi poate împlini solia.

Tânărul aruncă împrejur o privire iscoditoare, apoi răspunse:

— Cum poate vorbi Wohkadeh, când nu i s-a dat încă să guste din pipa păcii?

Atunci Martin, fiul Vânătorului de Urşi, luă o pipă şi o îndesă cu tutun. Pe când ceilalţi se aşezară roată împrejurul lui, el o aprinse, trase din ea de şase ori, suflă fumul în sus, în jos, în cele patru puncte cardinale şi spuse:

— Wohkadeh este prietenul nostru, noi suntem fraţii lui. Acum fumează cu noi pipa păcii, apoi ne va spune solia sa.

Îi întinse indianului pipa. Acesta o luă, se sculă în picioare, trase şi el tot de şase ori, apoi răspunse:

— Wohkadeh n-a mai văzut până acum aceste feţe palide şi nici pe negru. A fost trimis la ei şi dânşii l-au scăpat de captivitate. Duşmanii voştri sunt şi ai lui, prietenii lui pot să

fie şi prietenii voştri. *Howgh!*[1]

Această expresie e întrebuinţată de indieni foarte des, ca un semn de întărire a unei afirmaţii, mai ales în pauze sau la sfârşitul vorbirii.

Dădu pipa mai departe. Pe când ea făcea ocolul, el se aşeză jos şi aşteptă, până când Bob, cel din urmă, întări frăţia prin fumul de tutun. La această solemnitate el se comportă ca un vechi şef cu experienţă; de asemenea Martin, la urma urmei un băieţandru, fu atât de sobru, încât se putea vedea de la o poştă că îşi luase foarte în serios rolul de gazdă, în lipsa tatălui.

Îndată ce Bob lăsă pipa, Wohkadeh începu:

— Au auzit oare fraţii mei albi de acea faţă palidă pe care sioucşii o numesc Non-pay-klama[2]?

— Old Shatterhand, vrei să zici, răspunse Pitt. Nu-l cunosc personal, dar oricine a auzit vorbindu-se despre dânsul. Ce-i cu el?

— El, deşi faţă palidă, s-a dovedit bun şi îndurător cu oamenii roşii. Este cel mai vestit cercetaş, iar glonţul său îşi nimereşte ţinta fără greş... Pumnul său gol poate să doboare pe cel mai puternic vrăjmaş. Cu toate astea, cruţă viaţa şi sângele duşmanilor. Îi răneşte doar cât să nu mai poată lupta şi ucide numai pentru a-şi salva propria viaţă. Acum câteva ierni a fost atacat de sioucşi ogallallaşi, la Yellowstone. Se afla sus, pe o stâncă, şi nu-l puteau nimeri cu gloanţele. La un moment dat, a păşit înainte, oferindu-se să lupte cu trei dintre dânşii înarmaţi cu măciuci, iar el numai cu pumnul. I-a ucis, unul fiind Si-tşapahtah[3], omul cel mai puternic din tot tribul. Cumplit a fost atunci urletul de jale şi bocetul pornit în toate wigwamurile din Ogallalla. Nici până astăzi nu s-au domolit şi se ridică tot mai crunt la fiecare pomenire a morţii

---

[1] Am spus!

[2] Mâna-care-zdrobeşte.

[3] Focul rău.

celor trei războinici. De-atunci a trecut un *shakow*[4] şi luptătorii cei mai viteji ai tribului au pornit spre Yellowstone, ca să-şi cânte cântecele de jale la mormintele celor pierduţi. Albul întâlnit de ei în acest drum e pierdut. Indienii îl prind şi îl leagă de mormintele celor ucişi de Shatterhand, apoi îl omoară încet, în chinuri, pentru ca sufletul lui să servească spiritele celor trei morţi, în ţinuturile veşnice ale vânătorii.

Făcu o pauză şi spuse încet, cu vocea înăbuşită:

— Vânătorul de Urşi şi prietenii lui au fost surprinşi de ei în somn şi făcuţi prizonieri.

Martin sări în sus, strigând:

— Bob, repede, şeile pe cai! Frank, strânge degrabă muniţii şi merinde. Eu voi unge puştile şi voi ascuţi cuţitele. În cel mult o oră pornim spre Yellowstone!

— Se înţelege! strigă Frank, sculându-se repede. Pe toţi dracii, au s-o păţească rău de tot pieile-roşii!

Negrul se ridică şi el, strânse parul pe care-l cărase înăuntru, şi zise:

— Şi dom' Bob merge. Dom' Bob omoară toţi câinii roşii din Ogallalla!

Atunci, indianul ridică mâna şi rosti liniştit:

— Sunt oare fraţii mei albi nişte muşte care zboară fără rost când le necăjeşti? Sau sunt bărbaţi care ştiu că, înainte de faptă, trebuie chibzuinţă şi linişte? Wohkadeh nici n-a terminat tot ce-a avut de spus!

— Tatăl meu e în primejdie şi asta-i de ajuns! izbucni tânărul.

Atunci, Dick Rotofeiul îl îndemnă:

— Linişteşte-te, tânărul meu prieten. Graba strică treaba! Mai întâi să-l lăsăm pe Wohkadeh să povestească, apoi vom vedea ce avem de făcut.

— Ce avem de făcut? Mergeţi cu noi?

— Se înţelege! V-am fumat din pipă, suntem deci prieteni

---

[4] O perioadă de şapte ani.

şi fraţi. Pitt Lunganul şi Dick Rotofeiul n-au părăsit niciodată pe cineva aflat în nevoie. Şi-apoi, dacă mergem la Montana sau vânăm zimbri, ori dacă mai întâi facem o mică excursie până la Yellowstone, ca să-i tragem un vals cu sioucşii ogallallaşi, pentru noi e totuna, căci prea multe treburi personale importante n-avem. Toate însă trebuie făcute cu rost, pentru ca treaba să iasă bine, pe placul nostru de vânători bătrâni. Aşadar stai jos şi fii liniştit, cum se cuvine!

— Asta cam aşa e, adăugă şi saxonul cel mititel. Graba nu-i bună nicidecum. Să fim chibzuiţi!

După ce tustrei se aşezară, tânărul indian continuă:

— Wohkadeh a fost crescut de sioucşii-ponca, prieteni cu feţele palide. Mai târziu a fost silit să se facă ogallallaş, dar aştepta mereu un prilej ca să-i poată părăsi. Acum trebuia să plece cu războinicii lor la Yellowstone şi era de faţă când Vânătorul de Urşi şi însoţitorii săi au fost atacaţi mişeleşte, noaptea, în somn. În acest drum, indienii ogallallaşi trebuie să fie foarte prevăzători deoarece sus, în munţi, locuiesc şoşonii, duşmanii lor cei mai crunţi. Wohkadeh a fost trimis ca ştafetă, să spioneze wigwamurile şoşonilor, dar în loc să facă aceasta, a alergat în cea mai mare grabă spre răsărit, la coliba Vânătorului de Urşi, ca să-i dea de veste fiului său că el e prins.

— Lucrul acesta n-am să-l uit niciodată! strigă Martin. Dar tatăl meu ştie toate astea?

— Wohkadeh i-a spus şi l-a întrebat care-i drumul. El a vorbit atât de tainic cu Vânătorul de Urşi, încât nimeni n-a putut să-l observe.

— Dacă nu te mai întorci la ei, te vor bănui, cu siguranţă.

— Nu, au să creadă că Wohkadeh a fost ucis de şoşoni.

— Tata ţi-a dat ceva instrucţiuni pentru noi?

— Nu. Wohkadeh trebuia doar să vă înştiinţeze că el, şi tovarăşii lui au fost prinşi. Mai departe, tânărul meu frate alb ştie singur ce are de făcut!

— Desigur că ştiu! Voi pleca îndată să-l eliberez.

Voi din nou să se ridice, dar Dick îl apucă de braţ şi-l trase înapoi:

— Ci potoleşte-te, odată, băiete! N-am aflat încă totul. Wohkadeh nu ne-a spus nici măcar în ce loc a fost atacat tatăl dumitale.

Indianul răspunse:

— Apa, numită de feţele palide Râul Pulberii, este formată din patru braţe. Atacul s-a petrecut pe cel din apus.

— Bun, ar fi deci dincolo de Camp Mac Kniej, la sud de Murphy. Această regiune nu îmi este cu totul necunoscută. Şi pe ce drum au venit ogallallaşii până acolo?

— Prin munţii numiţi de către albi Big Horn.

— Aşa! Şi de-acolo?

— Au trecut pe lângă Deavil's Head…

— Şi mai departe?

— Pe lângă apa care izvorăşte acolo şi se varsă în fluviul de la Big Horn. Atunci am auzit despre şoşonii vrăjmaşi şi Wohkadeh a fost trimis să-i spioneze. Astfel, nu mai ştie pe unde au mers mai departe ceilalţi.

— Nici nu e nevoie. Avem ochi buni şi le vom găsi urma. Când a fost atacul?

— Acum patru zile.

— Vai! Şi când ar trebui să aibă loc marea sărbătoare a morţilor?

— În ziua lunii pline, căci atunci au fost omorâţi cei trei.

— Dacă e aşa, atunci mai avem încă destul timp ca să-i putem ajunge. Până la luna plină sunt 12 zile întregi. Dar cât de puternici sunt ogallallaşii?

— Când i-am părăsit eu, numărau de cinci ori zece şi încă şase.

— Aşadar, cincizeci şi şase de luptători. Câţi prizonieri au?

— Cu Vânătorul de Urşi sunt şase.

— Deocamdată ştim destul şi ne putem pregăti de

plecare. Martin Baumann, ce intenţionezi să faci?

Tânărul se ridică, îşi înălţă dreapta ca pentru jurământ şi zise:

— Făgăduiesc solemn să salvez viaţa tatălui meu, sau să răzbun moartea lui, chiar dacă pentru asta ar fi nevoie să-i urmăresc singur pe sioucşi şi să mă bat cu ei. Voi muri mai degrabă decât să-mi calc jurământul.

— În nici un caz nu vei pleca singur, spuse micuţul Hobble-Frank. Te voi însoţi şi vom împărtăşi aceeaşi soartă.

— Şi dom' Bob merge, declară negrul. Eliberează pe bătrân Baumann şi bate pe sioucşii ogallallaşi. Toţi merge la iad!

Strânse pumnii şi scrâşni tare din dinţi.

— Şi eu merg, spuse Dick Rotofeiul. Îmi face mare plăcere să-mi încerc puterile. Dar tu, Pitt?

— Asta-i bună! exclamă Lunganul. Crezi tu că aş rămâne aici, să-mi peticesc nădragii sau să macin cafea, în timp ce voi faceţi pe vitejii din poveste?!

— Bine, bine, urs bătrân, potoleşte-te. Te vom lua cu noi. Dar ce va face, oare, fratele nostru Wohkadeh?

Indianul răspunse:

— Wohkadeh este un mandan, sau, cel mult, un copil adoptat al sioucşilor-ponca, dar nicidecum un ogallalaş. Dacă ar căpăta de la fraţii lui albi o puşcă şi gloanţe, el i-ar însoţi, murind sau învingând odată cu dânşii.

— Băiat de treabă! zise micul saxon. Vei căpăta o puşcă şi tot ce-ţi trebuie, chiar şi un cal odihnit, căci avem patru, deci unul de prisos. Al tău e prea ostenit şi, până se mai întremează, poate merge pe de lături. Când pornim, oameni buni?

— Îndată, se-nţelege, răspunse Martin.

— Negreşit că nu putem pierde timp, se învoi Rotofeiul, dar, iarăşi, nu e cuminte să ne pripim. Vom trece prin ţinuturi fără apă şi fără vânat, deci trebuie să luăm cu noi provizii. În afară de asta, habar n-avem dacă cei nouă hoţi de cai nu ne

mai poartă cumva sâmbetele... Trebuie să ne încredinţăm dacă au părăsit aceste locuri, ori dacă au de gând să le părăsească. Şi n-a spus nimeni ce-aveţi de gând să faceţi cu această casă! Vreţi să o lăsaţi nepăzită?

— Cum altfel?! răspunse Martin.

— Atunci să nu vă miraţi dacă la întoarcere o veţi găsi prefăcută în cenuşă sau devastată.

— Devastarea o putem înlătura.

Tânărul luă un topor şi săpă pământul bătătorit, în forma unui pătrat. Curând se arătă un chepeng acoperit cu pământ, nevăzut altminteri, sub care se găsea o groapă încăpătoare în care stăpânii colibei puteau ascunde tot ce nu luau cu ei. Bătătorind iarăşi pământul peste chepengul închis, nici un nepoftit n-ar fi izbutit să descopere existenţa acestui ascunziş. Şi chiar dacă s-ar fi dat foc întregii case, lutul ar fi acoperit şi apărat obiectele ascunse.

Oamenii începură să care în groapă toate lucrurile din casă de care nu aveau nevoie la drum. Când veni rândul blănilor de urs, Dick rămase cu gura căscată de admiraţie privind-o pe cea mai mare şi mai frumoasă dintre ele. Martin, însă, i-o smuci din mână şi, cu un gest brutal, o aruncă cât colo.

— Leapăd-o! zise el. Nu pot s-o văd fără să-mi aduc aminte de cele mai îngrozitoare momente ale vieţii mele.

— Zici asta ca şi cum ai fi trăit cine ştie cât, sau ai avea în urmă un şir întreg de fapte mari, tinere!

— Poate că am trecut prin mai multe chiar decât unii vânători bătrâni!

— Te pomeneşti!

Privirea lui Martin se îndreptă mânioasă asupra Rotofeiului, îl apostrofă:

— Glumeşti degeaba! Am să-ţi spun doar că, la vârsta de şase ani, m-am luptat din greu cu ştrengarul din blana pe care o admirai.

— Un copilaş de şase ani cu un urs cenuşiu de asemenea mărime?! Ştiu prea bine că în Vestul Sălbatic copiii sunt croiţi dintr-un cu totul alt material decât băieţaşii de la oraş, care îşi lipesc picioruşele de sticle cu apă caldă... Mi-a fost dat să văd o mulţime de tineri care, la New York, n-ar fi fost decât nişte bieţi zgârie-brânză dar care, aici, se pricep să mânuiască flinta ca nişte oameni în toată firea. Povesteşte-mi, cum a fost cu ursul?

— Ne aflam în Munţii Colorado. Mama trăia încă şi mai aveam o surioară de trei ani. În vreme ce mama încerca să spargă câteva lemne pentru foc, căci iernile din munţi sunt extrem de friguroase, eu şedeam în odaie, singur cu mititica Luddy. Ea se juca pe podea, între uşă şi masă, cu o păpuşă pe care i-o cioplisem dintr-o surcea, iar eu mă străduiam să crestez cu un cuţit un „M” şi un „L” în grinda cea groasă, care se întindea de la acoperiş până la peretele opus al colibei. Erau iniţialele noastre, şi nu făceam decât să mă joc de-a nemurirea, după obiceiul tuturor băieţilor. Cufundat în acest lucru, auzii uşa împinsă cu putere, dar nu mă îngrijorai, crezând că a intrat mama cu zgomot, având braţele pline cu lemne şi, fără să mă întorc, spusei: „Mamă, aici e pentru Luddy şi pentru mine. Pe urmă vine rândul tău şi al tatii.” Dar, în loc de orice răspuns, auzii un gâfâit înăbuşit. Mă întorsei. Trebuie să ştiţi, domnilor, că ceea ce zării în strălucirea zăpezii de afară şi la lumina buturugii care ardea în vatră, era îngrozitor. Chiar dinaintea bietei, micuţei Luddy, care de spaimă nu scotea nici un sunet, se afla un urs uriaş, cenuşiu. Blana îi era plină cu ace de gheaţă. Pe nări scotea aburi. Soră-mea, fără să spună nimic, îi întindea rugătoare păpuşa, ca şi cum ar fi voit să-i zică: „Ia-mi păpuşica, şi cruţă-mă pe mine, ursule dragă!” Dar fiarei nu-i fu milă. Cu o singură labă o trânti jos, apoi îi sparse ţeasta între colţii săi ascuţiţi. Şi astăzi aud zgomotul. Doamne... n-am să-l pot uita niciodată... niciodată...

Se opri din povestit şi nimeni nu îndrăzni să rupă tăcerea, până ce Martin însuşi nu reîncepu să vorbească:

— Nici eu nu mă puteam mişca de spaimă. Voiam să strig după ajutor, dar nu izbuteam să scot nici un sunet. Vedeam dispărând membrele surioarei mele în pântecele fiarei, până nu mai rămase decât păpuşa de lemn, căzută jos. Strângeam în pumn cuţitul cel lung... Şi, dintr-o dată, ursul veni înspre mine şi se ridică pe masă cu picioarele din faţă. Simţeam duhnind în obraz respiraţia lui puturoasă, iar forţa şocului mă trezi la realitate. Luai cuţitul între dinţi, cuprinsei grinda cu braţele şi îmi făcui vânt pe ea în sus. Ursul încercă să vină după mine, dar răsturnă masa. Aceasta îmi fu scăparea, începui să ţip după ajutor, dar zadarnic... mama nu veni, deşi ar fi trebuit să mă audă, fiindcă uşa era deschisă şi aerul rece pătrundea înăuntru. Ursul se înălţă în toată lungimea lui, ca să mă tragă jos de pe grindă. I-aţi văzut blana, aşa că mă puteţi crede când vă spun că mă ajungea tocmai bine cu labele dinainte, dar aveam cuţitul în mână. Cu stânga mă ţineam bine, iar cu dreapta îl înţepam în laba pe care o întindea înspre mine. Cum să vă descriu spaima şi lupta mea! Oricum, nu ştiu câtă vreme m-am apărat astfel, căci într-o asemenea situaţie un sfert de ceas poate părea o veşnicie, dar puterile-mi slăbeau tot mai mult, în vreme ce ambele labe ale ursului erau înţepate de mai multe ori... La un moment dat, cu tot mormăitul fiarei, auzii lătratul câinelui nostru, pe care tata îl luase cu el. Afară, în faţa colibei, lătra şi făcea un tărăboi îngrozitor, apoi se repezi înăuntru şi într-o singură clipită se năpusti asupra sălbăticiunii. Era un dulău fioros, neobişnuit de voinic şi devotat. Apucă jivina de beregată, gata să i-o smulgă, dar, în scurt timp, fu sugrumat de labele ei puternice şi, după ce bietul de el muri sfâşiat în bucăţi, ursul se îndreptă iarăşi spre mine.

— Dar tatăl dumitale? întrebă Pitt, care, ca şi ceilalţi, ascultase cu cea mai mare încordare. Dacă s-a arătat câinele,

stăpânul ar fi trebuit să fie şi dânsul pe-aproape…

— Negreşit, căci de-abia se ridicase ursul iar spre grindă ca să mă ajungă, cu spatele întors către uşă, când la intrare apăru tata, îngrozit şi palid ca de moarte. „Tată, ajutor!”, strigai eu, mai împungând o dată laba fiarei. Nu răspunse. Ridică flinta încărcată, gata să tragă, dar o lăsă repede jos, căci, din pricina tulburării îi tremura mâna şi m-ar fi putut împuşca…

Aruncă arma, îşi smulse cuţitul de la brâu şi se năpusti pe la spate asupra animalului. Înşfăcându-l cu stânga de blană, îi înfipse tăişul până la mâner, între două coaste, apoi, foarte repede, se trase înapoi, pentru a nu fi apucat între labele fiarei ce se lupta cu moartea. Animalul rămase nemişcat, horcăi şi gemu groaznic, zgârie pământul cu labele dinainte, până ce se prăbuşi. După cum s-a văzut mai târziu, tăişul cuţitului îi pătrunsese drept în inimă.

— Slavă domnului! răsuflă Dick, uşurat. Asta zic şi eu ajutor la nevoie!… Dar mama, tinere?

— Pe mama n-am mai văzut-o niciodată.

Cu o mişcare rapidă, Martin se întoarse şi-şi şterse două lacrimi rebele…

— N-ai mai văzut-o? Cum aşa?

— Când tata m-a dat jos de pe grindă, el tremurând, iar eu dârdâind din toate mădularele, întrebă îndată de micuţa Luddy. Suspinând, îi povestii ce se întâmplase şi, niciodată de atunci încolo, n-am mai văzut un obraz ca acela al tatii în momentele alea. Era cenuşiu şi împietrit… Un singur ţipăt scoase, dar ce fel de ţipăt… Apoi se linişti. Nu mai răspunse deloc vorbelor mele drăgăstoase, iar când îl întrebam de mama, clătina doar din cap… Vrând să pornesc în căutarea ei, mă apucă de braţ şi mă strânse atât de tare încât ţipai de durere.

— Stai aici! îmi porunci. Asta nu-i o treabă pentru tine!

Rămase pe gânduri, aproape neclintit, până ce focul se

stinse. Apoi mă încuie înăuntru şi începu să lucreze ceva în dosul colibei. Am încercat să dau la o parte muşchiul crescut între scânduri şi izbutisem chiar, când tata mă surprinse uitându-mă şi făcu în aşa fel încât să nu mai pot vedea nimic. Oricum, îl zărisem deja săpând o groapă adâncă şi înţelesesem că, înainte de a intra în colibă, dihania o atacase şi sfâşiase pe mama...

— Groaznic, groaznic, zise Dick, ştergându-şi ochii cu mâneca mantalei.

— Da, a fost într-adevăr groaznic! Tata a zăcut multă vreme după aceea bolnav şi vecinul nostru cel mai apropiat trimitea la noi un om ca să-l îngrijească şi ca să vadă de mine. Apoi, după ce şi-a revenit, am părăsit acel ţinut şi ne-am făcut vânători de urşi. Tata, când aude că s-a arătat vreunul pe undeva, nu mai are astâmpăr până ce nu-l răpune cu glonţul sau cu jungherul. Cât despre mine, acum pot să vă spun, am făcut şi eu ceva ca s-o răzbun pe biata Luddy. La început, când îndreptam ţeava flintei asupra unui urs, îmi bătea inima tare; acum însă am un talisman grozav care mă apără, aşa că, în faţa unui urs cenuşiu, sunt atât de liniştit, ca şi când aş avea de împuşcat unul oarecare.

— Talisman? întrebă Pitt. Nu cred că există aşa ceva. Tinere, nu mai crede în fleacuri! Păcătuieşti împotriva primei porunci.

— Nu, căci talismanul despre care vorbesc este cu totul altfel decât crezi. Priviţi-l acolo! E agăţat sub Biblie.

Arătă spre perete, unde pe o poliţă se găsea o Biblie mare, veche. Într-un cui de lemn prinsese un soi de jucărioară, lungă cam de un deget. Se vedea bine că partea de sus voia să reprezinte un cap.

— Hm! bombăni Pitt, care, ca toţi yankeii, ţinea mult la părerea lui. N-aş vrea să cred că acest obiect reprezintă un idol.

— Nu, nu sunt păgân, dimpotrivă, chiar bun creştin. Dar

aceasta este păpuşa de lemn pe care i-o cioplisem surioarei mele, să se joace. Am păstrat această amintire din clipe de groază şi mi-o atârn de gât, ori de câte ori trebuie să-l însoţesc pe tata la vânătoare de urşi. Dacă primejdia e aproape, pun mâna pe păpuşă şi atunci ursul e pierdut. Mă puteţi crede!

Adânc mişcat, Dick îi puse mâna pe umăr şi-i zise:

— Martin, eşti un băiat de treabă. Primeşte să-ţi fiu prieten şi nu vei regreta niciodată. Pe cât sunt de gras, pe atât de mare poate fi încrederea pe care poţi să ţi-o pui în mine. Ţi-o voi dovedi!

4. Old Shatterhand

În după-amiaza celei de-a cincea zile, cei şase călăreţi părăseau regiunea Fluviului Pulberii şi se îndreptau înspre Munţii Big-Horn.

Şesurile care se întind de la Missouri până la Munţii Stâncoşi se numără până astăzi printre locurile cele mai puţin primitoare ale Statelor Unite. Acest ţinut este format aproape în întregime din prerie izolată, fără copaci, prin care vânătorul poate rătăci zile întregi fără a da de vreun tufiş sau izvor. Abia mult spre răsărit, terenul începe să se înalţe, formând mai întâi ridicături uşoare, apoi chiar dealuri, mereu mai înalte, mai povârnite şi mai prăpăstioase, cu cât înaintezi, dar lipsa de lemne şi de apă rămâne aceeaşi. Din acest motiv, regiunea a fost numită de către indieni *Mah-Kosietşa* şi de către albi *Bad Lands*. Ambele expresii înseamnă acelaşi lucru, adică *Pământ Rău*.

Abia foarte departe, spre nord, izvorăsc fluviile Cheyenne, Powder şi Big-Horn, dintr-un pământ mai roditor, cu iarbă grasă, pădurici de tufişuri şi chiar copaci uriaşi, seculari.

Acolo se află domeniile de vânătoare ale şoşonilor şi ale şerpilor, ale cheyennilor şi ale arapahoeşilor. Fiecare neam se împarte în subdiviziuni şi, dat fiind că toate aceste subîmpărţiri urmăresc interese deosebite, nu e de mirare că între ei izbucnesc mereu războaie, a căror vâlvătaie, de altfel, se stinge repede, urmând tot atât de scurte perioade de pace. Căci dacă, uneori, omul roşu pare dispus la un răgaz mai lung, trebuie negreşit să apară albul şi să scormonească între tăciunii abia stinşi, obligându-i pe indieni să dezgroape mereu, iarăşi şi iarăşi, securea însângerată a războiului. Apoi,

lupta începe din nou... Se înţelege de la sine că acolo unde se întâlnesc locurile de păşune ale atâtor neamuri şi triburi diferite, siguranţa fiecăruia este problematică şi deseori primejduită. Şoşonii sau şerpii au fost totdeauna duşmanii aprigi ai sioucşilor, de aceea şesurile, care se întind din Dakota spre sud către fluviul Yellowstone şi Munţii Big-Horn, au înghiţit deseori sângele omului roşu, deopotrivă cu cel al omului alb.

Atât Dick cât şi Pitt ştiau toate astea şi încercau să se ferească de orice întâlnire cu indienii. Îl lăsară pe Wohkadeh să meargă înainte, fiindcă el mai străbătuse o dată acelaşi drum. Acum era înarmat cu o puşcă şi purta la brâu diverse pungi cu toate mărunţişurile trebuincioase unui om în prerie. Cei doi prieteni nu-şi schimbaseră defel tabieturile, aşa că cel dintâi continuă să călărească pe gloaba lui înaltă pe când cel de-al doilea, se-nţelege, îşi lăsa picioroangele să atârne de-o parte şi de alta a catârului mic şi încăpăţânat, care, din cinci în cinci minute, găsea de cuviinţă să repete, fireşte, zadarnic, cunoscuta-i încercare de-a se debarasa de călăreţ. Pitt semăna cu acei locuitori din insulele Australiei care adaugă pirogilor primejduite proptele laterale de lemn, frânele sale fiind propriile-i picioare. Astfel, era de ajuns să aplice o lovitură zdravănă cu gheata, la dreapta sau la stânga nărăvaşului bidiviu, pentru ca acesta să-şi reia mersul normal, restabilind de îndată echilibrul primejduit al călăreţului.

Şi Frank purta aceeaşi îmbrăcăminte, bine cunoscută de toţi prietenii săi: cizme de piele, frac albastru şi pălărie de amazoană, cu pană lungă, de culoarea şofranului. În ciuda înfăţişării sale stranii, micuţul saxon se străduia din răsputeri să-şi păstreze ţinuta distinsă, de vrednic om al Vestului.

În schimb, era o adevărată plăcere să-l vezi pe Martin Baumann călare. El şi cu Wohkadeh crescuseră parcă pe cal şi aveau acea ţinută aplecată mult înainte, care uşurează povara animalului, iar pe călăreţ îl face să reziste la osteneala

unui drum oricât de lung.

Fiul vânătorului de Urşi purta un costum de piele şi întregul său echipament nu lăsa nimic de dorit. Oricine i-ar fi văzut chipul fraged şi ochii luminoşi, ar fi putut înţelege că încă nu-i decât un băieţandru; privindu-l însă îndelung, cu mai multă atenţie şi, mai cu seamă, ascultându-l, şi-ar fi dat deîndată seama că, la nevoie, flăcăul suplu ca trestia devenea un bărbat adevărat.

Bob, în schimb, era fără seamăn de caraghios. Călăria nu se numărase nicicând printre pasiunile sale, astfel încât atât el, cât şi calul, aveau nenumărate necazuri unul cu celălalt. În orice caz, nu putea sta nici zece minute într-o poziţie stabilă. Dacă se sălta în sus, aproape de gâtul bietului dobitoc, imediat începea să alunece în jos, pas cu pas şi centimetru cu centimetru. Tot glisând aşa, mereu, era în primejdie să cadă jos, pe la spatele calului. Atunci se sălta iarăşi, cât putea, şi alunecarea începea din nou, din care cauză trecea prin cele mai comice situaţii. Pe spinarea calului îşi legase doar o pătură, fiindcă, după numeroase încercări, îşi dăduse seama că în şa nu s-ar fi putut ţine cu nici un chip. Îşi ţinea picioarele depărtate de cal. Când i s-a atras atenţia că trebuie să şi le apropie strâns, a răspuns:

— De ce Bob strângă biet cal cu picioare? Calul nu făcut lui nimic rău! Picioarele lui Bob nu sunt cleşte!

Călăreţii ajunseră la marginea unui povârniş rotund, nu tocmai adânc, cu un diametru de vreo şase mile engleze (o milă engleză are 1.609 m). Înconjurat din trei părţi de uşoare ridicături de pământ, era mărginit la răsărit de o înălţime remarcabilă, care părea să fie acoperită cu arbuşti şi copaci. Aici fusese odinioară un lac. Pământul era foarte nisipos şi, în afară de câteva petice de iarbă, se vedea doar acea vegetaţie săracă, caracteristică regiunilor din Vestul îndepărtat. Pitt le explică tuturor celorlalţi că această regiune se numeşte *Pa-arepap*, adică *Lacul Sângelui*, fiindcă aici albii au măcelărit

odată o ceată de şoşoni.

Fără a şovăi vreo clipă, Wohkadeh îşi mână calul prin nisip, îndreptându-se către deal. Vâlceaua nu era prea primejdioasă şi, fiind la loc deschis, puteai vedea de departe pe oricine s-ar fi apropiat, călare ori pedestru.

După vreo jumătate de oră de mers, indianul îşi opri calul.

— Uff!! strigă el.

— Ce este? întrebă Dick.

— *Şi-şi!*[1]

— O urmă? întrebă Rotofeiul. De om sau de animal?

— Wohkadeh nu ştie. Fraţii mei pot să privească şi ei.

— Dumnezeule! Un indian să nu ştie dacă o urmă aparţine unui om sau unui animal? Trebuie să fie ceva ciudat la mijloc. Ia să ne uităm şi noi! Dar descălecaţi frumos şi nu-mi călcaţi peste ea, oameni buni, căci altfel nu vom mai vedea nimic, spuse Rotofeiul.

— Oricum se vede, spuse indianul. Este mare şi lungă. Vine de departe, dinspre sud şi merge mult spre nord.

Călăreţii descălecară pentru a cerceta misterioasa urmă. La indieni, orice băiat de trei ani ştie să deosebească urma unui om de aceea a unui animal şi tuturor li se părea de neînţeles că Wohkadeh nu era capabil să facă o asemenea diferenţiere. Dar, după ce privi urmele, Dick dădu şi el din cap. Se uită înspre stânga, dincotro veneau, către dreapta, încotro duceau, clătină din cap de mai multe ori şi apoi îl întrebă pe Pitt Lunganul:

— Hei, prietene, ai mai văzut vreodată aşa ceva?

Cel întrebat se scărpină mai întâi după urechea dreaptă, apoi după cea stângă, scuipă de câteva ori la rând, semn că se afla în mare încurcătură, apoi răspunse:

— Nu, pe onoarea mea! Niciodată!

— Dar dumneata, domnule Frank?

Saxonul privi şi el îndelung, apoi spuse:

---

[1]Picioare sau urme, în limba mandană.

— Numai dracul ar putea şti!

— Mda... aprobă Dick. Este însă mai presus de orice îndoială faptul că cineva... o fiinţă... a trecut pe-aici. Dar ce fel de fiinţă? Câte picioare avea?

— Patru, răspunseră toţi, cu excepţia indianului.

— Da, să presupunem că acesta este adevărul... Cine-ar putea spune, însă, cu ce specie de patruped avem de-a face?

— Cerb n-a fost! îşi dădu cu părerea Frank.

— Ferească Dumnezeu! Un cerb n-ar fi lăsat urme atât de mari.

— Să fi fost urs?

— Semnele astea sunt atât de lămurite, încât până şi un orb le-ar putea deosebi, folosindu-şi doar degetele... e limpede că nu sunt urme de urs. Ar fi trebuit să fie mai lungi şi mai şterse în partea dinapoi, ca la cineva care calcă pe tălpi, pe când astea sunt aproape rotunde, ca nişte peceţi apăsate cu mâna. Jos, la bază, sunt foarte netede, iar la spate puţin aplecate în afară. Aşadar, animalul n-a avut degete sau gheare, ci potcoave.

— Cal? întrebă Frank.

— Hm!, bombăni Dick. Greu de crezut aşa ceva... Nu se găseşte nici cea mai mică urmă de cui de potcoavă, sau barem de copită. Amprentele sunt de cel mult două ore, timp prea scurt ca de atunci să se fi pierdut semnele. Şi-apoi, uitaţi-vă şi voi cu mai multă băgare de seamă! Cine-a mai văzut vreodată un cal cu nişte copile atât de mari?! Dacă ne-am găsi în Asia, ori în Africa, am putea fi siguri că pe-aici a trecut un elefant foarte bătrân...

— Da, exact aşa arată! râse Pitt.

— Si, când mă rog, ai văzut matale elefant?!

— Chiar doi. Unul la Barnum, în Philadelphia, şi altul aici..., adică pe tine, Rotofeiule!

— Dac-aveai poftă de-o glumă bună, ţi-ai fi putut cumpăra una de-a gata, cu doar zece dolari, fricosule! Urmele astea ar

fi tocmai pe măsura unui elefant, admit; dar paşii nu sunt suficient de mari... ce zici, Pitt? Nici cămilă n-a fost, aşa că nimeni n-ar putea susţine că tu însuţi ai trecut pe-aici acum două ore! Oricum, sunt gata să mărturisesc că mi-am irosit deja absolut toate resursele de înţelepciune. Habar n-am ce-a fost, şi cu asta basta!

Bărbaţii mai înaintară câţiva paşi, apoi se întoarseră îndărăt, studiind îndelung solul. Totuşi, nici unul nu fu în stare să-şi facă vreo idee, cât de cât.

— Care este părerea fratelui meu roşu? se interesă Dick.

— *Maho akono!* răspunse indianul, făcând un gest de respect.

— Spiritul preriei, vrei să zici?

— Poate, căci sigur nici om, dar nici animal n-a fost.

— Heigh-ho! Dar ce mai picioroange trebuie să aibă spiritele astea ale voastre! Dacă nu cumva or purta ghete, de postav, din pricina reumatismului!

— Fratele meu alb n-ar trebui să glumească astfel... Spiritul savanelor poate să apară în orice făptură! Să călărim în linişte, mai departe.

— Nu, asta cu nici un chip! Trebuie să înţelegem neapărat ce se petrece. Asemenea bazaconie n-am mai văzut de când sunt şi, de dragul adevărului, voi merge până-n pânzele albe!

— Fratele meu îşi va afla doar pierzarea! Spiritul nu suferă să fie zgândărit!

— Pe dracul! N-am nici un chef ca mai târziu, când voi istorisi despre urmele astea, să nu pot spune ale cui erau şi să ajung de batjocura tuturor zevzecilor! Limpezirea acestui mister a devenit o chestiune de onoare!

— N-avem timp să facem ocoluri.

— Nici n-aş îndrăzni să vă cer una ca asta. Până deseară mai sunt patru ceasuri. Cunoaşte fratele meu roşu vreun loc potrivit pentru popas?

— Da. Dacă mergem tot înainte, vom ajunge într-o

margine unde colina se întretaie cu o vale. După un ceas de drum către stânga, am nimeri într-o râpă unde ne-am putea odihni în voie, căci acolo se găsesc arbuşti şi copaci care-ar ascunde focul nostru şi un izvor care ne-ar da apă...

— E uşor de găsit. Mergeţi voi mai departe, eu mă voi lua după urme, apoi mă voi întoarce la locul de popas.

— Fratele meu alb să asculte...

— Gata! strigă Pitt. Dick are perfectă dreptate. Ar fi din cale-afară de ruşinos pentru noi să dăm de asemenea aiureală şi să nu facem nimic pentru a afla ce este. Am auzit deseori povestindu-se că, demult, înainte de apariţia omului, pământul ar fi fost populat de nişte animale pe lângă care un bivol n-ar părea decât un vierme alături de un vapor de pe Mississippi. Poate că a mai rămas vreun monstru de pe-atunci şi mai aleargă încă pe-aici, prin nisip, ca să-şi numere anii după coarne. Mi se pare că o astfel de dihanie se cheamă *mammat*.

— *Mamut*, îl corectă Rotofeiul.

— O fi! Dar vedeţi şi voi cât de mare-ar fi ruşinea să dăm peste asemenea urme străvechi şi nici măcar unul din noi să nu încerce să vadă animalul la faţă. Merg şi eu cu tine, Dick.

— Asta nu se poate, fiindcă noi doi, fără a ne lăuda prea mult, avem cea mai mare experienţă şi suntem, oarecum, conducătorii întregului grup. De aceea nu trebuie să ne depărtăm ambii în acelaşi timp. Mai bine să vină altcineva cu mine!

— Domnul Dick are dreptate, spuse Martin. Voi merge eu cu el!

— Nu, tinere! obiectă Dick. Ştiu că la vârsta pe care-o ai eşti oricând gata pentru asemenea aventuri, dar se prea poate ca drumul acesta să nu fie cu totul lipsit de primejdii, or noi ne-am luat obligaţia de-a veghea asupra dumitale, ca să te ducem tatălui tău nevătămat!

— Atunci merg eu! strigă Hobble-Frank.

— Da, n-am nimic împotrivă! Domnul Frank s-a bătut atunci, la Moritzburg, atât cu argatul cât şi cu paznicul de noapte... Sunt sigur că n-o să se teamă de-un mamut...

— Să mă tem? Nici pomeneală de-aşa ceva!

— Atunci lucrurile s-au limpezit! Ceilalţi merg înainte, iar noi ne abatem la dreapta.

Zis şi făcut. În vreme ce prietenii lor continuau drumul întrerupt, Frank şi Dick o luară spre miazănoapte, după urme. Şi, fiindcă aveau de făcut un ocol, dădură pinteni cailor, astfel încât, în scurtă vreme, îşi pierdură tovarăşii din ochi. Apoi, urmele se abătură înspre apus, către dealul îndepărtat, iar Dick şi Frank mergeau acum paralel cu ceilalţi dar, fireşte, la mai bine de o oră depărtare de dânşii.

O vreme tăcură preocupaţi. Calul osos al lui Dick, zorit, înghiţea distanţele mult mai uşor decât calul lui Frank, care cu greu se putea ţine după el. După un timp, Rotofeiul schimbă trapul bătut într-un pas domol, aşa că Frank putu răsufla uşurat. Se înţelege de la sine că ambii vorbeau de obicei englezeşte, dar, de data asta, ca doi nemţi singuri ce se aflau, preferară să-şi folosească limba maternă.

— Nu-i aşa, începu Frank, că povestea cu mamutul n-a fost decât o glumă?

— Fireşte!

— Mă gândeam şi eu că mamuţii n-or mai fi existând astăzi.

— Ai mai auzit vreodată vorbindu-se despre aceste animale antediluviene?

— Eu?! Bineînţeles! Ştii, învăţătorul acela de la Moritzburg, care mi-a fost mie mamă spirituală, acela ştia multă carte. Cunoştea fiecare copac, de la şarpele de mare, până la cel mai mic burete. De la el am învăţat foarte multe...

— Mă bucur, râse Rotofeiul. Poate voi avea prilejul să împrumut şi eu din cunoştinţele dumitale.

— Asta se-nţelege de la sine! De exemplu, despre mamut

îţi pot da cele mai exacte informaţii.

— Ai văzut, cumva, vreunul?

— Nu, căci înainte de facerea lumii, nu eram nici eu înscris la poliţie, dar învăţătorul despre care-ţi vorbeam a găsit mamutul pomenit în scrierile vechi. Cât de mare crezi că era dihania?

— Mult mai mare decât un elefant.

— Elefant?! Nu-i nici pe departe un termen de comparaţie potrivit! Păi, prietene, când mamutul s-a împiedicat de-o piatră, cică, şi s-a uitat în jos s-o vadă, abia atunci a băgat de seamă că flecuşteţul cu pricina era, nici mai mult, nici mai puţin decât o piramidă egipteană. Gândeşte-te ce înălţime putea avea un astfel de animal! Şi, dacă i s-a aşezat o muscă pe vârful cozii, faptul acesta i-a ajuns la minte abia după patrusprezece zile – abia atunci a băgat de seamă! Acum, imaginează-ţi lungimea monstrului!

— La naiba! exclamă Dick cu admiraţie. De unde ştii toate astea atât de bine?!

— Ei, dacă n-ar fi izbucnit atunci cearta pentru vorba aceea a lui Papa Wranghel, atunci, *nolens coblenz*[1], aş fi urmat Academia de Silvicultură şi n-aş mai fi fost nevoit să hoinăresc prin Vestul Sălbatic, să mă schilodească sioucşii!

— Nu eşti şchiop din naştere?

Frank îl privi mustrător pe Rotofei.

— Şchiop din naştere? Nu, prietene, am avut picioare sănătoase de când mă ştiu; dar, când am sosit cu Baumann în Munţii Negri, mi s-a întâmplat un pocinog şi de atunci şchiopătez.

— Ce-a fost, de fapt?

— Aşa cum bine ştii, nimeni nu-şi poate cunoaşte dinainte destinul... Momentul acesta mi-a rămas atât de bine întipărit în minte, de parc-ar fi fost ieri. Sclipeau stelele, iar broaştele orăcăiau cât puteau de tare în stufărişul din apropiere, căci,

---

[1] Corect: *volens*, *nolens*.

din păcate, era noapte şi Baumann era plecat la Fort Fettermann, ca să mai cumpere ceva provizii. Martin dormea, iar negrul Bob, care plecase înainte, călare, să încaseze nişte datorii, nu se întorsese încă... Doar calul sosise acasă, înspăimântat şi singur. Abia a doua zi apăru şi el, şchiopătând, lefter şi cu mâinile scrântite. Cum spuneam, stelele străluceau pe cer, când auzii o bătaie în uşă. Dat fiind că aici, în Vest, trebuie să fii prevăzător, nu m-am grăbit să deschid ci, mai întâi am întrebat dinăuntru cine e. Ca să nu mai lungim vorba, trebuie să-ţi spun că erau cinci sioucşi, care spuneau că vor să schimbe blănuri pe praf de puşcă. Pieile-roşii au început să se vaiete că vor fi nevoiţi să meargă pe jos toată noaptea şi cu asta au înmuiat inima mea de Saxon. Le dădui drumul înăuntru.

— Ce lipsă de prevedere!

— De ce? Eu nu cunosc frica. Şi-apoi, înainte de a le deschide, le-am pus condiţia să lase toate armele afară şi, spre cinstea lor, trebuie să mărturisesc că au fost întru totul de acord. Începui să-i servesc, dar cu revolverul în mână, lucru pe care nu mi-l puteau în nici un fel lua în nume de rău, dat fiind să erau sălbatici. În realitate, făcusem cu ei o afacere strălucită: dădeam praf de puşcă prost, primind în schimb blănuri bune, de biber. E un lucru ştiut că indienii ies păcăliţi ori de câte ori încearcă să facă afaceri cu albii. Îmi pare rău, dar aşa stau lucrurile şi nu sunt eu cel chemat să le schimb. Lângă uşă erau atârnate trei puşti încărcate. Când clienţii mei se hotărâră să plece, cel din urmă se opri în prag şi mă întrebă dacă n-aş fi dispus să le ofer câte o înghiţitură de rachiu.

Deşi indienilor le sunt interzise băuturile alcoolice, eu am fost de acord să le fac plăcerea asta, aşa că m-am îndreptat înspre un ungher din dos, unde aveam ascunsă o sticlă de tărie. În clipa în care mă întorceam, am văzut dispărând pe unul care luase o puşcă din cui. Natural, am lepădat imediat

sticla, am luat a doua puşcă şi am ieşit după el dar, trecând brusc de la lumină la întuneric, nu vedeam tocmai bine. Auzii paşi repezi, apoi deodată scăpără ceva lângă gard. Avui impresia că am fost lovit în picior şi-l văzui pe indian, care voia să-şi facă vânt peste gard. Ochii şi trăsei, dar în acelaşi timp simţii o durere atât de mare, încât îmi pierdui cunoştinţa. Mai târziu, cu mare greutate mă târâi până la colibă. Glonţul indianului îmi intrase în piciorul stâng şi abia după câteva luni, când am putut să umblu, am devenit Hobble-Frank. Însă, pe indian l-am ţinut minte. Chipul lui nu-l voi uita niciodată, şi vai de el dacă-mi va ieşi vreodată în cale. Oricât de cumsecade am fi noi, saxonii, totuşi nu vom îngădui niciodată, nimănui, ca la vreme de noapte, când stelele strălucesc pe bolta înaltă a cerului, să ne jefuiască şi să ne împuşte fără a fi pedepsiţi. Mi se pare că acel sioux era un ogallallaş şi... Dar ce s-a întâmplat?

Dick îşi opri calul şi scoase un strigăt de mirare. Se găsea la capătul unui loc cu pământ pietros, care urma povârnişului nisipos pe care tocmai îl traversaseră.

— Ce s-a întâmplat? răspunse el. Asta mă întreb şi eu. Văd sau nu văd bine?

Se uita mirat în jos... Până la urmă observă şi Frank pricina mirării tovarăşului său.

— E cu putinţă? se înfioră el. Altfel de urme!

— Ca să vezi! Înainte ai fi putut jura că-s urme de elefant, şi iată-le acum transformate în cele mai banale copite de cal. E un armăsar indian. N-are potcoave.

— Să fie oare aceleaşi urme?

— Fireşte! Stânca din spatele nostru are de-abia vreo douăzeci de paşi lăţime. Urma de elefant duce într-acolo şi apoi iese pe-aici ca o urmă de cal. Ce comedie nemaipomenită!

— Tare-aş mai vrea să aud părerea savantului dumitale învăţător de la Moritzburg!

— Dac-ar fi aici, sunt sigur c-ar face o mutră mult mai deşteaptă decât noi...

— Hm! N-o fi prea deşteaptă mutra dumitale, domnule Dick, şi, poate, nici a mea, dar şarada asta trebuie dezlegată cu orice preţ, căci nu degeaba a zis celebrul Arhidiakonus: „Daţi-mi un punct fix în aer şi scot toate uşile din ţâţâni!”

— Arhimedes, vrei să zici!

— Da, dar era şi diacon, căci în acea seară de sâmbătă, când au venit soldaţii, el tocmai învăţa pe dinafară predica pentru a doua zi, şi le-a spus: „Încet, nu mă tulburaţi!”. Apoi l-au omorât. Şi punctul în aer s-a pierdut iar...

— Poate că ai să-l găseşti dumneata! Dar, până atunci, să mergem mai departe după urmele astea ciudate.

Urma de cal se arăta tot mai limpede şi mergea până aproape de jumătatea drumului, dincolo de zonele nisipoase, până în apropierea şirului de dealuri. Pe acolo era iarbă şi o pădure deasă se ridica dinaintea lor. În partea de jos se găseau câţiva copaci pipernicţi şi răsfiraţi, dar, pe măsură ce urcai, ei deveneau tot mai deşi şi mai rămuroşi. Urma se vedea foarte bine până la un loc în care pământul devenea iar pietros. Cei doi o pierdură din nou, fără s-o mai poată găsi.

— Asta-i bună! se înfurie Frank.

— De ne-nţeles! exclamă Dick. Tot Spiritul Satanei trebuie să fi fost! Dar ce n-aş da să-l văd şi eu măcar o dată, să mă pot dumiri cum arată cu adevărat!

— Dorinţa vă poate fi îndeplinită. Priviţi, vă rog, domnii mei!

Cuvintele acestea rostite nemţeşte le auziră venind dintr-un tufiş din apropiere. Cei doi tresăriră, scoţând un strigăt de spaimă. Acela care vorbise părăsi hăţişul care îi servea drept ascunziş.

Era un tânăr nici prea înalt, nici prea spătos, cu obrazul ars de soare şi încadrat de o barbă blondă. Purta pantaloni cu franjuri, o cămaşă de vânătoare cu ciucuri pe la cusături,

cizme lungi, trase până peste genunchi şi o pălărie de pâslă cu boruri late în al cărei şnur erau înfipte, de jur-împrejur, vârfuri de urechi de urs cenuşiu. De brâu-i lat, făcut din curele împletite, atârnau două revolvere, un pumnal şi mai multe pungi de piele care păreau să fie umplute cu gloanţe. De pe umărul stâng, peste şoldul drept, purta un lasou, de asemenea împletit din curele, iar în jurul gâtului, legată cu un şnur gros de mătase, o pipă a păcii, împodobită cu pene de colibri, la capătul căreia se aflau scrijelite mai multe semne indiene. În dreapta ţinea o puşcă cu ţeava scurtă, făcută dintr-un oţel care părea a fi de calitate deosebită.

Adevăratul vânător din prerie nu pune preţ pe lustru şi curăţenie. De altfel, cu cât pare mai prăpădit la prima vedere, cu atât poţi fi mai sigur de vitejia sa. El îi priveşte întotdeauna cu dispreţ pe aceia care ţin la înfăţişare, conştient că numai isprăvile sale şi-o puşcă bine curăţată îi pot face onoare. Şi, pe bună dreptate, este convins că un temerar al preriei n-are timp de pierdut cu fleacuri.

Dar, la acest străin, totul părea atât de curat, de parcă de-abia ieri ar fi sosit de la St. Louis. Ai fi putut să juri că nu-i nici o oră de când şi-a luat în primire puşca din mâinile cine ştie cărui armurier de la oraş, iar cizmele îi străluceau neatinse şi, oricât te-ai fi uitat, n-ai fi aflat nici cea mai infimă urmă de rugină pe pinteni, ori vreo minusculă pată pe haină. Până şi mâinile îi erau spălate. Cei doi îl priveau încremeniţi şi, de mirare, uitaseră să-i mai răspundă. Surâzând, el continuă:

— Mi se pare că voiaţi să vedeţi acel spirit pe urma căruia aţi mers atâta amar de vreme... Ei bine, priviţi-mă...

— La naiba! Îmi stă mintea în loc! se minună Frank.

— Eşti saxon, nu-i aşa? îi întoarse vorba tânărul.

— Fireşte. Dar am impresia că şi dumneata eşti german get-beget.

— Într-adevăr. Dar celălalt domn?

— Oh, din acelaşi frumos ţinut. Spaima şi uimirea i-au

înţepenit deocamdată limba, dar sunt sigur că glasul îi va reveni foarte curând.

Avea dreptate, căci Dick sări din şa şi-i întinse străinului mâna.

— E cu putinţă? se minună el. Să întâlneşti un neamţ tocmai aici, la Devil's Head! Să vezi şi să nu crezi!

— La drept vorbind, surpriza mea este de două ori pe-atât, căci eu întâlnesc doi nemţi! Şi, dacă nu mă înşel, dumneata trebuie să fii Dick Rotofeiul.

— Dar pe-asta de unde-o mai ştii?!

— Oricine-ar da nas în nas cu ditamai matahala, călărind o biată gloabă slăbănoagă, ar şti, fără putinţă de tăgadă, că l-a întâlnit pe însuşi vestitul Dick. Numai că, oriunde te-ai afla dumneata trebuie să fie pe-aproape şi Pitt Lunganul, pe catârul său. Ori poate mă înşel?

— Nu, el e, într-adevăr, nu departe de-aici, la sud, acolo unde se termină valea şi încep munţii.

— Înţeleg. Poposiţi astăzi acolo?

— Cu siguranţă. Tovarăşul meu se numeşte Frank.

Frank descălecă şi el, dându-i bineţe străinului. Acesta îl privi o clipă atent, dădu din cap, apoi întrebă:

— Nu cumva eşti Hobble-Frank?

— Dumnezeule! Te pomeneşti că mă cunoşti şi pe mine!

— Te văd şchiopătând şi aflu că te cheamă Frank. Restul se înţelege de la sine. Locuieşti împreună cu Vânătorul de Urşi.

— Cine ţi-a spus?

— Chiar el. Până acum câţiva ani, îl întâlneam mai des. Unde se află acum? Cred că sunt vreo cinci zile de drum până la casa lui.

— Exact! Aşa e! Dar el nu-i acolo. A căzut în mâinile indienilor ogallallaşi, iar noi mergem într-acolo, să vedem ce putem face pentru dânsul.

— Şi unde s-au întâmplat toate astea?

— Nu departe de aici, la Devil's Head. El şi încă cinci tovarăşi ai săi vor fi duşi la Yellowstone, pentru a fi ucişi pe mormântul Focului-rău.

Străinul asculta.

— E o răzbunare? întrebă el.

— Da, fireşte. Ai auzit cumva de Old Shatterhand?

— Dacă stau să mă gândesc, cred că da, răspunse străinul, în vreme ce un surâs ciudat îi juca pe buze.

— Ei bine, el i-a omorât pe Focul-rău şi pe alţi doi sioucşi, iar acum, când erau în drum spre mormintele acestora, Baumann a căzut în mâinile lor.

— Cum aţi aflat toate astea?

Frank povesti despre Wohkadeh, precum şi cele ce se întâmplaseră după apariţia tânărului indian. Străinul îl asculta foarte atent şi serios, surâzând imperceptibil doar atunci când vorbitorul întrecea prea de tot măsura în presărarea alambicatelor sale floricele de stil, de-a lungul şi de-a latul întregii istorisiri. Abia la urmă grăi, cumpănindu-şi bine cuvintele:

— Vă doresc din tot sufletul o bună reuşită. Mă interesează mai ales tânărul Martin Baumann. Poate voi avea vreodată prilejul să-l văd.

— Nimic mai uşor, răspunse Dick. N-ai decât să ne urmezi, călare sau pedestru. Unde ţi-e calul?

— Foarte aproape de aici. L-am lăsat singur câteva clipe, fiindcă vă zărisem trecând.

— Aşadar, ne-ai văzut de departe?

— Fireşte. Mă uit la voi de o jumătate de oră cum staţi şi păziţi urmele cele uriaşe.

— Ce ştii despre ele?

— Nimic mai mult decât că sunt ale mele.

— Cum? Ale dumitale? La naiba! Şi ce ne-ai mai dus de nas!

— Aşadar, v-aţi lăsat păcăliţi. E o mare satisfacţie pentru

mine să ştiu că am izbutit să le joc o festă unor vânători atât de vestiţi!

Rotofeiul nu ştia ce să creadă despre cel pe care-l avea în faţă. Îl privi din cap până-n picioare, apoi întrebă:

— Dar, la urma urmei, cine eşti dumneata?

Celălalt, înveselit, râse şi răspunse:

— Nu-i aşa că se bagă de seamă de la o poştă că nu-s decât un ageamiu?

— Da, se vede numaidecât că eşti un novice. Cu puşca asta de sărbătoare te poţi duce fără teamă la vânătoare de vrăbii, iar echipamentul se pare că l-ai îmbrăcat doar acum câteva zile. Sunt tot mai sigur că faci parte dintr-o societate foarte numeroasă şi selectă, aparţinând, probabil, unui grup turistic. Unde v-aţi dat jos din tren?

— La St. Louis.

— Cum? Atât de departe? Peste putinţă! De câtă vreme sunteţi în Vest?

— De data aceasta de opt luni.

— Vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău, dar nimeni n-ar putea să vă creadă. Pot să fac prinsoare că sunteţi profesor şi că vă aflaţi aici împreună cu alţi colegi de-ai dumneavoastră pentru a strânge plante, pietre şi fluturi. În acest caz, îngăduiţi-mi să vă dau un sfat, ştergeţi-o cât mai degrabă! În ţinutul acesta, viaţa sau moartea pot deseori atârna doar de-un fir de păr. Nici nu ştiţi în ce primejdie vă aflaţi, dacă n-o luaţi cât mai repede la picior...

— O, dimpotrivă, ştiu totul cât se poate de bine. Nu mi-a rămas străin nici măcar faptul că pe-aici, pe-aproape, poposesc peste patruzeci de şoşoni.

— Dumnezeule! Adevărat? Acum chiar că nu mai ştiu ce să cred despre dumneata!

— Mulţi dintre cei pe care i-am întâlnit eu pe-aici s-au înşelat asupra mea, fiindcă m-au măsurat cu metrul obişnuit. Veniţi încoace!

Se întoarse şi intră binişor printre tufişuri. Ceilalţi doi îl urmară, ducând caii de căpăstru. După foarte puţin timp ajunseră în dreptul unui brad splendid, înalt de peste treizeci de metri, alături de care se găsea un minunat armăsar, cu nările roşii şi coama lungă numai vârtejuri, care la indieni sunt semnul unor însuşiri alese. Şaua şi hamurile aveau legătura indiană. La spate era legată o manta de cauciuc, iar dintr-un buzunar se vedea ieşind în afară capătul unei cutii de binoclu. Cei doi mai zăriră o puşcă grea, cu două ţevi, de cel mai puternic calibru, ucigătoare de urşi. Îndată ce o văzu, Dick se dădu câţiva paşi înapoi, o ridică şi izbucni:

— Asta este, o recunosc fără s-o fi văzut vreodată... Această omorâtoare de urşi mai are o singură pereche, puşca de argint a lui Winnetou, căpetenia apaşilor! Ţin, deci, în mână, una din cele mai teribile arme ale Vestului şi care nu poate fi decât a lui...

Se opri şi privi buimăcit la stăpânul ei, apoi continuă:

— Nici carabina pe care-o ai în mână nu-i o armă de sărbătoare... Frank, ştii cine este acest om?!

— Nu! Nu mi-a arătat nici actul de botez, nici biletul de vaccin.

— Prietene, lasă gluma! Te afli, ne aflăm, în faţa lui Old Shatterhand!

— Old Shat...?

Şchiopul se dădu câţiva paşi înapoi.

— Pe Dumnezeul meu! izbucni el. Old Shatterhand! Cu totul altfel mi l-am închipuit!

— Eu de asemenea!

— Dar cum anume, domnilor? întrebă vânătorul, râzând.

— Lung şi lat cât colosul de la Varus! răspunse savantul saxon.

— Da, de statură uriaşă, fu de acord şi Rotofeiul.

— Aşadar, vedeţi că renumele îmi întrece cu mult meritele. Cele povestite la primul popas, se măresc de trei ori

la al doilea, iar la al treilea, întreaga istorie devine de nerecunoscut. Aşa se face că te trezeşti peste noapte transformat în erou...

— Dar cele ce se povestesc despre dumneata sunt...

— Ei, să lăsăm asta! întrerupse el scurt. Să vă explic mai bine cum au luat naştere aceste forme uriaşe de picioare. Ia priviţi colea aceste împletituri de stuf, rotunde, groase, cu legături şi curele. Mi le-am făcut ieri, într-o oră de repaus, ca să-i induc astăzi în eroare pe eventualii mei urmăritori. Dacă i le leg calului, mai ales pe teren nisipos, lasă o urmă ca de elefant. În schimb, îi îngreunează mersul şi nici nu ţin prea mult.

— La naiba! exclamă Frank. Abia acum mi se luminează mintea. Aşadar, nu-s decât nişte potcoave de păcăleală! Oare ce-ar zice despre una ca asta învăţătorul de la Moritzburg?!

— Nu ştiu, câtă vreme n-am avut cinstea de a-l cunoaşte. Mi s-au oferit, în schimb, prilejul şi plăcerea de a vă fi păcălit pe voi amândoi. Ştiind că pe locurile pietroase urmele oricum nu s-ar fi imprimat, de fiecare dată când străbăteam o asemenea zonă, mai întâi mă opream pentru a scoate animalului încălţămintea de papură. În felul acesta puteam înainta mai repede. De altfel, am fost nevoit să iau toate aceste măsuri de precauţie, în aparenţă atât de bizare, fiindcă, după anumite semne, am bănuit prezenţa unor indieni vrăjmaşi. Şi presupunerea mea a fost confirmată în momentul în care am venit lângă acest brad.

— Ai găsit urme de-ale indienilor?

— Nu! Copacul indica doar locul în care, chiar astăzi, urma să mă întâlnesc cu Winnetou, şi...

— Winnetou? îl întrerupse Dick. Căpetenia apaşilor e cumva aici?!

— Da! A sosit înaintea mea şi mi-a lăsat un semn. Acum... e pe urmele şoşonilor.

— Ştie ceva despre intenţiile lor?.

— Cu siguranţă. El mi-a atras şi mie atenţia. Priviţi semnele crestate cu briceagul în scoarţa copacului. Deocamdată e limpede doar că a trecut pe-aici, că se va întoarce şi că pe undeva, pe-aproape, mişună vreo patruzeci de şoşoni. Mai departe, vom vedea.

— Şi-l aştepţi aici?

— Fără doar şi poate. Apoi, împreună, le vom căuta ascunzătoarea. Aveam o altă ţintă, dar, dacă va fi şi el de acord, ne vom duce cu dumneavoastră la Yellowstone.

— Adevărat, adevărat? întrebă Dick, bucuros peste măsură. În acest caz, şansele noastre de a-i elibera pe cei prinşi…

— Nu fi prea încrezător. Eu sunt…

Se opri, căci Frank scoase un strigăt înăbuşit de spaimă. Arătă cu mâna spre tufişurile din locul nisipos, unde se vedea o trupă de indieni călare.

— Iute pe cai şi mergeţi la prietenii dumneavoastră. Nu ne-au zărit încă. Vin şi eu pe urmă.

— Oricum, ne vor descoperi urma! zise Dick, sărind iute în şa.

— Repede, cât mai repede! E singura scăpare!

— Rişti să fii descoperit!

— Nu vă faceţi griji din pricina mea! Plecaţi! Plecaţi!

Cei doi plecară călare, în goană, iar Old Shatterhand aruncă de jur-împrejur o privire iscoditoare. Cei doi nu lăsau urme, aşa cum nici el nu lăsase. Tropotul se auzi tot mai stins, până ce se pierdu de tot sub brazii deşi de pe coasta muntelui. Îşi atârnă carabina de şa, luă pe umăr omorâtoarea de urşi şi rosti în şoaptă o singură vorbă, în limba apaşilor: *Penyl!*[1].

Când cu paşi repezi, începu să urce povârnişul abrupt, calul îl urmă supus ca un câine. N-ai fi crezut că e cu putinţă una ca asta, şi totuşi, după o scurtă sforţare, ajunseră

[1] Vino!

dincolo, între copaci.

Puse mâna pe gâtul animalului: *Işcuhş!*[1], şi acesta se culcă îndată, rămânând nemişcat.

Şoşonii, observând urma, merseră după ea şi se apropiară repede. Abia trecuseră vreo două minute de la dispariţia celor doi germani, că indienii şi ajunseră în dreptul bradului. Unii dintre ei descălecară, pentru a căuta urmele pierdute.

— *Ive*, *ive*, *mi*, *mi!*[2], strigă unul.

Găsise ceea ce căutase. Nici nu observă lipsa uneia din urmele celor trei cai. Pieile-roşii dispărură. Din ascunzătoare, Shatterhand înţelese că plecaseră în galop în urmărirea celor doi fugari.

Calul său scoase atunci un nechezat uşor, semn că vroia să-şi atenţioneze stăpânul. Totodată, se uită la el cu ochii mari şi cuminţi, apoi întoarse capul înspre munte. Vânătorul îşi luă puşca, îngenunche pentru tras şi privi în sus. Copacii erau atât de deşi, încât nu se putea vedea departe. Totuşi, lepădă îndată carabina, căci, printre crengi, zărise o pereche de mocasini împodobiţi cu ţepi de porc spinos şi înţelese că acela care-i purta nu putea fi altul decât cel mai bun prieten al său.

---

[1] Dormi!

[2] Aici, aici, înainte, înainte!

5. Winnetou

Cel care se apropia era îmbrăcat întocmai ca Old Shatterhand numai că, în loc de cizme înalte, purta mocasini. Capul îi era descoperit. Părul negru, lung şi des, şi-l aşezase asemeni unui coif, împletit cu piei de şarpe cu clopoţei. În rest, nici o pană de vultur nu-i împodobea coafura. Un astfel de bărbat n-avea nevoie de nici un semn ca să fie recunoscut şi venerat ca şef. În jurul gâtului purta punga cu talismane, pipa păcii şi un lanţ întreit din gheare de urs, semne ale biruinţelor câştigate cu riscul vieţii. În mână ţinea o puşcă cu două ţevi, al cărei pat era bătut cu dese ţinte de argint, vestita armă cu gloanţe care nu-şi greşesc niciodată ţinta. Trăsăturile feţei sale serioase, de o frumuseţe bărbătească, erau aproape romane. Umerii obrajilor erau foarte puţin proeminenţi şi culoarea pielii de un brun mat, uşor bronzată.

Acesta era Winnetou[1], căpetenia apaşilor, cel mai minunat dintre indieni. Numele său era pe buzele tuturor în orice adăpost şi la orice foc de popas. Drept, sincer, înţelept, viteaz fără pereche, deschis la fire, prietenul şi ocrotitorul celor în nevoie, indiferent dacă erau albi sau piei-roşii, aşa era cunoscut în tot ţinutul, de-a lungul şi de-a latul Statelor Unite şi dincolo de graniţele lor.

Old Shatterhand se ridică, voi să vorbească, dar fu îndemnat la tăcere de un simplu gest al lui Winnetou.

Un al doilea semn al apaşului îi ceru să ciulească urechile, în depărtare, se auzeau sunete monotone. După o vreme, ele începură să se apropie din ce în ce... Răsună un chiot de bucurie... Curând, cei doi percepură tropote de cai... sunete...

[1] Apă arzătoare.

un singur cuvânt care se repeta în permanenţă: *totsi-wuw*, *totsi-wuw*, adică „piele scalpată”. Old Shatterhand înţelese că cei doi nu izbutiseră să se salveze.

Şoşonii trecură călare, unul după altul, având în mijloc pe cei prinşi. Armele le fuseseră luate, iar ei erau legaţi cu lanţuri de cai. Ceata dispăru la fel de repede cum apăruse şi doar acel monoton *totsi-wuw*, *totsi-wuw* se mai auzi câtăva vreme. Apoi se făcu linişte.

Fără a spune vreo vorbă, Winnetou se întoarse şi părăsi locul unde stătuse, alături de Old Shatterhand. Acesta rămase pe loc, aşteptând. După vreo zece minute, apaşul se întoarse, aducând de căpăstru un cal care semăna întocmai cu cel al lui Old Shatterhand. Şi acesta era capabil să urce pe un teren râpos, prin pădurea deasă, cu pas sigur, aproape ca o felină. Şi, abia acum, albul grăi:

— Căpetenia apaşilor a descoperit cumva tabăra şoşonilor?

— Winnetou i-a urmărit pas cu pas, răspunse cel întrebat. Au înaintat prin albia secată a fluviului, apoi au luat-o la stânga, peste deal, până la acea *Nastlaa-tahrhle*[1], unde s-au oprit şi şi-au ridicat corturile.

— Corturi de locuit?

— Nu, corturi de luptă! Căpetenia lor este Oihtka-petay, adică Viteazul-zimbru. Winnetou l-a zărit de departe şi l-a recunoscut după cele trei cicatrice de pe obraz.

— Şi ce a hotărât fratele meu roşu?

— Winnetou a stat departe de privirile şoşonilor, nu de frică ci, dat fiind că ei se găsesc pe picior de război, lupta ar fi fost de neînlăturat. Winnetou nu voia să-i omoare, fiindcă ei nu i-au făcut nici un rău. Dacă însă fratele meu alb vrea să-i elibereze pe cele două feţe palide, Winnetou va fi nevoit să se lupte cu dânşii.

Apaşul vorbea simplu, expunându-şi gândurile cu multă

[1] Vale în formă de căldare.

claritate, pe un ton calm şi sigur. Old Shatterhand se rezumă să întrebe:

— Fratele meu roşu i-a recunoscut pe feţele palide?

— Winnetou i-a văzut pe amândoi coborând de pe cal şi, după statura lor, a putut ghici că unul din ei este Dick Rotofeiul, iar celălalt, care şchiopăta, trebuie să fie *Indahiş-şoldentşu*, sau, cum îi spun feţele palide, Hobble-Frank. Avea calul odihnit şi îmbrăcămintea curată, semn că nu locuieşte departe de aici. Este tovarăşul Vânătorului de Urşi.

— Fratele meu roşu a descoperit numele celor doi vânători, zise Old Shatterhand. L-a văzut pe Hobble-Frank şchiopătând. Aşadar, era pe-aproape când vorbeam cu ei.

— Da! Winnetou spionase tabăra şoşonilor şi văzuse că o parte din ei plecase călare în direcţia Lacului de Sânge. Ştiind că fratele alb trebuia să vină dintr-acolo, merse peste dealuri şi prin pădure până la copacul întâlnirii noastre. În cele din urmă, calul l-a împiedicat să se zorească şi de aceea l-a lăsat pe loc, furişându-se mai departe pe jos. De sus, l-a zărit pe fratele său stând de vorbă cu cele două feţe palide. Winnetou crede că ei nu sunt singuri aici. Au dat de urmele cele uriaşe ale lui Old Shatterhand şi s-au despărţit de tovarăşii lor ca să meargă o vreme după ele.

Aceasta era numai o dovadă dintre nenumăratele ce se puteau aduce despre neobişnuita putere de pătrundere a apaşului. Old Shatterhand îi povesti pe scurt ceea ce aflase de la Dick şi de la Frank. Apaşul ascultă atent, apoi spuse:

— Uff! Câinii de sioucşi vor avea prilejul să afle că Old Shatterhand şi Winnetou nu pot răbda ca Vânătorul de Urşi să moară pe stâlpul martirilor. Astăzi îi vom elibera pe grăsun şi pe şchiop, apoi vom porni cu toţii către camarazii lor de la Toli-tli-tsu[1].

— Fratele meu roşu mi-a ghicit dorinţa. Noi n-am venit în acest ţinut pentru a vărsa sângele oamenilor roşii, dar nici nu-

[1] Fluviul Pietrei Galbene (Yellowstone River).

i putem lăsa pe sioucşii ogallallaşi să jertfească nişte nevinovaţi.

Duseră caii de căpăstru de-a lungul povârnişului abrupt, apoi încălecară şi merseră mai departe în direcţia în care porniseră Dick şi Frank, în fuga lor nenorocoasă.

Nu mai era mult până la lăsarea întunericului, de aceea se văzură nevoiţi să dea pinteni cailor şi foarte curând sosiră la locul în care şoşonii îi încolţiseră pe fugari. Acolo opriră câteva clipe, pentru a cerceta urmele.

— Nu s-a dat nici o luptă, fu de părere Winnetou.

— Nu! Dacă s-ar fi apărat, cu siguranţă n-ar fi căzut teferi în mâinile şoşonilor. Au înţeles ca nişte oameni cuminţi că lupta nu le-ar fi putut folosi şi s-au predat de bunăvoie.

Winnetou făcu un gest care-i era caracteristic şi zise:

— Vitejia împodobeşte pe oricine, înţelepciunea, însă, poate învinge mult mai mulţi duşmani decât măciuca.

Înaintară spre sud, către şirul de munţi la ale cărui poale se afla albia lacului secat.

— Fratele meu are un plan pentru eliberarea celor doi? întrebă Old Shatterhand.

— Winnetou n-are nevoie de plan. Va merge la şoşoni şi le va răpi prizonierii. Aceşti indieni şerpi au dovedit cu vârf şi îndesat că n-au nici un pic de creier în capetele lor.

Shatterhand înţelese îndată ce voia să spună.

— Da, aprobă el. Nici unul nu s-a gândit că vânătorii albi nu sunt singuri pe-aici. Dacă le-ar fi trecut prin căpăţână acest lucru, ar fi trimis câteva iscoade. E adevărat, nu de inteligenţa lor avem a ne teme. Sunt sigur însă că dacă Oihtka-petay s-ar fi găsit în acest grup, el ar fi lăsat fără doar şi poate câţiva spioni în urmă.

— Degeaba, căci Winnetou şi Old Shatterhand i-ar fi atras şi i-ar fi păcălit.

Ajunseră într-un loc unde valea prăpăstioasă tăia direct spre apus. Acolo găsiră urmele celor căutaţi, dar intre timp

bezna, tot mai densă, începu să le îngreuneze calea. Cotiră la dreapta, după semne.

Prăpastia era destul de lată, dar uşor de trecut. În ciuda întunericului, cei doi înaintau repede. Caii, nefiind potcoviţi, făceau atât de puţin zgomot, încât puteau fi auziţi doar de foarte aproape.

Li se păru că o prăpastie îngustă, lăturalnică, se desface la stânga. Călăreţii se opriră. Pe când şedeau aşa, tăcuţi, calul lui Winnetou scurmă încet pământul cu piciorul, scoţând acel nechezat special care însemna că animalul simte ceva străin.

— Ne aflăm pe drumul cel bun, zise albul. S-o luăm la stânga. Calul vrea să spună că acolo, înăuntru, se află cineva.

Mai înaintară vreo zece minute, încet, cu infinite precauţii. Prăpastia făcu o cotitură şi, dincolo de ea, zăriră un foc care ardea la o depărtare de vreo sută de paşi. Genunea se lărgise acolo, formând o pâlnie, din mijlocul căreia izvora o apă limpede şi puţină, absorbită repede de solul nisipos.

Lângă izvor, cei doi văzură stând în picioare trei persoane, ale căror trăsături nu puteau fi desluşite din pricina depărtării.

— Sunt doar trei, în vreme ce noi căutăm patru, observă Winnetou. Înainte de a ne lăsa observaţi, să vedem pe cine avem în faţă.

Descălecă, iar Shatterhand făcu la fel.

— E de-ajuns să mă duc doar eu, şopti acesta din urmă.

— Bine! Winnetou aşteaptă.

Şi, luând caii de dârlogi, se dădu cu ei cât mai la o parte, lângă peretele de stâncă. Old Shatterhand alunecă prevăzător înainte, până sub copaci, apoi se târî printre trunchiuri, până ce se lăsă jos, tupilat în spatele unei tufe mari şi începu să-i observe în toată voia pe cei trei. Înţelegea până şi ce-şi spuneau.

Se aflau acolo Pitt Lunganul, Wohkadeh şi Martin Baumann. Negrul Bob lipsea. El era entuziasmat de aventură şi se simţea nespus de important. Aşa stând lucrurile, îndată

ce termină de mâncat, părăsi focul de tabără, declarând că datoria lui cea mai importantă era să vegheze asupra tânărului său stăpân, precum şi a tovarăşilor săi. În zadar încercase Pitt să-i explice că aici nu era deloc nevoie de aşa ceva.

În loc să păzească intrarea în prăpastie, de unde, după toate socotelile, ar fi trebuit să se ivească orice eventual pericol, se osteni să se târască tocmai în partea opusă. Zăbovi o vreme şi, fiindcă nu observase nimic care-ar fi putut da de bănuit, o porni înapoi, tocmai pe când Old Shatterhand se tupila în spatele mărăcinişului. Dar nu se aşeză lângă foc, ci porni mai departe.

— Bob! se răţoi Pitt. Mai stai locului! Ce te tot fâţâi de colo până colo?! E absolut sigur că n-ai să poţi găsi nici picior de indian prin apropiere.

— De unde poa' să ştie dom' Pitt? răspunse Bob. Indienii poa' să fie peste tot, la dreapta, la stânga, în sus, în jos, în spate, în faţă...

— Şi, mai cu seamă, la tine în tărtăcuţă! râse Lunganul.

— Dom' Pitt poa' să râdă. Bob cunoaşte datoria, dom' Bob este mare, vestit, şi nu greşeşte! Când indian vine, dom' Bob ucide pe el! Imediat!

Rupse un molid tânăr şi se înarmă cu trunchiul gros de mai bine de zece centimetri. Cu o asemenea unealtă se simţea mult mai în apele sale decât cu strălucitoarea sa puşcă nouă-nouţă. Deşi îl văzu îndreptându-se tocmai înspre locul în care se aciuise Winnetou, Old Shatterhand rămase nemişcat în tufiş.

Bob se apropie tot mai mult de locul cu pricina şi dat fiind că, de obicei, caii indienilor se împrietenesc tare greu cu negri, din pricina mirosului lor pătrunzător, cei doi armăsari îl simţiră de departe şi începură a se nelinişti. Winnetou observase culoarea pielii intrusului şi, fiindcă ştia de la Old Shatterhand, că împreună cu cei căutaţi se află şi un negru,

nu se arătă vrăjmaş ci, dimpotrivă, îl lăsă pe bietul găgăuţă să se apropie.

Unul din cai necheză. Bob se opri locului şi ascultă cu atenţie, până când un nou nechezat îl convinse că urechile nu-l înşelaseră defel.

— Cine eşti acolo?! întrebă el.

Nici un răspuns.

— Bob întreabă cine este acolo. Dacă nu răspunde, dom' Bob ucide imediat pe oricine este acolo!

Din nou nici un răspuns.

— Atunci să moară imediat oricine este acolo!

Ridică reteveiul şi începu să înainteze. Calul lui Winnetou îşi zbârli coama, se ridică şi azvârli din picior. Bob văzu namila cu ochi scânteietori foarte aproape şi auzi nechezatul ameninţător. Copita îi zbârnâi pe lângă cap şi, când se lăsă în jos, îl lovi într-o parte.

O fi fost el băiat curajos, dar un asemenea adversar îl îngrozi peste măsură, aşa că lepădă măciuca şi-o luă la sănătoasa, zbierând din toate puterile.

— Ajutor! Ajutor! Ajutor! Monstrul vrea omoare dom' Bob, vrea înghite, vrea face praf! Ajutor! Ajutor! Ajutor!

Cei trei de la foc săriră în sus.

— Un gigant, un uriaş, o fantomă, un spirit, vrut strânge de gât dom' Bob!

— Prostii! Unde?!

— Colo! E lângă stâncă!

— Te-ai făcut de râs, viteazule! Nu există stafii!

— Dom’ Bob văzut în carne şi oase!

— O fi fost vreo stâncă mai ciudată!

— Nu, n-a fost stâncă!

— Ori vreun copac!

— N-a fost copac, fost viu!

— Ţi s-a părut.

— Nu părut deloc la dom' Bob. Fantoma mare, atâta! Avut

ochi de foc, deschis gura cât balaur şi suflat pe dom' Bob să-l dea jos. Dom' Bob văzut şi barbă mare, atâta mare, atâta lungă!

Era limpede că, în ciuda întunericului, văzuse coama armăsarului, luând-o drept barba uriaşului.

— Nu eşti în toate minţile! îl muştrului Pitt.

— O, dom' Bob toate minţile, toate! El ştie ce văzut. Dom' Pitt merge acolo, vede şi el.

— Bine, să vedem şi noi ce anume ţi-a provocat o asemenea spaimă.

Dar, tocmai când voi să pornească, se auzi din spate:

— Stai pe loc, domnule Pitt. Nu e nici o fantomă!

Se reculese şi-şi duse iute puşca la ochi. Wohkadeh fu şi el într-o clipă gata de tras. Martin Baumann ochi de asemenea. Toate trei armele erau îndreptate asupra lui Old Shatterhand, în clipa în care el se ridicase de jos, ivindu-se din tufăriş.

— Bună seara, salută dânsul. Lăsaţi puştile, domnilor! Vin ca prieten şi vă transmit salutări de la Dick şi Hobble-Frank.

Dintr-o dată, Lunganul lăsă flinta jos şi toţi ceilalţi îi urmară exemplul.

— Salutări de la ei? Unde i-aţi întâlnit?

— Jos, la marginea Lacului de Sânge, până unde au căutat urma elefantului.

— Înţeleg. Au descoperit ce erau acele urme?

— Da! Erau ale calului meu.

— La naiba! Are picioare chiar atât de uriaşe?

— Nu, are copite chiar delicate, dar l-am încălţat cu papură ca să-i păcălesc pe indienii vrăjmaşi.

Lunganul înţelese îndată despre ce era vorba.

— Ia te uită ce mai găselniţă! Acest străin a legat calului tălpi de elefant, ca să-şi păcălească urmăritorii! Domnule, e o idee foarte bună, excelentă, numai eu aş mai fi putut s-o am.

— Da, dintre toţi vânătorii care bântuie între cele două mări, Pitt Lunganul are cele mai minunate idei.

— Nu glumi, domnule! Fără doar şi poate că sunt cel puţin tot atât de inteligent pe cât eşti şi dumneata! Ne-am înţeles?!

Privirea lui căută cu dispreţ la îmbrăcămintea curată a lui Old Shatterhand.

— În această privinţă n-am nici cea mai mică îndoială, răspunse acesta. Dar, fiindcă eşti atât de perspicace, poate vei izbuti să-mi spui şi cine este, de fapt, spiritul pe care l-a văzut bunul Bob?

— Sunt gata să înghit un chintal de praf de puşcă, fără unt şi pătrunjel, dacă n-a fost chiar calul dumitale.

— Mi se pare c-ai ghicit.

— Ca să poţi desluşi un asemenea lucru, nu-i nevoie să fi învăţat la liceu, ca Dick. Dar, spune-mi, unde au rămas el şi Frank? De ce vii singur?

— Ei n-au binevoit să mă urmeze, fiind invitaţi la masă de o ceată de şoşoni.

Lunganul făcu o mişcare de spaimă.

— Doamne Sfinte! Nu cumva vrei să spui că au fost luaţi prizonieri?

— Da. Au fost atacaţi şi luaţi pe sus!

— De şoşoni? Prinşi? Duşi? Una ca asta n-ar fi trebuit să se întâmple! Wohkadeh! Martin! Bob! Degrabă pe cai! Trebuie să pornim după ei!

— Domoliţi-vă, domnilor! zise Old Shatterhand. Aveţi idee unde anume i-aţi putea găsi?

— Habar n-am, dar nădăjduiesc că ne vei spune dumneata!

— Şi câţi oameni crezi că au?

— Oameni! Oare dumneata crezi c-aş putea pierde vremea cu număratul, când ar trebui să-l salvez pe bietul Rotofei! Pot fi o sută, ori numai doi, mie totuna mi-este! Trebuie să-l scap negreşit!

— Bine-ar fi ca înainte de-a lua hotărâri atât de tranşante, să mai aştepţi niţel şi să te lămureşti dacă mai am ori nu ceva

de spus. Nu sunt singur! Iată-l apropiindu-se pe camaradul meu, care vrea să vă dea bună-seara.

Winnetou observase că Old Shatterhand şedea la taclale cu nişte străini, aşa că se apropie şi el cu caii.

Pitt fu surprins să-l vadă în tovărăşia unui indian, dar cum acesta nu-i păru cu nimic vrednic de luat în seamă, zise:

— O piele-roşie! Acuma scos din găoace, întocmai ca dumneata! Şi totuşi, om al acestor ţinuturi nu poţi fi!

— Nu, chiar că nu sunt! Iarăşi ai dreptate!

— Fireşte! Iar indianul o fi vreunul dintre aceia căruia tătucul din Washington i-a dăruit câteva palme de pământ.

— Aici te înşeli, domnule!

— Greu de crezut!

— Şi totuşi… Tovarăşul meu nu este nici pe departe un om care să aibă nevoie de darurile preşedintelui… Mai degrabă…

Fu întrerupt de Wohkadeh, care scoase un strigăt de admiraţie. Tânărul indian se apropiase de Winnetou şi-i zărise puşca.

— Uff! Uff! exclamă el. *Maza-skamon-za-wacon!*[1]

Lunganul înţelegea limba sioucşilor atât cât să poată pricepe ce vrea să spună Wohkadeh.

— Puşca de argint? întrebă el. Să fie, oare, adevărat?

— Este *Maza-skamon-za-wacon*, repetă Wohkadeh. Iar acest războinic roşu este Winnetou, vestita căpetenie a apaşilor.

— La naiba! strigă Lunganul. Dar dacă acest gentleman roşu nu e altul decât Winnetou, atunci dumneata trebuie să fii…

Se opri la mijlocul propoziţiei, căci adevărul care-i străfulgeră brusc prin minte îl făcu să rămână cu gura deschisă. Se uită încremenit la Old Shatterhand, împreună mâinile, înghiţi de câteva ori în sec şi continuă:

— Dacă indianul este Winnetou, dumneata trebuie să fii

[1] Puşca de argint.

chiar Old Shatterhand, căci aceşti doi viteji sunt legaţi unul de altul, ca eu cu Dick. I-adevărat, domnule?!

— Da, nu te-ai înşelat nici de data asta…

— Sunt atât de bucuros, încât, dacă mi-ar sta în puteri, aş desprinde toate stelele de pe bolta cerească şi le-aş atârna în copaci, pentru a sărbători cum se cuvine binecuvântata seară în care ne-am cunoscut. Fiţi bineveniţi amândoi la focul nostru şi iertaţi-ne prostiile rostite până acum.

Întinse mâinile şi le strânse pe ale lor cu entuziasm. Bob tăcea mâlc, de ruşine că luase un cal drept fantomă, iar Wohkadeh se trăsese înapoi, până lângă copaci, privindu-i pe noii-sosiţi cu o expresie plină de admiraţie. La indieni, tinerii sunt deprinşi cu modestia, aşa că nici prin cap nu i-ar fi trecut să se apropie de ceilalţi, ca un egal. La fel făcu şi Martin Baumann, privindu-i doar, pe aceia despre care auzise povestindu-se atâtea fapte de vitejie. De altminteri, cea mai fierbinte dintre năzuinţele sale dintotdeauna fusese să-i întâlnească şi să-i poată privi şi asculta în voie. Spera ca într-o bună zi să le semene…

Winnetou îl lăsă pe Pitt să-i strângă mâna, iar pe ceilalţi trei îi salută serios cu capul. Old Shatterhand însă, vesel din fire şi nespus de prietenos, dădu mâna până şi cu Bob, şi lucrul acesta îl mişcă pe Wohkadeh până într-atât încât, punându-şi mâna pe inimă, îl asigură murmurând:

— Wohkadeh îşi va da oricând viaţa cu plăcere pentru Old Shatterhand! *Howgh!*

După ce se salutară astfel, se aşezară cu toţii în jurul firului. În vreme ce Old Shatterhand povestea, celălalt nu scotea nici o vorbă, îndopându-şi pipa. Pitt înţelese că indianul voia să fumeze cu ei în semn de pace şi chiar aşa se şi întâmplă. După ce Old Shatterhand îşi termină raportul, declară că, împreună cu Winnetou, îi va elibera pe Frank şi pe Dick, apoi vor porni cu toţii înspre Yellowstone River. Pe urmă, Winnetou aprinse pipa şi se ridică. După ce suflă fumul în

direcţiile ştiute, declară că vrea să fie „fratele” noilor săi cunoscuţi şi-i trecu pipa lui Old Shatterhand, acesta lui Pitt, care, după ce făcu cele şase mişcări rituale, se simţi încurcat, neştiind dacă se cade să o treacă băieţilor şi chiar negrului... Winnetou, care îi bănuise gândurile, arătă cu capul înspre cei trei şi zise:

— Fiul Vânătorului de Urşi a ucis un urs cenuşiu. Wohkadeh este învingătorul zimbrului alb. Amândoi vor fi viteji de seamă. Se cuvine deci să fumeze cu noi pipa păcii. Ce să mai spun despre omul negru, care a avut îndrăzneala de a înfrunta un spirit...

Era o glumă, de care altădată s-ar fi râs, dar fumatul pipei păcii este o ceremonie în timpul căreia veselia nu-şi are locul. Fireşte, Bob simţi nevoia să-şi restabilească reputaţia. Când, în cele din urmă, primi şi el pipa, făcu o seamă de gesturi largi, ridică mâna ca pentru jurământ şi zbieră:

— Bob este dom' Bob, erou gentleman! Este prieten şi protector la dom' Winnetou şi la dom' Old Shatterhand. Omoară toţi duşmanii lor. Face tot pentru ei. El... el... el... la urmă omoară pe el singur!

Acesta era un jurământ de prietenie la superlativ! Rostogolea ochii şi strângea din dinţi, ca să arate tuturor că această ceremonie are pentru el o sacră însemnătate.

Fireşte însă că nimănui nu-i ardea de râs. Pitt Lunganul era grozav de necăjit ştiindu-l pe Dick în mâinile şoşonilor, iar Martin era şi el îngrijorat din pricina lui Hobble-Frank.

Amândoi erau gata să-şi primejduiască viaţa pentru a-şi elibera prietenii şi îi zoreau mereu pe ceilalţi să pornească la drum. Aceştia se învoiră. Cât putură mai repede, cei şase oameni o luară înapoi pe acelaşi drum pe care veniseră, în josul celor două genuni. Odată ieşiţi din prăpastia cea mai adâncă, cotiră la stânga, înspre nord, dar nu înaintaseră cine ştie cât, când Winnetou îşi opri calul. Ceilalţi făcură, îndată, la fel.

— Winnetou va merge înainte, spuse el. Fraţii mei pot să mă urmeze în pas grăbit, dar ferindu-se de cel mai mic zgomot. Veţi face tot ce vă va cere Old Shatterhand.

Descălecă şi se ocupă o vreme de copitele calului său, apoi încălecă iarăşi şi o porni în galop. Tropotul calului răsună încet, înăbuşit, ca şi cum cineva ar fi bătut cu pumnii în pământ.

— Ce-a făcut? întrebă Pitt.

— N-ai văzut că adineaori, când mergeam alături, mi-a cerut încălţămintea de papură? A legat-o de copitele calului, pentru a nu fi auzit şi pentru a auzi el însuşi mai bine…

— Şi de ce asta?

— Şoşonilor nu le-a trecut prin cap că cei doi prizonieri pot să aibă camarazi prin apropiere. Căpetenia lor însă, Viteazul-zimbru, este mult mai înţelept şi mai chibzuit decât oamenii săi. El va înţelege că cei doi vânători nu s-au aventurat singuri prin aceste ţinuturi primejdioase şi e foarte posibil să fi trimis iscoade încoace.

— Dar fără nici un folos. Cum ne-ar putea găsi pe întuneric? Ei habar n-au unde suntem şi nici urmele nu ni le pot vedea.

— Dumneata, domnule Pitt, eşti renumit pentru dibăcie şi isteţime, aşa că nu pot decât să mă mir de asemenea vorbe. Şoşonii îşi au aici terenurile de vânătoare şi de păşunat, aşa că locurile astea le sunt foarte cunoscute.

— Fireşte!

— Crezi dumneata că nişte vânători precauţi ar fi capabili să poposească aici, sub cerul deschis, în nisipurile lacului de odinioară?

— În nici un caz.

— Aşadar, s-ar opri doar într-o vale sau o prăpastie… Dar poţi să parcurgi întreaga distanţă fără să găseşti, în afara vechiului curs de apă pe care l-au urmat şoşonii, nici o altă scobitură de vale, în afara celeia în care aţi poposit

dumneavoastră. Acolo şi numai acolo au să vă caute!

— La dracu'! Aşa este, ai perfectă dreptate!

— Dar mai e ceva! În locuri ca acestea, tovarăşii se despart de obicei numai pentru scurt timp. Viteazul-zimbru ştie că trebuie să fiţi prin apropiere, în vreo râpă lăturalnică, dintre acelea pe care un om isteţ le preferă prăpastiei principale. Aşa stând lucrurile, şoşonii ar şti exact unde să vă găsească. Winnetou a luat-o înainte tocmai pentru ca noi să nu fim descoperiţi de eventualii lor spioni.

Pirt bombăni ceva cu jumătate de glas. apoi zise:

— Foarte bine, dom'le! Dar, oricum, încercarea apaşului pare a fi fără speranţă. Cum i-ar putea el dibui pe eventualii spioni, în această întunecime, fără a fi el însuşi văzut ori auzit?

— N-ar trebui să întrebi, când este vorba despre Winnetou. Mai întâi, are un cal extraordinar, desăvârşit dresat, care, de pildă, la intrarea în prăpastia lăturalnică, ne-a avertizat lămurit de prezenţa voastră, iar acum, deşi înaintăm împotriva vântului, are să-şi înştiinţeze stăpânul de la mare distanţă de apropierea oricărei fiinţe. Apoi, nu-l cunoşti pe apaş. Are simţuri ascuţite, de animal sălbatic, iar ceea ce nu îi spune auzul, văzul sau mirosul, intuieşte cu ajutorul unui instinct special, pe care îl au numai aceia care au trăit dintotdeauna între sălbăticiuni.

— Hm! Am şi eu aşa ceva!

— Eu de asemenea, dar în această privinţă nu mă pot compara cu Winnetou. Nu uita apoi că el şi-a încălţat calul, pe când şoşonii, la drum fiind, nu pot evita tropotul armăsarilor. Numai ajunşi în râpă vor descăleca şi se vor furişa mai departe.

— Explicaţiile dumitale au fost atât de limpezi încât sunt nevoit să te cred. Am să-ţi mărturisesc însă că şi eu am făcut multe isprăvi şi am tras pe sfoară o sumedenie de oameni isteţi. De aceea am avut întotdeauna o părere destul de bună

despre propria mea persoană, văd însă că în faţa dumitale trebuie să mă dau bătut. Winnetou, plecând, ne-a spus să te ascultăm, şi asta m-a jignit întrucâtva. Recunosc totuşi că a avut dreptate şi mă las din toată inima condus de voi doi.

— Poate că ai înţeles greşit. Eu nu-mi dau aere de superioritate şi sunt de părere că fiecare poate fi de folos celuilalt cu însuşirile şi cu experienţa sa, după cum nici unul din noi nu poate acţiona de capul său. Aşa trebuie să fie şi aşa vom face!

— Dar cum vom acţiona în cazul în care vom întâlni iscoadele? Vom fi nevoiţi să le ucidem, nu-i aşa?

— Nu! Dumneata trebuie să ştii că sângele omenesc este o licoare foarte preţioasă. Winnetou şi Old Shatterhand nu-l varsă decât atunci când e neapărată nevoie. Cu indienii sunt prieten. Ei ştiu că eu nu sunt dintre aceia care îi silesc mereu să-şi apere drepturile cu cuţitul. Omul roşu luptă din deznădejde, iar eu m-am deprins a-l cruţa chiar şi atunci când mi se arată duşman, fiindcă am înţeles că de toate relele nu el este vinovat. De aceea n-am de gând a săvârşi vreun asasinat!

— Dar cum altfel ai vrea să ripostezi şoşonilor, câtă vreme ştii bine că, dacă-i vom întâlni, se vor apăra cu puşca, cu măciuca, cu cuţitul...

— Ei! Răbdare! Vom vedea la timpul potrivit... Dar, staţi pe loc! Mi se pare că vine apaşul!

O clipă mai târziu, nevăzut şi neauzit, Winnetou se opri lângă dânşii.

— Două iscoade! zise el scurt.

— Bine, răspunse Old Shatterhand. Winnetou, Pitt şi cu mine rămânem aici. Ceilalţi o iau la goană, călare, prin nisip. Le vom da şi caii noştri, iar ei vor aştepta până ce îi vom chema.

Sări jos de pe cal, asemenea şi Pitt. Winnetou dăduse deja lui Wohkadeh dârlogii calului său. Puştile le legase strâns de

şa. În câteva clipe, cei trei dispărură.

— Ce facem? întrebă Pitt.

— N-ai nimic de făcut, decât să bagi bine de seamă, răspunse Shatterhand. Te reazemi de copac, ca să nu fii văzut. Ia seama, vin!

— *Schidarteb, ni owjeh!*[1] şopti apaşul, făcând un gest la dreapta şi la stânga, apoi nu se mai văzu.

Pitt se sprijini bine de copac. La doi paşi de el, Shatterhand se trântise la pământ. Cei doi indieni se apropiau destul de iute, vorbind între dânşii într-un dialect care dovedea că sunt într-adevăr şoşoni. Apoi, îl văzu ridicându-se şi repezindu-se.

— *Sarits!*[2] strigă unul din spioni, apoi nu se mai auzi nimic.

Lunganul se aruncă înainte. El zări câte doi oameni pe fiecare cal, atacatorii aflându-se în spinarea celor atacaţi. Armăsarii, speriaţi, se smuceau în toate părţile, zadarnic. Cei doi bărbaţi îşi ţineau strâns victimele, controlând totodată şi caii. După o luptă scurtă învinseră definitiv.

— *Sarki?*[3] întrebă albul, privind înspre dreapta.

— *Sarki*, răspunse Winnetou.

Shatterhand sări jos, cu o iscoadă în braţe. Acesta îşi pierduse cunoştinţa.

— Hei! Oameni buni, veniţi încoace!

La acest strigăt. Wohkadeh, Martin şi Bob se înfiinţară pe dată.

— Am pus mâna pe ei. Vor fi legaţi pe cai cu frânghii şi ne vor însoţi pretutindeni. În acest chip, avem doi ostatici care ne pot fi folositori într-o mulţime de împrejurări.

Între timp, şoşonii începură să-şi vină în simţiri. Se treziră dezarmaţi şi strâns legaţi de mâini. Fură suiţi pe cai, cu braţele ia spate şi cu picioarele sub pântecele calului, prinse

---

[1] Eu pe acesta, tu pe acela!

[2] Câine!

[3] Gata?

cu o frânghie trainică.

Old Shatterhand îi informă că la cea mai mică încercare de împotrivire vor fi omorâţi. Apoi îşi continuară drumul. Deşi spionii fuseseră prinşi, Winnetou mergea, totuşi în frunte.

După câtăva vreme ajunseră din nou la acel curs de apă, după care trebuiau s-o ia la stânga, înspre munţi. Călăreţii cotiră. Nu vorbeau nimic, căci s-ar fi putut ca vreuna din iscoade să ştie englezeşte şi să înţeleagă ce-şi spuneau.

După vreo jumătate de oră se întâlniră cu Winnetou, care înaintase mult şi apoi se oprise.

— Fraţii mei pot să descalece, zise el. Şoşonii sunt pe-aici, prin pădurea de pe deal. Mergem după ei.

Nu era lucru uşor, din pricina prizonierilor, care trebuia să rămână legaţi de cai. Sub copaci era întuneric beznă şi erau nevoiţi să pipăie cu o mână înaintea lor, apoi să tragă caii după dânşii. Winnetou şi Old Shatterhand îşi asumaseră cea mai mare răspundere. O luaseră înainte, ţinând de dârlogi caii prizonierilor. Abia acum se putea vedea cât de preţioşi le erau armăsarii, căci ei alergau după stăpânii lor întocmai ca nişte câini şi, cu toată greutatea drumului, nu scoteau nici cel mai slab sforăit, pe când ceilalţi cai, rămaşi în urmă, scoteau tot felul de zgomote. În sfârşit, apaşul se opri.

— Fraţii mei au ajuns, spuse el. Pot să-şi priponească armăsarii şi apoi să ne ajute să legăm prizonierii de copaci.

Se dădu urmare acestui îndemn. Spionii fură imobilizaţi cu străşnicie, li se astupară gurile în aşa fel încât să poată respira numai pe nas, apoi apaşul îi îndemnă pe ceilalţi să-l urmeze.

Îi conduse doar câţiva paşi. Valea, pe care veniseră dinspre răsărit cobora spre apus. Jos era căldarea văii despre care le vorbise Winnetou. Dintr-acolo se vedea lumină de foc. Restul era cufundat într-o beznă de nepătruns.

— Aşadar, colo jos trebuie să se afle şi Rotofeiul meu, zise Pitt. Oare ce-o fi făcând?

— Ce poate să facă un prizonier al indienilor?! Nimic! răspunse tânărul Baumann.

— Oho, nu-l cunoşti pe Dick al meu, fiule! Cu siguranţă că şi-a făcut deja un plan şi nu aşteaptă decât un prilej ca să plece puţin la plimbare, chiar şi fără voia pieilor-roşii.

— Fără noi nu-l poate aduce la îndeplinire, remarcă Old Shatterhand. Cred că s-a bizuit pe noi.

— Atunci să nu pierdem vremea. Să trecem la treabă, domnilor!

— Fireşte, dar încet şi cu precauţie, unul după altul. Totuşi, cineva trebuie să rămână cu prizonierii şi cu caii. Cineva în care ne putem încrede. Wohkadeh!

— Uff! exclamă tânărul indian, cu totul încântat de preţuirea pe care i-o arăta Old Shatterhand.

De fapt, era o mare îndrăzneală să-l lase pe tânăr singur cu prizonierii şi cu întreg avutul lor, dar sinceritatea cu care Wohkadeh îşi pusese viaţa în mâinile lui Old Shatterhand câştigase inima acestuia. Afară de asta, el avea încredere în calmul flăcăului, dotat cu toate însuşirile care se cer într-un asemenea post cu răspundere:

— Tânărul meu frate roşu va păzi prizonierii cu cuţitul în mână, îi ordonă el, iar dacă vreunul dintre ei va încerca să fugă, ori să facă vreun zgomot, Wohkadeh poate să-l facă nevătămător.

— Aşa va face Wohkadeh! zise acesta pe un ton solemn, după care se putea observa cât de mult îşi luase în serios misiunea.

Îşi scoase pumnalul şi se aşeză jos, între prizonieri. Cei cinci îşi începură coborâşul anevoios.

Panta era, cum am mai spus, destul de povârnită. Copacii erau deşi, unul lângă altul, iar între ei era atâta frunziş, încât îndrăzneţii noştri abia puteau să înainteze. Cu atenţia încordată, încercau să nu facă nici cel mai mic zgomot. Simpla rupere a unei crengi putea să-i trădeze şi să le

primejduiască vieţile.

Winnetou mergea înainte. Ochii lui de pisică vedeau bine în întuneric. În urma lui venea Martin Baumann, apoi Pitt Lunganul şi Bob. Old Shatterhand încheia şirul.

Trecuseră mai bine de trei sferturi de oră până să fi străbătut o distanţă pentru care, la lumina zilei, le-ar fi trebuit cel puţin cinci minute. Acum se aflau jos, în căldarea văii, la marginea pădurii, acolo unde pământul era acoperit cu iarbă, nu cu copaci. Doar pe ici-colo mai puteai vedea câte un arbust singuratic.

Focul lumina binişor, semn că era neacoperit şi că şoşonii se credeau în siguranţă.

În vreme ce albii pun lemnele unele peste altele, lăsându-le cuprinse de foc pe toate deodată, făcând mult fum şi împrăştiind flacăra ce poate fi văzută de departe, indienii aşează bucăţile de lemn cu vârfurile orientate înspre mijloc, ca razele unui cerc. În mijloc arde o flacără mică, întreţinută mereu, căci lemnele sunt împinse deoparte pe măsură ce ard. E un foc îndestulător pentru toate nevoile pieilor-roşii, o flacără potolită, uşor de ascuns, care face atât de puţin fum încât de la depărtare nici nu poate fi zărită. Ei se pricep să aleagă şi felul de lemn care, arzând, să împrăştie cel mai puţin miros. Izul de fum este nespus de primejdios în Vest, căci nasul fin al indienilor îl simte de la mare, foarte mare distanţă.

Ciudăţenia consta în faptul că aici focul era întreţinut după obiceiul albilor, iar mirosul de carne friptă umpluse întreaga vale. Winnetou, iscoditor, sorbi aerul şi şopti:

— *Mokasschi-si-tşeh*[1].

El avea simţurile atât de ascuţite, încât putea să deosebească până şi partea animalului din care era tăiată carnea.

Zăriră trei corturi mari. Ele formau colţurile unui triunghi

---

[1] Spinare de bivol.

ascuţit, al cărui vârf se afla chiar în preajma celor ce ascultau. Cortul cel mai apropiat de ei era împodobit cu pene de vultur, semn că era locuit de o căpetenie. În mijlocul triunghiului ardea focul. Caii picilor roşii păşteau liberi şi neîmpiedicaţi prin iarbă, iar războinicii şedeau în cerc şi-şi tăiau bucăţi din friptura care se frigea într-o ţeapă. Cu toate că se simţeau în siguranţă, puseseră totuşi câţiva paznici care se plimbau încolo şi încoace, supraveghind locul.

— Îndrăcită poveste! bombăni Pitt. Cum ne scoatem noi tovarăşii de acolo? Ce credeţi, domnilor?

— Mai întâi am vrea să auzim părerea dumitale, domnule Pitt, răspunse Old Shatterhand.

— A mea? Dar n-am nici una!

— Încearcă să te gândeşti puţin!

— Nu ajută la nimic. Altfel socotisem eu lucrurile. Dar aceşti şerpi-roşii n-au pic de minte. Se ghemuiesc cu toţii între corturi, la foc, astfel încât nu mai e cu putinţă să-i scoţi de acolo. Asta puteau să n-o facă.

— Se vede cât de colo că-ţi place treaba uşoară şi fără bătaie de cap. Poate-ai fi vrut ca indienii să fi instalat chiar un tramvai de la corturi până la noi, care să ţi-l livreze pe grăsan cât ai zice peşte! Numai că pentru aşa ceva nu-i nevoie să vii în Vest.

— Foarte adevărat! Cel puţin dacă am şti în ce cort se află cei doi.

— Presupun că în cel al căpeteniei.

— Atunci, am să vă fac o propunere. Ne furişăm cât putem mai aproape şi, când ne zăresc, tăbărâm pe ei. Strigăm şi facem un tărăboi atât de grozav, încât ei vor crede că suntem o sută de inşi şi, de frică, o vor lua-o la sănătoasa. Luăm prizonierii din cort şi fugim cât putem. Cum vă place planul meu?

— E cât se poate de prost!

— Oho, crezi dumneata că o să găseşti ceva mai bun?

— Nu susţin că aş avea ceva mai bun dar, în orice caz, nici ceva mai prost.

— Domnule! Asta-i o ofensă! Eu sunt Pitt Lunganul!

— O ştiu de câtăva vreme! Nu intenţionam să te jignesc. Dar, priveşte, se vede de la o poştă că indienii au armele la îndemână. Şi nu-s nici pe departe chiar atât de proşti pe cât ai vrea dumneata. Dacă ne năpustim asupra lor, se vor zăpăci la început, dar numai o clipă, apoi vor porni împotriva noastră cu puteri sporite. Şi, chiar dacă am învinge, ar curge mult, foarte mult sânge, iar treaba asta ar trebui evitată. N-ar fi mai bine să găsim calea care ne poate duce la ţintă fără vărsare de sânge?

— Fără doar şi poate, dom'le, iar dacă vei găsi o astfel de cale, eşti demn de toată lauda.

— Poate am şi găsit-o. Dar vreau să aud şi părerea lui Winnetou.

Vorbi un răstimp cu apaşul, în limba lui, pe care ceilalţi n-o înţelegeau, apoi se întoarse iarăşi înspre Pitt:

— Da, voi da lovitura împreună cu Winnetou. Staţi liniştiţi aici. Chiar dacă nu ne vom întoarce degrabă, nu vă mişcaţi din loc şi feriţi-vă ca de foc să faceţi ceva. Dacă, însă, veţi auzi de trei ori un ţârâit de greiere, asta înseamnă că avem urgent nevoie de ajutor.

— În ce fel ar trebui să vă ajutăm?

— Venind încet şi nevăzuţi înspre cortul cel mai apropiat. Winnetou şi cu mine ne vom strecura într-acolo. Dacă vom fi în nevoie, veţi auzi semnalul despre care v-am vorbit.

— Dar cum poţi imita ţârâitul unui greiere?

— Cu ajutorul unui fir de iarbă. Dacă strângi mâinile astfel încât degetele mari să se atingă şi lipeşti între ele un fir de iarbă bine întins, între cele două noduri rămâne o ferestruică în care firul poate să vibreze. În felul acesta poţi obţine un soi de instrument muzical. Dacă sufli scurt, „fir-fir-fir”, apropiind gura de deget, se produce un ţârâit foarte asemănător cu

acela al greierului. Fireşte că se cere şi puţină deprindere.

Winnetou interveni tranşant:

— Fratele meu poate să explice acest lucru şi mai târziu. Să începem!

— Bine! Să luăm la noi şi semnele?

— Fireşte! Şoşonii trebuie să ştie cine i-a vizitat!

Mulţi vânători din Vest, precum şi indienii de seamă se folosesc de anumite semne pentru a-şi face cunoscută prezenţa prietenilor sau duşmanilor. Bunăoară, semnul poate fi tăiat în urechea, obrazul, fruntea sau mâna celui ucis. Cine găseşte mai târziu cadavrul şi recunoaşte semnul, ştie cine l-a ucis ori scalpat.

Winnetou şi Old Shatterhand îşi tăiară câteva ramuri scurte din arbustul cel mai apropiat şi le înfipseră în cingătoare. Puştile nu le luară cu dânşii.

Porniră apoi, culcaţi la pământ, mişcându-se înainte, înspre cortul ştiut, aşezat la o depărtare de vreo optzeci de paşi.

6. La şoşoni

În plină prerie, să te furişezi la duşman, nu-i lucru uşor. Dacă nu-i vreo primejdie de seamă, te poţi târî pe mâini şi pe genunchi. Modul acesta de deplasare lasă însă urme, mai ales în iarbă. Dacă eşti însă silit să te fereşti cu foarte multă luare-aminte, atunci trebuie să te mişti sprijinit numai în vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare. Deoarece trebuie să întinzi mult membrele, pentru ca trupul să stea foarte aproape de pământ, fără să-l atingă, totuşi, întreaga greutate a corpului se va sprijini pe vârful degetelor. Ca să poţi rezista unei astfel de încercări, ai nevoie de o neobişnuită putere, pricepere şi exerciţiu de ani de zile. Şi, aşa cum înotătorii vorbesc despre un cârcel care le poate pierde viaţa, tot aşa oamenii preriei ştiu că există şi un cârcel al furişatului, cu nimic mai puţin primejdios decât celălalt. Căci, nu-i puţin lucru să fii descoperit şi făcut prizonier de duşman, poate chiar ucis...

În timp ce te furişezi în acest chip, trebuie să priveşti bine pământul şi n-ai voie să pui mâna sau vârful piciorului până n-ai cercetat foarte bine locul. De exemplu, dacă mâna ori piciorul dau de o rămurică neobservată, uscată, frângând-o, acest zgomot, imperceptibil multora, poate aduce după sine descoperirea sau chiar moartea curajosului.

Sunt vânători deprinşi să deosebească dacă zgomotul a fost făcut de un om sau de un animal. Cu timpul, simţurile lor se pot ascuţi atât de mult, încât, stând jos, aud până şi căderea unei frunze veştede, ghicind totodată dacă a căzut

singură sau a fost atinsă din nebăgare de seamă de o mână ascunsă.

Acela care ştie să se furişeze are să pună vârfurile picioarelor exact în acelaşi loc în care a pus vârfurile degetelor de la mâini, căci astfel rămân şi mai puţine urme, şi mai uşor de şters.

Adeseori e nevoie ca ele să dispară. Cei din Vest se folosesc de expresia „a nimici”. După ce-au izbutit să se furişeze până în preajma unui popas, la întoarcere, ei încep partea cea mai anevoioasă a întreprinderii. Nimeni nu trebuie să afle de trecerea lor pe-acolo. De aceea, cu ajutorul mâinii drepte, ţinându-şi echilibrul pe degetele de la mâna şi de la piciorul stâng, şterg absolut toate urmele, lăsând locul neted ca-n palmă. Or, numai acela care s-ar încumeta să încerce a se menţine, fie şi numai pentru câteva minute, în aceasta poziţie, ar putea înţelege ce groaznică încordare se cere vânătorului, obligat să stea câteva ore sprijinit într-un picior şi în degetele unei singure mâini.

De data aceasta lucrurile se petrecură aidoma. Old Shatterhand, mergând înainte, şi Winnetou în spatele său, înaintau în felul pe care tocmai vi l-am descris. Albul trebuia să cerceteze pământul, centimetru cu centimetru, iar indianul se străduia să se ţină exact pe urmele celui dintâi. Aşadar, înaintau foarte încet.

Iarba era înaltă de aproape un cot. Pe de-o parte, era bine, căci se puteau ascunde cu multă uşurinţă, dar, pe de altă parte, amândoi erau conştienţi de faptul că, într-o iarbă înaltă, fiecare urmă era mai lesne de văzut.

Pe măsură ce înaintau, recunoşteau tot mai lămurit amănuntele adăpostului. Între ei şi lagăr, o santinelă mergea cu pas măsurat. Dar, oare, era cu putinţă să ajungă neobservaţi până la cort?

— Să atace Winnetou santinela? şopti şeful apaşilor.

— Nu! se împotrivi Old Shatterhand. Eu îmi cunosc

lovitura şi mă bizui pe dânsa.

Încet, încet, întocmai ca nişte şerpi, ajunseră tot mai aproape de paznic, care părea tânăr şi nu purta alte arme decât un cuţit la brâu şi o puşcă lăsată slobod pe umăr. Era îmbrăcat într-o piele de bivol, iar obrazul îi era vărgat în dungi roşii şi negre, culorile războiului aşa că cei doi nu-i putură distinge trăsăturile. De altfel, stătea mai mult cu spatele către dânşii, privind mereu înspre adăpost. Probabil că mirosul cărnii care se frigea la focul de acolo îl momea mai mult decât i-ar fi permis îndatorirea sa de santinelă. Trebuie să recunoaştem, însă, că nici dacă şi-ar fi ţinut privirile în permanenţă aţintite înspre intruşi, tot i-ar fi fost cu neputinţă să-i observe, căci corpurile lor întunecate se contopiseră, parcă, cu iarba şi cu pământul. Iar când se mişcau, o făceau cu multă băgare de seamă, numai în umbra pe care o făcea cortul în partea opusă focului.

Ajunseră la opt paşi de santinelă. Acesta, tot păşind încoace şi încolo, călcase iarba într-o singură direcţie. Ca să nu lase nici o urmă, Old Shatterhand şi Winnetou trebuiau să-l atace strecurându-se pe această dâră făcută de paşii băiatului.

Iar el, odată ajuns la punctul cel mai îndepărtat, făcea stânga-mprejur şi pornea încet înapoi. Trecu pe lângă ei, mistuindu-se într-un con de umbră.

— Repede! şopti Winnetou.

Old Shatterhand se ridică. Din două salturi ajunse în spatele indianului care, auzind zgomotul, se întoarse fulgerător, prea târziu însă, căci pumnul lui Old Shatterhand se şi abătuse asupra lui. O singură lovitură în tâmplă şi santinela se şi prăbuşi la pământ. Din două sărituri, Winnetou fu alături de Old Shatterhand.

— A murit? se interesă el.

— Nu! E doar leşinat!

— Fratele meu poate să-l lege. Winnetou are să-i ia locul.

Luând puşca paznicului şi, punând-o la umăr, începu să se fâţâie încolo şi-ncoace, aşa cum făcuse mai înainte şoşonul. De la distanţă putea fi cu multă uşurinţă confundat cu acesta. Se plimba aşa, mereu, de colo până colo, în vreme ce Old Shatterhand se aventură până la cortul şefului. Încercă să ridice puţin pânza, ca să poată privi înăuntru, dar fiind prea întinsă, se văzu nevoit s-o desprindă de pe par. Treaba asta era nespus de periculoasă şi cerea multă băgare de seamă, căci, dac-ar fi fost observat dinăuntru, totul ar fi fost pierdut. Întinzându-se pe pământ cât era de lung, se strecură înăuntru.

Ceea ce văzu îl surprinse, căci nici prizonierii şi nici unul dintre şoşoni nu se aflau înăuntru. Doar şeful, singur, şedea pe o piele de bivol, fumând mirositorul *Kinnik-kinnik* — făcut din tutun, amestecat cu scoarţă de salcie ori cu frunze de cânepă sălbatică — şi privind prin cortul deschis pe jumătate înspre zarva din jurul focului de popas. Old Shatterhand se afla exact în spatele lui şi ştia bine cam ce-ar fi fost de făcut. Totuşi, nu voi să lucreze fără a se sfătui în prealabil cu apaşul. Aşadar, lăsă pânza în jos, se îndepărtă niţel, smulse un fir de iarbă, încolăcindu-şi-l într-un fel aparte în jurul celor două degete mari. O singură dată doar, se auzi un ţârâit subţire.

— *Tho-ing-kai!*[1], grăi un şoşon dintre cei aflaţi în preajma focului.

Ţârâitul era un semnal pentru Winnetou. Apaşul îşi păstră pasul măsurat, plin de demnitate, până când ajunse în umbra cortului, unde nu mai putea fi zărit de şoşoni. Lepădă puşca în iarbă, lăsându-se şi el jos, începând să se furişeze foarte repede înspre cort. Ajuns acolo şopti:

— De ce mă cheamă fratele meu?

— Cred că va trebui să schimbăm planul, răspunse Shatterhand, tot atât de încet. Prizonierii nu se află în cort.

— Asta nu e bine, fiindcă va trebui s-o luăm înapoi şi să ne

[1] Cântă greierele!

târâm înspre corturile din partea cealaltă. Şi toată treaba poate să ţină până la ziuă.

— Nu e nevoie, căci Oithka-petay este încă acolo, înăuntru.

— Uff! Chiar şeful? E singur?

— Da!

— Atunci n-avem nevoie să luăm prizonierii. Prinzându-l pe şef, îi putem sili pe şoşoni să-i elibereze imediat pe Dick şi pe Hobble-Frank!

— Fratele meu are dreptate. Dar şoşonii de la foc pot să vadă în cort?

— Da! Deşi lumina focului nu ajunge până la locul unde ne vom afla noi.

— Vor observa îndată ce şeful lor nu va mai fi acolo.

— Vor crede că s-a tras mai înapoi, în umbră. Fratele meu Winnetou va fi gata să-mi sară în ajutor, în cazul în care nu voi izbuti dintr-o dată.

Şoaptele lor fură atât de uşoare, încât nici un suflu nu răzbătu până la cort.

Winnetou ridică binişor pânza, astfel încât Old Shatterhand se putu strecura înăuntru, târâş. Viteazul nostru făcu asta atât de încet, încât căpetenia şoşonilor nu putu în nici un fel să-şi dea seama de primejdia care-l ameninţa.

Shatterhand pătrunse în cort. Apaşul se strecură şi el pe jumătate înăuntru, ca la caz de nevoie să-i poată fi de ajutor. Cât ai clipi, şoşonul fu apucat de gât, lăsă să-i cadă pipa şi, uluit, bătu de câteva ori aerul cu braţele, care apoi îi căzură neputincioase. Acum zăcea aproape fără răsuflare.

Old Shatterhand îl trase din cercul de lumină înspre partea întunecată a cortului, apoi, târându-l mereu, ieşi afară.

— S-a făcut! şopti Winnetou. Cum îl ducem de aici? Va trebui să-l purtăm şi, pe deasupra, să ştergem şi urmele.

— Negreşit, va fi foarte greu.

— Şi ce facem cu santinela pe care am legat-o?

— O luăm cu noi. Cu cât vom avea mai mulţi prizonieri, cu atât mai uşor îi vom recupera pe prietenii noştri.

— Atunci, fratele meu are să-l poarte pe şef, iar Winnetou pe celălalt. Urmele nu le vom putea şterge şi va trebui să mai venim o dată.

— Da, din nenorocire! Vom pierde o groază de timp preţios...

Se opri locului, străfulgerat. Dintr-o dată răsunase un ţipăt puternic, pătrunzător:

— *Tiguw-ih, tiyuw-ih!*[1]

— S-a trezit santinela. Să fugim! zise Shatterhand. Pe prinşi îi luăm cu noi!

Winnetou se şi repezi înspre locul unde era legat şoşonul, îl săltă pe umeri şi fugi cu el.

În ciuda primejdiei, Old Shatterhand mai rămase câteva clipe în dosul cortului. Scoase crenguţele pe care le tăiase, mai ridică o dată pânza cortului şi le înfipse în pământ încrucişate. Apoi îl înşfăcă pe şef şi o luă la sănătoasa.

Şoşonii şezuseră aproape de foc. Ochii lor, obişnuiţi cu lumina, nu se putură acomoda deîndată cu întunericul nopţii, aşa cum de altfel presupusese şi Old Shatterhand. Se ridicaseră în picioare, privind în gol, fără a putea însă desluşi nimic. Pe de altă parte, nu înţelegeau defel din ce parte venise strigătul de ajutor. Aşa se face că Winnetou şi Old Shatterhand izbutiră să se întoarcă înapoi, teferi şi nevătămaţi.

Pe drum, apaşul se oprise o singură dată, şi asta fiindcă îi fusese peste putinţă să astupe gura şoşonului cu mâna. Prizonierul nu mai putea cere încă o dată ajutor, dar scoase un geamăt atât de puternic, încât Winnetou trebui să-l strângă niţel de beregată.

— La naiba, pe cine căraţi acolo? se interesă Pitt Lunganul, când cei doi şoşoni fură aruncaţi jos.

---

[1] Duşmani, duşmani!

— Ostatici, îl lămuri Shatterhand. Puneţi-le căluş în gură şi legaţi-i cât se poate de bine.

— Şeful? Ce lovitură! Despre asta ştiu şi eu c-o să se ducă vestea! Să-l răpeşti pe Viteazul-zimbru din mijlocul alor săi! Aşa ceva numai Old Shatterhand şi Winnetou sunt în stare să făptuiască!

— Vorbă multă sărăcia omului! Trebuie numaidecât să ne ducem pe deal, la caii noştri!

— Fratele meu nu trebuie să se grăbească, zise apaşul. De aici putem vedea chiar mai bine decât de sus.

— Da, cred că ai dreptate, încuviinţă Old Shatterhand. În nici un caz n-o să le dea prin gând să vină aici. Ei nu ştiu nici câţi suntem, nici cu cine au de-a face. Se vor mărgini să-şi ia cât mai multe măsuri de siguranţă şi de-abia în zori se vor gândi să întreprindă ceva.

— Winnetou le va da o lecţie care le va tăia curajul de a-şi părăsi adăpostul.

Îşi luă revolverul, apropiindu-i foarte tare gura de pământ. Shatterhand înţelese pe dată ce avea de gând.

— Stai! zise el. Nu trebuie să zărească scânteia, ca să nu-şi poată da seama unde ne aflăm. Cred că-i vom putea păcăli doar cu ecoul. Daţi-mi hainele voastre, domnilor!

Pitt Lunganul îşi lepădă de pe umeri faimoasa manta de cauciuc, urmat de ceilalţi care ascultară şi ei de porunca lui Shatterhand. Cârpele fură ţinute în faţă şi Winnetou apăsă de două ori pe trăgaci. Îndată ce porniră împuşcăturile, bubuiturile fură repetate de pereţii văii şi, fiindcă nu se iscase nici o scânteie, şoşonii nu se putură în nici un fel dumiri din ce parte venea tărăboiul. Răspunseră cu un urlet grozav.

Când auziră strigătul *Tiguw-ih*, *tiguw-ih!* săriseră în picioare, cum am mai spus, încercând să-i vadă. Numai că, în sfârşit, atunci când ochii li se deprinseseră cu întunericul, Shatterhand şi Winnetou se aflau deja în siguranţă. Pe urmă, când mai mulţi războinici roşii se apropiară de intrarea

cortului şi se uitară înăuntru, îl găsiseră gol.

— Viteazul-zimbru s-a dus să întrebe santinela, îşi dădu cu părerea unul din ei.

— Fratele meu se înşeală, răspunse un altul; şeful nu putea să plece din cort, fără să-l vedem şi noi.

— Dar nu e aici!

— Atunci *Wacon-tonca*[1] l-a făcut să dispară!

Un ostaş mai bătrân îi împinse pe ceilalţi la o parte, apoi spuse:

— Spiritul rău poate să ucidă. Spiritul râu poate să aducă nenorociri, dar nu poate face să dispară un războinic. Dacă şeful nostru n-a ieşit din cort şi nici n-a dispărut, atunci...

Se opri. Cum până atunci fusese deschisă doar o parte din pânza cortului, care ţinea loc de uşă, o dădu pe toată la o parte, lăsând flacăra focului să lumineze încăperea.

Bătrânul intră înăuntru şi cercetă pământul.

— Uff! strigă el. Căpetenia ne-a fost răpită!

Nimeni nu răspunse.

— Fraţii mei se îndoiesc de spusele mele?! mai întrebă el. N-au decât să privească aici, unde a fost desfăcută pânza... Iată şi crenguţele din pământ. Cunosc acest semn. Este al lui Non-pay-klama, pe care feţele palide îl numesc Old Shatterhand. El a fost aici şi l-a răpit pe Viteazul-zimbru.

Atunci se auziră şi cele două împuşcături ale apaşului. Limbile şoşonilor se dezlegară şi scoaseră urletul de care am pomenit mai sus.

— Stingeţi repede focul! porunci bătrânul. Duşmanul nu trebuie să aibă o ţintă sigură.

Îl ascultară, înlăturând imediat lemnele, şi focul se stinse. Acum, când căpetenia lor dispăruse, şoşonii se supuneau de bunăvoie celui mai în vârstă dintre războinici. Deîndată adăpostul fu înghiţit de întuneric. Fiecare puse mâna pe arme şi, la porunca bătrânului, ostaşii făcură un cerc în jurul

---

[1]Spiritul rău.

corturilor, ca să poată întâmpina cum se cuvine duşmanii, oriîncotro ar veni dânşii.

Fuseseră rânduite patru santinele, în patru părţi. Când au răsunat împuşcăturile, trei dintre ei s-au tras repede înapoi. Al patrulea, însă, dispăruse, şi tocmai cel mai de seamă dintre ei, Moh-aw, fiul şefului. Unul dintre cei mai cutezători se oferi să pornească în căutarea lui, se trânti în iarbă şi se târî în noapte în direcţia în care trebuia căutat cel dispărut. După câtăva vreme se întoarse cu puşca lui, ca o dovadă sigură că fiului şefului i se întâmplase ceva rău.

Bătrânul ţinu o scurtă consfătuire cu ostaşii mai de seamă. Hotărâră să păzească îndeosebi corturile în care se găseau prizonierii, să priponească caii foarte aproape de tabără şi să aştepte zorii zilei. Abia atunci aveau să vadă cu cine aveau de-a face.

În vremea aceasta, vânătorii se îngrijiseră ca prizonierii să nu poată face zgomot, şi chiar ei înşişi să fie cât mai liniştiţi, luând seama la toate. Puţin timp după aceea, nu se mai auzea nimic altceva decât pasul înăbuşit al cailor în iarbă.

— Fraţii mei pot să-i audă pe şoşoni cum îşi adună caii. Îi vor lega lângă corturi şi nu vor face nici o mişcare până în zorii zilei, şopti Winnetou. Putem pleca.

— Da, să ne retragem, se învoi şi Old Shatterhand. Fireşte, nu vom aştepta până mâine dimineaţă ca să-i spunem lui Oihtka-petay ce vrem noi de la el.

Habar n-aveau că luaseră în stăpânire ceva mult mai de preţ decât avuseseră de gând... Îl ridicară pe Viteazul-zimbru, care între timp îşi venise în fire, apoi începură să suie. Winnetou îl purta pe paznic. După un urcuş istovitor, ajunseră iarăşi la locul unde îl lăsaseră pe Wohkadeh.

Pitt îşi desfăcu laţul şi zise:

— Aduceţi-i încoace, băieţi! Să-i legăm lângă ceilalţi.

— Nici gând! îl opri Shatterhand. Nu rămânem aici.

— De ce? Crezi că aici nu suntem în siguranţă? Şoşonii au

să ne lase în pace, le-ar părea chiar bine să nu le facem nimic.

— Ştiu şi eu asta, domnule Pitt. Dar trebuie să le vorbim; or, scoţându-le căluşul, ar putea foarte uşor ca printr-un răcnet să le dea de ştire celorlalţi… Ar fi auziţi de acolo, de jos…

— Fratele meu are dreptate, spuse şi apaşul, Winnetou a mai fost astăzi pe aici, ca să-i iscodească pe şoşoni. Cunoaşte un loc unde putem poposi cu toţii.

— Ne-ar trebui şi-un foc, adăugă Old Shatterhand. E cu putinţă una ca asta?

— Da! Legaţi prizonierii de cai!

Îndată, micul convoi se puse în mişcare, în noapte, prin pădurea deasă, avându-l pe Winnetou călăuză. Se înţelege de la sine că înaintau foarte încet, pas cu pas. După o jumătate de oră de-abia străbătuseră o distanţă pentru care ziua le-ar fi trebuit doar câteva minute. Apoi, apaşul se opri.

Fireşte, prizonierii nu se dumiriseră încă pe ce mâini încăpuseră. Spionii nu putuseră vedea, din pricina întunericului, că mai existau alţi doi prizonieri, şi nici aceştia nu ştiau nimic despre cei dintâi. Şeful habar n-avea că fiul său fusese de asemenea prins…

Old Shatterhand hotărî să stea de vorbă numai el singur, mai întâi cu şeful. Ceilalţi trebuiră să se retragă. Adună de pe jos vreascuri uscate, ca să aprindă un foc.

Se găsea cu şoşonul într-un loc deschis şi îngust de numai câţiva paşi. De cu ziuă, apaşul observase cât de potrivit este pentru o împrejurare ca aceea în care se aflau acum şi, cu simţul său de orientare, îl putu găsi chiar şi pe întuneric.

Era, fireşte, înconjurat de copaci, printre care ferigile şi spinii formau un gard des, nelăsând să se vadă departe flacăra focului. Cu ajutorul unui *punk*[1], Old Shatterhand aprinse vreascurile, tăie apoi, cu ajutorul unui cuţit, câteva

[1]Amnar de prerie.

ramuri de prin copacii de primprejur, ca să aibă cu ce înteţi focul. Voia să aibă destulă lumină în jur.

Indianul şedea trântit şi privea încruntat la pregătirile vânătorului alb. Când acesta sfârşi, îl trase pe prizonier lângă foc, îl ridică în picioare şi-i scoase căluşul. Şoşonul nu arătă însă nici prin gesturi, nici prin răsuflare, că s-ar simţi mai uşurat. Pentru orice războinic indian, a lăsa să se vadă ceea ce gândeşte şi simte este o mare ruşine.

Old Shatterhand i se aşeză dinainte, de cealaltă parte a rugului, şi-şi privi duşmanul. Era foarte vânjos şi purta îmbrăcăminte din piele de bou, de croială indiană, fără nici o podoabă. Doar pe la cusături avea smocuri de păr scalpat, iar la brâu îi atârnau vreo douăzeci de scalpuri, nu întregi, căci i-ar fi luat prea mult loc, ci doar nişte bucăţi de mărimea unei monede, luate din creştetul capului. N-avea faţa vopsită, astfel încât cele trei cicatrici roşii de pe obraz i se vedeau foarte bine. Şedea acolo, cu faţa neclintită, privind ţintă la foc, fără să-l învrednicească pe alb cu vreo privire.

— Oihtka-petay nu poartă semnele războiului, începu Old Shaterhand. Atunci de ce se poartă ca un duşman cu oamenii paşnici?

Nu i se răspunse, nici cu vorba, nici cu privirea; de aceea continuă:

— Căpetenia şoşonilor a amuţit oare de frică, de nu-mi poate răspunde la întrebare?

Vânătorul ştia prea bine cum trebuia să-l ia pe indian. Efectul se arătă îndată, căci prizonierul, aruncându-i o privire fulgerătoare, încărcată de mânie, îi răspunse:

— Oihtka-petay nu ştie ce este frica! El nu se teme nici de duşman, nici de moarte!

— Şi totuşi, se poartă ca şi cum i-ar fi frică. Un ostaş curajos îşi pictează pe faţă culorile războiului, înainte de a începe atacul. Aşa e cinstit, căci atunci adversarul ştie că trebuie să se apere; dar şeful şoşonilor e fără culori. Chipul

său poartă înfăţişarea păcii, şi totuşi i-a atacat pe albi. Sau, poate, nu este aşa? N-am dreptate? Viteazul-zimbru are ceva de spus întru apărarea sa?

Indianul îşi plecă ochii şi răspunse:

— Viteazul-zimbru nu era cu ei când i-au făcut prizonieri pe feţele palide.

— Asta nu e o scuză. Un om cinstit şi curajos le-ar fi dat drumul îndată ce i-au fost aduşi. Eu n-am auzit deloc că ostaşii şoşonilor ar fi dezgropat securea războiului, îşi pasc turmele, întocmai ca pe timp de pace, la apele Tongue şi Bighorn, merg în casele albilor şi totuşi, Viteazul-zimbru atacă oameni nevinovaţi, care nu l-au jignit vreodată. Are ceva de răspuns şeful şoşonilor la acuzaţia mea, că numai un laş se poartă astfel?

Indianul aruncă o privire furişă înspre alb. Deşi nespus de înfuriat, glasul îi era potolit când răspunse:

— Eşti tu cumva un viteaz? Ai vreun nume ca să-mi poţi vorbi astfel?!

— Fireşte! răspunse liniştit cel întrebat, ca şi cum acest lucru ar fi fost de la sine înţeles.

— Feţele palide au voie să poarte un nume, chiar dacă sunt nişte fricoşi. Cei mai ticăloşi dintre ei au cele mai lungi nume. Pe al meu îl cunoşti. Ar trebui să ştii că nu sunt un mişel.

— Atunci eliberează-i pe prizonierii albi şi luptă-te cinstit cu ei!

— Au cutezat să se apropie de Lacul de Sânge. Acest ţinut e sfânt pentru noi, acolo rătăcesc spiritele şoşonilor ucişi. Pentru această îndrăzneală se cuvine să moară!

— Poate, dar atunci vei muri şi tu!

— Viteazul-zimbru ţi-a mai spus că el nu se teme de moarte. Ba mai mult, chiar o doreşte!

— De ce oare?

— A fost prins şi luat din wigwamul său, şi încă de o faţă

palidă. Şi-a pierdut cinstea şi nu mai poate trăi. Se cuvine să moară, chiar fără a mai putea rosti un cântec de război. Nici în mormânt nu va mai putea sta drept şi mândru, pe calul său, împodobit cu scalpurile duşmanilor, ci va fi osândit să zacă în nisip, sfâşiat de vulturii negri.

Spuse toate astea pe un ton rar şi monoton, fără ca vreo trăsătură a feţei să-i zvâcnească şi, totuşi, fiecare cuvânt al său vibra de o tristeţe deznădăjduită. Din punctul său de vedere, avea deplină dreptate. Pentru orice căpetenie indiană, nu exista ruşine mai mare decât aceea de-a fi răpit din cortul său şi luat prizonier din preajma ostaşilor săi înarmaţi.

Old Shatterhand se simţi cuprins de milă, dar nu lăsă să se vadă nici cel mai mic semn de îmbunare. De altfel, pentru şoşon ar fi fost o jignire în plus, care i-ar fi întărit şi mai mult gândul morţii. De aceea, răspunse:

— Oihtka-petay şi-a meritat soarta, dar, chiar prizonierul meu fiind, mai poate trăi. Sunt gata să-i dăruiesc libertatea, îndată ce va porunci alor săi să-mi elibereze prietenii.

Indianul răspunse cu un dispreţ amar:

— Oihtka-petay nu mai poate trăi, pentru că el însuşi doreşte să moară. Leagă-l liniştit de stâlpul martirilor. Nimeni nu va mai vorbi despre faptele care i-au răspândit faima, dar chinurile morţii nu-i vor scoate nici măcar un geamăt.

— Nu te voi lega de stâlpul morţii. Eu sunt creştin. Chiar când sunt nevoit să ucid un animal, o fac astfel încât să nu se chinuiască. Tu, însă, ai muri de prisos. Căci pe mine nimic nu mă va putea împiedica să-i eliberez pe prizonieri din mâinile alor tăi.

— Încearcă numai. Pe mine m-ai putut surprinde printr-un atac viclean, m-ai putut ameţi şi m-ai târât prin întuneric. Dar războinicii mei ştiu acum la ce să se aştepte. Îţi va fi peste putinţă să eliberezi pe feţele palide. Au îndrăznit să se arate la Lacul de Sânge. Vor ispăşi aceasta printr-o moarte înceată.

L-ai învins pe Viteazul-zimbru, care de asemenea va trebui să moară Dar Moh-aw, singurul meu fiu, mândria sufletului meu, trăieşte şi mă va răzbuna. Sunt sigur că acum şi-a zugrăvit pe faţă culorile războiului… Oricum, era hotărât să execute el însuşi pe feţele palide. Îşi va vopsi trupul cu sângele lor cald şi astfel va fi apărat de duşmănia voastră.

— *Sir,* vreau să vă spun că santinela prinsă este fiul şefului. Winnetou a aflat de la el.

Această veste îi sosi vânătorului tocmai la timp. Îi răspunse tot atât de încet:

— Winnetou să mi-l trimită îndată aici. Să-l aducă Pitt Lunganul şi să rămână lângă el.

Martin se depărtă. Old Shatterhand se întoarse iarăşi înspre indian, răspunzându-i:

— Nu mi-e frică de fiul tău. De câtă vreme poartă el un nume, şi unde s-a auzit despre isprăvile sale? Îl voi lua prizonier ca şi pe tine.

De astă dată, şoşonul nu se mai putu stăpâni. Îi vorbise cu dispreţ despre fiul său. Încruntă din sprâncene, ochii îi scăpărară de mânie şi răspunse:

— Cine eşti tu, ca să poţi vorbi astfel? La privirea lui vei simţi nevoia să intri în fundul pământului. S-a luptat, cu sioucşii ogallallaşi şi i-a învins pe mulţi dintre ei. Are ochi de vultur şi auz de pasăre de noapte. Nici un duşman nu-l poate înfrânge, iar pentru tatăl său se va răzbuna crunt pe părinţii şi fiii tuturor feţelor palide.

Între timp, Pitt apăruse cu un tânăr indian pe care-l purta pe umeri. Cu uriaşele-i picioare păşi peste tufiş, puse jos prizonierul şi zise:

— Iată-l pe băieţaş!

— Pune-l jos, domnule Pitt, şi ia loc lângă el. Poţi să-i scoţi şi căluşul.

— *Ay, sir!* Dar tare-aş vrea să ştiu dacă mai are ceva de spus!

Când tânărul fu în picioare, cei doi şoşoni se priviră îngroziţi. Totuşi, şeful nu se mişcă şi nici nu zise nimic. Dar, în ciuda culorii închise a pielii, se putu vedea cum îi pieri tot sângele din obraji.

— Uff! Şi Oihtka-petay a fost prins, ţipă fiul. Ce jale în wigwamul şoşonilor! Marele Manitu şi-a întors privirile de la fiii săi!

— Taci! se răsti tatăl. Nici o femeie şoşonă nu va vărsa vreo lacrimă când Oihtka-petay şi Moh-aw vor fi învăluiţi în negurile morţii! Au avut ochii închişi şi urechile astupate... iar minte, nici cât broaştele râioase, care, fără nici cea mai mică împotrivire, se lasă înghiţite de şerpi. Ruşine pentru tată, ruşine pentru fiu!

Atunci, Old Shatterhand se întoarse înspre Pitt, poruncindu-i încet:

— Adu-i încoace pe toţi ceilalţi, cu excepţia lui Winnetou. El nu trebuie să se arate încă...

Lunganul se ridică şi plecă.

— Ei, întrebă Old Shatterhand, mă mai vede Viteazul-zimbru intrând în pământ dinaintea privirii fiului său? Dar, eu nu vreau să vă jignesc. Şeful şoşonilor este vestit pentru vitejiile sale şi pentru înţelepciunea pe care nu o dată a dovedit-o în sfatul bătrânilor. Moh-aw, fiul său, va merge pe urmele sale şi va fi cel puţin tot atât de viteaz şi de înţelept. Vă redau libertatea, în schimbul eliberării prizonierilor albi.

Faţa tânărului tresări de bucurie, dar tatăl său îl străfulgeră cu o privire mânioasă şi izbucni:

— Viteazul-zimbru şi fiul său au căzut fără luptă în mâinile unei ticăloase feţe palide. Ei nu merită să mai facă umbră pământului. Numai prin moarte mai pot spera să spele ruşinea căzută asupra lor. Feţele palide prizoniere vor muri la rândul lor, aşijderea cei care vor mai cădea în mâinile şoşonilor...

Se opri dintr-o dată. Privirea îngrozită îi căzuse asupra

celorlalte două iscoade pe care le aduceau Pitt, Bob şi Martin.

— De ce a tăcut Viteazul-zimbru? se interesă batjocoritor Old Shatterhand? Or simte că l-a luat cu leşin de la inimă?!

Şeful plecă privirile, posomorât, fără o vorbă... Fără să bage de seamă, în spatele său se mişcau ramurile şi, dintre ele, apăru capul apaşului, care îi aruncă lui Old Shatterhand o privire întrebătoare. Acesta îi răspunse cu un uşor semn din cap:

— Acum poate pricepe şi Oihtka-petay cât de zadarnică îi este orice nădejde... Dar noi n-am pornit să-i ucidem pe vitejii fii ai şoşonilor, ci ca să-i pedepsim pe câinii de ogallallaşi. Va îngăduim să vă înapoiaţi la corturile voastre.

Se ridică, se apropie de şef şi-i desfăcu legăturile. Ştia că face un gest curajos, dar ca un bun cunoscător al Vestului şi al locuitorilor săi, era convins că încercarea sa va da roadele aşteptate.

Căpetenia îşi pierduse întreaga putere de stăpânire. Nu putea defel să-l înţeleagă pe albul acesta nesocotit, care-i dăruia libertatea fără a-i mai cere nimic în schimb. Apoi, Shatterhand desfăcu şi legăturile băiatului... Viteazul-zimbru îi privea ţintă, cu desăvârşire, buimăcit... şi, dintr-o dată, cu o singură smucitură, smulse cuţitul lui Martin din cingătoare, avântându-se:

— Să fim liberi? strigă el. Liberi? Să vedem toate babele arătându-ne cu degetul şi să le auzim povestind nepoţilor cum am fost atacaţi şi doborâţi de nişte câini fără nume! Iar, odată ajunşi pe veşnicele câmpii ale vânătoarei, să fim nevoiţi a mânca şoareci, în vreme ce fraţii noştri se vor desfăta cu muşchi de urs şi de bivol?! Numele noastre sunt odată pentru totdeauna pătate şi nu sângele duşmanului, ci doar propriul nostru sânge ar mai putea şterge pata! Oihtka-petay va muri, dar nu înainte de a trimite în lumea de dincolo sufletul fiului său!

Ridică cuţitul şi se năpusti asupra băiatului, care rămase

neclintit, gata să primească moartea din mâna părintelui său.

— Oihtka-petay! strigă cineva, în spatele şefului, cu un glas căruia nu i se putea ridica nici o împotrivire.

Şoşonul se întoarse, lăsând în jos braţul cu arma.

— Winnetou! şopti el.

— Oare căpetenia şoşonilor îl socoteşte pe Winnetou un coyot?! se interesă apaşul.

— Cine ar îndrăzni să spună una ca asta? răspunse cel întrebat.

— Chiar Oihtka-petay a spus-o adineauri. N-a numit el câini fără nume pe aceia care l-au biruit?

Atunci, şoşonul lăsă să-i cadă cuţitul din mână.

— Winnetou este învingătorul?

— El, împreună cu fratele său!

Şi-l arătă pe Old Shatterhand.

— Uff! Uff! Uff! izbucni Viteazul-timbru. Atunci, fără doar şi poate că acest alb este Non-pay-klama, pe care feţele palide îl numesc Old Shatterhand.

În tot acest timp, privirea lui alerga cercetătoare de la unul la altul. Winnetou răspunse:

— Se vede că ochii fratelui meu roşu erau obosiţi şi mintea de asemenea... Oare acela care a fost capabil ca printr-o singură lovitură de pumn să ia răsuflarea Viteazului-zimbru poate fi altul decât un viteaz cu nume mare?!

Şoşonul îşi dădu cu pumnii în cap şi răspunse:

— Oihtka-petay a avut creier, dar n-a avut minte!

— Da, acesta este Old Shatterhand, în carne şi oase! Fratele meu roşu mai vrea acum să moară?

— Nu! răspunse el, suspinând adânc. Poate să trăiască!

— Fireşte, căci voind să se ducă de bunăvoie în veşnicile câmpii ale vânătoarei, a dovedit că are o inimă tare. Tot Old Shatterhand a fost acela care cu o singură lovitură l-a trântit la pământ pe Moh-aw. Dar, poate fi aceasta o ruşine atât de mare pentru viteazul, tânărul luptător?!

— Nu! Şi el poate să trăiască!

— Tot Old Shatterhand şi Winnetou sunt aceia care i-au prins pe iscoadele şoşonilor, dar nu ca pe nişte duşmani, ci ca să-i poată schimba cu feţele palide prizoniere la voi. Fratele meu roşu ar fi trebuit să afle până acum că Old Shatterhand şi Winnetou sunt fraţii voştri.

— Da! Oihtka-petay ştie asta.

— Atunci poate să aleagă dacă vrea să ne fie frate sau vrăjmaş! Dacă va dori să fie fratele nostru, atunci duşmanii lui vor fi şi ai noştri. Însă, dacă va alege altfel, noi îi vom reda libertatea, aşa cum am făgăduit, dar pentru cei doi albi prizonieri va curge mult sânge, iar copiii şoşonilor îşi vor acoperi capetele şi vor cânta cântece de jale la fiecare nou loc de popas. Winnetou ştie să-şi ţină făgăduielile!

Se lăsă o tăcere adâncă. Vorba şi felul de a fi al apaşului făcuseră, ca de obicei, o impresie puternică. Oihtka-petay se aplecă, îşi luă cuţitul de pe jos şi, înfigându-i tăişul în pământ, până la mâner, strigă:

— Aşa cum a pierit ascuţişul acestui cuţit, aşa să piară orice duşmănie între fiii şoşonilor şi vitejii ostaşi de aici, de lângă noi.

Apoi, trase iarăşi cuţitul afară, îl ridică în sus, ameninţător, şi continuă:

— Cuţitul să-i lovească pe toţi acei ce sunt potrivnici şoşonilor şi fraţilor lor. Am spus!

— Fratele meu a făcut o înţeleaptă alegere, spuse Old Shatterhand. Acesta este Pitt-housken, vestitul vânător... iar celelalte feţe palide, prizoniere la şoşoni, sunt Dick-petahtşeh şi Frank şchiopul, care este tovarăşul lui Mato-poka, Vânătorul de Urşi.

— Mato-poka! strigă şoşonul, mirat. De ce şchiopul n-a spus aceasta? Mato-poka e doar fratele şoşonilor! N-a scăpat el viaţa lui Oihtka-petay, când sioucşii ogallallaşi îi aţinuseră calea?

— Ţi-a scăpat viaţa? Priveşte-l pe Martin, fiul său, şi pe Bob, credinciosul lor servitor negru. Au plecat să-l salveze, iar noi îi însoţim, căci Mato-poka, Vânătorul de Urşi, a căzut în mâinile tribului ogallalla, care vrea să-l ucidă, împreună cu cei cinci tovarăşi ai lui.

— Câinii de ogallallaşi vor să-l ucidă pe Vânătorul de Urşi? Marele Manitu îi va nimici. Sufletele lor vor ieşi din trupuri, iar mădularele vor putrezi în lumina soarelui! Unde pot fi găsiţi?

— Sunt sus, în munţii fluviului Yellowstone, la mormântul Focului-rău.

— Fratele meu Old Shatterhand i-a omorât cu o singură lovitură de pumn pe Focul-rău şi pe cei doi tovarăşi ai săi. De asemenea, cei care au cutezat să ridice mâna asupra Vânătorului de Urşi se cuvine să piară! Îi rog pe fraţii mei să mă urmeze în jos, la ceilalţi şoşoni. Acolo vom fuma pipa păcii şi vom ţine un sfat.

Negreşit, toţi erau gata de plecare. Dezlegară pe cele două iscoade şi aduseră caii.

— *Sir,* eşti dracul gol! îi şopti Pitt lui Old Shatterhand. Îndrăzneşti mult şi, totuşi, izbuteşti atât de bine, de parcă totul n-ar fi decât o bagatelă. Îmi scot pălăria în faţa dumitale!

Îşi scoase cilindrul şi începu să-l agite, de parc-ar fi avut de gând să golească un întreg heleşteu de peşti.

Porniră. Trăgând caii după ei, dibuiau din nou drumul de-a lungul povârnişului. Focul fusese stins. Ajunşi sus, la marginea prăpastiei, Moh-aw îşi strânse palmele căuş la gură şi strigă:

— *Khun*, *khun*, *khun-wah-ka*[1], aprindeţi-l pentru sfat.

Ecoul repetă strigătul de mai multe ori. Fusese auzit şi înţeles, căci se auziră glasuri:

— *Hang-pa?*[2]

---

[1] Focul, focul.

[2] Cine vine?

— Moh-aw, Moh-aw! răspunse fiul căpeteniei.

Strigătul de bucurie, „ha-ha-hih”, răsună peste întreaga vale şi câteva momente mai târziu se zări flacăra focului aprins în grabă. Era un semn sigur că şoşonii recunoscuseră glasul tânărului indian, totuşi avură prevederea să trimită câţiva oameni înaintea celui care sosea, pentru a fi siguri că nu li se întinde o cursă.

Când şeful şi însoţitorii lui sosiră în tabără, cu toţii se bucurară, fireşte, dornici să afle amănunte cu privire la misterioasa lor dispariţie, dar nici unul nu-şi arătă pe faţă sentimentele. Desigur, erau cât se poate de miraţi de apariţia străinilor feţe palide, dar erau prea deprinşi a-şi ascunde sentimentele, ca să le poată scăpa vreun semn de uimire. Numai bătrânul războinic veni în faţa căpeteniei şi zise:

— Oihtka-petay este un mare vrăjitor. Dispare din cortul său întocmai ca vorba, când ai vorbit-o!

— Oare fraţii mei chiar au crezut că Viteazul-zimbru a dispărut fără urmă, precum fumul care se ridică în aer? întrebă şeful. N-aţi avut ochi să vedeţi ce s-a întâmplat?

— Ostaşii şoşonilor au ochi. Ei au găsit semnul vestitului vânător alb. Şi-au dat seama că Old Shatterhand a ţinut sfat cu şeful lor.

Era un respectuos înconjur al faptului că Viteazul-zimbru fusese răpit de Old Shatterhand.

— Fraţii mei au înţeles cum nu se poate mai bine, declară acesta. Iată-l pe Non-pay-klama, vânătorul alb, care doboară duşmanii cu pumnul. Şi alături se găseşte Winnetou, marele şef al apaşilor.

— Uff! Uff! răsună împrejur.

Şoşonii, trăgându-se respectuoşi înapoi, lărgiră cercul care se formase în jurul noilor sosiţi.

— Aceşti războinici vestiţi au venit ca să fumeze cu noi pipa păcii, continuă şeful. Ei vor să-i eliberăm pe cei doi prizonieri care se află colo, în cort. Aveau în mână viaţa

Viteazului-zimbru şi a fiului său şi, totuşi, nu le-au luat-o. De aceea, războinicii şoşonilor pot să desfacă legăturile ostaticilor. În schimb, fraţii mei vor primi scalpurile multor sioucşi ogallallaşi, care, precum nişte şoareci, au ieşit din găurile lor tocmai la vreme pentru a fi sugrumaţi de şoimi. Odată cu zorii zilei vom porni pe urmele lor. Acum, însă, oştenii sunt rugaţi să vină în jurul focului de sfat pentru al invoca pe Marele Manitu şi a-i cere ajutor şi ocrotire în expediţia de război.

Nimeni nu scoase o vorbă, deşi vestea pe care o auziseră le trezise cel mai mare interes. Câţiva se duseră la cort, pentru a duce la îndeplinire porunca şefului, aducându-i îndată la foc pe ostatici. Aceştia mergeau clătinându-se, cu pas nesigur.

— Urs bătrân, ce prostii ai mai făcut? îl interpelă deîndată Pitt pe grăsan. Numai un broscoi ca tine poate fi capabil să sară drept în ciocul berzei!

— Mai bine închide-l pe al tău, altfel ţi-l voi reteza eu, numaidecât! răspunse Dick, cu năduf, frecându-şi încheieturile rănite.

— Stai, bătrâne, linişteşte-te! N-am vrut deloc să fiu răutăcios şi-ar trebui să ştii cât de mult mă bucur că te văd iarăşi liber.

— Frumos din partea ta. Numai că libertatea i-o datorez domnului Old Shatterhand.

Şi, întorcându-se către acesta, continuă:

— Spune-mi, cum pot să-ţi mulţumesc? Viaţa grăsanului Dick, n-o fi ea cine ştie ce, dar sunt în orice clipă gata să ţi-o aştern la picioare.

— Nu-mi datorezi nimic. Tovarăşii dumitale au lucrat cum se cuvine. Înainte de toate, însă, trebuie să te adresezi fratelui meu, Winnetou, fără de care nimic n-ar fi fost cu putinţă.

Rotofeiul aruncă o privire plină de admiraţie asupra

staturii zvelte şi vânjoase a apaşului, apoi îi întinse mâna, zicând:

— Am ştiut că Winnetou trebuie să fie prin preajma, ori de câte ori se arată Old Shatterhand. Chiar dacă nu sunt tocmai un broscoi, bărzoiul de Pitt mă poate înghiţi pe loc, dacă nu eşti dumneata cel mai inimos indian pe care l-am cunoscut vreodată.

Bob, gâfâind de bucurie, se apropie de Hobble-Frank şi-i spuse:

— În sfârşit, în sfârşit, dom' Bob vede iar bunul dom' Frank! Dom' Bob vrut omoare toţi şoşonii indieni, dar dom' Shatterhand vrut elibereze singur cu dom' Winnetou. Aşa, şoşonii încă o dată scăpat cu viaţă!

Apucă mâna lui Frank şi-i mângâie locurile rănite cu o mişcătoare duioşie...

7. Ursul cenuşiu

Întocmai ca un şarpe lung şi subţire se desfăşura convoiul şoşonilor prin preria Blue-Gras, care se întinde de la Devil's Head, între Munţii Bighorn şi Munţii Şerpilor cu clopoţei, înspre ţinuturile unde Grey-ball-Creek îşi vărsa apele limpezi în fluviul Bighorn.

Această „iarbă albastră” nu se întâlneşte des în Vest. Creşte înaltă şi, într-un pământ umed, poate să ajungă până la înălţimea unui stat de om. Aşa stând lucrurile, îi dă mult de furcă vânătorului din Vest, care n-are altă alternativă decât să urmeze cărarea bătătorită de bivoli în desişul de iarbă. Firele înalte îl împiedică să vadă departe şi, nu o dată, pe vreme rea, vânători pricepuţi, neavând busolă şi nefiindu-le cu putinţă să ştie precis poziţia soarelui, s-au pomenit în prag de seară, după ce parcurseseră un drum foarte anevoios, tot pe locul de unde plecaseră dimineaţa. Alţii, rotindu-se călare, şi-au regăsit propriile urme şi le-au luat drept ale altora.

Drumul pe cărarea bivolilor nu este nici el lipsit de primejdie. Oricând se poate întâmpla ca, pe neaşteptate, să te trezeşti faţă în faţă cu un duşman, din neamul omenesc ori din lumea animalelor. Poţi da de vreun bivol bătrân, care s-a despărţit de turma lui ca un sihastru, dar nu e cu nimic mai puţin primejdios să dai nas în nas cu un indian vrăjmaş. Într-un asemenea caz, eşti nevoit să reacţionezi repede ca fulgerul, căci acela care va trage primul va fi şi supravieţuitorul.

Şoşonii călăreau înşiruiţi unul după altul, astfel încât fiecare cal păşea pe urmele celuilalt. E rânduiala păstrată cu sfinţenie de pieile roşii, de fiecare dată când nu se ştiu în

siguranţă. Ca supremă precauţie, ei mai obişnuiesc să trimită înainte iscoade cu simţuri ascuţite şi minte şireată, cărora nu le scapă din ochi nici un pai aplecat de suflarea vântului şi ale căror urechi înregistrează până şi trosnetul cel mai încet al unei crengi rupte.

Adâncit în sine şi aplecat mult înainte, cercetaşul se ţine pe cal ca şi cum arta de a călări i-ar fi întru totul străină. Ochii îi par închişi, nici un muşchi nu-i tresare. Şi calul parcă-i somnoros, mişcă picioarele mai mult din obişnuinţă. Un nepriceput l-ar crede pe călăreţ adormit de-a binelea, fără a putea bănui măcar cât de încordată este, de fapt, atenţia iscoadei. Oricât de mult i-ar fi plecate pleoapele, privirea lui ascuţită, neadormită, cercetează atent împrejurimile.

Orice sunet încet, oricât de încet, numai urechea unui astfel de cercetaş iscoadă îl poate auzi. După tufişul de colo pândeşte un duşman, care şi-a ridicat puşca, spre a o îndrepta asupra cercetaşului. Dar patul puştii a atins nasturele de la haină şi zgomotul astfel produs a şi ajuns la urechea iscoadei. O privire scurtă, cercetătoare, înspre tufiş, apucă dârlogii, se aruncă din şa, rămânând totuşi cu un picior în scară şi cu mâna în coama calului, astfel încât corpul îi dispare de tot după cal şi nu poate fi nimerit de glonţul duşmanului. Bidiviul, trezit dintr-o dată din moleşeala de până atunci, face două-trei sărituri în lături şi dispare cu tot cu călăreţ în desiş sau printre copacii care îi apără. În nici două secunde rolurile s-au inversat, iar duşmanul are acum tot interesul să se îngrijească de propria-i siguranţă.

Astfel de iscoade trimiseseră şi şoşonii, la o distanţă destul de mare... în fruntea trupei se găseau Old Shatterhand, Winnetou şi Viteazul-zimbru. Urmau ceilalţi albi, cu Wohkadeh şi cu Bob.

Acesta din urmă nu devenise deloc un mai bun călăreţ, cu toate că se străduia din răsputeri. Pielea de pe pulpe nu i se întărise defel, îşi făcuse răni şi şedea pe cal chiar mai

nenorocit decât înainte. Tot văietându-se, luneca întruna din şa, gemea şi suspina în toate felurile şi, strâmbându-se îngrozitor, îi asigura pe tovarăşii săi că sioucşii îi vor plăti cu vârf şi îndesat pentru aceste chinuri atroce. Ca să şadă mai pe moale, îşi pusese dedesubt un aşternut de iarbă, dar, neputând fi ţinută strânsă pe spinarea calului, ea aluneca din când în când într-o parte sau alta, astfel încât deseori Bob se pomenea jos, la pământ, făcându-i pe şoşonii, atât de serioşi altminteri, să zâmbească înveseliţi. Când unul dintre ei, care ştia puţin englezeşte, îl boteză Sliding-Bob[1], vorba trecu din gură în gură şi îi rămase ca o poreclă, de care mai târziu se folosiră cu toţii, fără nici un pic de milă şi la orice ocazie.

În partea dinspre apus, orizontul păruse până acum o dungă dreaptă. Încetul cu încetul, însă, începea să se ridice pe alocuri lăsând să se vadă munţii, albăstrii, cu contururi şterse. Până la poalele lor mai era încă foarte mult de mers.

În acele regiuni aerul este atât de curat încât până şi ţintele cele mai îndepărtate par atât de aproape încât eşti tentat să crezi că le poţi atinge în câteva minute. În afară de aceasta, atmosfera este îmbibată cu electricitate, astfel încât, dacă, de exemplu, doi oameni îşi ating mâinile ori coatele, de jur-împrejur sar scântei care se văd şi se simt. În ciuda faptului că cerul este lipsit de nori, orizontul pare deseori înflăcărat din pricina luminii fulgerelor care, însă, nu pot tulbura, în nici un fel, bunăstarea oamenilor şi a animalelor. Odată cu lăsarea întunericului, lumina acestor licăriri oferă o privelişte de nedescris, generatoare de puternice emoţii, chiar şi pentru vânătorul cel mai încercat. Deprins a se încrede doar în sine însuşi, el începe să se simtă neînsemnat în faţa unei tainice puteri pe care n-o poate pricepe. Se gândeşte la Dumnezeu, pe care l-a uitat demult şi, ca o amintire pioasă din tinereţe, îşi aminteşte cuvintele psalmistului, deseori auzite în şcoală: „Încotro să mă duc de

[1] Bob alunecătorul.

la Duhul Tău şi de la faţa Ta unde să fug? De aş lua aripile dimineţii şi m-aş îndrepta spre cea mai depărtată margine a mării, şi acolo dreapta Ta mă va ajunge!” Indianul nu simte nici el altfel. „L-am văzut în lumina fulgerului pe Manitu”, povesteşte el alor săi, de câte ori călătoreşte în timpul unor astfel de descărcări electrice.

Fulgerele astea pot fi foarte primejdioase pe vreme de război, căci pieile-roşii cred că războinicii ucişi în timpul nopţii vor fi nevoiţi să trăiască în necontenit întuneric pe veşnicele câmpii ale vânătoarei. De aceea, ei se feresc de luptă noaptea şi atacă bucuroşi doar odată cu apariţia zorilor. Însă, cel care moare în „focul marelui spirit”, la lumina fulgerului, va găsi şi pe lumea cealaltă cărările luminate ale războiului şi vânătoarei. Aşadar, indienii nu se sfiesc să atace la lumina sclipitoare a fulgerului şi foarte mulţi care n-au ştiut acest lucru sau n-au ţinut seama de el, şi-au plătit neştiinţa ori neprevederea cu propriile scalpuri.

Mărunţelul Hobble-Frank nu mai văzuse niciodată aşa ceva. De aceea se hotărî să-l întrebe pe Dick, în urma căruia călărea:

— Domnule Pfefferkorn, acolo, în Germania dumitale, pe vremea când erai la liceu, ai învăţat şi psihica, îţi mai aduci aminte ceva? De ce crezi că aici fulgeră atât de mult?

— Se zice *fizică*, nu *psihică*, îl corectă Rotofeiul.

— Totuna îi e împăratului dacă eu zic psihică sau fizică! Principalul e să-l pronunţi corect pe *ixgrec*.

— Se zice *igrec*.

— Ce vrei să insinuezi acum? Că nici măcar penultima literă din alfabetul meu naţional n-aş fi în stare s-o pronunţ?! Dacă mai îndrăzneşti vreodată să faci asemenea afirmaţii, vei avea prilejul s-o regreţi amarnic. Un admirator al ştiinţei ca mine nu poate răbda asemenea măgării! Eşti incapabil să dai un răspuns academic întrebării mele, atât de simple, la urma urmei, şi încerci să scapi prin tot soiul de chichiţe. Dar dacă-ţi

închipui că vei izbuti să mă păcăleşti cu asemenea tertipuri, atunci nu mă cunoşti! Eşti în stare să-mi răspunzi, ori nu?!

— Fireşte că da, râse Rotofeiul.

— Atunci dă-i drumul. Spune de ce fulgeră aici atât de mult!?

— Fiindcă este electricitate.

— Aşa vasăzică?! Şi asta numeşti dumneata răspuns? Pentru atâta nu era nevoie să înveţi la liceu. Eu, care n-am frecventat pe Alma Pater, n-am fost student şi n-am tocit latineşte, ştiu totuşi că pentru a ieşi scântei este nevoie de electricitate. Fiecare efect îşi are cauza sa. Când cineva primeşte o palmă, neapărat trebuie să fie de faţă şi-un al doilea, care să i-o dea... Şi când fulgeră, atunci... atunci...

— Trebuie să fie cineva care a pus focul, completă Dick.

Hobble-Frank făcu o clipă, ca pentru a cântări vorbele Rotofeiului, apoi izbucni mânios:

— Ascultă, domnule Pfefferkorn, e foarte bine că n-am legat încă frăţie unul cu celălalt, căci acum aş fi fost nevoit s-o stric, pătând pentru veşnicie blazonul dumitale de cetăţean. Crezi oare că voi îngădui să strici ordinea etimologică a vorbelor mele? De ce te amesteci într-o cuvântare atât de frumoasă?! Dacă eu, în felul meu modest, dar atât de inteligent, compar electricitatea cu o palmă, n-ai nici un drept să pui stăpânire pe comparaţia mea întocmai ca un tâlhar. Aşadar, era vorba despre fulger! Dumneata spui că fulgeră din pricina electricităţii. Dar acum, te întreb eu mai departe, de ce aici, în acest ţinut, e atât de multă electricitate? Până acum n-am mai întâlnit-o nicicând într-o astfel de cantitate. Ai cea mai bună ocazie din viaţă să dai un examen!

Dick Rotofeiul râse tare. Celălalt, însă, continuă să-i boscorodească:

— Ce tot râzi de mine? Sau râzi, poate, fiindcă te găseşti în încurcătură?! Oricum, sunt curios în ce chip ai de gând s-o scoţi la capăt, bunul meu domn Pfefferkorn!

— Da, răspunse Dick. Negreşit, e foarte greu de răspuns la întrebarea dumitale. Cu un asemenea interlocutor, chiar şi un profesor adevărat s-ar osteni degeaba!

— Aşa! Alt răspuns n-ai de dat?

— Ba, poate că da.

— Atunci dă-i o dată drumul. Sunt numai urechi!

— Poate că e din cauza bogăţiei metalice a munţilor pietroşi care generează o asemenea cantitate de electricitate.

— Bogăţie de metale, hai? Electricitatea n-are nici o legătură cu asta.

— Ba cum nu? De ce e atrasă de paratrăsnet?

— Dar pe urmă iese iar afară, deci nu vrea să ştie de el… şi trăsnetul loveşte o sumedenie de copaci care n-au avut nici cea mai mică bucăţică de metal în buzunare… Nu, asta nu pot s-o cred. Dac-ar fi aşa, toate turnătoriile de fier ar fi lovite de trăsnet.

— Nu uita că ne apropiem de polul magnetic.

— Care unde se află?

— În America de Nord, nu chiar foarte aproape de aici.

— Atunci lasă-l să stea acolo. Nici el nu poate fi vinovat de aceste fulgere.

— Probabil că electricitatea se produce din cauza învârtirii prea repezi a Pământului la înălţimile uriaşe ale Munţilor Stâncoşi.

— Nu s-ar putea îngrămădi atât de multă. Electricitatea nu e sirop. Poate trece uşor peste munţi. Nu, n-ai trecut examenul.

— Dacă ai pretenţia să mă examinezi, trebuie să cunoşti tu însuţi răspunsul.

— Fireşte! Învăţătorul de la Moritzburg mi-a destăinuit într-un moment de prietenie că electricitatea se naşte prin frecare. Asta o crezi?

— Foarte bucuros.

— Prin urmare, acolo unde este frecare, trebuie neapărat

să se producă şi electricitate.

— Cum ar fi, de exemplu, când răzuim cartofi!

— Lasă glumele astea de licean nepricopsit, mai ales când stai de vorbă cu cineva care are raporturi artistice şi ştiinţifice direct cu autoritatea hidraulică! Cu electricitatea nu trebuie multă ceremonie. Nici n-are a face dacă e frecare mai multă, ori mai puţină, mai cu seamă aici, în acest ţinut. Aici este prerie în lege şi munţi straşnici. Când vântul sau vijelia suflă asupra lor, se produce o frecare nemaipomenită, nu crezi?

— O fi, admise Dick, poznaş.

— Vijelia freacă pământul. Nesfârşitele milioane de fire de iarbă se freacă unele de altele. Nenumăratele ramuri, crengi şi frunze ale copacilor se freacă şi ele. Bivolii se tăvălesc prin praf, ceea ce de asemenea produce mare frecare. Pe scurt, în acest ţinut are loc o frecare mai multă ca oriunde, şi atunci se înţelege de la sine ce enormă cantitate de electricitate se îngrămădeşte acolo. Iată, ai avut parte de cea mai simplă şi cea mai bună explicaţie, din cea mai competentă gură! Mai vrei ceva?

— Nu, nu! râse Dick. Mi-a fost de-ajuns.

— Atunci primeşte explicaţia cu seriozitate şi respect. N-ai nici un motiv de râs. Dacă faimosul Old Shatterhand nu ne-ar fi venit în ajutor, toate şiretlicurile voastre v-ar fi dus de-a dreptul într-un primejdios *salto quartale*, până în veşnicele câmpii ale vânătoarei.

— Se zice *mortale*, nu *quartale*.

— Taci din gură! Aşa ceva nu mi se mai întâmplă în acest pătrar de an, de aceea zic *quartale*. Discuţia noastră ştiinţifică este acum *finis portera*, căci ne apropiem de munţi şi iată că cercetaşii noştri se opresc. Trebuie să fi descoperit ceva important.

Mărunţelul nostru, în timpul ultrasavantelor sale „explicaţii”, pierduse din vedere cât de mare era distanţa ce o parcurseseră între timp. Iarba albastră dispăruse. În locul

acesteia, se iviseră ferigi, amestecate din belşug cu parfumatul cumarin. Nu foarte departe se aşterneau arbuştii, deasupra cărora se înălţau vârfurile unor corni roşii. Acestor copaci le prieşte pământul umed şi toţi se bucurau că, după drumul înfierbântat, puteau nădăjdui să întâlnească o apă înviorătoare.

Acolo, în preajma tufişurilor, se opriseră cercetaşii. Când întregul convoi se apropie de locul cu pricina, iscoadele făcură nişte semne grăbite, iar unul dintre ei chiar strigă:

— *Namban*, *namban!*

Acest cuvânt înseamnă „picior”, dar are şi semnificaţia de „urmă”. Cercetaşii voiau să spună că găsiseră nişte urme care nu trebuiau nimicite până când mai marii lor nu le vor citi.

Wohkadeh nu-i luă în seamă şi continuă să se apropie călare.

— *Wehts*, *toweke!* îi strigă, indignat, cel care îi chemase.

Aceasta însemna „om tânăr”, şi era un fel de mustrare. Un tânăr e mai nechibzuit decât un om în vârstă.

— Au numărat fraţii mei iernile de când trăieşte Wohkadeh? El ştie bine ce face. Cunoaşte bine aceste urme, fiind chiar ale lui. Aici poposise cu sioucşii ogallallaşi, când aceştia l-au trimis să cerceteze corturile şoşonilor. În orice caz, ei au pornit de-a dreptul înspre apus, ca să ajungă la fluviul Cornului gros şi i-au lăsat lui Wohkadeh o mulţime de semne cu ajutorul cărora el să-i poată ajunge din urmă.

Locul unde se opriseră păstra urma unui popas de câteva zile al unui grup mare de călăreţi, dar aceste semne puteau fi recunoscute numai de un ochi foarte exersat. Iarba strivită se ridicase iarăşi, însă din tufişuri lipseau vârfurile ramurilor mâncate de cai. După explicaţiile lui Wohkadeh, nu mai avea rost să se oprească aici. Soarele era de-o suliţă pe cer, arşiţa cumplită, şi caii aveau nevoie de puţină odihnă. Ar fi trebuit să dea şi de apă.

Pământul, şes până acuma, începea să se înalţe. În faţă, la dreapta şi la stânga, se ridicau crestele munţilor. Călăreţii o luară pe un povârniş lat, care se îndrepta printre coline. Era aşternut cu iarbă înaltă şi tufişuri tot mai dese, un soi de mărăciniş, tare, dar şi nişte plopşori, care aici nu se puteau dezvolta în voie, până într-atât încât să ajungă copaci. Erau şi câţiva peri sălbatici, din soiul numit de americani *Spiked Hawthorn*.

Copacii se înmulţeau din ce în ce. Frasini albi, castani, fagi, tei şi alţii, pe ale căror trunchiuri se căţărau mărul lupului, cu floarea roşie ca focul.

Când drumul coti apoi după un deal, călăreţii zăriră drept în faţa lor munţii bine împăduriţi. Acolo puteau găsi, cu siguranţă, apă. Două culmi râpoase se ridicau drepte, una în faţa celeilalte. Între ele se înghesuia o vale îngustă, în fundul căreia un pârâiaş subţirel murmura un cântec încetişor. Trebuiau să cotească, sau să urmeze direcţia de până acum?

Old Shatterhand măsură cu privirea pătrunzătoare marginea pădurii. Îndată făcu din cap un semn de mulţumire, apoi zise:

— Drumul nostru duce de aici la stânga, jos în vale.

— De ce? întrebă Pitt.

— Nu vedeţi o ramură de fag înfiptă în trunchiul unui tei?

— *Ay*, *sir*. Fireşte că e bătător la ochi ca un brad să crească pe un copac frunzos. Trebuie să fie un semn lăsat lui Wohkadeh. Sioucşii s-au aşezat pe tei astfel încât să arate drumul spre vale. De ce au luat-o ei într-acolo? Probabil că vom mai găsi multe astfel de semne. Aşadar, înainte!

Tăcut, Winnetou pornise deja înainte, după ce aruncase o scurtă privire teiului. Aşa era felul său. Tăcut la vorbă şi grăbit la fapte.

După ce convoiul mai merse puţin, dădură în sfârşit de un loc foarte potrivit pentru popas. Se opriră aici. Era apă, umbră şi iarbă minunată pentru cai. Călăreţii descălecară lăsându-şi

bidiviii slobozi să pască. Şoşonii aduseseră carne bine uscată la soare, iar albii mai aveau încă din merindele pe care le luaseră de la locuinţa Vânătorului de Urşi. Mâncară şi se întinseră pe iarbă sau pe muşchi, aţipind puţin ori strângându-se în grupuri, la vorbă.

Cel mai neliniştit dintre toţi era Bob. Se rănise şi îl dureau toate cele.

— Dom' Bob bolnav, foarte bolnav, se tânguia el. Dom' Bob nici nu mai are piele pe pulpe. Toată pielea luat, dus, pantalonii acum lipiţi de picior şi aşa doare la dom' Bob! Cine vinovat? Sioucşii! Când dom' Bob găseşte la ei, atunci omoară pe toţi, omoară de tot! Dom' Bob nu poate nici merge călare, nici stat jos, nici stat în picioare, nici stat culcat. Dom' Bob are foc la picioare.

— Se poate vindeca, spuse Martin Baumann, care şedea lângă el. Caută-ţi foi de pătlagină şi pune-le pe răni.

— Dar unde cresc foi de pătlagină?

— Mai mult pe la marginea pădurii. Poate or fi chiar şi pe aici.

— Dar dom' Bob nu cunoaşte la ele. Cum să găsească?

— Vino. Mergem împreună.

Cei doi erau gata să pornească. Dick îi auzise vorbind şi îi îndemnă:

— Luaţi-vă şi puştile cu voi. Niciodată nu se poate şti ce aduce clipa următoare.

Martin îşi luă liniştit puşca. Negrul şi-o puse şi el pe umăr.

— *Yes!* aprobă el. Dom’ Bob ia şi carabina. Dacă vine sioux sau animal sălbatic, îl omoară îndată, ca să apere pe tânăr dom' Martin. *Come on!*

Înaintau amândoi încet pe marginea văii, dar nu se vedea nicăieri vreo frunză de pătlagină. Astfel că se îndepărtară tot mai mult de locul de popas. În vale era linişte şi soare. Fluturii se roteau în jurul florilor, gândăceii bâzâiau de colo-colo, apa murmura molcom, iar vârfurile copacilor se scăldau în lumina

soarelui. Martin, care mergea înainte, se opri deodată şi arătă spre o dungă care se ivea prin iarbă întocmai ca o sfoară, unind pârâiaşul cu peretele văii şi dispărând acolo, printre copaci. Se apropiară şi cercetară urma. Pe o lăţime de mai multe picioare, iarba era nu numai culcată, ci chiar strivită, de se vedea pământul gol, astfel încât Bob şi Martin se găseau dinaintea unei adevărate cărări.

— Nu a fost animal, fu de părere negrul. Aici alergat om cu cizme. Dom' Martin are să dea dreptate lui dom' Bob.

Dar tânărul clătină din cap. Cercetă şi mai bine cărarea şi răspunse:

— Oricum, e cât se poate de ciudat. Nu se văd nici copite, nici gheare. Pământul e atât de bătătorit, încât nu se poate şti când a fost călcat pentru ultima oară. Aş face prinsoare că numai un animal cu copite poate să calce aşa.

— Frumos, foarte frumos! spuse negrul bucuros. Poate este opossum. Asta ar place mult la dom' Bob.

— Ce-ţi trece prin cap? râse Martin. Un opossum pe-aici? Şi-apoi, rozătoarea asta cu pungă e animal cu copite?

— Dacă are copite sau nu, nu pasă la dom' Bob. Opossum are carne bună şi acum încerci prinzi opossum.

Voia sa plece după urme, dar Martin îl opri.

— Stai pe loc şi nu te face de râs! Nu e ce crezi tu. Opossumul e un animal prea mic ca să poată lăsa o asemenea urmă. Aici este vorba despre un animal mare, poate un elan.

— Elan, o elan! strigă Bob plescăind din limbă. Elan dai multă, multă carne şi seu şi piele. Elan bun, foarte bun. Bob omoară elan.

— Stai, stai! Nu poate fi nici elan, căci atunci ar fi iarba păscută.

— Să vadă dom' Bob cu ochii lui ce este. Poate tot opossum este. O, dacă dom' Bob găseşte opossum, face mare, mare ospăţ.

Începu să alerge după urme, înspre valea împădurită.

— Stai, stai! îl îndemnă Martin. Să nu fie vreun animal mare, de pradă!

— Opossum animal de pradă, mănâncă păsărele şi tot soiul de alte animale mici. Dom' Bob prinde la el.

Nu voi să stea locului, ci porni mai departe. Gândul la friptura favorită biruia prevederea, iar Martin se văzu nevoit să-l urmeze, ca să-i poată veni în ajutor în cazul unei surprize neplăcute; dar negrul era mereu departe de el.

Ajunseră astfel până la marginea pădurii, unde pământul începea să se înalţe. Cărarea continua dreaptă ca o sfoară printre copaci şi, apoi, în sus, printre mari rupturi de stânci.

Mereu, tot înainte, Bob se căţăra pe creste. Copacii erau deşi, unul lângă altul, şi printre trunchiurile lor se întinsese un fel de huceag, astfel încât cărarea ducea printr-un desiş. La un moment dat, Martin auzi glasul triumfător al lui Bob:

— Vino, vino repede! Găsit cuib la opossum.

Tânărul răspunse cât mai repede acestei chemări. Ştia că de opossum nici vorbă nu putea fi şi se temea cu bunul Bob să nu intre în cine ştie ce nebănuit bucluc.

— Stai pe loc! Stai pe loc! îl rugă Martin. Să nu faci nimic până nu vin eu!

— O, aici gaura, uşa de la cuib de opossum. Bob face acum o vizită la el.

Martin ajunse îndată la locul cu pricina. Era o mulţime de sfărâmături de stâncă îngrămădite unele peste altele. Două erau sprijinite între ele şi formau o vizuină, la intrarea căreia creşteau din belşug aluni sălbatici, tufişuri de duzi, tufe de zmeură şi mure. Prin acest mărăciniş era croită o intrare. Urma ducea într-acolo, dar numeroase urme la dreapta şi la stânga arătau că locuitorul vizuinii nu circulă doar pe drumul dintre apă şi bârlog, ci mai face şi numeroase alte excursii.

Bob se pitise la pământ şi se vârâse printre tufe, încercând să pătrundă în vizuină. Martin înţelese că nu se

temuse degeaba. Urmele foarte clare de prin preajmă îl dumiriră cu ce fel de animal aveau de-a face.

În acelaşi timp, îl înşfacă pe Bob de picioare, ca să-l tragă afară. Dar negrul nu înţelegea nimic:

— De ce mă tragi? Dom' Bob viteaz. El poate învinge cuib întreg de opossum.

— Pentru Dumnezeu, înapoi, înapoi! strigă Martin. Este o vizuină de urs. Nu e opossum! E urs! E urs!

Martin îl ţinea strâns cu toată puterea. Atunci se auzi un mormăit înăbuşit, mânios şi, în acelaşi timp, Bob scoase un ţipăt de spaimă.

— Doamne, o dihanie, un monstru! O, dom' Martin, dom' Martin!

Iute ca fulgerul, se trase din mărăciniş şi se ridică în picioare.

— E înăuntru, l-ai văzut? întrebă băiatul.

Bob bătu aerul cu mâinile, mişcă buzele, dar nu fu capabil să răspundă nimic. Lăsase puşca să-i cadă. Rostogolea ochii şi clănţănea din dinţi.

Ceva foşni printre tufe. Se zări apărând capul unui urs cenuşiu. Negrului îi veni glasul la loc.

— Fuga, fuga! răcni el. Dom' Bob sus în pom!

Făcu un salt mare înainte, înspre un mesteacăn subţire, înalt şi, cu iuţeala unei veveriţe, se caţără pe tulpina acestuia.

Martin pălise ca un mort, dar nu de frică. Apucă repede puşca negrului şi se ascunse în spatele unui fag cu frunza roşie din apropiere. Rezemă arma de trunchiul copacului şi-şi pregăti şi puşca sa cu două ţevi.

Ursul ieşise cu pas domol din bârlog. Ochii lui mici îl priviră mai întâi pe Bob, care se agăţase de crengile mesteacănului, apoi pe Martin, care se afla chiar în faţa lui. Aplecă botul, apoi îl ridică iarăşi, deschizând o gură mare, băloasă şi scoţând limba. Părea că se gândeşte către care din cei doi duşmani să se îndrepte mai întâi. Apoi se ridică încet,

clătinându-se, pe labele dinapoi. Era înalt de opt picioare şi împrăştia un miros pătrunzător, de sălbăticiune.

Nu trecuse încă nici un minut de la apariţia dihaniei. Când Bob văzu fiara uriaşă la o distanţă de nici patru paşi, ridicându-se în două labe, ameninţător, începu să ţipe:

— Dumnezeule! Ursul vrea mănânci dom' Bob! Sus! Sus! Repede!

Cu mişcări energice, suia tot mai sus. Din nenorocire, mesteacănul era prea subţire, aşa că se îndoia tot mai mult sub povara negrului. Dar el îşi ridică picioarele în sus cât putu de mult. Din pricina rănilor nu se putea ţine călare. Vârful subţire al copacului se pleca tot mai tare, iar Bob începu să atârne întocmai ca un liliac uriaş.

Ursul păru să priceapă că acest duşman e mult mai uşor de învins decât celălalt. Se apropie şi mai mult de mesteacăn, ignorându-l, deocamdată, pe Martin. Tânărul duse mâna la piept. Acolo, sub cămaşa de vânătoare, îşi purta păpuşica, amintire însângerată a nefericitei lui surioare.

— Luddy, Luddy! şopti el febril. Te voi răzbuna!

Ochi bine, fără să-i tremure mâna. Împuşcătura trosni puternic, urmată imediat de o alta... De spaimă, Bob îşi dădu drumul.

— Doamne, Dumnezeule, strigă el, dom' Bob muiat, murit cu desăvârşire!

Ursul tresărise, ca şi cum ar fi primit o lovitură. Deschise botu-i uriaş şi fioros, cu dinţi galbeni, şi mai înaintă încet, doi paşi. Negrul îşi întinse mâinile înspre el, implorator:

— Dom' Bob nu vrut face rău la tine, vrut numai opossum prinde!

În aceeaşi clipă, cutezătorul băiat sări între urs şi negru. Aruncase puşca descărcată şi o apucă pe cea a lui Bob, a cărei ţeava o îndreptă spre fiară. El şi animalul se aflau la mai puţin de doi coţi unul de celălalt. Ochii îi scânteiau şi, în jurul gurii strânse, muşchii vibrau într-o expresie de neînduplecare,

ce spunea lămurit: „Tu sau eu!”

Dar, în loc să tragă, lăsă puşca şi făcu trei paşi înapoi, înţelesese că, un alt glonte era de prisos. Ursul se linişti. Din gâtlej îi ieşeau horcăituri stranii, urmate de gemete, un tremur îi străbătu întreg trupul, labele de dinainte i se lăsară în jos şi un val de sânge negricios îi izvorî din gură; apoi fiara se prăvăli, cu o zvârcolire puternică, prăbuşindu-se pe o parte şi rămânând întinsă lângă negru.

— *Help! Help!*[1] se văieta acesta, ţinând braţele desfăcute.

— Bob, băiatule, se mânie Martin. De ce mai boceşti, fricosule?!

— Ursul! Ursul!

— A murit!

Atunci, Bob se ridică în picioare şi-şi lăsă privirea speriată să caute, întrebătoare, când spre Martin, când spre fiară.

— Mort, mort?! Este adevărat?!

— Poţi să vezi şi tu. Pun rămăşag că ambele gloanţe i-au pătruns drept în inimă!

Bob începu să sară, să se rostogolească şi să chiuie de bucurie:

— Mort, e mort ursul! Oh, oh, oh! Dom' Bob şi dom' Martin au biruit dihania! Dom' Bob făcut vânătoare de urşi! O, ce viteaz şi ce vestit e dom' Bob! Toată lumea are să povestească despre nemaipomenitul curaj al lui dom' Bob!

— Da, râse Martin, ai fost de un curaj nebun! Cât pe ce să cazi din copac ca o prună coaptă, drept în gura ursului!

Negrul făcu o mutră mirată.

— Să cad? întrebă el. Nu cad! Dom' Bob sărit ursului în faţă. Dom' Bob luat pe el de blană şi ucis pe loc.

— Şi ai rămas lat ca o plăcintă!

— Dom' Bob stat liniştit, fiindcă vrut să arate că nu îi e frică de urs. Oho! Ce e urs pe lângă dom' Bob?! El ia urs de urechi şi dai la el atâtea palme, că ursu' nici nu poate să

[1]Ajutor! Ajutor!

numere!

Se aplecă şi apucă cu mâna stângă urechea fiarei ucise, încetişor şi cu băgare de seamă mai întâi, ca pentru a se convinge că e într-adevăr moartă dar, cum căpătă această încredinţare, o lovi cât putu de tare, cu cealaltă mână.

Atunci se auziră glasuri şi paşi grăbiţi.

— Pe naiba! O potecă de urs! vorbi cineva dinspre apă. Nu poate să fie decât un „uriaş cenuşiu”. Cei doi n-au ştiut şi au mers pe urma lui fără de nici o grijă! Repede după ei!

Era vocea lui Old Shatterhand. Văzând urma, el nu avusese nici o îndoială asupra animalului care o făcuse.

— Da, urs cenuşiu este! se auzi glasul lui Dick. Mă tem să nu-i fi pierdut pe amândoi. Să înaintăm prin pădure!

Se auzeau murmure întretăiate şi paşi grăbiţi.

— Alo! îi întâmpină Martin Baumann pe noii veniţi. N-aveţi nici o grijă. Totul e în ordine!

Old Shatterhand şi Winnetou apărură cei dintâi. După ei veneau Oihtka-petay şi Pitt Lunganul, pe urmă Dick Rotofeiul, mărunţelul şi câţiva indieni. Ceilalţi rămaseră la locul de popas, fiindcă nu putuseră lăsa caii singuri.

— Într-adevăr, un urs cenuşiu! strigă Old Shatterhand, la vederea fiarei ucise. Şi încă unul cum n-am mai văzut! Să trăieşti, Martin! Ai avut mare noroc!

Se apropie de urs şi îi cercetă rănile.

— Lovit în inimă, şi încă de la foarte mică distanţă! Straşnică vânătoare! Fireşte, nu mai e nevoie să întreb cine l-a ucis.

Atunci se ivi Bob, mândru şi încrezut:

— Dom' Bob răpus ursul.

— Dumneata, Bob? N-aş prea zice!

— Oh, adevărat, foarte adevărat! Dom' Bob aşezat lângă nasul ursului, ursul să vadă pe el, nu pe dom' Martin, care trebuit să împuşte. Dom' Bob riscat viaţa pentru ca dom' Martin împuşte la sigur!

Old Shatterhand zâmbea. Nimic nu putea scăpa ochiului său pătrunzător. Privirea îi căzu pe frunzele verzi de mesteacăn, împrăştiate pe jos. Căţărându-se, Bob le rupsese de pe ramuri. Câteva crenguţe atârnau, demonstrativ.

— Da, dom' Bob pare să fi fost foarte viteaz. Îndată ce a zărit ursul, s-a căţărat în mesteacăn, fără a se gândi că e prea subţire ca să-l poată ţine. Copacul s-a aplecat şi el a căzut colo, tocmai în faţa fiarei. Ar fi pierit, cu siguranţă, dacă tânărul său stăpân n-ar fi slobozit glonţul la timp. Nu-i aşa, domnule Baumann?

Martin trebui să aprobe, cu toate că n-ar fi vrut să-l necăjească pe Bob. Dar acesta se apăra cu îndârjire:

— Da, Dom' Bob suit în mesteacăn, ca să vie ursul după el şi să nu facă rău la dom' Martin. Dom' Bob vrut jertfească pentru tânăr la el stăpân.

Din nefericire, constată că nici această asigurare nu fu deloc crezută.

Fireşte că toţi voiau să ştie cum s-a petrecut această primejdioasă aventură, iar Martin istorisi mersul lucrurilor. Făcu aceasta în vorbe simple, fără înflorituri, dar toţi ascultătorii înţeleseră de cât sânge rece şi curaj dăduse dovadă.

— Tinere, iubite prietene, zise Old Shatterhand, pot să-ţi mărturisesc că nici vânătorul cel mai încercat nu s-ar fi descurcat mai bine decât dumneata. Dacă vei continua astfel, vei fi un nume mare, despre care se va vorbi mult.

Şi Winnetou, de obicei tăcut, îi zise entuziasmat:

— Fratele meu cel tânăr are tăria unui vechi războinic. Este demn de numele tatălui său. Căpetenia apaşilor îi dă mâna.

Pentru şoşoni, ursul fu o pradă binevenită. Carnea de pe coaste e foarte gustoasă. Pulpele sunt încă şi mai bune, iar labele trec drept desert. Indienii aruncă numai inima şi ficatul, pe care le cred otrăvitoare. Cea care le prinde cel mai bine

este grăsimea de urs, căci din ea fac un fel de unsoare, pe care o folosesc la frământatul diferitelor culori, cum ar fi cele ale războiului, de exemplu, sau ocrul, pe care sioucşii îl întrebuinţează pentru a-şi vopsi cărarea din păr. Cu această alifie îşi freacă şi pielea, ca să se apere de înţepătura ţânţarilor şi a altor insecte.

La un gest întrebător al şefului şoşonilor, Martin răspunse:

— Fraţii mei pot să ia carnea ursului. Blana, însă, mi-o păstrez eu.

În două minute, fiara fu jupuită de blană şi carnea împărţită. Pe când o mulţime de şoşoni o tăiau în felii mari, cu cuţitele lor tăioase ca nişte lame, ceilalţi se ocupau cu pregătirea blănii. Cu mare grijă, îndepărtară resturile de carne cu un pumnal, apoi ciocăniră ţeasta ursului ca să ajungă la creier, cu care trebuia frecată partea de dinăuntru a pielii.

Totul fu făcut cu o asemenea repeziciune, încât, după un sfert de oră, lucrul fu gata, iar oştenii erau liberi să se întoarcă la locul de popas. Pielea fu aşezată pe unul din numeroşii cai ai şoşonilor, iar carnea fu pusă la fript.

Oricât ar părea de ciudat, indienii aveau sobe. Desigur, nu unele de marmură, porţelan sau fier... Fiecare îşi punea bucata de carne sub şa. Din cauza călăriei, ea devenea foarte moale, putând fi mâncată în aceeaşi seară. Fireşte, unui european cu gusturi alese o astfel de pregătire nu-i poate fi pe plac.

Odihna de amiază fusese întreruptă de această aventură, şi nu mai putea fi reluată. Aşadar, porniră la drum.

8. Aventura lui Frank şi a lui Bob

Drumul ducea tot mai în adâncul văii, şerpuia printre munţi, se deschidea apoi în acelaşi şes întins, pe care-l străbătuse convoiul înainte. Se vedea că scurtaseră mult distanţa. Sioucşii cunoşteau bine calea pe care o străbăteau. Lăsaseră, din loc în loc, semne pentru Wohkadeh, mai ales când schimbau direcţia.

În cursul după-amiezii, convoiul ajunse într-o vale aproape rotundă, cu un diametru de mai multe mile, înconjurată de pereţi drepţi de stâncă. În mijlocul acestei văi se înălţa un munte singuratic, în formă de popic, ale cărui laturi pleşuve străluceau albe în lumina soarelui. Creştetul său avea înfăţişarea unei broaşte ţestoase.

Orice geolog ar fi ştiut că aici, odinioară, fusese un lac, ale cărui maluri se confundau cu înălţimile înconjurătoare. Vârful, care se ridica acum în mijlocul văii, se înălţa ca o insulă dintre ape.

Cercetări sistematice au dovedit că în era terţiară un mare număr de lacuri cu apă dulce acoperiseră ţinuturile Americii de Nord. Acestea s-au retras, devenind văi care serviră drept morminte vietăţilor de pe atunci. Naturalistul, mai ales paleontologul, îşi poate îmbogăţi acolo colecţia cu fosile nebănuit de interesante.

Se găsesc cu miile dinţi şi fălci de hipopotam, resturi de rinoceri fără coarne şi de broaşte ţestoase. Sunt schelete de porci rumegători, de cămile şi de cai dinainte de potop, şi chiar cele ale unui soi de tigru, foarte puternic, înarmat cu dinţi ca de ferăstrău. În prezent, pe întreaga suprafaţă a

pământului, există doar vreo zece specii de cai, pe când numai în America de Nord au fost descoperite fosilele a vreo treizeci de specii. Una din ele avea mărimea unui câine Terra-Nova. În acele vremuri străvechi, elefanţii păşteau pe malurile lacurilor şi porcii se tăvăleau prin noroi, unele specii mici cât o pisică, altele mari cât hipopotamii. Pe câmpiile din Wyoming, astăzi netede ca-n palmă, palmieri cu frunze de patru metri lungime făceau umbră unor făpturi mai mari chiar decât elefanţii. Unele aveau coarne de ambele părţi ale nasului, în dreptul ochilor, altele posedau câte un singur corn, deasupra nasului.

Înaintea unor astfel de resturi străvechi, indianul se retrage tăcut şi respectuos. El nu poate înţelege misterul care le împresoară şi, cum pentru dânsul orice obiect tainic este un „mare talisman”, priveşte aceste vestigii cu sfinţenie şi numai rareori caută să le explice prezenţa cu ajutorul unei legende.

Aşadar, valea pe marginea căreia opriseră acum călăreţii, fusese şi ea, de mult, un lac. Sioucşii ogallallaşi îi lăsaseră lui Wohkadeh un semn, ca să-l înştiinţeze că au trecut printr-însa de-a curmezişul, dar Old Shatterhand, care acum mergea în frunte, nu-l luă în seamă, ci îşi abătu calul la stânga, de-a lungul poalelor munţilor.

— Iată aici o urmă, zise Pitt, arătând un copac în al cărui trunchi era înfiptă o ramură străină. Este semnul lăsat de ogallallaşi. De ce nu-l urmezi?

— Pentru că ştiu un drum mult mai bun, răspunse cel întrebat. De aici încolo cunosc foarte bine regiunea. Acest munte este Pajaw-epoleh[1], muntele Ararat al indienilor. Cei din rasa roşie au păstrat şi ei amintirea unei mari vărsări de apă, a unui potop. Ei povestesc că atunci când s-au înecat toţi oamenii, a rămas o singură pereche. Marele Manitu a salvat-o prin intermediul unei broaşte ţestoase gigantice. Cei doi,

---

[1] Piscul Broaştei Ţestoase.

împreună cu tot avutul lor, avură loc pe spinarea animalului şi rămaseră acolo până ce apele începură să scadă. Muntele acesta e mai înalt decât toţi ceilalţi din jur, de aceea el, cel dintâi se ridică din ape ca o insulă. Broasca ţestoasă, spune legenda, s-a târât până aici, unde perechea de oameni s-a dat jos de pe spinarea ei. Sufletul animalului se întoarse la Marele Manitu, însă capul îi rămase acolo, sus, şi se împietri, pentru ca oamenii roşii să-şi poată de-a pururi aduce aminte povestea strămoşilor. Istoria aceasta mi-a povestit-o Sunkaşetşa, Marele Câine, un războinic cu care am poposit acum câţiva ani pe Muntele Broaştei Ţestoase.

— Aşadar, nu vrei s-o iei pe aceeaşi cale cu sioucşii ogallallaşi?

— Nu. Ştiu un drum care ne duce într-un timp mult mai scurt. La Yellowstone nu-i greu de ajuns. Se pare că ogallallaşii nu cunosc varianta cea mai uşoară. După direcţia în care au luat-o, se poate presupune că se îndreaptă înspre Canionul cel Mare. De-abia de-acolo o vor porni înspre Yellowstone, pentru ca, trecând podul peste fluviu, să ajungă la Munţii de Foc. Mormântul pe care ar trebui să fie jertfit Baumann şi tovarăşii săi se afla pe Fluviul de Foc. Ca să ajungă acolo, sioucşii ogallallaşi fac un înconjur cât se poate de mare, ocolind cel puţin şaizeci de kilometri, iar ţinutul prin care trebuie să treacă este atât de anevoios, încât înaintarea le va fi foarte înceată. Drumul pe care l-am ales eu, însă, urmează o linie aproape dreaptă, până la Fluviul Pelicanilor, iar după ce îl vom trece, între el şi Muntele de Pucioasă, ne va duce până la locul unde fluviul Yellowstone iese din lacul cu acelaşi nume. De acolo căutăm Râul Podurilor, în apropierea căruia vom da cu siguranţă de urmele sioucşilor, apoi ne îndreptăm spre izvorul cu apă caldă care se află în apropierea Fluviului de Foc. Nici drumul acesta nu e uşor, dar e mult mai lesne de străbătut decât cel ocolit al duşmanilor. Am putea chiar să ajungem la ţintă înaintea lor.

Un râuşor de mult secat se vărsase în bazinul lacului în partea dinspre apus, scobindu-i adânc malul. Albia lui era foarte îngustă, iar vărsarea astupată cu atâtea plante, încât numai un ochi ager ar fi putut s-o descopere. Old Shatterhand îşi îndreaptă calul într-acolo. După ce răzbătu prin stratul de mărăcini, putu merge fără nici o greutate în susul cursului de odinioară, până ce scobitura îngustă intra în aşa-numitul *Undulatingland*. Acesta era alcătuit din mici prerii, despărţite unele de altele prin coline împădurite care se înşirau, mai toate, înspre vest, convenind de minune convoiului.

Spre seară ajunseră la o apă care părea să ţină de regiunea Bighorn. Mergând de-a lungul ei, ajunseră la un loc foarte potrivit pentru popas, aşa că hotărâră să se oprească aici, deşi nu se înserase încă. Pârâul se lărgea într-un eleşteu mic şi puţin adânc, pe malul căruia era o iarbă minunată. Apa era limpede de i se vedea fundul, iar prin ea mişunau o mulţime de păstrăvi care dădeau speranţa unei cine gustoase. Într-o parte, malul se ridica drept în sus, de cealaltă era năpădit de copaci. O mulţime de crengi căzute la pământ dădeau de bănuit că iarna fusese grea şi cu multă zăpadă. Acestea formau un fel de parapet, prin care siguranţa era sporită şi, fiindcă lemnul era foarte uscat, aveau din belşug şi cu ce aprinde focul.

— Pescuit de păstrăvi! strigă Dick, sărind voios de pe cal. O să avem un adevărat ospăţ de nuntă!

— Nu te grăbi! îndemnă Old Shatterhand. Înainte de toate trebuie să avem grijă să nu ne scape peştii. Aduceţi lemne! Trebuie să facem două gratii.

După ce văzură de cai, ascuţiră rămurele şi le înfipseră des una lângă alta, mai întâi la locul de scurgere al eleşteului, în pământul moale, astfel ca nici o vietate să nu se poată strecura pe acolo. Un gărduleţ asemănător aşezară şi de cealaltă parte, dar nu la gura râului, ci mult mai departe, în sus, la vreo douăzeci de paşi depărtate de capătul de sus al

lacului. Acum, peştii nu mai puteau scăpa nici pe aici.

Dick Rotofeiul începu să-şi descalţe cizmele cele uriaşe, îşi descinse brâul şi-l aşeză pe mal, lângă puşcă.

— Măi mititelule, îi zise Pitt Lunganul, mi se pare că vrei să intri în apă.

— Fireşte! Asta e frumuseţea!

— Lasă-i să încerce pe cei mai înalţi decât tine! Unul care de-abia vede peste scaun, poate să piară sub apă.

— Ştiu să înot. Şi nici lacul nu e prea adânc.

— Te amăgeşte. Când te uiţi pe fundul lui, pare mai puţin adânc decât e în realitate.

— Aş! Vino-încoace şi te uită înăuntru! Acolo jos se vede fiecare pietricică şi... la toţi dracii! Brr, puh, puh!

Se aplecase prea tare şi îşi pierduse echilibrul, căzând cu capul înainte, tocmai în locul cel mai adânc. Rotofeiul se duse la fund dar, numaidecât, apăru iar la suprafaţă. Era un înotător excelent şi nu-i făcea rău o baie; din nenorocire, însă, avea blana pe el. Pălăria cu boruri late plutea pe apă ca o frunză de „Victoria-regia”.

— Ia uite colo, ce minunăţie! râse Pitt. Domnilor, priviţi ce mai păstrăv avem de prins. Dac-am putea pune mâna pe dânsul, ne-ar putea ieşi o mulţime de porţii!

Micuţul saxon se afla prin apropiere. Deşi în domeniul ştiinţific aveau totdeauna puncte de vedere diferite, ţinea la dânsul, pentru că Rotofeiul era şi el german.

— Vai de mine! strigă el, speriat, alergând într-acolo. Ce-ai făcut, domnule Pfefferkorn? De ce-ai sărit în lac? Nu cumva te-ai udat?

— Ba bine că nu! răspunse Dick, râzând şi gâfâind.

— Până la piele! Poţi răci straşnic. Şi încă cu blana. Ieşi afară degrabă. De pălărie am eu grijă. O pescuiesc cu o cracă.

Luă o cracă cât toate zilele, pe care avea de gând s-o folosească ca undiţă, dar, chiar şi aşa, ea se dovedi puţin cam

prea scurtă. Învăţatul funcţionar silvic se aplecă cât putu mai bine.

— Bagă de seamă, îl povăţui Dick, ieşind din apă. Pot să mi-o iau şi singur, mai ales că tot sunt eu ud.

— Nu mai spune! răspunse Frank. Te înşeli dacă-ţi închipui că sunt tot atât de nepriceput ca şi dumneata. Eu n-am să cad. Iar dacă afurisita de pălărie se va duce mai departe, atunci mă voi mai întinde şi eu niţel şi... Doamne Sfinte, m-am dus şi eu în băltoacă. Aşa ceva...

Era atât de caraghios, încât albii izbucniră cu toţii în hohote de râs. Indienii, în aparenţă, rămaseră serioşi, dar în sinea lor se veseleau şi ei nespus de întâmplare.

— Ei, parcă ziceai că nu eşti chiar atât de nepriceput ca mine! se interesă Dick, râzând cu lacrimi.

Frank se bălăcea cu o mutră fioroasă.

— Ce găseşti de râs? strigă el. Înot din plăcerea de-a mă sacrifica pentru altul şi din mila samariteană pentru aproapele meu, iar drept răsplată pentru nesfârşita-mi bunătate sunt luat în râs. Voi ţine minte pentru altă dată. Înţelegi?!

— Păi nu râd. Plâng! Nu vezi?

— Taci din gură! Nici prin cap nu-mi trece să mă las batjocorit! Toate ca toate, dar fracul meu... asta mă doare cel mai mult! Şi pălăria mea de amazoană înoată frăţeşte pe lângă a dumitale, Castor şi Pilax, ca în mitologie şi astronomie. Tot aşa...

— Se zice Castor şi Polux, îl întrerupse Dick.

— Stai binişor! Polux! Ca pădurar am avut atâţia câini de vânătoare, că ştiu şi eu dacă se zice Polux sau Pilax. Nu permit să mă corectezi! Totuşi, am să pescuiesc nobila pereche frăţească. De fapt, pe a dumitale ar trebui s-o las acolo. N-ar fi meritat să mă ud eu pentru atâta lucru.

Se duse după cele două pălării şi le aduse.

— Iată, le-am salvat. Acum să stoarcem întâi blana

dumitale şi apoi fracul meu. Amândouă vor plânge lacrimi amare. Au şi început să picure.

Cei doi sinistraţi aveau atâta de lucru cu hainele lor, încât, cu toată părerea de rău, se văzură nevoiţi să renunţe la pescuit. Câţiva şoşoni intrară în apă la capătul de jos al lacului, formară acolo un şir strâns şi împinseră peştii înainte, binişor, din lac în pârâu. Pe ambele maluri ale sale, alţi şoşoni se întinseră la pământ, cu capetele înspre apa în care-şi vârâseră mâinile. Peştii, împinşi la strâmtoare, nu puteau trece prin gărduleţ, iar întoarcerea le era de asemenea închisă. Indienii scoaseră afară peştii îngrămădiţi şi-i aruncară la uscat. Cel mai îmbelşugat pescuit nu durase mai mult de câteva minute.

Apoi, săpară nişte gropi adânci, căptuşindu-le cu pietre. Peştii curăţaţi fură aşezaţi peste ele şi acoperiţi cu un alt strat de piatră, deasupra căruia aţâţaseră focul. După o vreme, când dădură cenuşa la o parte, păstrăvii se înăbuşiseră în sucul lor între pietrele fierbinţi şi se înmuiaseră atât de bine încât cădea carnea de pe ei, când o atingeai.

După cină, aduseră caii mai aproape şi rânduiră oameni de pază, trimiţând câte o santinelă în fiecare din cele patru puncte cardinale.

Cum am mai spus, fiindcă ardeau mai multe focuri, oamenii se strânseră în jurul lor, după plac. Fireşte, albii erau la un loc. Old Shatterhand, Dick şi Frank erau germani. Pitt învăţase de la grăsan atâta nemţească cât să poată pricepe despre ce se vorbeşte şi, fiindcă tatăl lui Martin Baumann era de asemenea de origine germană, tânărul vorbea foarte bine nemţeşte. Până şi Bob pricepea câte ceva, căci el, ca toţi negrii, avea o bună memorie a limbilor.

O asemenea masă, în pădurea virgină, ori în prerie, are un farmec deosebit. Se povestesc cu asemenea prilejuri păţaniile celor de faţă şi isprăvi de-ale altor vânători vestiţi. Oricât de grea ar fi viaţa în Vest şi oricât de plină de necazuri, orice

veste despre faptele îndrăzneţe ale vitejilor cu faimă, ori despre orice alte întâmplări de seamă străbate locurile cu iuţeala fulgerului, trecând mereu de la un popas la altul. Dacă sus, la Fluviul Marias, „indienii cu picioare roşii” au dezgropat securea războiului, comanşii de la Rio Conchas vorbesc despre asta peste patrusprezece zile, iar dacă printre indienii wallawallani din ţinutul Washington se iveşte un mare vânător, ştiu să povestească despre el, în scurtă vreme, indienii dakota din Coteau Missouri.

Cum era de aşteptat, veni vorba despre fapta vitejească a lui Martin Baumann. Îl lăudară cu toţii, în fel şi chip, iar Hobble-Frank spuse:

— E adevărat! A fost straşnic, dar nu e singurul care se poate lăuda cu o astfel de aventură. Nici ursul meu de-atunci n-a fost de carton.

— Cum aşa? întrebă Dick. Şi dumneata ai avut de-a face cu un urs?

— Şi încă ce mai urs!

— Trebuie să ne povesteşti. Nu vrei?

— Dar cum să nu!

Îşi drese glasul şi-i dădu drumul.

— Pe atunci nu mă aflam de-o veşnicie în Statele Unite ale Americii, adică eram încă un nepriceput în treburile de pe-aici. Fireşte, nu insinuez că eram neinstruit. Dimpotrivă, adusesem cu mine o bună porţie de superioritate corporală şi spirituală, dar totul trebuie învăţat şi ceea ce n-ai văzut şi n-ai trăit, n-ai cum să cunoşti. De exemplu, un bancher, fie el cât de deştept, nu poate să cânte din oboi, după cum un savant profesor de astronomie experimentală nu se poate face acar fără să înveţe meseria. Spun toate aceste lucruri în apărarea mea. Întâmplarea s-a petrecut în Colorado, aproape de Arkansas. În diferite oraşe învârtisem felurite afaceri şi strânsesem ceva economii. Cu ele voiam să încep o negustorie în Vest şi aşa, cu o provizie frumuşică de articole

de comerţ, începui călătoria. Treaba mergea atât de bine încât, ajungând în ţinutul Fort Lyon, lângă Arkansas, vândusem totul. Până şi cântarul. Acum eram pe cal, cu puşca în mână şi cu buzunarul plin de bani. Mă hotărâi să merg aşa de plăcere, mai departe, prin ţinut. Pe vremea aceea aveam o mare dorinţă să ajung vestit.

— După cum s-a şi întâmplat! observă Dick.

— Nu pe deplin. Dar, dacă stau să mă gândesc, când vom începe lupta cu sioucşii nu voi sta în dosul frontului, ca Anibal la Waterloo şi, poate, atunci îmi voi câştiga un renume. Dar, mai departe! Colorado, pe vremea aceea, era de puţină vreme cunoscut. Se descoperiseră terenuri aurifere productive, şi veneau prospectorii şi căutătorii de aur din răsărit, cu grămada. Coloniştii adevăraţi erau, însă, puţini. De aceea am fost oarecum mirat când, în drumul meu, mă găsii deodată în faţa unei ferme aşezate. Se compunea dintr-o casă mică dar înstărită, ogoare şi locuri de păşune. Ferma se afla pe malul râului Purgatorio şi acestui fapt i se datorau pădurile de prin apropiere. Erau mai cu seamă arţari şi mă miram eu cum de în partea de jos a fiecărui trunchi era înfiptă o ţeavă, prin care seva picura în nişte butoiaşe. Era primăvară, timpul cel mai potrivit pentru prepararea zahărului. În apropierea casei puteai vedea putini din lemn, înalte şi groase, pline cu sevă care trebuia să se evaporeze. Trebuie să pomenesc de această împrejurare, fiindcă în toată aventura a jucat un rol foarte important.

— Desigur că ferma nu aparţinea unui american, remarcă Old Shatterhand. Ar fi plecat mai degrabă după terenuri aurifere, decât să rămână tihnit acasă.

— Foarte adevărat. Omul era din Norvegia şi mă primi cu voie bună. Întreaga familie (soţia, doi băieţi şi o fată) mă pofti să stau cât doresc. Primii bucuros şi ajutam la gospodărie. Fiind îndatoritor şi chibzuit, câştigai încrederea acestor oameni, într-atât, încât mă lăsară singur de tot la fermă. În

vecinătate trebuie să aibă loc o aşa-zisa *house-raising*, la care ei voiră să ia parte. Prezenţa mea era binevenită, deoarece puteam să rămân acasă şi să veghez siguranţa fermei. Aşa că ei plecară şi eu rămăsei de capul meu. Acolo, vecin se numea acela la care puteai să ajungi într-o jumătate de zi călare. Ferma unde se duceau era şi mai departe, astfel că întoarcerea gazdelor mele nu putea avea loc decât după trecerea câtorva zile.

— Ţi-au acordat multă încredere, observă Dick.

— De ce nu? Crezi cumva că s-ar fi putut să-mi vină ideea să devastez ferma? Semăn cumva a pungaş?

— Nu despre asta-i vorba. La altceva mă gândeam. Atunci, ca şi acum, ţinutul acela era cutreierat de tot felul de haimanale. Ce poate face un singur om împotriva unei asemenea cete? Cu astfel de oameni nu-ţi poţi încheia socotelile cu-n singur glonte.

— Dar nici cu unul ca mine. Trebuie să vă spun că în faţa casei se găsea un *hicory*[1] foarte înalt. Fusese jupuit de coajă până sus, în vârf. Din câte-mi povestise norvegianul, întrebuinţase scoarţa la vopsit. Trunchiul îi era grozav de neted, iar cel căruia i-ar fi trecut prin minte să se urce pe el, ar fi avut nevoie de multă, foarte multă dibăcie.

— Cred că nu se gândise nimeni la una ca asta, zise Pitt.

— Chiar dacă nu te gândeşti dinainte, pot surveni anumite împrejurări nebănuite, când până şi cel mai nobil dintre oameni poate fi împins să treacă la tot felul de acţiuni nesăbuite. Dar, să revenim la chestiune... Mă găseam aşadar singur de tot la fermă şi-mi băteam capul si-mi găsesc o ocupaţie capabilă să-mi îndulcească lungile ceasuri de singurătate. Până la urmă, am găsit! Într-una dintre odăi căzuse huma de pe trunchiurile de lemn din care erau făcuţi pereţii şi umplutura se fărâmiţase. Norvegianul avea de gând să repare stricăciunea şi, pentru aceasta, făcuse o groapă cu

[1]Arbore producător de nuci uleioase şi foarte gustoase.

humă în curte, lungă de patru coţi, lată de vreo trei şi plină ochi. Încântat de idee, tocmai voiam să trec la treabă când, dintr-o dată, mă găsii faţă-n faţă cu cine credeţi?

— Cu ursul! răspunse Dick.

— Da, cu-n urs care-şi părăsise culcuşul său onorabil din Munţii Raton, ca să mai vadă oameni şi locuri, întocmai ca mine. Numai că prezenţa lui nu era deloc pe gustul meu. Afurisitul făcea o mutră dispreţuitoare, în vreme ce eu, printr-o săritură pe care n-aş mai putea-o repeta, încercai să mă dau pe după casă. Dar, cu aceeaşi iuţeală, ursul veni după mine, graba dumnealui dând membrelor mele o nebănuită elasticitate. Pe scurt, pentru prima oară în viaţă, fuga mi se păru o adevărată plăcere, întocmai ca un tigru indochinez, mă repezii spre hicory, îl cuprinsei în braţe şi începui a mă căţăra pe trunchiul cel neted şi lucios, întocmai ca o rachetă. N-ai crede de ce pot fi în stare într-o asemenea situaţie!

— Bănuiesc că te-ai dovedit un bun căţărător, surâse Dick.

— Păi tocmai asta e, că nu prea. Căci, deşi când ai ursul în spate, nu mai stai să te întrebi dacă sănătatea îţi îngăduie, într-adevăr, un asemenea efort, ci începi să te sui cu pasiune — cum procedam şi eu, de altminteri; din nefericire, trunchiul era mult prea lucios. Nu putui să ajung până la crengi, iar ca să mă ţin agăţat era foarte greu.

— Vai, te găseai într-o mare primejdie. Şi nici armă n-aveai. Dar ursul ce făcea?

— Ceva la care n-ar fi putut în nici un caz să renunţe, căci n-avea nici pic de conştiinţă... Se căţăra după mine!

— Din fericire nu era urs cenuşiu.

— Mie mi-era totuna căci, pe vremea aceea, orice urs pe care-l vedeam, îmi stârnea acelaşi soi de senzaţii... Mă agăţai cu putere şi mă uitai în jos. Într-adevăr, afurisitul, jos lângă trunchi, se ridicase în două picioare, luase pomul în braţe şi începu să urce, domol şi paşnic. Părea că se distrează grozav, căci mormăia de mulţumire, întocmai ca un motan care

toarce, doar că niţeluş mai tare. Mie, însă, îmi tremura tot corpul de sforţarea pe care o făceam, ca să mă pot ţine. Ursul se tot apropia, iar eu ar fi trebuit să urc şi mai sus. Dar numai ce desfăcui o mână, că îmi şi pierdui sprijinul, iar puterea de atracţie a tatălui nostru, pământul, nu se dezminţi nici de astă dată. Cu un oftat adânc, căzui cu puterea unui ciocan greu, nimerind drept pe spinarea ursului, care se rostogoli şi el la pământ.

Omuleţul povestea atât de însufleţit, încât ascultătorii lui erau numai urechi, iar felul hazliu în care descria întâmplarea îi făcu pe toţi să izbucnească într-un râs zgomotos.

— Da, râdeţi, bombăni el. Dar eu n-aveam poftă de râs. Mă lovisem şi eram julit peste tot şi, buimăcit, timp de câteva secunde, nici nu mă gândi să mă scol de jos.

— Şi ursul? se interesă Dick.

— Şedea sub mine, tot atât de uluit, după cum eu, fără grai, şedeam peste dânsul. Apoi, deodată, se smuci şi aceasta mă trezi la realitate. Sării în sus şi o luai la goană, cu gând să ajung la uşă şi să intru în casă. Însă ursul era prea aproape de mine. Frica mă făcu iute ca rândunica. Mă simţeam de parcă lungimea picioarelor mi s-ar fi îndoit, ori chiar împătrit... Mă repezii glonţ după colţul casei şi... căzui în groapa cu humă, cufundându-mă până la subsuori. Uitasem de toate, de cer, de pământ, de Europa, de America, de toată ştiinţa mea, şi şedeam în groapă precum lopata în aluatul de pâine... când deodată auzii lângă mine un plescăit puternic şi huma mă stropi până peste cap. Faţa mi-era toată plină, numai ochiul drept scăpase şi, colac peste pupăză, luasem şi-o lovitură, de mă simţeam ca şi cum m-ar fi călcat trenul. Mă întorsei şi-l văzui pe urs care, uşuratic din fire, sărise după mine. I se vedea numai capul, dar acela, credeţi-mă, destul de fioros. Timp de câteva secunde ne uitarăm unul la altul, apoi el se dădu mai spre stânga, iar eu mai spre dreapta, ca şi cum n-am fi vrut să ne deranjăm unul pe celălalt, fiecare cu intenţia

lăudabilă de a se duce într-un alt loc mai plăcut. Fireşte, el izbuti să iasă de-acolo mai uşor decât mine. Mie mi-era teamă că el va rămâne pe marginea gropii, ca să m-aştepte, dar de-abia pusese piciorul pe pământ, că o şi porni în direcţia dincotro venise şi coti după colţ, fără a mă mai învrednici cu vreo privire.

În toiul povestirii, Hobble-Frank se ridicase în picioare şi îşi însoţise vorbele cu gesturi atât de comice, încât ascultătorii se porniseră pe un râs cum de mult nu mai răsunase prin ţinutul acesta îndepărtat. De îndată ce unul dintr-înşii înceta, altul o lua de la capăt, căci totul era prea din cale-afară de hazliu.

— E, negreşit, o foarte veselă întâmplare, zise Old Shatterhand, şi ceea ce e mai frumos e că s-a petrecut fără primejdie pentru dumneata, ca şi pentru urs.

— Pentru urs? răspunse Frank. Oho! Staţi, că n-am isprăvit. Îndată ce dihania dispăru după colţ, auzii un zgomot, ca şi cum s-ar fi răsturnat o mobilă. Ocupat cum eram să ies din groapă, nu-l luai în seamă. Fui nevoit să mă ostenesc din greu, căci huma era vâscoasă şi trebui să-mi las acolo, zălog, cizmele. Apoi mă dusei în spatele casei, unde curgea o gârlă, căreia îi încredinţai tot ceea ce strânsesem pe mine în groapa cu humă. Şi, fireşte, am dat repede fuga să văd, după urme, încotro o apucase ursul, Numai că, după cum aveam să constat îndată, ştrengarul încă nu plecase. Se aşezase sub copac şi... se lingea de zor.

— De humă? Aş! se împotrivi Dick, clătinând din cap. Pe cât cunosc eu însuşirile acestui animal, în mod normal ar fi trebuit să se grăbească şi dânsul la baie.

— Una ca asta nu i-a dat prin gând. Nici nu mă mir, domnule Dick, ursul meu fiind ceva mai deştept decât dumneata. Înainte vă vorbisem despre nişte putini de lemn din care trebuia să se evaporeze seva, lăsând zahărul. Ursul fusese atât de puţin încântat de aventură, încât se gândise s-

o şteargă cât mai degrabă. Grăbit foarte, dădu peste o putină, răsturnând-o de pe suportul pe care era aşezată. Sucul vâscos răspândi un puternic miros de zahăr, pe care, adulmecându-l, uşuraticul animal uită şi de căderea din pom, şi de săritura în groapa cu humă şi chiar şi de mine. În loc să mă caute ca să-şi ia rămas-bun, se aşezase tihnit sub copac, lingând huma amestecată cu dulceaţă. Era atât de cufundat în această îndeletnicire plăcută, că nici nu m-a băgat în seamă când m-am furişat pe lângă dânsul, zbughind-o în casă. Acum eram în siguranţă. Luai puşca din cui şi, deoarece fiara şedea pe labele dinapoi, putui ochi fără nici o grijă c-aş greşi ţinta. Glontele lovi animalul tocmai în acel loc unde, după spusele poeţilor, îşi au lăcaşul cele mai duioase sentimente, adică drept în inimă. Dihania tresări, se întinse, dădu de câteva ori din labele de dinainte, apoi se prăbuşi, încetase de a mai exista ca fiinţă şi asta numai din pricina uşurinţei şi a lăcomiei sale.

— Hm! Hm! mormăi Old Shatterhand. Un urs cenuşiu nu se poate căţăra. Ce fel de culoare avea ursul dumitale?

— Avea blana neagră.

— Şi botul?

— Era galben.

— Atunci era un barbal, de care nici n-ar fi trebuit să te sperii.

— Se vedea de la o poştă ce flămând era!

— Să nu crezi asta! Ursul brun mănâncă mai bucuros fructe decât carne. Mă încumet oricând să mă bat fără nici un fel de armă cu acest animal prostănac. După câteva lovituri zdravene de pumn, o ia singur la sănătoasa.

— De, ăsta eşti dumneata! Dobori omul cu pumnul, după cum te arată şi numele. Eu sunt mai delicat şi n-aş putea fără arme nici... Stai! Ce fuge acolo?

Cum ziceam, în timpul povestirii se ridicase de la locul său, urcându-se pe câteva sfărâmături de pietre care se aflau

în spatele său. Agitaţia lui speriase un animal mititel, care stătuse până atunci sub pietre, iar acesta, ieşind afară, ţâşni ca un fulger şi se vârî în scorbura unui copac din apropiere. Mişcările vietăţii fuseseră atât de repezi, încât nimeni nu remarcase cărei specii îi aparţinea. Electrizat de această apariţie, Bob sări în sus şi alergă înspre scorbura copacului strigând:

— Un animal, un animal alergat aici, ascuns în gaură! Dom' Bob vrei scoţi animalul din copac afară.

— Bagă de seamă! Nu ştii ce fel de animal a fost!

— O, fost mic animal!

Şi arătă cu două degete lungimea animalului.

— Un animal mic poate fi, deseori, mai primejdios decât unul mare.

— Opossum nu primejdios.

— Ai văzut tu că era opossum?

— Da, da! Dom' Bob văzut bine opossum. Este gras, foarte gras şi friptură foarte gustos, o, foarte gustos!

Plescăia din limbă şi îşi lingea buzele, ca şi cum ar fi avut deja friptura dinainte.

— Cred că te înşeli. Opossumul nu e atât de sprinten cum era acest mic animal.

— Şi opossum fuge iute. De ce dom' Shatterhand nu lasă la Bob friptura bună?

— Bine, dacă eşti atât de sigur că nu te înşeli, fă cum vrei. Pe noi să ne laşi în pace cu mâncarea ta!

— Foarte bucuros las' în pace! Dom' Bob nu dă la nimeni opossum. Mănânci friptura singur, el singur. Acum, atenţie! Acum scoate opossum din gaură!

Îşi suflecă mâneca dreaptă.

— Nu aşa, nu aşa! zise Old Shatterhand. Trebuie să apuci animalul cu mâna stângă, iar cu dreapta să iei cuţitul. Îndată ce ai înşfăcat prada, o tragi afară şi o strângi bine. Animalul nu se mai poate nici mişca, nici apăra şi atunci îi tai beregata.

— Frumos! Asta e foarte frumos! Aşa face dom' Bob, căci dom' Bob eşti vestit vânător şi mare om în Vest.

Îşi suflecă acum mâneca stângă, luă cuţitul în dreapta şi scormoni în gaură, mai întâi cu băgare de seamă, apoi, nesimţind nimic, vârî braţul şi mai adânc. Dar, deodată, lăsă cuţitul din mână, ţipă cât putu, se strâmbă groaznic şi începu să-şi agite braţul liber prin aer.

— Of, of, of... se văieta. Doare, doare.

— Ce este? Ai prins animalul?

— Dacă a prins dom' Bob? Nu, animalul prins dom' Bob!

— Vai de mine! Te-a apucat de mână?

— Da, foarte tare apucat!

— Trage, trage mâna!

— Nu pot! Doare tare!

— Dar nici nu poţi lăsa mâna înăuntru! Dacă te-a apucat, nu-ţi mai dă drumul. De aceea, trage tu! Şi când îl tragi afară, apucă-l bine şi cu dreapta, ţine-l strâns, până când îl omor eu!

Îşi scoase de la brâu cuţitul cel mare şi se duse la Bob, lângă copac. Negrul îşi trase braţul înapoi, încet şi strângând din dinţi de durere. Vietatea tot nu-i dădu drumul şi se lăsă trasă până la gura scorburii. Bob mai smuci o dată, scoţând animalul atârnat cu dinţii de degetele lui. Îl apucă strâns cu dreapta, aşteptând ca Old Shatterhand să se folosească de cuţit. Dar, în loc să facă ceea ce promisese, vânătorul se trase iute înapoi, strigând:

— Un sconcs, un sconcs, la o parte, daţi-vă la o parte!

Sconcsul este un mamifer de vreo patruzeci de centimetri, un fel de jder, are ca şi acesta o coadă lungă, păroasă şi un nas umflat. Blana îi este neagră, cu două dungi, albe ca zăpada, de-a lungul corpului. Se hrăneşte cu ouă, vietăţi mici, fiind însă primejdios şi pentru iepuri; pleacă după pradă numai noaptea, iar restul timpului şi-l petrece în găuri de pământ sau în scorburile copacilor. Îşi merită pe deplin numele latinesc *mephitis*, căci are sub coadă o glandă care

aruncă un lichid galben-unsuros, cu un miros rău, pătrunzător, ori de câte ori e atacat şi vrea să se apere. Duhoarea e îngrozitoare şi rămâne impregnată în haine mai multe luni. Deoarece Sconcsul poate stropi pe duşman cu acest lichid de la distanţă destul de mare, oricine-l cunoaşte nu se apropie de dânsul, căci cel atins de secreţiile sale poate fi exclus din orice adunare omenească timp de săptămâni întregi.

Aşadar, Bob, în loc de mult-doritul opossum, prinsese tocmai un astfel de animal puturos. Toţi ceilalţi bărbaţi săriră de la locurile lor şi o luară la goană.

— Aruncă-l repede, repede! strigă Dick.

— Dom' Bob nu poate arunce, se tânguia negrul. L-a apucat cu dinţi de mână şi... au, au, oh! Drace! Acuma stropit pe dom' Bob! Drace, mor! Cum pute dom' Bob! Nimeni nu poate sufere! Bob trebuie moare. Jos, jos, animal puturos!

Voia să-l scuture de pe mână, dar osteneala îi fu zadarnică.

— Stai! Dom' Bob dă pe tine jos, tu, jivină împuţită!

Ridică mâna stângă şi-i dădu animalului o puternică lovitură în cap. Aceasta buimăci sconcsul, făcându-l să-şi înfigă şi mai adânc dinţii în degetele bietului Bob. Urlând de durere, îşi luă cuţitul de jos şi-i tăie gâtul.

— Aşa! strigă el. Acum a biruit dom' Bob. Lui dom' Bob nu îi e frică nici de urs, nici de altă dihanie împuţită. Să vie toţii domnii să vadă cum dom' Bob ucis animal sălbatic!

Dar ei se fereau să se apropie, căci animalul răspândise un miros atât de îngrozitor, încât toţi se ţineau cu mâna de nas, cu toate că se aflau la o distanţă apreciabilă de locul crimei.

— De ce nu veniţi? De ce nu felicitaţi dom' Bob de victorie?

— Băiete, eşti nebun?! ţipă Dick. Cine se poate apropia de tine? Miroşi mai rău decât ciuma!

— Da, dom' Bob miroase foarte urât. Dom' Bob simte şi el. Cine poate sufere aşa miros?

Şi se strâmba îngrozitor.

— Aruncă încolo dihania! strigă Old Shatterhand.

Bob încercă să se supună acestui îndemn, dar nu reuşi.

— Dinţi adânc în mâna lui dom' Bob şi nu poate desface gura la animal.

Văietându-se, trăgea de capul sconcsului, dar degeaba.

— Pe toţi dracii! strigă el mânios. Sconcs nu poate atârne toată viaţa de mâna lui dom' Bob! Nu e nimeni om bun, om milos, să ajute la biet dom' Bob?

Îl înduplecă pe Hobble-Frank. Inima lui miloasă îl împinse să sară în ajutorul celui năpăstuit. Se apropie de el, foarte încet, şi zise:

— Ascultă Bob, am să încerc. Nu miroşi deloc pe placul meu, dar mila învinge. Bagă de seamă, însă, nu cumva să mă atingi!

— Dom' Bob nu vine lângă dom' Frank, îl asigură negrul.

— Bine! Dar nici cu hainele tale să nu mă atingi, altfel vom mirosi amândoi şi vreau să-ţi las numai ţie această cinste.

— Dom' Frank să vie numai. Dom' Bob are să bage de seamă.

Într-adevăr, saxonul dădea dovadă de eroism. Dacă s-ar fi atins numai o idee de haina lui Bob, într-un loc stropit cu lichid, ar fi avut soarta unui proscris, fireşte, în caz că n-avea de gând să-şi lepede haina. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai tare şi mai respingător era mirosul. Aproape că i se tăie respiraţia. Răbdă, totuşi, cât putu.

— Acum întinde braţul la mine, Bob! porunci el. Nu îndrăznesc să mă apropii mai mult.

Bob se supuse, iar saxonul apucă falca de jos a animalului, ca să poată elibera mâna. Izbuti numai trăgând din răsputeri. După ce desfăcu botul sconcsului, se trase cu

iuţeală înapoi. Groaznicul miros al negrului îi pricinuia ameţeală.

Acesta era foarte bucuros că a scăpat. Mâna îi sângera dar, neţinând seama de asta, striga:

— Acuma arătat dom' Bob cât curaj avut. Acuma crede toţi domnii, albi şi roşii, că negrul nu avut frică?

Spunând acestea, venea spre ceilalţi. Atunci, Old Shatterhand luă puşca, o îndreptă înspre pieptul lui Bob şi porunci:

— Stai pe loc, sau te împuşc!

— O, Doamne, de ce vrei împuşti sărac, bun Bob?

— Pentru că, dacă ne atingi, ne infectezi. Du-te repede încolo, lângă apă, cât mai departe şi aruncă toate hainele de pe tine!

— Să arunc hainele? Să dea dom' Bob aşa frumoasă haină de stambă şi pantaloni şi vestă?

— Toate! Toate! Pe urmă vii înapoi şi intri în lac, să-ţi vină apa până la gât. Dar repede! Cu cât întârzii mai mult, cu atât vei scăpa mai greu de miros!

— Ce nenorocire! Hainele mele cele frumoase! Dom' Bob spală bine şi ele nu mai miroase.

— Nu, dom' Bob să mă asculte, altminteri îl împuşc ca pe o dihanie.

Cu puşca ridicată păşea spre negru.

— Nu! Nu! strigă acesta. Nu trage, dom' Bob se duce repede!

Dispăru în grabă în bezna nopţii. Fireşte că ameninţarea lui Old Shatterhand nu fusese serioasă, dar era cel mai bun mijloc să-l facă pe Bob să asculte. Se întoarse curând înapoi şi, aşezându-se în apa lacului, începu să se spele. Drept săpun, i se dădu un amestec făcut din grăsime de urs şi cenuşă de lemne, care se găsea la foc.

— Ce păcat de grăsimea asta frumoasă de urs, se văicărea el. Cu ea putea dom' Bob ungă părul şi să facă bucle

frumoase. Dom' Bob este bărbat fin, fiindcă poate să împletească părul lung, aşa de lung!

— Spală-te! râse Dick. Nu te mai gândi la frumuseţea ta, ci mai bine la nasurile noastre!

Cu toate că-şi lepădase hainele şi cu toate că şedea în apă, bunul Bob tot mai răspândea un miros îngrozitor.

— Dar, întrebă el, câtă vreme stă dom' Bob şi se spală?

— Tot timpul cât rămânem aici, adică până mâine dimineaţă.

— Asta nu poate dom' Bob!

— Trebuie să poţi. Mă întreb dacă păstrăvii care au mai rămas pot să te sufere. Habar n-am dacă peştii au simţul mirosului, dar dacă îl au, nu pot fi bucuroşi de vizita pe care le-ai făcut-o.

— Când are voie dom' Bob să ia hainele să le spele?

— Niciodată. Rămân acolo unde sunt, nu mai poţi să le îmbraci.

— Dar cu ce se îmbracă sărac dom' Bob?

— Negreşit, asta e altceva. Deocamdată n-ai cu ce să-ţi înlocuieşte veşmintele. Vei fi silit să te acoperi cu blana ursului ucis astăzi de Martin. Poate că mai încolo, prin munţi, vom găsi locuinţa vreunui croitor antediluvian, să-ţi faci rost de ciorapi şi pardesiu. Până acolo, însă, ai să mergi în coada convoiului, căci cel puţin opt zile nu te poţi apropia de noi. Aşa că spală-te, spală-te de zor! Cu cât te freci mai mult, cu atât se duce mirosul mai repede.

Şi Bob se freca din răsputeri. Doar capul i se vedea din apă, iar spectacolul era deosebit, din pricina strâmbăturilor şi văicărelilor cu care-şi însoţea fiecare mişcare.

9. Cel-fară-nume

Între timp, ceilalţi se întoarseră la foc. Fireşte că, la început, această din urmă întâmplare, tragicomică, a format obiectul de discuţie al tuturor. După ce se plictisiră, îl rugară pe Pitt Lunganul să le povestească vreuna din păţaniile sale. El le făcu pe plac, istorisindu-le o întâlnire cu vânătorul Juggle-Fred (Fritz Scamatorul), cunoscut ca maestru al trasului cu puşca. După ce descrise câteva fapte ale acestuia, adăugă:

— Ţintaşi ca dânsul se mai găsesc, totuşi, pe ici pe colo. Cunosc doi, care sunt neîntrecuţi: Winnetou şi Old Shatterhand. Vă rog, domnule, nu vreţi să ne povestiţi vreuna dintre aventurile dumneavoastră?

Aceste din urmă vorbe erau adresate lui Old Shatterhand. Vânătorul nu răspunse îndată. Trase adânc aer în piept, ca şi când ar fi voit să încerce, mirosind, dacă se simte ceva deosebit în aer.

— Da, ştrengarul de colo, din apă, tot mai miroase, zise Dick.

— O, nu din pricina lui am adulmecat aerul, răspunse Old Shatterhand, îndreptând o privire cercetătoare spre propriu-i cal, care încetase a paşte şi sorbea văzduhul, fremătând din nări.

— Atunci miroşi altceva? întrebă Pitt Lunganul.

— Nu!

Se întoarse înspre Winnetou şi-i spuse cu jumătate de glas:

— *Teschi-ini!*

Aceasta însemna „la seama!”. Ceilalţi, neştiind limba

apaşilor, nu înţelegeau nimic. Winnetou făcu semn cu capul, puse mâna pe puşcă şi o trase lângă dânsul.

Calul lui Old Shatterhand se întoarse sforăind înspre foc. Ochii îi scânteiau.

— *Iş-hes-mi!* îi strigă el şi îndată animalul se culcă jos, în iarbă, fără să mai dea vreun semn de nelinişte.

Observând că Old Shatterhand îşi luase de asemenea puşca, Dick îl întrebă:

— Ce este, sir? A simţit ceva calul dumitale?

— Îl supără mirosul negrului, îl linişti cel întrebat.

— Dar amândoi aţi pus mâna pe arme!

— Fiindcă vreau să discut cu dumneavoastră despre tragerea de la şold. Sigur aţi mai auzit despre asta.

— Fireşte!

Dar, deşi vorbeau englezeşte, Frank ripostă în dialectul lui saxon:

— Ascultă, domnule Shatterhand, ai întrebuinţat o expresie greşită.

— Cum aşa?

— Nu se zice „tragere de la şold”, ci de la coapsă. Cel care a fost lovit, merge aplecat înainte şi şchiopătând, căci îl dor grozav şalele şi şoldurile, totuşi, expresia „tragere de la şold” este greşită din punct de vedere ortografic-medical.

Old Shatterhand nu lăsă să se observe că, în timp ce Frank vorbea, el şi cu Winnetou cercetau cu priviri agere marginea pădurii de dincolo de pârâu şi de heleşteu, precum şi crengile rupte de furtună, aruncate una peste alta. Îşi trăsese pălăria pe obraz, astfel încât ochii îi rămâneau în umbră şi nu se putea vedea încotro îşi îndrepta privirile.

— Te rog, dragă Frank, ştiu ce fel de împuşcătură ai tu în vedere, dar nu despre aşa ceva doream să vorbesc.

— Ah, nu? Dar despre ce?

— Despre „tragerea de la şold”, cum spuneam. Vreau să spun că nu ţii puşca aşa cum o ţii de obicei, ci o ridici doar

până la şold.

— Dar nu poţi ochi!

— Fireşte că nu-i uşor, acest lucru îţi cere multă dibăcie, totuşi, în Vest sunt mulţi aceia care nu-şi greşesc niciodată ţinta.

— De ce s-a inventat acest fel de a trage cu puşca? Nu-i mai simplu să ţinteşti din poziţia din care eşti sigur că nu vei greşi?

— Există situaţii în care, dacă nu ai această îndemânare, eşti pierdut. „Tragerea de la şold” se recomandă numai atunci când stai jos sau culcat, pentru ca adversarul să nu poată şti ce ai de gând. Închipuie-ţi numai că pe aproape ar fi nişte indieni care ar avea intenţia să ne atace. Trimit iscoade care se furişează voind să afle cât de tari suntem, dacă locul nostru de popas le e prielnic şi dacă noi n-am uitat de prevederea care este mama înţelepciunii. Aceste iscoade se pot apropia târâş.

— În mod normal ar trebui să fie descoperiţi de santinelele noastre! interveni Frank.

— Nu te poţi baza întotdeauna pe asta. Bunăoară, eu m-am strecurat până în cortul lui Oihtka-petay, deşi el pusese santinele, iar terenul era o câmpie acoperită cu iarbă. Aici sunt însă copaci de jur-împrejur. Aceştia înlesnesc mult furişarea. Dar, mai departe. Să presupunem că iscoadele s-au strecurat pe lângă posturile noastre de la marginea pădurii, printre crengile îngrămădite de furtună, şi ne observă. Dacă izbutesc să se întoarcă la ai lor, suntem pierduţi. Cel mai bun lucru ar fi să le facem nevătămătoare…

— Să-i împuşcăm?

— Da! Eu sunt în principiu împotriva vărsării de sânge, dar, într-un astfel de caz, cruţarea duşmanului înseamnă sinucidere.

— *Tkin-akan*[1]*!* şopti căpetenia apaşilor.

---

[1]Sunt aproape!

— *Teşi-si tkin*[1], răspunse Old Shatterhand.

— *Naki*.[2]

— *Ha-oh*.[3]

— *Si-ntsage, ni akaya*.[4]

— Spuneţi-ne, vă rog, sir, ce secrete aveţi amândoi? întrebă Pitt.

— Nimic neobişnuit. Tocmai îl rugasem pe căpetenia apaşilor să mă ajute să vă învăţ „tragerea de la şold”.

— Da. Ştiu despre ce este vorba. Nu mi-a reuşit niciodată, oricât am încercat-o. Dar, ca să ne întoarcem la vorba dumitale, trebuie să vezi mai întâi iscoadele şi abia pe urmă să tragi.

— Fireşte

— În bezna desişului de colo?

— Da.

— Şi nici nu te poţi apropia.

— Hm! Poate că-i văd, totuşi.

— Pe naiba! Am auzit şi eu că sunt unii care pot zări în noaptea oarbă ochii unui duşman care se furişează! Iată, Dick al vostru, bunăoară, susţine că şi el vede, dar n-a avut încă ocazia să mi-o dovedească.

— În privinţa aceasta, se poate ivi oricând un prilej.

— M-aş bucura! Până azi am crezut că asemenea lucruri aparţin mai degrabă imaginaţiei.

Shatterhand cercetă iarăşi marginea pădurii, dădu mulţumit din cap şi răspunse:

— N-aţi văzut niciodată, noaptea, pe mare, lucind ochii unui rechin?

— Nu!

— Ei bine, au o strălucire fosforescentă, ca şi ai oamenilor, de altfel, dar mult mai puternică. În beznă, când vederea este

---

[1] Îi văd.

[2] Doi.

[3] Da.

[4] Ia-l tu pe acela, eu îl iau pe acesta.

mai încordată decât de obicei, ochii oricărei fiinţe se pot distinge cu uşurinţă. Dacă, bunăoară, colo, în tufiş, ar fi un spion, care să ne observe, l-aş vedea îndată, şi Winnetou la fel.

— Ar fi straşnic! Ce zici de una ca asta, prietene Dick?

— Că nici eu nu sunt orb, răspunse cel întrebat. Numai că, din fericire, aici suntem scutiţi de astfel de vizite. Oricum, însă, este greu să te găseşti în situaţia de-a fi nevoit să tragi cu puşca de la şold. Nu-i aşa, sir?

— Fireşte, încuviinţă Old Shatterhand. Priveşte aici, domnule Frank! Să presupunem că o iscoadă duşmană s-ar găsi acolo şi că, printre frunze, i-aş vedea ochii lucind. Sunt nevoit s-o ucid, pentru a-mi salva propria mea viaţă. Dacă pun puşca la ochi, vede că vreau să trag şi-o ia la goană. De asemenea, îndreptând înspre mine o armă, poate slobozi glonţul înaintea mea. De toate astea trebuie să mă feresc, folosindu-mă de „tragerea de la şold”. Stai liniştit, aparent fără nici o preocupare, ca acum. Pui mâna pe armă şi o ridici binişor, de parcă ai vrea să te joci cu dânsa. Pleci capul, ca şi cum te-ai uita într-o parte, păstrându-ţi ochii în umbră, sub marginea pălăriei şi ţii privirea aţintită, întocmai ca Winnetou şi ca mine acuma.

Pe măsură ce explica, îşi însoţea vorbele cu o demonstraţie practică, Winnetou făcând întocmai mişcările descrise de Old Shatterhand.

— Apeşi patul puştii şi ţeava pe genunchi, treci mâna stângă înspre dreapta şi apuci arma cu ea, ceva mai sus de cocoş, obţinând, în felul acesta, o poziţie cât mai sigură, pui arătătorul pe trăgaci, ocheşti în aşa fel ca glonţul să lovească deasupra ochilor, deci în fruntea spionului, apeşi... şi gata!

Lovitura trosni în aceeaşi fracţiune de secundă cu împuşcătura apaşului. Amândoi săriră repede în picioare şi, smulgându-şi cuţitele de la brâu, se repeziră peste pârâu, în desiş, întocmai ca nişte pantere.

— Stingeţi focurile! Nu vă mişcaţi! Nu vorbiţi! strigă Old Shatterhand în dialectul utah al şoşonilor.

Totodată, răscolind focul cu cizma, aruncă în lac lemnele care încă mai ardeau. Apoi se repezi după apaş.

Atât şoşonii cât şi albii tresăriră puternic la auzul detunăturii. Îndeplinind întocmai poruncile lui Old Shatterhand, războinicii roşii care erau de faţă azvârliră în apă lemnele aprinse şi, în câteva clipe, toată împrejurimea se scufundă într-un întuneric adânc. Rămaseră toţi nemişcaţi, în afară de Bob care, aflat în apă, se trezise dintr-o dată înconjurat de lemne aprinse care-i zburau pe lângă urechi.

— Iisuse! Iisuse! striga el cât putea de tare. Cine a împuşcat?! De ce aruncă foc în sărmanul dom' Bob? Vrea să fiarbă pe el ca păstrăvi?! De ce faceţi întuneric?! Oh, oh, dom' Bob nu vede acum pe nimeni!

— Taci, prostule! şuieră Dick.

— De ce să tacă dom' Bob?! Acuma nu...

— Taci, altfel te împuşcă! Duşmanii sunt pe-aproape!

Din acea binecuvântată clipă nu se mai auzi nici vocea lui dom' Bob, pitulat în apă, tremurând cumplit de frică să nu-i fie descoperită preţioasa-i făptură.

Liniştea domnea pretutindeni. Din când în când, doar, câte un cal bătea cu piciorul ori sforăia. Oamenii, surprinşi pe neaşteptate, se strânseră aproape unii de alţii. Indienii tăceau mâlc, albii, însă, şuşoteau încetişor.

Deodată, se auzi răsunând glasul lui Old Shatterhand:

— Aprindeţi un foc! Dar ţineţi-vă departe de el, ca să nu fiţi văzuţi!

Dick şi Pitt împliniră porunca, apoi se traseră, repede, în întuneric. La lumina vălvătăii îi văzură pe Winnetou şi pe Old Shatterhand întorcându-se, fiecare cu arma în mână şi cu câte un indian în spinare. Toţi voiră să afle despre ce-i vorba, însă Old Shatterhand le zise:

— Acuma nu e timp de lămuriri. Aceşti doi morţi trebuie

legaţi pe caii de schimb, apoi o luăm din loc. Aici, la tabără, au venit doar aceştia doi, dar nu putem şti câţi au rămas în urmă.

Fiecare din cele două cadavre avea câte o gaură rotundă în frunte. Glonţul le ieşise prin ceafă. Ceilalţi, deşi foarte buni ţintaşi, se arătară uimiţi peste măsură de atâta siguranţă. Şoşonii şopteau tainic între dânşii, aruncând priviri pline de teamă şi respect asupra celor doi vânători vestiţi.

Plecarea fu pregătită în cea mai mare grabă şi în linişte. Stinseră iarăşi focul. Winnetou şi Shatterhand se aşezară pe fruntea convoiului şi începură să înainteze prin beznă, fără ca cineva să întrebe încotro se îndreptau. Aveau deplină încredere în cei doi. În curând valea se strâmtă într-atât încât se văzură nevoiţi să călărească în şir indian. Această împrejurare, cât şi încordarea îngrijorării, le zăvorâră cu desăvârşire gurile. Fireşte, nici Bob nu rămase în apă. Silit să rămână în urmă, deoarece mai purta încă amintirea urât mirositoare a sconcsului, bietul de el călărea aproape gol, Pitt îi dăruise pătura sa zdrenţuită, îndemnându-l s-o folosească drept şa, dar Bob şi-o legase în jurul coapselor, după modelul băştinaşilor de la tropice. Cruda sa soartă îl făcea să mormăie întruna, cuprins de adâncă mâhnire.

Călătoriră astfel, ore întregi, tăcuţi şi grăbiţi, prin valea îngustă, urcând apoi coasta despădurită a unui deal şi coborând iarăşi în preria înverzită. Odată cu ivirea zorilor, în faţa lor se ridică o trecătoare prăpăstioasă, între nişte munţi înalţi, acoperiţi de o pădure deasă. Acolo, la poale, cei doi conducători se opriră şi descălecară. Ceilalţi călăreţi făcură la fel.

Cadavrele fură coborâte de pe cai şi aşezate pe pământ. Şoşonii făcură un cerc larg, de jur-împrejur. Ştiau că va începe o cercetare anevoioasă. Pentru început, urmau să vorbească doar căpeteniile, ceilalţi urmând să aştepte până când li se vor cere părerile. Morţii erau îmbrăcaţi în port

indian, cu lucruri jumătate din lână, jumătate din piele. Erau tineri. Nu le-ai fi dat mai mult de douăzeci de ani.

— Mă aşteptam la una ca asta, spuse Old Shatterhand. Numai tinerii lipsiţi de experienţă deschid ochii mari când se furişează într-o tabără străină, lăsându-se astfel descoperiţi. Un spion dibaci abia dacă întredeschide ochi. Atunci e foarte greu, chiar şi pentru unul ca Winnetou să-i întâlnească privirile. Dar, oare, din ce trib fac parte?

Această întrebare îl vizase pe Dick.

— Hm! bombăni acesta. Crezi dumneata, sir, că întrebarea mă pune în încurcătură?

— Cred, fiindcă în această clipă e aproape imposibil de răspuns. Sunt dintr-o ceată de războinici. Măcar atâta lucru ştim sigur, căci, deşi aproape şterse, încă se mai pot distinge culorile războiului cu care şi-au împestriţat obrajii. Negru şi roşu. Sunt vopsiţi ca şi cei din tribul ogallallaşilor, cu toate că băieţii aceştia nu par să fie sioucşi. După îmbrăcăminte nu putem deduce nimic. Ia să-i căutăm prin buzunare!

Numai că acestea erau goale de tot. Fiecare din cei doi avusese câte o armă. Le cercetară cu atenţie, nedescoperind, însă, nici cel mai mic semn după care să se poată ghida.

— S-ar putea să fi fost cu totul neprimejdioşi în ceea ce ne priveşte, îşi dădu cu părerea Pitt Lunganul. Or fi nimerit întâmplător prin partea locului, decizându-se să ne spioneze pentru propria lor siguranţă.

Old Shatterhand clătină din cap şi răspunse:

— Acolo unde poposiserăm noi nu se putea în nici un caz ajunge întâmplător. Oamenii aceştia au mers pe urmele noastre.

— Nici asta nu dovedeşte mare lucru.

— Într-adevăr. Mi se pare din cale-afară de ciudat, însă, faptul că au simţit nevoia să înlăture cu atâta prevedere orice indiciu privitor la neamul din care făceau parte. Asta dă de bănuit. Aveau arme, nu s-au găsit asupra lor nici gloanţe, nici

pulbere. Asta dă încă şi mai mult de bănuit, căci nici un indian nu se depărtează astfel de tribul său. N-am nici o îndoială că nu sunt altceva decât iscoadele unei cete mult mai numeroase.

— Sunt curios dacă aveau ori nu cai.

— Ia uită-te dumneata la pantalonii de piele ai ăstuia. Nu ţi se pare că sunt roşi pe partea dinăuntru?

— Poate că erau roşi dinainte.

Old Shatterhand îngenunche şi îşi apropie nasul de pantaloni. Apoi, ridicându-se, zise:

— Miroase, te rog, pantalonul ăsta. Se simte de la o poştă mirosul de cal…

Atunci, se ridică Wohkadeh şi spuse:

— Wohkadeh roagă pe vestiţii bărbaţi să-i îngăduie să spună o vorbă, cu toate că el este încă tânăr şi nepriceput.

— Vorbeşte! îi făcu semn Old Shatterhand.

— Wohkadeh nu îi cunoaşte pe aceşti războinici roşii, însă a recunoscut cămaşa de vânătoare a unuia dintre ei.

Se apleacă, ridică poala cămăşii, arătă o tăietură care se afla acolo şi lămuri:

— Wohkadeh şi-a tăiat totemul său în această haină care i se cuvenea lui.

— Ah, iată o minunată coincidenţă. Poate că ne poţi spune mai multe amănunte.

— Wohkadeh nu poate să spună nimic sigur, însă presupune că amândoi aceşti tineri războinici ţin de neamul upsarocanilor (indieni-ciori).

— Ce temei are tânărul meu frate pentru a face o asemenea presupunere? întrebă Old Shatterhand.

— Wohkadeh era de faţă când câţiva sioucşi ogallallaşi i-au prădat pe upsarocani. Veneam dinspre Muntele Lung, pe care feţele palide îl numesc Spinarea Cheyenne, acolo unde acesta leagă Muntele Întreit de Muntele Inyan-cara. Pe când înaintam călare între munte şi râu, cotirăm după colţul unei

păduri şi văzurăm nişte indieni upsarocani care se scăldau. Ogallallaşii se sfătuiră să aducă celorlalţi cea mai grozavă ocară care se poate aduce unui războinic.

— La dracu'! strigă Old Shatterhand. Doar n-aveau de gând să le fure cel mai sfânt lucru, punga cu talismanul?!

— Fratele meu alb a ghicit. Sioucşii ogallallaşi au călărit pe sub copaci până la locul unde, într-un tufiş, păşteau caii upsarocanilor. Tot acolo erau şi armele, hainele şi talismanele lor. Ogallallaşii descălecară şi se furişară într-acolo. Izbutiră să săvârşească furtul.

— Dar cei care se scăldau nu lăsaseră nici o pază?

— Nu! Ei nu puteau să-şi închipuie că o ceată de ogallallaşi duşmani ar fi putut veni acolo unde păşteau caii lor. Sioucşii furară caii, talismanele şi o mare parte din hainele şi armele „ciorilor”. Încălecară apoi din nou şi porniră mai departe. Când prada fu împărţită, Wohkadeh luă cămaşa aceasta de vânătoare. El îşi tăie totemul în cămaşă şi o aruncă pe furiş.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu două zile mai înainte de a fi trimis de ogallallaşi ca iscoadă împotriva războinicilor şoşoni.

— Atunci, upsarocanii şi-au făcut rost cât se poate de repede de alţi cai, alte haine şi alte arme şi au plecat după hoţi. Cu acest prilej au găsit şi această cămaşă aruncată, pe care a luat-o din nou adevăratul ei stăpân. Pentru un indian nu există umilinţă mai grozavă decât aceea de a i se fura talismanul. El nu se mai poate arăta alor săi până când nu l-a găsit, ori nu a furat un altul, pe undeva. Indianul care porneşte să înlocuiască săculeţul cu talismanul pierdut, dovedeşte un mare curaj, aproape nebunesc, îi este indiferent dacă omoară un prieten ori un duşman şi acum sunt pe deplin convins că aseară am scăpat dintr-o primejdie din cale-afară de mare. Ei şi-acum, scumpe Dick, cum ar fi fost dacă ne bizuiam pe ochii dumitale?

— Hm! răspunse grăsanul, scărpinându-se stingherit sub pălărie. Într-un asemenea caz, am fi zăcut pe undeva, liniştiţi, fără scalp şi fără de viaţă. Şi eu mă pricep să recunosc un ochi noaptea, dar ieri eram atât de convins că nici o făptură potrivnică nu se găseşte prin preajmă, că nici nu m-am sinchisit de aşa ceva. Crezi, prin urmare, că upsarocanii se află pe urmele noastre?

— În orice caz, nu se vor da bătuţi cu una cu două. Şi acum pe bună dreptate, căci am ucis pe doi dintr-ai lor.

— Aşadar, până diseară trebuie să fim pregătiţi pentru atac.

— Trebuie să ne aşteptăm şi la aşa ceva, aprobă Old Shatterhand. Ce părere are fratele meu roşu? Upsarocanii sunt acum duşmanii şoşonilor?

Aceste vorbe îi fură adresate lui Oihtka-petay.

— Nu! Ei sunt vrăjmaşii sioucşilor ogallallaşi, care sunt şi adversarii noştri. Noi nu am dezgropat securea războiului, totuşi, un războinic care îşi caută totemul este inamicul tuturor oamenilor. Trebuie să te fereşti de el întocmai ca de un animal sălbatic. Fraţii mei albi vor fi foarte prevăzători de aici înainte.

Old Shatterhand se uită întrebător la Winnetou, care până atunci nu scosese nici un cuvânt. Era într-adevăr uimitor cât de bine se înţelegeau cei doi. Fără ca Old Shatterhand să fi scos la iveală vreun plan, Winnetou îi ghicise deja gândurile, căci apaşul răspunse:

— Fratele meu a chibzuit cum nu se poate mai bine.

— Să facem un ocol înapoi.

— Da! Winnetou este de aceeaşi părere.

— Asta mă bucură. În acest caz, nu vom mai fi atacaţi. Dacă nu mă înşel, doar în vreo două ceasuri de drum vom ajunge într-un loc foarte prielnic planului meu.

— Să nu pierdem vremea degeaba, zise Dick. Ce facem cu morţii aceştia?

— Scalpurile acestor doi luptători sunt ale lui Old Shatterhand şi ale căpeteniei apaşilor, care i-au ucis, spuse Oihtka-petay.

— Sunt creştin, aşadar nu scalpez, răspunse cel dintâi.

Winnetou făcu şi el un semn de împotrivire:

— Căpetenia apaşilor nu are nevoie de scalpurile acestor doi tineri pentru a-şi face numele vestit. Ei sunt destul de nefericiţi pentru că au fost siliţi să plece către tărâmurile veşnicei câmpii ale vânătoarei fără talismanele lor. Nu trebuie să le mai ucidem şi sufletele, luându-le scalpurile. Ei trebuie să se odihnească în pace, alături de armele lor, căci au murit ca luptători curajoşi, care au îndrăznit să înainteze până în tabăra duşmanului.

La una ca asta nu se aşteptase conducătorul şoşonilor.

— Fraţii mei vor să dea un mormânt celor care au vrut să le ia viaţa?

— Da, răspunse Old Shatterhand. Le vom pune armele în mâini şi îi vom aşeza în picioare, cu faţa întoarsă către tărâmul pietrelor sfinte şi apoi îi vom acoperi cu bolovani. Aşa se cinstesc războinicii. Când vor veni apoi fraţii lor, vor recunoaşte că nu le suntem duşmani, ci prieteni. Dovedeşte că eşti, de asemenea, un luptător nobil şi porunceşte oamenilor tăi să adune pietrele, cu ajutorul cărora vom ridica movilele.

Fireşte, puterea de înţelegere a şoşonilor nu putea pătrunde înţelepciunea celor doi bărbaţi. Îi respectau însă atât de mult, încât nu şovăiră nici un moment în a le împlini dorinţa.

Cei doi morţi fură ridicaţi în picioare, unul la dreapta şi celălalt la stânga intrării în trecătoare, cu feţele îndreptate înspre nord-est. Le puseră armele în mâini şi îi acoperiră cu pietre. Îndată ce isprăviră treaba aceasta, o porniră iarăşi la drum. Mai înainte, însă, Winnetou îi spuse prietenului său:

— Căpetenia apaşilor rămâne aici ca să observe sosirea

upsarocanilor. Tânărul fiu al Vânătorului de Urşi trebuie să fie lângă el.

Aceasta dovedea o deosebită preţuire pentru Martin Baumann, pe care el o primi cu bucuroasă mândrie. Cei doi rămaseră, aşadar, în urmă, pe când ceilalţi plecară mai departe, călare, sub conducerea lui Old Shatterhand.

Acum, pentru că era ziuă, înaintau cu mult mai repede. Pe măsură ce se deplasau, trecătoarea se adâncea între şiruri lungi de înălţimi. După vreo două ore de mers, aşadar la timpul hotărât, înălţimile se apropiară alcătuind chei strâmte, înalte, cu pereţii aproape drepţi. Trecătoarea era atât de strâmtă încât n-aveau loc unul lângă altul mai mult de trei călăreţi. Era cu neputinţă să te caţări cu piciorul şi cu atât mai puţin călare, pe laturile trecătorii. Tufişuri în care să te poţi ascunde găseai din belşug de jur-împrejur, iar pământul era de ajuns de stâncos pentru ca să nu întipărească nici o urmă. La un moment dat, Old Shatterhand se opri. Arătă spre cheile care se întindeau neîntrerupt, în linie dreaptă, şi zise:

— Când vor veni upsarocanii, îi vom lăsa să pătrundă aici. Jumătate din noi va rămâne ascunsă aici, sub conducerea lui Oihtka-petay şi a lui Winnetou, intrând, când voi trage eu cu arma, în urma duşmanului, în strâmtoare. Cealaltă jumătate va fi aşezată cu mine la ieşirea trecătorii. În felul acesta, duşmanul va fi înconjurat din toate părţile şi va fi nevoit să se predea de bunăvoie.

— Upsarocanii ar merita să fie, nici mai mult, nici mai puţin decât biciuiţi, dacă s-ar dovedi atât de nerozi încât să cadă în cursă, zise Dick Rotofeiul.

— De bună seamă că nu vor intra numaidecât, răspunse Old Shatterhand. Se vor opri aici şi vor sta la sfat. Fireşte, lucrul cel mai de seamă este ca ei să nu observe prezenţa războinicilor noştri. Aşa stând lucrurile, ei vor trebui să se ascundă atât de bine, încât nimeni să nu-i poată vedea. Viteazul-zimbru este un războinic încercat. El va prelua

comanda. După ce va sosi Winnetou, vor fi doi oameni în care am nedezminţită încredere.

Vorbele astea îl măguliră pe şeful şoşonilor. Era limpede că va face tot ce-i va sta în puteri pentru a nu dezminţi încrederea viteazului Shatterhand. Rămase acolo, cu treizeci dintre oamenii săi, în vreme ce restul plecară mai departe. Acolo unde cheile se desfăceau într-o trecătoare largă, pământul humos zămislise copaci uriaşi, printre trunchiurile cărora erau împrăştiate numeroase frânturi de stâncă. Toţi s-ar fi aşteptat ca Old Shatterhand să se oprească aici, dar el continuă să înainteze, lăsând calul să zburde în voia lui, pentru a lăsa nişte urme cât mai încâlcite şi nebătătoare la ochi.

— Dar, sir, spuse Dick, cred că ar fi bine să ne oprim aici, la ieşirea din strâmtoare.

— Da, negreşit, aşa vom face. Mergeţi mai departe şi aveţi grijă să lăsaţi o urmă bună! De fapt, nici n-ar fi trebuit să întrebi, domnule Dick. Ceea ce fac eu, este pe înţelesul tuturor.

Călări încă vreun sfert de oră mai departe. Apoi se opri, se întoarse către ceilalţi şi întrebă:

— Acum, domnilor, vă puteţi da seama de ce am înaintat până aici?

— Poate ca să amăgeşti iscoadele, răspunse Dick, căruia, în sfârşit, îi picase fisa.

— Fireşte! Upsarocanii nu vor îndrăzni să intre în strâmtoare, până ce nu se vor fi încredinţat prin iscoade că văgăuna din faţa lor este sigură. Presupun că aceşti spioni se vor gândi şi ei la un ascunziş şi de aceea vor fi cât se poate de precauţi. Nu le vom trăda prezenţa noastră în nici un fel, aşteptând liniştiţi urmarea.

— Şi acum, ce mai avem de făcut?

— Ne vom întoarce la ieşirea din chei, dar, fireşte, nu pe aceleaşi urme, ci cotind la dreapta, în pădure. Veniţi după

mine!

Pereţii trecătorii formau aici un povârniş drept, pe care caii se caţărau anevoie. Old Shatterhand înainta o bună bucată de drum, apoi, cotind, se întoarse spre ieşirea din chei. Când îşi opri calul, toţi ai săi se găseau paralel cu ieşirea din strâmtoare, sus, la jumătate din înălţimea pereţilor văii. De aici puteau să ajungă jos şi să ocupe ieşirea în câteva secunde, chiar călare.

Cu toţii descălecară şi legară caii de copaci. Ei înşişi se aşezară jos, pe muşchiul moale.

— Oare cât vom avea de aşteptat? se întrebă Dick.

— Putem şti aproape exact, răspunse conducătorul grupului. Deci, când s-a luminat de ziuă, upsarocanii au început să-şi caute iscoadele. Până să descopere ce s-a întâmplat în tabără, vor fi trecut vreo două ore. Sosiţi acolo unde noi am ridicat cele două morminte, le vor fi deschis şi cercetat. Să zicem că pentru aceasta şi pentru sfatul pe care desigur că l-au ţinut pe urmă, le-a mai trebuit o oră. Avem în total trei ore. De la locul de popas şi până aici, noi am făcut cinci ore. Dacă duşmanii călăresc la fel de iute ca noi, vor fi aici la opt ceasuri după ce s-a făcut ziuă. Aşadar, mai avem, cred, de aşteptat, vreo cinci ore.

— Vai de mine! Şi ce-o să facem atâta amar de vreme?

— Nu mai e nevoie să întrebi, răspunse Hobble-Frank. Vorbim puţin despre artă şi despre ştiinţe. O conversaţie inteligentă ascute mintea, înnobilează inima, linişteşte sufletul şi-i dă unui om tăria necesară pentru ca, în vârtejul vieţii, să stea drept şi să nu se lase bătut de toate vânturile. Eu nu las să treacă nimic înaintea artelor şi ştiinţelor. Amândouă îmi sunt mai necesare chiar decât pâinea cea de toate zilele, sfârşitul şi începutul... dar... brrr! Ce miros groaznic o mai fi şi ăsta? Miroase mai greu decât un cadavru neîngropat! Sau... hm!

Se uită de jur-împrejur şi-l zări pe Bob, rezemat de

copacul sub care şedea saxonul.

— Şterge-o de aici, afurisitule! strigă la el. Cum îndrăzneşti să te sprijini de copacul meu? Crezi că am nas de împrumut? Cară-te de-aici, du-te în Africa ta! Nervii noştri sunt prea rafinaţi ca să fie puşi la asemenea încercare. Eu ador garoafele, rozele şi floricica de nu-mă-uita. Parfumul de sconcs nu l-aş recomanda nici celei mai rafinate doamne.

— Dom' Bob miroase frumos, foarte frumos! se apără negrul. Dom' Bob nu pute. Dom' Bob s-a spălat în gârlă cu cenuşă şi grăsime de urs. Dom' Bob este fain, nobil, gentleman.

— Ce? îndrăzneşti să spui că eşti spălat şi parfumat?

Puse mâna pe puşcă, ţinti asupra lui Bob, ameninţându-l şi strigând:

— Dacă nu pieri de aici imediat, îţi ciuruiesc fundul cu zece gloanţe.

— Doamne Sfinte! Doamne Sfinte! Nu trage, nu trage! se sperie negrul. Dom' Bob duce de-aici. Dom' Bob şade mai încolo!

Se trase iute într-un loc mai îndepărtat şi se aşeză jos, îmbufnat. Saxonul vru să revină la discuţia despre artă şi ştiinţă, dar Old Shatterhand îl întrerupse:

— Cred că ne putem petrece timpul cu ceva mai de folos. Noaptea trecută n-am închis un ochi. Puneţi cu toţii capul jos şi încercaţi să aţipiţi puţin. Eu voi sta de veghe.

— Dumneata? De ce tocmai dumneata? Şi dumneata te-ai legănat tot atât de puţin în braţele lui Orfeu ca şi noi!

— Îl cheamă Morfeu, corectă Dick.

— Iar te amesteci! De ce nu mă corectează altul, de ce mereu numai tu? Ce vrei acum cu Morfeu? Ştiu eu mai bine cum se zice. Am fost membru al unei societăţi corale care se numea Orfeu. După ce cântai seara acolo, dormeai pe urmă minunat. O astfel de societate corală este un leac împotriva nopţilor de nesomn, de aceea era numită Orfeu.

— Bine, bine, fie şi-aşa! râse Rotofeiul, întinzându-se pe muşchiul moale. Mai bucuros m-aş culca, decât să...

— Tocmai de asta eşti atât de nepriceput. Cine n-a învăţat nimic, nu ştie nimic! Mai bine dormi. Istoria lumii nu va fi deloc păgubită.

Şi fiindcă nu găsi pe nici unul care să se lase câştigat de preocupările sale spirituale, se întinse şi el, încercând să aţipească. Îndemnaţi de Old Shatterhand, şoşonii procedară întocmai, iar în curând se culcară până şi caii, cu capetele aplecate într-o parte.

Old Shatterhand coborî dealul, străbătu binişor strâmtoarea şi privi cercetător dincolo. Zâmbi mulţumit, căci nu se zărea nici cea mai mică urmă care ar fi putut să trădeze prezenţa Viteazului-zimbru şi a oamenilor săi. Se întoarse spre ieşire şi se aşeză pe o piatră. Cu capul lăsat în piept, rămase acolo nemişcat câteva ore. La ce se gândea, oare, vestitul vânător? Poate că în astfel de momente de acalmie lăsa să-i treacă pe dinainte priveliştea zbuciumatei sale vieţi!

Auzind tropot de cal, se ridică şi ascultă ascuns după colţul de stâncă. Martin Baumann sosea călare.

— Winnetou a venit şi el? întrebă Shatterhand.

— Da! A fost chemat de Oihtka-petay şi a rămas la el, după dorinţa acestuia. Trebuie să mă întorc la dânşii.

— Foarte bine. Mi se pare că apaşul îţi arată multă bunăvoinţă, tinere! Aţi văzut pe upsarocani? Câţi erau?

— Şaisprezece şi doi cai liberi, care fuseseră, desigur, ai celor doi ucişi. Alţi doi mergeau călare înainte, la o distanţă destul de mare. Se vedea că înaintează pe urmele noastre.

— Bine! Îi vor cunoaşte curând pe stăpânii urmelor!

— Am stat ascunşi printre copaci, lăsându-i să înainteze. Apoi, am pornit-o în galop, ca să câştigăm timp. În ceata lor am observat un om cu o statură uriaşă. Părea să fie şeful lor, căci mergea în frunte.

— Aţi băgat de seamă cum erau înarmaţi?

— Aveau cu toţii puşti.

— Asta e bine. Acum să-i duci lui Winnetou o solie din partea mea. Spune-i că aici, în strâmtoare, pot înainta alături doar trei cai. Aşa că îl rog pe apaş să-şi urmeze duşmanii pe jos.

— Şi nu vor fi mai tari decât noi? Ne-ar putea doborî?

— Nu. Căci, în timp ce upsarocanii vor putea merge călare doar câte trei în rând, noi, dacă vom fi pedeştri, vom putea aşeza cinci oameni unul lângă altul. Uite cum vom proceda: cei dintâi cinci se vor aşeza întinşi la pământ, următorii cinci vor sta în genunchi. În spatele lor au să stea alţi cinci, aplecaţi din şale, apoi alţi cinci, în picioare. Astfel, douăzeci de oameni vor putea ochi bine, fără a se stânjeni unul pe altul. Restul vor sta în spatele lor, pentru schimb. În felul acesta, cei şaisprezece upsarocani, fie că se vor preda, fie că vor primi atât din faţă, cât şi din spate, patruzeci de gloanţe în total, nu toate în acelaşi timp, fireşte, astfel încât să lovească mereu câte trei duşmani. Trebuie socotit că vor fi împuşcaţi şi caii fără călăreţi, pentru a nu aduce vreo nenorocire printre noi. Transmite-i apaşului toate acestea şi adaugă că vreau să tratez eu singur cu duşmanii. Când crede Winnetou că vor fi ei aici?

— Probabil că vor zăbovi mai mult de un ceas la morminte.

— A socotit întocmai ca şi mine.

— Două ceasuri le trebuie să ajungă aici. Deoarece noi doi am făcut doar un ceas şi jumătate, ne putem aştepta să treacă încă o oră până să sosească aici.

— Aşa cred şi eu. Totuşi, e bine să fim gata pentru orice eventualitate. Acum, du-te înapoi.

Martin îşi întoarse calul, îndepărtându-se în trap. Old Shatterhand urcă la tovarăşii adormiţi şi-i trezi. Le împărtăşi planul său şi hotărî ca Pitt, Dick, Frank, Wohkadeh şi unul dintre şoşoni să formeze primul şir, culcat jos. Le hotărî şi

celorlalţi locurile, călăuzindu-i şi exersând cu atenţie. El însuşi avea să stea dinaintea oamenilor săi, între ei şi duşmani, ca să poată negocia cu dânşii. În acest scop îşi tăie o creangă verde, lungă, care pretutindeni, chiar şi la sălbatici, este folosită ca flamură a negocierilor.

Totul mergea de minune. Când se încredinţă că oamenii săi îşi vor face datoria, se retraseră cu toţii din nou în ascunziş. Aşteptarea li se părea acum mai lungă ca înainte. În sfârşit, auziră răsunând tropot de copite.

— Pare să fie un singur cercetaş, trimis înainte ca să vadă dacă trecerea nu este primejdioasă, zise Dick.

— Ar fi foarte bine pentru noi, răspunse Old Shatterhand. Dacă ar fi doi, unul ar duce înapoi vestea, pe când celălalt s-ar posta să aştepte aici, jos. Pe acesta trebuie să-l faci nevătămător, fără ca ai lui să bage de seamă.

Dick avea dreptate. Era un singur călăreţ, care ieşea binişor din strâmtoare şi se oprise să privească în jurul său. Nici la dreapta şi nici la stânga nu văzu vreun semn că prin apropiere s-ar afla vreun duşman; dimpotrivă, văzu urmele care duceau înainte. Old Shatterhand se îngrijise ca ele să fie cât mai vizibile. Văzându-le, se linişti, dar nu de tot, ci mai înaintă o bună bucată de drum.

— La naiba! zise Dick. Doar n-o să meargă până la locul unde am cotit noi. Atunci ne-ar descoperi.

— În orice caz, la ai lui nu se va mai întoarce! zise Old Shatterhand.

— Dar cum vei face acest lucru fără nici un zgomot?

— Cu asta.

Şi arătă spre lasou.

— Atunci va trebui ca laţul să-i cadă direct pe gât, şi atât de strâns încât să nu poată ţipa. E o lucrare a dracului de grea. O vei putea face, sir?

— N-ai nici o grijă. Dar de aici de sus nu putem vedea până unde înaintează. Mă duc jos. Staţi liniştiţi şi când mă

veţi auzi fluierând încetişor, veniţi iute după mine!

Alunecând cu iuţeală pe povârniş, îşi luă laţul de pe umăr şi îl încolăci, gata să-l arunce. Dar, odată ajuns jos, spre marea sa uşurare, îl văzu pe upsarocan venind înapoi. Abia avu timp să se tupileze pe după un colţ de stâncă. Omul trecu pe lângă el în trapul calului şi dispăru pe după colţul îngustei strâmtori.

Pe urmă, dădu semnalul convenit şi oamenii veniră la el. Upsarocanul ajunse la capătul strâmtorii şi acolo dispăru. Peste câteva minute apăru întreaga ceată, intrând la trap în strâmtoare. Old Shatterhand îi lăsă să înainteze până la jumătatea ei. Atunci scoase revolverul şi trase împuşcătura convenită. Vuietul se izbi de mai multe ori de pereţii strâmţi şi drepţi, ajungând cu înzecită tărie la urechile apaşului şi ale cetei sale. Ei se năpustiră în strâmtoare, în spatele inamicilor, de care nu puteau fi observaţi. Când auziră împuşcătura, indienii îşi struniră caii. Văzură pe Old Shatterhand cu oamenii săi pătrunzând pe dinainte şi ocupând poziţiile hotărâte. Conducătorul indienilor era, precum observase Martin Baumann, de o forţă herculeană. Şedea pe cal ca un zeu al războiului. Pantalonii largi, din piele, aveau la cusături o mulţime de împletituri făcute din părul duşmanilor ucişi de dânsul. Pulpanele, care atârnau din şa până la scări, erau împodobite cu fâşii lungi din piele de om. Pe pieptul său lat purta, peste haina de vânătoare făcută din piele de căprioară, un soi de za, alcătuită din scalpuri rotunde, puse unul peste altul, ca nişte solzi. La brâu, alături de tot felul de lucruri trebuincioase, erau înfipte un cuţit mare de vânătoare şi o măciucă cât toate zilele, pe care era în stare s-o ridice c-o singură mână, iar pe cap purta craniul unui cangur, din care spânzura blana răsucită ca o funie. Faţa acestei namile era vopsită în negru, roşu şi galben. În dreapta ţinea o puşcă grea, de care, de bună seamă, se folosise de nenumărate ori.

Omul îşi dădu seama îndată că puştile îndreptate spre

dânsul vor copleşi armele cetei sale.

— Înapoi, strigă el cu o voce al cărei bubuit făcu să răsune pereţii stâncoşi.

Zicând acestea, smuci calul şi îl întoarse pe copite înapoi. Ai săi procedară întocmai. Numai că, uluiţi, zăriră ceata lui Winnetou, cu armele aţintite asupra lor, întocmai ca cele din capătul opus al cheilor.

— Afurisit talisman! strigă el înspăimântat. Întoarceţi! Văd pe cineva care are în mână semnul soliei. Urechile noastre vor auzi ce vrea să ne spună.

Întoarse calul din nou şi porni încet către Old Shatterhand. Ai săi îi urmară exemplul. Înţeleptul apaş nu lăsă să-i scape acest avantaj. El îi urmă de asemenea şi se aşeză aproape de upsarocani, care acum erau foarte strâns înconjuraţi.

Old Shatterhand nu făcu nici un singur pas de întâmpinare. Indianul îl măsură cu o privire lipsită de teamă şi întrebă:

— Ce vrea aici faţa palidă? Pentru ce s-a aşezat în faţa mea şi a războinicilor mei?

Old Shatterhand îi înfruntă privirea şi răspunse:

— Dar omul roşu ce caută aici? Pentru ce mă urmăreşte, pe mine şi pe războinicii mei?

— Pentru că aţi ucis pe doi dintre fraţii noştri.

— Au venit la noi ca duşmani, şi pe duşmani îi faci nevătămători.

— De unde ştii tu că noi îţi suntem duşmani?

— Pentru că vă căutaţi talismanele pierdute.

Uriaşul încruntă sprâncenele.

— Cine ţi-a spus?

— Ştiu asta, pentru că cei doi războinici ucişi de gloanţele noastre nu aveau talismanele la ei.

— Ai ghicit! Eu nu mai sunt cel care am fost. Odată cu talismanul, mi-am pierdut şi numele. Acum mă cheamă Oiht-e-keh-fawakon (Viteazul-care-îşi-caută-talismanul). Lasă-ne să

trecem, altminteri vă omorâm.

— Predaţi-vă, altminteri voi veţi fi ucişi. Uită-te înainte şi în urma ta! Un singur semn de-al meu este prea de-ajuns pentru ca peste cincizeci de gloanţe să secere mica ta ceată.

— Oricât de mulţi coyoţi veţi fi, nu puteţi totuşi doborî pe zimbrul cel mai puternic! Ce-ar fi câinii tăi pe lângă războinicii mei, dacă nu ne-aţi fi înconjurat? Eu singur aş putea doborî jumătate din voi.

Îşi trase măciuca cea grea, învârtind-o ameninţător.

— Şi eu singur aş putea trimite în veşnicele câmpii ale vânătoarei întreaga ta adunătură! răspunse Old Shatterhand.

— Te cheamă, poate, Ithanaka[1]?!

— Eu nu lupt cu numele, ci cu mâna!

Ochii upsarocanului se luminară de-o idee.

— Vrei să faci asta, într-adevăr, cu mine?

— Nu mă tem şi-mi râd de toate vorbele tale goale!

— Aşteaptă atunci să vorbesc cu războinicii mei. Vei afla îndată preţul vorbelor mele.

Se întoarse spre oamenii săi şi vorbi încet cu câţiva dintre ei. Apoi reveni alături de Old Shatterhand şi întrebă:

— Ştii tu ce este un Muh-mowa?

— Ştiu!

— Fie! Avem nevoie de scalpuri pentru talismane. Patru oameni vor trebui să lupte în Muh-mowa, tu cu mine şi unul dintre prietenii tăi roşii cu un războinic de-al meu. Dacă învingem noi, vă ucidem şi vă scalpăm. Învingeţi voi, procedaţi în acelaşi fel. Ai curaj?

Întrebarea răsunase plină de batjocură. Old Shatterhand răspunse surâzând:

— Sunt gata. Dă-mi mâna, ca semn că te vei ţine de cuvânt.

Îi întinse mâna. Uriaşul nu se aşteptase la un asemenea gest şi, fără să vrea, întârzie să i-o întindă pe-a lui.

---

[1] Gură bogată.

Muh-mowa este un cuvânt din limba utah şi înseamnă „mâna la copac”. Multe triburi socotesc acest fel de-a lupta ca pe o judecată dumnezeiască. Mâna-stângă a doi oameni este legată de trunchiul unui copac cu ajutorul unei curele tari, iar în cea dreaptă fiecare primeşte arma hotărâtă, măciuca sau cuţitul. Curelele sunt prinse astfel încât îngăduie luptătorilor să se mişte împrejurul trunchiului. Deoarece cei doi adversari trebuie să stea faţă în faţă, unul este legat de stânga, iar celălalt de dreapta. Acela care are dreapta liberă pentru luptă este considerat norocos. De obicei, acest fel de luptă este, într-adevăr, îngrozitor. Cei doi potrivnici se măcelăresc, iar lupta se termină cu moartea unuia dintre ei.

„Cel-fără-nume” îşi înăbuşi uimirea şi întinse albului mâna:

— Mă învoiesc! Ne făgăduim unul altuia ca tabăra ai cărei luptători cad, să se lase ucisă. Dacă din fiecare tabără învinge câte unul, lupta trebuie dusă mai departe între învingători.

Old Shatterhand îi ghici gândul. După înfăţişare, ar fi fost de aşteptat ca Viteazul-care-îşi-caută-talismanul să iasă învingător nu numai în lupta dintâi, ci şi în cea hotărâtoare, dacă celălalt upsarocan ar fi fost învins; totuşi, răspunse:

— Fie! Şi pentru ca să ai toată încrederea, vom fuma pipa jurământului. Şi arătă anume spre pipa păcii, împodobită cu colibri, care îi atârna de gât.

— Da, o vom fuma, se învoi uriaşul, fluturându-şi surâsul batjocoritor peste toţi ceilalţi. Însă această pipă nu va fi o pipă de împăcare, căci ne vom lupta, iar după luptă scalpurile voastre vor împodobi prăjinile de talismane, iar carnea voastră va fi sfâşiată şi înghiţită de vulturi.

— Mai întâi să vedem dacă pumnii tăi sunt tot atât de tari şi puternici pe cât îţi sunt vorbele, zise Old Shatterhand.

— Cel-fără-nume nu a fost niciodată învins! răspunse upsarocanul, mândru.

— În schimb, a îngăduit să i se fure talismanul. Şi dacă

ochii lui nu se vor dovedi mai ageri decât atunci, scalpul meu va rămâne acolo unde îi este locul.

Indianul se simţi umilit. Duse imediat mâna la armă, însă Old Shatterhand dădu din umeri şi-l preveni:

— Ia mâna de acolo. Vei avea curând prilejul să-ţi dovedeşti vitejia! Să mergem să căutăm un loc potrivit pentru Muh-mowa. Fraţii mei îşi vor aduce caii, iar upsarocanii vor călători ca prizonieri, printre noi.

Îi făcu un semn lui Winnetou, şi apaşul se întoarse cu ceata sa la locul unde îşi lăsase caii. După ce se întoarseră, veniră şi ceilalţi. În felul acesta, indienii-ciori nu rămaseră nici măcar o singură clipă fără pază. Grupul se puse încet în mişcare. Old Shatterhand porunci oamenilor săi să nu deconspire, în nici un caz, numele său ori al lui Winnetou. Deocamdată, upsarocanii nu trebuiau să ştie cu cine au de-a face. Şi, câtă vreme erau încredinţaţi că vor ieşi învingători din lupta hotărâtă, nici prin cap nu le trecea să facă ceva împotriva înţelegerii.

Dick Rotofeiul mergea alături de Old Shatterhand. El nu-i înţelegea purtarea.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, sir, dacă-mi voi dezvălui o îndoială, zise el. Te-ai purtat cu aceşti indieni ca un om cinstit, dar o astfel de cinste este aici cu totul nelalocul ei.

— Pentru ce? Crezi oare dumneata că indianul nu are nici o înţelegere pentru sentimentele nobile? Am cunoscut multe piei-roşii de la care albii ar putea lua exemplu.

— Nu mă îndoiesc că aşa este. Totuşi, în aceşti indieni-ciori nu te poţi încrede. Ei îşi vor talismanele cu orice preţ şi, într-o astfel de împrejurare, nu vor mai ţine seama de nimic. I-am avut în mâini. N-o mai puteau lua nici înainte şi nici înapoi. Ne era uşor să-i terminăm, ca şi cum am fi suflat în nişte biete chibrituri. Acum, dumneata eşti silit la acest afurisit de Muh-mowa şi cine-ar putea garanta că uriaşul de colo nu te va doborî sau nu te va străpunge!

— Ei! Parcă nu te cunoscusem aşa setos de sânge! Pentru noi, care eram mai tari decât ei şi care i-am ademenit într-o cursă în care nu puteau nici să se mişte, nici să se apere, ar fi fost mai mare ruşinea să-i împuşcăm. De aceea nici nu mai vreau să vorbesc despre asta. Că doar n-om fi mai păgâni decât păgânii!

— Hm! Desigur, ai dreptate dumneata, atât din punctul de vedere al creştinului care eşti, dar, mai ales, ca om. Dar trebuia neapărat să-i ucidem? Îi puteam sili să se dea prinşi şi eram liberi apoi să găsim o înţelegere împăciuitoare.

— Nu s-ar fi lăsat prinşi, tocmai pentru că se află în căutarea unor talismane. Lupta ar fi fost de neînlăturat. Şi, pentru că nici prin gând nu-mi trece să devin măcelar de oameni, m-am învoit cu propunerea uriaşului pe care, de altfel, îl cunosc.

— Cum îl cunoşti?

— Da! Îţi aduci aminte de observaţia pe care am făcut-o pe când treceam pe lângă Muntele Broaştei Ţestoase? Povesteam că am poposit acolo cu războinicul upsarocan Sunka-şetşa. El mi-a povestit o mulţime de lucruri despre neamul său. Atunci a pomenit, cu multă mândrie, de fratele său Kanteh-pehta, adică Inimă-de-foc.

— Vorbeşti cumva despre marele, vestitul vraci al indienilor-ciori?

— Chiar despre el. Mi-a istorisit isprăvile acestui frate al său şi mi-a zugrăvit înfăţişarea sa. Mi l-a descris ca pe un adevărat uriaş, căruia îi lipseşte urechea stângă. Kanteh-pehta a primit o dată, în lupta cu sioucşii ogallallaşi, o lovitură de măciucă care i-a desprins urechea şi l-a rănit la umăr. Mai priveşte-l o dată pe acest uriaş upsarocan. Îi lipseşte urechea stângă, iar din felul în care ţine braţul se vede că odată a fost rănit.

— La naiba! Asta ar fi negreşit o întâmplare cu totul deosebită! Păi în cazul acesta nu te invidiez defel, sir! Eşti

omul cel mai destoinic dintre câţi există, dar acest Kanteh-pehta n-a fost până acum niciodată învins. Ca putere fizică se vede de la o poştă că îţi este superior, deşi sunt convins că dumneata eşti mai dibaci. Totuşi, când ai un braţ legat de copac, puterea, nu dibăcia este aceea care aduce lovitura de graţie.

— Bine, dacă te îngrijeşti atâta de soarta mea, există un mijloc foarte sigur de a mă salva de la pierire.

— Care anume?

— Să te lupţi cu indianul în locul meu!

— Asta-i bună! Nici prin gând nu-mi trece! N-am să mă arunc în braţele morţii aşa, de bunăvoie şi nesilit de nimeni. Afară de asta, dumneata ţi-ai turnat supa, n-ai decât s-o mănânci sănătos. Din toată inima îţi doresc „poftă bună”!

Îşi trase calul câţiva paşi mai în spate, de teamă să nu mai primească cumva vreo asemenea neplăcută invitaţie, în locul lui, de Old Shatterhand se apropie Winnetou.

— Oare fratele meu l-a recunoscut pe Kanteh-pehta, vraciul upsarocanilor? întrebă el.

— Da! afirmă cel întrebat. Ochii fratelui meu roşu au fost oare tot atât de ageri ca şi ai mei?

— „Cioara” are o singură ureche. Winnetou nu i-a zărit încă obrazul, însă Viteazul-care-îşi-caută-talismanul nu-l poate păcăli pe căpetenia apaşilor. Am auzit ce-aţi hotărât împreună şi sunt gata de luptă.

— M-am bizuit, fireşte, pe căpetenia apaşilor, căci cui altcuiva i s-ar fi putut încredinţa rezolvarea acestei chestiuni de onoare?

Grupul străbătuse peste o milă engleză de la strâmtoare, când valea deveni mai largă. Călăreţii ajunseră la o prerie mică, închisă între munţi, cu iarbă puţină şi tufişuri uscate.

Pe toată câmpia se vedea un singur copac. Era un tei destul de înalt, dintr-o specie cu frunzele mari şi albe.

— *Muwa!*[1] spuse conducătorul indienilor-ciori, arătând înspre copac.

— *Howgh!* încuviinţă Winnetou, oprindu-şi calul chiar lângă locul unde trebuia să aibă loc lupta.

Ceilalţi se apropiară şi ei. Toţi descălecară. Lăsară caii liberi, iar călăreţii se aşezară roată, de jur-împrejur. Un străin care-ar fi trecut întâmplător pe-acolo n-ar fi putut bănui că două tabere duşmane tocmai se pregătesc de înfruntare. Ca un adevărat cavaler, Old Shatterhand nici măcar nu ceruse armele upsarocanilor.

Din provizia de tutun păstrată în buzunarul de la şa, luă cât îi trebui ca să-şi umple pipa atârnată la gât. Apoi, înaintă până în mijlocul cercului, zicând:

— Un adevărat războinic vorbeşte prin faptele sale! Noi nu i-am ucis pe oştenii upsarocani, cu toate că viaţa lor era în mâinile noastre. Ei ne-au provocat la „Muh-mowa”, iar noi am primit provocarea. Aşteptăm ca ei să se poarte cu noi tot aşa, fără vicleşuguri. Ne vor făgădui acest lucru, fumând cu noi pipa jurământului. Am spus!

Se aşeză. Viteazul-care-îşi-caută-talismanul se ridică şi răspunse:

— Omul alb ne-a vorbit din suflet. Noi n-avem nevoie de vicleşuguri, căci vom învinge. Dar a uitat să spună condiţiile luptei. Combatanţii — continuă dânsul după o mică pauză — vor avea o mână legată de copac, iar în cealaltă cuţitul. Cel care cade e considerat învins, fie că e mort, fie că e viu. Acela care s-a lăsat în genunchi are voie să se ridice. Aşadar, goi până la brâu, patru bărbaţi vor lupta până la ultimele lor puteri, doi câte doi, eu cu această faţă palidă şi unul din oamenii mei cu unul din prietenii voştri roşii. Dacă din fiecare tabără va învinge câte unul, atunci aceştia vor continua lupta între dânşii, pentru a hotărî soarta bătăliei. Tovarăşilor învingătorului le revine stăpânirea asupra taberei învinse, cu

[1] Acolo!

drept de viaţă şi de moarte asupra ei. Dacă sunteţi de acord cu aceste condiţii, oştenii upsarocani sunt gata să fumeze pipa jurământului. *Howgh!*

Se aşeză. Old Shatterhand veni iarăşi în mijloc şi declară:

— Primim toate condiţiile upsarocanilor. Aşadar, voi aprinde pipa păcii, care astăzi va fi o pipă de jurământ. Pe fumul ei sufletele învinşilor vor urca în împărăţia veşnicei vânători, pentru ca mai târziu să servească acolo ca sclavi sufletelor învingătorilor.

Old Shatterhand îşi scoase amnarul şi dădu foc tutunului. Suflă fumul către cer, către pământ şi în cele patru puncte cardinale, apoi trecu pipa conducătorului upsarocanilor. Acesta făcu aceleaşi gesturi şi declară învoiala pecetluită. Ceilalţi luară parte şi ei la jurământ, apoi pipa fu înfiptă ceva mai încolo, cu vârful în pământ, şi toţi depuseră armele. Un şoşon şi un upsarocan rămaseră de pază.

Cel-fără-nume, sigur de izbândă, se apropie de copac, îşi lepădă hainele şi zise:

— Putem începe. Soarele nu-şi va fi continuat nici măcar cu o muchie de cuţit drumul către apus, şi scalpul unui câine alb îmi va atârna deja la cingătoare.

De-abia acum se putea observa uriaşa-i statură. Avea nişte muşchi ca de urs.

Făcu semn unuia din oamenii săi, care se apropie, îşi lepădă haina şi zise:

— Eu sunt Makin-oh-punkreh (Tunetul-însutit). Mi-am croit scut din pielea duşmanilor, iar la brâu îmi atârnă peste patruzeci de scalpuri. Cine cutează să mă înfrunte?

— Eu, Wohkadeh, voi face să tacă Tunetul-însutit. Nu mă pot făli cu nici un scalp, dar am ucis Bivolul-alb, iar astăzi îmi voi împodobi pentru prima oară brâul cu o piele de cap. Cine să se teamă de Tunet, când acesta nu-i decât un mişel tovarăş al fulgerului şi-şi ridică glasul numai după ce a trecut primejdia?!

— Uff! Uff! strigară cu toţii, după ce tânărul indian isprăvi de vorbit.

— Cară-te de-aici! îl batjocori Tunetul-însutit. Eu nu mă lupt cu un copil. De altfel, te-aş ucide numai cu răsuflarea. Mai bine culcă-te, colo, în iarbă, şi viseaz-o pe maică-ta, care mai trebuie încă să te hrănească cu *kammas*.

Indienii-gropari, cei mai dispreţuiţi dintre toţi indienii, care duc o viaţă mizerabilă prin ţinuturile pustii, cultivă un soi de ceapă pe care, când e aproape putrezită, o pun într-o turtă, aşa numita turtă *kammas*. Hrana aceasta e atât de dezgustătoare, încât nici măcar câinii nu vor s-o mănânce.

Mai înainte ca Wohkadeh să fi putut răspunde la această ocară, se apropie Winnetou. Făcu tânărului semn să se retragă, apoi vorbi:

— La zgomotul făcut de Makin-oh-punkreh, s-a prezentat un băieţandru, căruia, de altminteri, nici nu i-ar fi fost prea greu să-l reducă la tăcere pe lăudăros. Însă ai noştri au hotărât ca eu să fiu acela care va face să înceteze bubuitul tunetului.

— Cine eşti tu, de îndrăzneşti să vorbeşti astfel?! se mânie celălalt. Pe haina ta nu se vede nici un fir de păr duşman! Ştii să cânţi din *djokunta*[1]*?* Dacă nu, du-te de învaţă şi nu mai umbla cu cuţitul, căci te-ai putea răni singur!

— Cine sunt va afla doar sufletul tău, când îţi va părăsi trupul. Atunci va urla de groază şi nu va îndrăzni să purceadă înspre împărăţia veşnicei vânători. Va rămâne prin râpele munţilor, să urle de frică şi să se tânguie prin văzduh, laolaltă cu vântul!

— Câine! strigă Tunetul-însutit. Îndrăzneşti a pângări sufletul unui viteaz luptător? Îţi vei primi pedeapsa. Vom lupta noi cei dintâi, iar scalpul tău nu va sta alături de celelalte semne ale biruinţei, ci va fi aruncat şobolanilor. Numele tău, pe care refuzi a-l destăinui, va rămâne pentru

[1] Fluier în formă de flaut.

totdeauna necunoscut.

— Da, să ne luptăm noi mai întâi. Putem începe! răspunse Winnetou cu răceală.

Se dezbrăcară amândoi şi puseră mâna pe cuţite. Un cerc larg se formase în jurul teiului. Cu atenţia încordată, toţi priveau spre cei doi potrivnici. Upsarocanul nu era mai înalt decât Winnetou, însă mult mai vânjos. Indienii-ciori remarcară acest lucru cu satisfacţie. Fireşte, nici prin cap nu le-ar fi trecut pe cine aveau în faţă.

Dick Rotofeiul se apropie întristat. Avea în mână câteva curele din cele pe care orice vânător din Vest le poartă mereu cu sine.

— Dumneata faci începutul. Te leagă un prieten şi acesta ar putea fi un semn bun. Dar, mai întâi, să se convingă toată lumea că ambele curele sunt identice.

Fură trecute din mână în mână şi examinate cu atenţie. Acum trebuia hotărât care din cei doi va fi legat de mâna stângă. Sorţii erau două fire de iarbă de lungimi diferite. Winnetou îl trase pe cel mai scurt, aşa că urma să i se lege dreapta, rămânându-i slobodă stânga. Upsarocanii salutară această împrejurare, prielnică lor, cu un *Uah-ah!*[1]

Petrecură celor doi luptători curelele, ca pe nişte inele, la încheietura mâinii, apoi acestea fură legate de copac, atât de larg, încât ei să poată avea totuşi o anumită libertate de mişcare. La Muh-mowa se întâmplă ca adversarii să se învârtă în jurul copacului sferturi întregi de oră, până să înceapă a se atinge. Odată cu primii stropi de sânge, potrivnicii se înfierbântă atât de mult unul împotriva celuilalt, încât aproape că-şi rup legăturile.

Şedeau, gata de înfruntare, unul de o parte, altul de cealaltă parte a copacului. Hobble-Frank privea alături de Dick.

— Ascultă, domnule Pfefferkorn, acesta este un lucru

[1]Foarte bine, foarte bine!.

care-ţi zbârleşte părul în cap. Căci nu numai vieţile lor sunt în cumpănă, ci şi ale noastre. În asemenea momente poţi simţi cum ţi se strânge pielea capului, pe sub păr. Straşnic de frumoasă făgăduiala de-a ne lăsa măcelăriţi, în caz că cei doi conducători ai noştri vor fi învinşi.

— Ah! răspunse Dick. Nici mie nu mi-a căzut tocmai bine, dar cred că ne putem bizui pe Winnetou şi Old Shatterhand.

— Negreşit, aşa se pare, căci apaşul este atât de liniştit de parcă ar avea în mână un as şi zece atuuri. Dar, ascultă. Tunetul-însutit a început să vorbească!

— *Sihşeh!*[1] strigă el provocator. Ori vrei să te fugăresc în jurul copacului, până ce crăpi de frică înainte de a te fi atins măcar cu cuţitul meu?

Winnetou nu-i răspunse. Se întoarse înspre Old Shatterhand şi-i vorbi în limba apaşilor, pe care adversarul său n-o înţelegea:

— *Şi din Ida sesteh!*[2]

Atunci Old Shatterhand explică cu voce tare, arătând înspre Winnetou:

— Acest frate al nostru şi-a alungat din suflet pofta de a ucide. El îşi va răzbi duşmanul fără a-i lua o picătură de sânge.

— Uff! Uff! Uff! strigară upsarocanii.

Însă Tunetul-însutit replică batjocoritor:

— Fratele vostru a înnebunit de frică. Chinul îi va fi scurt.

Făcu un pas înainte, astfel încât trunchiul copacului să nu se mai afle între dânşii. Cu cuţitul strâns în mână, îşi pironi ochii asupra lui Winnetou, cu o privire de animal sălbatic Chipul apaşului rămase neschimbat. Era grav şi împietrit.

Upsarocanul se lăsă amăgit. Se năpusti asupra lui Winnetou şi ridică braţul, cu gând să-i dea o lovitură mortală, dar, în loc să se ferească, Winnetou îi sări în faţă ca un fulger.

---

[1] Vino aici!

[2] Am să-i răsucesc mâna!

Cu o lovitură puternică îl izbi la subsuoară, apoi în pumnul care ţinea strâns mânerul cuţitului. Aceste mişcări, îndrăzneţe şi iuţi, îl dădură pe celălalt pe spate, făcându-l să scape cuţitul. Apaşul îl înşfăcă iute şi le aruncă pe amândouă. Upsarocanul avea mâna scrântită, iar în clipa următoare primi un pumn în stomac, atât de zdravăn, încât căzu pe spate, cu mâna spânzurând de trunchiul copacului. Rămase nemişcat şi într-o singură secundă Winnetou îşi recuperă cuţitul, tăie la repezeală curelele, desfăcându-se de copac şi-l apăsă la pământ pe adversar, cu genunchiul.

— Te dai bătut? îl întrebă.

Celălalt nu răspunse. Gâfâia din pricina loviturii pe care o primise, de furie şi de groaza morţii. Totul se petrecuse cu iuţeala gândului. În tot cercul nu se auzea nici o şoaptă, iar când micuţul saxon dori să strige de bucurie, Old Shatterhand îl opri printr-un semn.

— Înjunghie-mă! scrâşni upsarocanul, privindu-l cu ură pe Winnetou, apoi închise ochii.

Apaşul se ridică, tăie curelele învinsului şi-i zise:

— Scoală-te! Am făgăduit să nu te ucid şi mă ţin de vorbă!

— N-am de ce să mai trăiesc. M-ai înfrânt!

Atunci se apropie Oiht-e-keh-fa-wakon şi-i porunci mânios:

— Ridică-te! Ţi se dăruieşte viaţa, fiindcă scalpul tău n-are nici un preţ pentru învingător. Te-ai purtat ca un copil. Dar mai am de luptat eu, pentru toţi. Voi birui de două ori şi, pe când noi ne vom împărţi scalpurile duşmanilor, tu te vei duce la lupii din prerie, să te înfrăţeşti cu dânşii. Nu mai ai voie să te întorci la wigwam!

Tunetul-însutit se ridică şi puse mâna pe cuţit:

— Marele Manitu n-a voit să înving, spuse el. La lupi nu mă duc. Am un cuţit cu ajutorul căruia îmi voi lua viaţa. De darurile vrăjmaşilor n-am nevoie. Mai întâi, însă, vreau să văd dacă tu te vei dovedi mai dibaci decât mine.

Se depărtă domol câţiva paşi şi se aşeză pe iarbă. Îndura

foarte greu ruşinea de a fi fost înfrânt.

Nici unul din ai săi nu-l învrednici cu vreo privire. Se uitau plini de nădejde la căpetenia lor, care, cu trupul său vânjos rezemat de copac, îl chemă pe Old Shatterhand:

— Vino să tragem la sorţi.

— Eu nu trag la sorţi, răspunse acesta. N-aveţi decât să-mi legaţi mâna dreaptă.

— Bine, dacă vrei să scapi mai repede!

— Nu, deoarece cred că stânga ţi-e mai slabă decât dreapta. Nu vreau să am nici un avantaj asupra ta. Ai fost rănit.

Arătă umărul stâng al indianului, însemnat cu o cicatrice uriaşă. Adversarul său nu putea pricepe atâta mărinimie. Îl măsură cu o privire mirată şi întrebă:

— Vrei să mă jigneşti? Vrei ca atunci când te voi fi ucis, ai tăi să poată spune că aceasta nu s-ar fi întâmplat dacă nu ţi-ar fi fost milă de mine? Îţi cer să tragi la sorţi.

— Fie. Sunt gata.

Soarta hotărî după voinţa lui Old Shatterhand, în favoarea adversarului său, căruia i se legă mâna stângă. După câteva clipe, cei doi şedeau faţă în faţă şi oricine ar fi văzut muşchii uriaşului umflându-se, ca nişte gheme, ar fi avut destule motive să se teamă pentru soarta lui Old Shatterhand. Acesta, însă, dovedea acelaşi sânge rece ca şi Winnetou, mai înainte.

— Poţi începe tu, îl provocă upsarocanul. Îţi îngădui prima lovitură. Abia la a treia mă voi apăra. Vei cădea cât ai zice peşte!

Old Shatterhand pufni în râs. Îşi înfipse cuţitul în trunchiul teiului şi-i răspunse:

— Eu renunţ de tot la această armă. Iar tu, vei cădea la cel dintâi atac. N-avem timp pentru joacă. Ia seama, că încep!

Ridică braţul, pentru a lovi şi sări asupra adversarului. Acesta se lăsă păcălit lovind, la rândul său, dar în aceeaşi

clipă, repede ca gândul, albul se feri în lături şi mâna upsarocanului căzu în gol. Încă o mişcare a lui Old Shatterhand şi pumnul său bubui tâmpla adversarului. Uriaşul se clătină, apoi se prăbuşi la pământ.

— Iată-l întins cât e de lung! Cine a biruit? se interesă Old Shatterhand.

Dacă, adineauri, când Tunetul-însutit fusese făcut de ruşine, upsarocanii stătuseră liniştiţi, acuma izbucniră cu toţii într-un urlet puternic, ca de animale sălbatice. Ceilalţi înălţară chiot lung de bucurie.

Old Shatterhand îşi trase cuţitul din trunchi şi se eliberă din curele. Vânătorii albi veniră să-l felicite. Şoşonii se zoriră să-şi recupereze armele, pentru a-i împiedica pe upsarocani, dacă aceştia ar fi avut de gând să se împotrivească, ori să fugă. Aceştia, însă, încetară urletele, se duseră la locul unde se afla Tunetul-însutit şi se lăsară jos, lângă el, liniştiţi. Chiar şi aceia care păziseră armele se apropiară, deşi nu le-ar fi fost deloc greu să încalece şi s-o ia la goană.

Shatterhand se apropie de Viteazul-care-îşi-caută-talismanul. Acesta tocmai îşi revenea din buimăceală. Deschise ochii şi-l zări pe învingător tăindu-i curelele. Îi trebui câtva timp pentru a înţelege situaţia. Sări în sus, îl măsură pe vânător cu o privire buimacă. Vocea i se auzi răguşită, întrebând:

— Eu sunt jos, la pământ! M-ai învins?!

— Da! Nu tu ai pus condiţia ca cel care va cădea va fi socotit învins?

Indianul se cutremură. Cu toată statura lui, părea o întruchipare a spaimei.

— Aşa… zise Old Shatterhand. Cred că nu îmi vei lua aceasta în nume de rău.

Upsarocanul îşi privi oamenii cu nedumerire. Chipul său era frământat de cea mai adâncă deznădejde:

— Ar fi fost de-o mie de ori mai bine să mă omori. Marele

Manitu şi-a întors faţa de la noi, din clipa în care ne-au fost furate talismanele. Niciodată nu vom mai putea ajunge pe veşnicele câmpii ale vânătoarei! De ce n-au murit mamele noastre, înainte de a ne fi născut?!

Bărbatul atât de mândru şi de sigur de izbândă de până acum se întoarse clătinându-se la ai săi, dar, înainte de a ajunge la locul unde se aflau că, se opri şi întrebă:

— Ne îngăduiţi să cântăm un cântec de moarte, înainte de a fi ucişi?

— Ca să-ţi pot răspunde, ar trebui să-mi răspunzi la o întrebare. Vino!

Old Shatterhand se apropie de upsarocani, îl arătă pe Tunetul-însutit şi întrebă:

— Mai eşti supărat pe acest oştean?

— Nu. Marele Manitu a vrut aşa. Ne-am pierdut talismanele.

— Le veţi găsi pe acelea, sau altele mult mai bune.

Toţi îl priviră miraţi.

— Unde să le mai găsim? întrebă conducătorul lor. Aici va trebui să murim. Iar în împărăţia veşnicei vânători nu mai putem ajunge, fiindcă ni se vor lua scalpurile!

— Vi se vor lăsa viaţa şi scalpurile. Voi ne-aţi fi ucis, dacă ieşeaţi învingători, dar noi am primit doar de formă condiţiile voastre. Suntem creştini şi nu ne omorâm fraţii. Ridicaţi-vă! Mergeţi şi vă luaţi armele şi caii. Sunteţi liberi să mergeţi încotro vă place.

Dar nici unul nu dădu urmare generoasei invitaţii.

— Acesta să fie începutul chinurilor la care ne veţi supune? întrebă Cel-fără-nume. Vom îndura orice fără ca voi să auziţi vreun vaiet din gurile noastre.

— Te înşeli. Vorbesc foarte serios. Războiul dintre upsarocani şi războinicii şoşonilor a luat sfârşit. Kanteh-pehta, vestitul vraci al upsarocanilor, este prietenul nostru. Împreună cu oamenii săi, se va întoarce neatins la wigwamul

său.

— Uff! Mă cunoşti?

— Îţi lipseşte o ureche şi ţi-am văzut cicatricea.

— De unde ştii că am aceste semne?

— De la fratele tău Sunka-şeţsa, (Marele-câine), care mi-a vorbit despre tine.

— Îl cunoşti pe fratele meu?

— Da. Într-o vreme călătoream împreună.

— Când? Unde?

— Acum câteva veri. Ne-am despărţit la Muntele Broaştei Ţestoase.

Atunci, vraciul, care se aşezase iar, sări în sus de bucurie. Ochii îşi pierdură asprimea şi începură să-i lucească:

— Oare auzul mă înşeală?! strigă el. Dacă nu, şi dacă spui adevărul, atunci eşti Non-pay-klama, căruia albii îi zic Old Shatterhand!

— Fireşte că eu sunt.

La auzul acestui nume, toţi upsarocanii se ridicară, uluiţi.

— Dacă tu eşti acel conducător vestit, atunci Marele Manitu încă nu ne-a părăsit. Da, fireşte, tu trebuie să fii, căci m-ai doborât cu pumnul. Nu e o ruşine să fii învins de tine. Pot să trăiesc fără ca femeile să mă arate cu degetul.

— Nici Tunetul-însutit, un mare viteaz războinic, nu trebuie să se ruşineze că a fost învins, căci acela cu care s-a luptat este Winnetou, căpetenia apaşilor.

Ochii upsarocanilor căutau plini de respect către Winnetou. Acesta se apropie, întinse mâna Tunetului-însutit şi spuse:

— Fratele meu roşu a fumat cu mine pipa jurământului. Să fumăm acum şi pipa păcii, căci oştenii upsarocanilor sunt fraţii noştri. *Howgh!*

Tunetul-însutit îi luă mâna şi răspunse:

— Blestemul spiritului rău a pierit dintre noi. Old Shatterhand şi Winnetou sunt prietenii oamenilor roşii. Nu vor

cere scalpurile noastre.

— Nu! Sunteţi liberi, îl asigură din nou Old Shatterhand. Îi cunoaştem pe cei care v-au furat talismanele. Dacă vreţi să ne urmaţi, vă vom duce la ei.

— Uff! Cine sunt tâlharii?

— O ceată de sioucşi ogallallaşi, care se îndreaptă către Munţii Pietrei Galbene.

Această veste îi tulbură grozav pe cei prădaţi. Căpetenia lor strigă înfuriat:

— Au fost câinii de ogallallaşi. Hong-peh-te-keh (Mo-casinul-cel-greu), căpetenia lor, m-a rănit şi mi-a luat urechea, fără ca eu să mă pot răzbuna. M-am rugat Marelui Manitu să mă ducă pe urmele lor, dar rugăciunea nu mi-a fost îndeplinită.

Wohkadeh, care auzise totul, se apropie şi interveni:

— Te găseşti pe urmele lor, căci Mocasinul-cel-greu este conducătorul tribului ogallallaşilor, pe care îl urmărim.

— În sfârşit, Marele Manitu mi i-a dat în mână! Dar cine este acest tânăr războinic roşu, care a voit să lupte cu Tunetul-însutit şi care îi cunoaşte atât de bine pe sioucşii ogallallaşi?

— Este Wohkadeh, un fiu al dumangkecilor, răspunse Old Shatterhand. A fost silit de ogallallaşi să meargă cu ei şi a fost de faţă când v-au furat talismanele. După aceea a fugit de la ei şi, venind la noi, ne-a adus mari servicii.

— Şi ce caută sioucşii în Munţii Pietrei Galbene?

— O să vă povestim asta după ce vom aprinde focul de popas. Atunci veţi putea chibzui dacă puteţi să veniţi cu noi.

— Dacă sunteţi pe urmele ogallallaşilor ca să vă bateţi cu ei, atunci, negreşit, mergem şi noi. Fraţii mei pot să aprindă focul pentru sfat.

10. Vulturii din stânci

„Senatul şi Camera Reprezentanţilor Statelor Unite decid ca ţinutul aflat în teritoriile Montana şi Wyoming, în apropiere de izvorul fluviului Yellowstone, este exceptat de la colonizările, împroprietăririle şi vânzările făcute conform legilor ţării şi va fi considerat parc public sau loc de desfăşurare pentru binele poporului. Oricine se va aşeza acolo sau se va face stăpân pe vreo bucată de pământ, încălcând această decizie, va fi considerat infractor şi alungat. Parcul va fi pus sub supravegherea exclusivă a secretariatului Ministerului de Interne, a cărui însărcinare este să publice de îndată instrucţiunile şi dispoziţiile pe care le crede necesare pentru întreţinere”.

Aşa suna un decret din 1 martie 1872 al Congresului Statelor Unite, prin care cetăţenii primeau un dar de a cărui valoare nu îşi puteau încă da seama.

Asupra acestui ţinut, numit astăzi Parcul Naţional al Statelor Unite, statele răsăritene, răspândiseră cele mai senzaţionale zvonuri. Cunoscute numai de indieni, şi de câţiva vânători curajoşi, aceste meleaguri erau învăluite în mister. Poveştile aventurierilor singuratici, înflorite, circulau duse din gură-n gură. Se vorbea că se găsesc acolo prerii şi munţi în flăcări, izvoare cu apă clocotită, vulcani care aruncă metale topite, lacuri şi fluvii pline cu ţiţei, păduri împietrite şi animale din cele mai fioroase.

Profesorul Hayden, făcând cel dintâi o expediţie ştiinţifică în acea regiune de basm, adusese însă informaţii exacte

asupra ei şi negreşit că avu de povestit lucruri extraordinare. Lui i se datorează publicarea acestui decret.

Parcul Naţional cuprinde o suprafaţă de 9.500 kilometri pătraţi, de acolo izvorăsc râurile Yellowstone, Madison, Gallatin şi Râul Şerpilor. Lanţuri mari de munţi străbat întreg ţinutul. Pe înălţimi e un aer curat, sănătos, iar sute de izvoare calde şi reci, cu minunată putere de vindecare, oferă bolnavilor însănătoşire şi recăpătarea puterilor slăbite. Gheizere care le întrec până şi pe cele din Islanda aruncă şuvoaie de apă până la înălţimi de mai multe sute de picioare. Munţii de mică sclipesc în toate culorile. Văgăuni înfiorătoare par dinadins scobite pentru a îngădui privirilor să pătrundă până în măruntaiele pământului. Solul clocoteşte, parcă, făcând băşici, încât călăreţul cu greu îşi poate struni calul înspăimântat. Guri uriaşe se deschid în calea drumeţului, pline cu nămol fierbinte, care se ridică şi se lasă în jos, încetişor. Pe măsură ce înaintezi, dai mereu de alte şi alte minunaţii ale naturii. Dacă într-un loc izvorăşte din pământ apă fierbinte, la câţiva paşi mai încolo ţâşneşte un izvor cu apă limpede şi rece. Parcă înseşi geniile bune s-ar lupta cu cele rele undeva, în afundurile pământului, îngerii cu diavolii. Dacă într-un loc rămâi încremenit de atâta frumuseţe, mai mergi puţin şi ţi se zbârleşte părul de spaimă. Dacă într-un loc ai admirat un uriaş izvor de apă termală, care ţâşneşte la o sută de metri înălţime, din pereţii prăpăstioşi ai unei strâmtori, ceva mai departe treci prin câmpuri de cornalină, agate, calcedonii, opale şi alte pietre de preţ.

Acolo, între munţi, dorm lacuri minunate. Cel mai mare şi mai frumos este Yellowstone, care, în afară de Titicaca, este aşezat la cea mai mare înălţime, la aproape opt mii de picioare altitudine. Apa lui e foarte sulfuroasă. Prin scobituri mişună păstrăvi uriaşi, care au o carne cu gust deosebit, delicios. Pădurile înconjurătoare sunt bogate în vânat mare, cerbi şi urşi. De pe maluri izvorăsc o sumedenie de izvoare

fierbinţi, iar pământul din preajma acestora fumegă, cu un sunet subţire, ca pufăitul unei locomotive. Cei slabi de înger sunt cuprinşi de spaimă şi simt nevoia s-o ia la goană, cât mai degrabă... Căci toate forţele care lucrează necontenit în interiorul pământului ies aici la iveală. Pare că întreg ţinutul, câteva mile de jur-împrejur, se va prăbuşi într-o clipită, ori va fi ridicat ca un crater gigantic, aprins şi azvârlit pe deasupra crestelor Roky Mountains... ambele perspective deopotrivă de neplăcute pentru cel aflat prin preajmă.

Acolo unde râul Yellowstone iese din lac şi îi depăşeşte malul, spre sud-vest, în punctul unde se varsă Bridge-Creek, se aprinseseră focuri, dar nu atât pentru pregătirea cinei, cât pentru lumină.

Păstrăvi lungi de un cot, prinşi în apa rece a lacului, fură aruncaţi în apa fierbinte care izbucnea clocotind din pământ, la numai câţiva paşi depărtare. Micuţul saxon se mândrea grozav cu faptul că în acea după-amiază ucisese o oaie. Aveau aşadar friptură şi, după aceea, păstrăvi. Izvorul fierbinte era strâmt şi putea fi folosit întocmai ca o oală, iar apa căpătase un gust de supă, aşa că o sorbeau cu multă poftă din nişte pahare de piele.

Grupul ajunse aici, trecând peste Râul Pelicanilor şi râul Yellowstone. Voiau ca a doua zi, dis-de-dimineaţă, s-o ia peste Bridge-Creek, spre apus, către Râul Gurii de Foc. Acolo ţâşnea gheizerul numit de indieni K'un-tiu-temba, adică Gura Iadului şi, aproape de acolo se afla ţinta lungii lor călătorii.

Merseseră mult mai repede decât şi-ar fi închipuit. Cu toate că ţinta lor era pe aproape, ar mai fi fost trei zile până la luna plină, iar Old Shatterhand era convins că sioucşii ogallallaşi nu vor putea sosi mai curând.

— Abia vor fi ajuns la Bottelers Range, zise el, aşa că le-am luat-o binişor înainte. Lăsaţi focurile să ardă până ce se ridică luna de după munţi. N-avem de ce ne teme.

— Dar cum este drumul de la Bottelers Range încolo, sir?

se interesă Martin Baumann. Am auzit că ar fi foarte primejdios.

— N-aş putea spune una ca asta. Fireşte, trebuie să te fereşti de apropierea gheizerelor şi de acele locuri unde scoarţa pământului este atât de subţire că ar putea plesni sub paşii cailor. Poţi s-o iei pe vale, în susul râului, pe lângă vulcanii stinşi. După patru-cinci ore de mers, ajungi între nişte chei lungi de o jumătate de milă, cioplite în granit şi adânci de vreo trei sute de metri. După alte cinci ore, dai de un munte din ale cărui creste pleacă în jos doi pereţi paraleli, de stâncă, adânci de vreo nouă sute de metri, numiţi Pârtia Diavolului. După trei ceasuri de drum se poate ajunge la gura râului Gardiner, în susul căreia eşti nevoit să înaintezi, că nu mai poţi trece pe la Yellowstone. Drumul duce apoi pe lângă Washburnen şi de-a lungul cascadei Creek, până la marginea Cheilor Mari, care sunt, cu siguranţă, cea mai mare minune a bazinului.

— Cunoşti minunea asta, sir? întrebă Dick Rotofeiul.

— Da, este lungă de mai bine de şapte mile germane şi adâncă de mai bine de o mie de metri. Pereţii cad perpendicular pe adâncime şi numai un om care nu suferă deloc de ameţeală ar putea îndrăzni să se aşeze pe margine, ca să privească în adânc, unde râul, lat de şaizeci de metri, pare un firicel subţire de argint.

Şi totuşi, de-a lungul secolelor, acest firicel a scobit atât de adânc în stâncă. Valurile lui mugesc între pereţii de piatră, se izbesc cu putere de ei, dar sus nu se aude nimic din toată această bătălie. Nici un muritor nu poate coborî acolo şi chiar dacă ar putea, n-ar mai ieşi viu niciodată. Ar pieri sufocat. Apa fluviului este caldă, uleioasă, cu un gust rău de pucioasă şi de piatră acră, răspândind un miros de nesuportat. Dacă înaintezi în susul prăpastiei, ajungi acolo unde râul, de la o înălţime de mai mult de o sută de metri, se prăvăleşte în adâncul înfiorător. La un sfert de oră în sus, râul coboară iar

cu vreo treizeci de metri. De-acolo până aici, unui călăreţ i-ar trebui vreo nouă ore de drum. Aşadar, suntem cu două zile înaintea sioucşilor. Fireşte că socoteala nu poate fi întru totul exactă, dar câteva ceasuri în plus sau în minus n-au nici o importanţă. E de-ajuns să ştim că duşmanii noştri n-au ajuns încă.

— Unde bănuiţi că se vor afla mâine, pe vremea asta, sir? întrebă Martin Baumann.

— La ieşirea din prăpastie. Ai vreun motiv anume de te interesează cu exactitate?

— N-aş putea spune. Dar vă puteţi închipui că gândul îmi aleargă în întâmpinarea tatii. Cine ştie dacă mai trăieşte?

— Sunt convins de asta!

— Poate că l-au ucis sioucşii.

— Nu trebuie să-ţi faci astfel de gânduri. Ogallallaşii vor să-i aducă pe prizonieri la mormântul şefului lor şi aşa vor face. De asta poţi fi sigur. Cu cât nenorociţii vor fi ucişi mai târziu, cu atât mai mult se vor chinui. Sioucşii nici nu se gândesc să le micşoreze chinurile printr-o moarte pripită.

Se trase mai la o parte, lângă Winnetou, care adormise, se înfăşură cu o pătură şi se culcă, alături de fratele său roşu. Ceilalţi rămaseră să tăinuiască.

— Mi-e greu să trag pe sfoară un asemenea om, zise încetişor Dick, dar acest tânăr a ştiut să mă roage atât de frumos, încât mi-a muiat inima. Ei, poate că treaba se va sfârşi cu bine.

— Eu v-am sfătuit de la bun început şi vă mai spun şi acum.

— Dar gândeşte-te, dragă Pitt, interveni Martin, că nu mai pot aştepta încă trei zile. Mor de grija tatălui meu.

— Dar Old Shatterhand ţi-a explicat că prizonierii trebuie să mai fie în viaţă!

— Se poate înşela. Ai uitat că dumneata şi Dick aţi fost cei dintâi care mi-aţi sărit în ajutor? Acum nu mai am pe cine mă

bizui!

— Taci! Nu merit această învinuire. Din simpatie pentru dumneata am făcut o promisiune pe care nu vei putea spune că nu mi-am ţinut-o. Aşa că vom merge, dar cu o singură condiţie!

— S-o auzim. O primesc, dacă mi-e cu putinţă să mă ţin de ea.

— Pe sioucşii ogallallaşi îi spionăm numai ca să aflăm dacă tatăl dumitale mai trăieşte, dar nu vom face nimic de capul nostru ca să-l eliberăm.

— Da, mă învoiesc!

— Bine! Înţeleg foarte bine ce e în inima dumitale. M-ai înduioşat şi te însoţesc, dar îndată ce ne convingem că tatăl dumitale trăieşte, ne întoarcem şi mergem cu ceilalţi.

— Mâine dimineaţă prietenii noştri vor fi îngrijoraţi de dispariţia noastră. Sper că Bob îşi va face datoria, zise Dick. Dar acum să tăcem, altminteri vom trezi bănuieli. Îndată va răsări luna. Să stingem focul şi să ne aşezăm sub copaci. Acolo e umbră şi nu vor băga de seamă când ne vom depărta.

— Bine că e lună, zise Hobble-Frank. Cel puţin vedem drumul.

— Ni s-a spus lămurit. Tot în josul fluviului. Pe de o parte îmi displace că trebuie să ne înşelăm tovarăşii, dar, pe de altă parte, nu le facem nici un rău. Pe vremuri, mai aveam şi noi un cuvânt de spus. Acum Old Shatterhand şi Winnetou sunt şefii. Părerile lui Dick şi Pitt nu mai fac nici o para chioară. A sosit vremea să le demonstrăm că ştim şi noi să facem un plan şi să-l aducem la îndeplinire.

Stinseră focul. Nici ale indienilor nu mai ardeau. Liniştea se lăsase în tot cuprinsul. Numai şuierul aburilor ieşind din pământ se mai auzea din când în când.

După vreo oră, Wohkadeh se apropie de copacii sub care şedeau Frank, Dick şi Martin.

— Fraţii mei pot să vină după mine, şopti tânărul indian.

Acum e timpul.

Îşi luară armele şi celelalte lucruri şi se furişară până la cai. Ochiul ager al lui Wohkadeh putu să-i deosebească pe ai lor dintre ceilalţi. După aceea, cei cinci se opriră o clipă, ascultând, ca să vadă dacă lipsa lor nu fusese observată, dar îşi dădură seama că ceilalţi dormeau nemişcaţi; duseră mai departe caii, al căror tropot era înăbuşit de iarba deasă.

Fireşte că nu scăpară cu totul neobservaţi. Tovarăşii lor, deşi nu se aşteptau la surprize neplăcute, puseseră totuşi câteva santinele, care se schimbau, din vreme în vreme. Trecură pe lângă un asemenea paznic, un şoşon, care îi auzi venind. Recunoscându-i, însă, nu dădu alarma.

— Ce au de gând fraţii mei? întrebă el.

— Vorbeşte încet, să nu-i trezim pe cei care dorm, răspunse Dick. Old Shatterhand ne-a trimis. El ştie încotro mergem. Asta ţi-e de ajuns?

— Fraţii mei albi sunt prietenii noştri. Nu-i pot opri eu de a îndeplini poruncile marelui războinic.

Merseră mai departe. Îndată ce se depărtară de tabără într-atât încât tropotul să nu mai poată fi auzit, încălecară, căutară malul lucios al lacului şi înaintară la trap de-a lungul lui, înspre ieşirea râului Yellowstone. Apoi urma s-o ia în sus, către nord.

Şoşonului nu i se păru nimic ciudat în această expediţie, aşa încât nici măcar nu se osteni să-i spună santinelei care veni mai târziu să-l schimbe. Astfel, până se lumină de ziuă, plecarea îndrăzneţilor, ori, mai bine zis, a uşuraticilor noştri, rămase neobservată.

Dis-de-dimineaţă, trebuiau să pornească. De aceea, la primele ciripituri de păsări, se ridicară cu toţii din culcuşuri. Abia atunci observară înspăimântaţi că cei cinci oameni lipseau. Aşa cum se încredinţară pe dată, ei părăsiseră tabăra călare. Şoşonul care fusese de pază cu o seară mai înainte, îi povesti lui Old Shatterhand cele întâmplate. Winnetou era

alături şi, cu toată agerimea minţii lui, nu putea intui gândurile celor cinci.

— Desigur că s-au dus să le iasă în cale sioucşilor ogallallaşi.

— Atunci, şi-au pierdut minţile, se mânie apaşul. Nu numai că vor intra în bucluc, dar ne vor băga şi pe noi, dând pe faţă apropierea noastră. De ce vor să se întâlnească cu sioucşii?

— Ca să afle dacă Vânătorul de Urşi mai trăieşte.

— Dacă e mort, nu ei vor fi aceia care-l vor readuce la viaţă, iar dacă trăieşte, l-au nenorocit. Winnetou poate ierta această greşeală celor doi băieţi îndrăzneţi, dar cei doi bătrâni vânători albi ar trebui legaţi de stâlp şi biciuiţi, spre batjocura femeilor şi copiilor.

În clipa aceea veni Bob. Mirosul de sconcs nu se dusese de tot, aşa că nimeni nu-l suferea prin apropiere. Era acoperit tot cu pătura de cal pe care i-o dăruise Pitt Lunganul. Noaptea, când se făcea răcoare, se învelea în blana ursului ucis de Martin Baumann.

— Dom' Shatterhand caută pe dom' Martin?

— Da! Poţi să îmi dai vreo informaţie?

— O, dom' Bob foarte, foarte deştept. El ştie unde este dom' Martin.

— Ei, unde?

— A plecat la sioucşii ogallallaşi, ca să vadă pe dom' Baumann prins. Dom' Martin spus toate la dom' Bob, ca să spună pe urmă dom' Bob la dom' Shatterhand!

— Deci e întocmai cum am presupus eu, zise Old Shatterhand. Când au de gând să vină înapoi?

— Când vede pe dom' Baumann, atunci vin la noi, la Fluviul de Foc. Mai mult nu ştie dom' Bob.

— Bunul tău dom' Martin a făcut o mare prostie. Ar putea s-o plătească cu viaţa.

— Cum? Dom' Martin în primejdie mare? Atunci dom' Bob suie cal şi duce după el, să-l scape!

— Da, aşa cum ai ucis şi ursul, când te-ai suit de frică în mesteacăn.

— Ogallallaşii nu este urs. La dom' Bob nu-i e frică de ogallallaşi.

Strângea din pumni ameninţător şi făcea o mutră ca şi cum ar fi avut de gând să înghită zece ogallallaşi.

— Bine, am să fac o încercare cu tine, fiindcă îţi iubeşti mult stăpânul. Fii gata să pleci cu noi peste câteva minute!

Şi continuă către Winnetou, lângă care acum veniseră şi vraciul upsarocanilor şi căpetenia şoşonilor cu fiul său, Moh-aw.

— Fratele meu s-o ia înainte şi să mă aştepte la K'un-tiu-temba (Gura Iadului). Cu mine vor merge cei cincisprezece războinici upsarocani cu şeful lor şi Moh-aw, cu cincisprezece oşteni şoşoni. Trebuie să mergem pe dată pe urma acestor nechibzuiţi şi să-i salvăm, dacă sunt în primejdie. Nu pot şti dinainte din ce direcţie voi sosi la Gura Iadului. Aşa că e cu putinţă ca sioucşii să ajungă la mormântul şefului mai degrabă decât mine şi ostaşii mei.

Cinci minute după aceea, Old Shatterhand şi însoţitorii săi galopau în direcţia în care porniseră cei cinci fugari.

Fireşte, ei aveau un avans considerabil. Din cauza întunericului şi a necunoaşterii locurilor, înaintaseră încet. Totuşi, la ivirea zorilor, lacul Yellowstone se afla la o bună distanţă în spatele lor, iar acum puteau zori caii.

Priveliştea era minunată. La început, valea fluviului era destul de lată, cu peisaje schimbătoare, de ambele părţi. Curând, înălţimile scăzură înspre maluri, apoi prinseră a se ridica drept înspre cer. Pretutindeni se arătau efectele puterilor subpământene.

Cu multe generaţii înainte această regiune muntoasă a fost un lac, cu o suprafaţă de mai multe mii de kilometri. Pe sub apă lucrau însă puteri vulcanice. Pământul s-a ridicat, s-a crăpat şi prin aceste cratere s-a scurs o lavă fierbinte, care în

apa lacului s-a preschimbat în bazalt. Pietre fierbinţi scuipate din adâncuri se uniră cu alte minerale de felurite compoziţii, alcătuind un fundament pe care puteau să-şi aşeze zăcământul numeroase izvoare minerale calde. Apoi o mare cantitate de gaze, cu o putere colosală, a ridicat tot fundul apelor, făcându-le să se reverse. Canale adânci au brăzdat pământul, iar apa duse cu sine pământul desprins şi rocile neîntărite încă. Căldura şi frigul, furtunile şi ploile au contribuit la distrugerea, la îndepărtarea a tot ce nu putea opune rezistenţă. Numai coloanele de lavă, tari, împietrite, au rămas. Astfel, apa a săpat în pământ la o adâncime de mii de picioare, a ros în drumul ei tot ce era moale, stâncile fură spălate tot mai afund, formându-se chei şi cascade, adevărate minuni ale Parcului Naţional.

Malurile vulcanice se ridică, brăzdate şi prăpăstioase, cu nişte forme pe care nici o minte omenească nu le-ar putea închipui. Colo crezi că zăreşti ruinele unui vechi castel feudal. Poţi distinge contururile ferestrelor, foişorul şi locul în care puntea se lasă peste şanţ. Mai departe se înalţă zvelte minarete, în faţă se deschide un amfiteatru roman, în care s-au luptat sclavii creştini cu fiarele sălbatice. Alături se ridică, liberă şi îndrăzneaţă, o pagodă chinezească şi, mai departe pe cursul râului, o formă de animal, înaltă de o sută de picioare, apăsătoare, maiestuoasă, de parcă ar fi fost ridicată în cinstea idolilor unui popor antediluvian.

Şi toate sunt numai amăgire. Erupţiile vulcanice au dat materia primă pe care apa a modelat-o în felurite chipuri. Iar cine contemplă aceste opere ale unor forţe elementare se simte mai mic şi mai neînsemnat decât un vierme.

Acolo unde râul, cotind, se îndreaptă spre apus, au apărut numeroase izvoare cu ape calde care, adunându-se, formară un pârâiaş ce se strecoară printre stâncile înalte, urmând să se verse în Yellowstone. S-ar fi părut că de aici încolo nu se mai putea înainta direct pe malul râului, de aceea cei cinci

oameni cotiră la stânga, urmând cursul pârâiaşului cu apă caldă.

Aici nu erau nici copaci, nici tufişuri. Toate plantele pieriseră. Apa caldă părea murdară şi mirosea a ouă clocite. Astfel, pe un drum anevoios de ore întregi, ajunseră sus pe culmi. Apa deveni iarăşi limpede şi proaspătă. În curând se arătară tufişuri, ba chiar şi câţiva copaci.

Fireşte că nu putea fi vorba de un drum adevărat. Pe mari distanţe, caii trebuiau să se strecoare printre fărâmături de stâncă, care te făceau să crezi că un munte întreg a căzut din cer, sfărâmându-se de pământ. Aceste cioburi aveau deseori forme ciudate şi, nu o dată, călăreţii se opriră pentru a le privi mai îndeaproape. Aşa trecu timpul, iar la amiază abia străbătuseră jumătate din drum.

La un moment dat, zăriră o casă destul de mare, care părea o vilă în stil italian, clădită în mijlocul unei grădini împrejmuite cu un zid înalt. Miraţi, se opriră.

— Ia te uită ce-mi văd ochii! E cu neputinţă! zise Dick.

— De ce-ar fi cu neputinţă? răspunse Frank. Dar, ia uitaţi-vă mai bine, nu vedeţi oare un om în faţa porţii?

— Fireşte, sau cel puţin aşa mi s-a părut, acum nu mai văd nimic, poate c-a fost doar o umbră.

— Acolo unde apare o umbră de om, trebuie să fie şi proprietarul ei pe-aproape. Iar dacă umbra a dispărut, atunci ori a dispărut soarele, ori persoana. Cum văd, soarele e încă la locul său, aşadar, omul a plecat. Vom vedea îndată încotro.

Se apropiară de clădire şi văzură că nu era o construcţie făcută de mâna omului, ci o creaţie a naturii. Zidurile erau de feldspat alb, lucios. Mai multe goluri puteau fi luate, cu uşurinţă, drept ferestre. Se vedea şi o uşă mare, înaltă. Dacă te uitai printr-însa, zăreai un soi de curte largă, împodobită cu decoraţii naturale de piatră. Chiar în mijlocul ei ţâşnea din pământ un izvor, care îşi arunca afară, prin poartă, apele reci şi limpezi.

— Minunat! se bucură Dick. Acesta e un loc cum nu se poate mai potrivit pentru popasul de amiază. Intrăm înăuntru?

— N-am nimic împotrivă. Nu ştim însă nimic despre persoana care locuieşte aici.

— Aş! Ni s-o fi părut. Locul acesta pare cu desăvârşire pustiu. Şi, de altfel, înainte de a intra, vom cerceta amănunţit împrejurimile.

Înaintă, ţinând puşca pregătită. Se apropie binişor de poartă şi se uită înăuntru, apoi se întoarse spre ceilalţi, poftindu-i:

— Veniţi înăuntru. Nu-i nici ţipenie pe-aici!

— Nădăjduiesc din toată inima, zise Frank. Nu ţin deloc să am de-a face cu stafii care au cine ştie ce misiuni spirituale de împlinit prin partea locului:

Pitt, Martin şi Frank urmară sfatul lui Dick. Numai Wohkadeh rămase nemişcat, prevăzător.

— De ce nu vine fratele meu roşu? întrebă fiul Vânătorului de Urşi.

Indianul adulmecă aerul şi răspunse:

— Fraţii mei nu bagă de seamă că aici miroase a cal?

— Fireşte că miroase, dar mirosul vine de la caii noştri.

— Când ne-am oprit, mirosul venea dinspre uşă.

— Nu se văd nici un fel de urme, de oameni sau de animale.

— Fiindcă pământul e pietros. Îi rog pe fraţii mei să fie prevăzători.

— N-avem nici un motiv de teamă, zise Dick. Veniţi să ne uităm mai departe.

În loc să-l lase să se uite singur şi astfel drumul să rămână liber, îl urmară călări, îndreptându-se spre încăperea din fund.

Un răcnet răsună dintr-o dată, de parcă s-ar fi cutremurat pământul. O mulţime de indieni răsăriră din toate părţile şi într-o clipă cei patru călăreţi neprevăzători fură împresuraţi.

Un individ înalt, uscăţiv dar vânjos, părând, după podoabele capului, căpetenia celorlalţi, strigă într-o englezească stricată:

— Predaţi-vă, ori vă luăm scalpurile!

— Pe naiba, zise Dick în nemţeşte. Au pus laba pe noi. Sunt sioucşii pe care vroiam să-i prindem.

Şi, întorcându-se către şeful acestora, continuă englezeşte:

— Să ne predăm? Dar nu v-am făcut nimic. Noi suntem prietenii oamenilor roşii.

— Securea de război a sioucşilor ogallallaşi împotriva feţelor palide a fost dezgropată, răspunse indianul, semeţ. Descălecaţi şi lepădaţi armele! N-avem vreme de aşteptat!

Cincizeci de perechi de ochi străluceau crunt şi cincizeci de mâini roşii se încleştară pe cuţite. Pitt Lunganul coborî de pe cal cel dintâi.

— Faceţi ce vi se cere, îşi sfătui el tovarăşii. Trebuie să câştigăm timp. Sunt sigur că ai noştri vor veni să ne scape.

Descălecară cu toţii şi-şi predară armele. Cum spusesem, Wohkadeh nu intrase împreună cu dânşii. El îşi văzu de afară tovarăşii împresuraţi şi-şi trase calul la o parte, pentru a nu fi zărit prin deschizătura de la intrare. Sări jos de pe cal, se culcă la pământ şi-şi întinse gâtul doar atât cât să poată privi înăuntru, în curte. Iar ceea ce văzu, îl încremeni. Recunoscuse pe şef. Era însuşi Hong-peh-te-keh, adică Mocasinul-cel-greu, căpetenia sioucşilor ogallallaşi, căruia îi aparţinuse şi de la care fugise.

Ce-avea de făcut? Să se întoarcă după Old Shatterhand şi ceilalţi? Dar singuri intraseră în bucluc şi s-ar fi cuvenit ca tot singuri să-şi scape pielea! Se gândi câteva minute şi-şi croi un plan nespus de îndrăzneţ. Se urcă pe cal şi intră în curte, luând o înfăţişare cât mai nepăsătoare cu putinţă. Indienii tocmai se pregăteau să-i lege pe cei patru prinşi. Wohkadeh mai făcu câţiva paşi, apoi se opri.

— Uff! strigă el. De când războinicii sioucşilor ogallallaşi

leagă mâinile celor mai buni prieteni? Aceste feţe palide sunt fraţii lui Wohkadeh!

Neaşteptata lui apariţie stârni uimirea tuturor. Mocasinul-cel-greu încruntă din sprâncene, îl măsură pe tânărul indian cu o privire străpungătoare şi răspunse:

— De când au devenit câinii albi fraţii noştri?

— De când au salvat viaţa lui Wohkadeh.

Căpetenia îşi pironii ochii în cei ai lui Wohkadeh. Apoi întrebă:

— Unde a fost Wohkadeh până acum? De ce nu s-a întors la timp, când a fost trimis să-l spioneze pe duşman?

— Fiindcă a fost prins de câinii de şoşoni, dar aceste patru feţe palide s-au luptat pentru el şi l-au scăpat. I-au arătat un drum care duce uşor şi repede la Yellowstone şi l-au însoţit, ca să fumeze pipa păcii cu Mocasinul-cel-greu.

Pe buzele căpeteniei răsări un surâs batjocoritor.

— Descalecă şi mergi lângă fraţii tăi albi, porunci el. Eşti prizonier ca şi ei!

— Wohkadeh, prizonierul tribului său? Cine i-a dat Mocasinului-cel-greu dreptul de a face prizonier un războinic din neamul său?

— El singur şi-a luat acest drept. El este conducătorul acestei cete de războinici şi poate face tot ce pofteşte!

Wohkadeh îşi smuci calul de hăţuri, ridicându-l în două picioare. Sioucşii care se îmbulziseră împrejurul său se văzură nevoiţi să se îndepărteze. Îşi făcu astfel loc. Puse frâul pe gâtul calului, eliberându-şi astfel mâna stângă şi, pregătindu-şi arma, întrebă:

— De când au voie căpeteniile sioucşilor ogallallaşi să facă tot ce poftesc? Wohkadeh este tânăr, însă el a ucis un zimbru alb şi poartă în sân pene de vultur. Nu se dă prins, iar acela care îl insultă va trebui să se lupte cu el.

Rostise aceste vorbe plin de mândrie şi nu în zadar. Căpeteniile indienilor nu au defel putere ereditară, nu dispun

de prerogativele unui principe european. Nu pot face legi şi nu pot da decrete. Sunt aleşi din rândurile războinicilor, pentru că s-au distins fie prin fapte de vitejie, fie prin înţelepciune. Influenţa şi puterea de decizie a unei căpetenii se sprijină numai pe impresia pe care o face personalitatea sa.

Mocasinul-cel-greu era cunoscut ca un om aspru şi voluntar. Îşi dobândise merite însemnate, însă încăpăţânarea şi trufia îi dăunaseră de multe ori. Era fioros şi sângeros. Părerile celor din trib erau împărţite. Unii erau partizanii lui, alţii, însă, pe ascuns ori pe faţă, îi erau potrivnici.

Această dezbinare se vădi acum, după ce Wohkadeh vorbi. Câţiva sioucşi scoaseră strigăte de aprobare. Căpetenia le aruncă o privire fioroasă, făcu semn câtorva credincioşi să acopere ieşirea, apoi continuă:

— Orice sioux e un om liber. Dar când un războinic devine trădătorul fraţilor săi, pierde acest drept.

— Dovedeşte că eu sunt trădător!

— O voi dovedi îndată dinaintea adunării războinicilor.

— Iar eu voi apărea acolo ca un om liber, cu armele în mână, şi voi avea dreptul să mă apăr. Voi dovedi că Mocasinul-cel-greu m-a jignit pe nedrept şi-l voi provoca la luptă.

— Un trădător nu se poate arăta adunării cu armele în mână. Wohkadeh le va preda pe ale sale. Dacă e nevinovat, le va primi înapoi.

— Uff! Cutează cineva să mi le ia?!

Tânărul roti o privire semeaţă, provocatoare. Pe unele feţe desluşi simpatie. Cei mai mulţi, însă, îl priveau cu răceală.

— Nu ţi le va lua nimeni, răspunse căpetenia. Ai să le dai tu singur. Iar dacă vei încerca să te împotriveşti, te voi împuşca.

— Am şi eu gloanţe în armă.

Şi, spunând acestea, lovi cu mâna patul puştii.

— Când a plecat de la noi, Wohkadeh nu avea puşcă. De unde o are acum? I-au dăruit-o, cumva, feţele palide? Aceştia nu fac niciodată cadouri dacă nu pot trage foloase. Aşadar, Wohkadeh a fost cel care le-a făcut lor servicii şi nu invers. Wohkadeh n-a fost născut de o femeie siouxă. Care dintre vitejii războinici vrea să vorbească pentru el, mai înainte ca el să răspundă la învinuirile mele?

Nimeni nu se mişcă. Mocasinul-cel-greu aruncă tânărului o privire triumfătoare şi-i porunci:

— Descalecă şi predă armele! Trebuie să te aperi, iar noi vom decide după aceea. Prin împotrivire, nu dovedeşti altceva decât că eşti într-adevăr vinovat.

Wohkadeh înţelese că trebuie să se supună. Se împotrivise, până acum, pentru a face impresie asupra acelora care nu erau devotaţi şefului lor.

— Mă voi supune, zise el liniştit. Cauza mea este dreaptă. Pot să aştept sentinţa. Până atunci mă predau.

Descălecă şi îşi depuse armele la picioarele căpeteniei. Acesta făcu un semn şi câţiva care se aflau prin preajmă scoaseră nişte curele, ca să-l lege.

— Uff! strigă el, mânios. Am spus eu că vă dau voie să faceţi una ca asta?

— Această voie mi-o iau eu singur, răspunse şeful. Legaţi-l şi puneţi-l undeva unde să nu poată vorbi cu aceste feţe palide.

La ce ar fi fost bună împotrivirea? Wohkadeh trebui să se lase în voia sorţii. Fu legat fedeleş şi trântit într-un colţ. Doi sioucşi se aşezară alături, de pază.

Atunci, un războinic bătrân se apropie de şef, zicând:

— Peste capul meu au trecut cu mult mai multe ierni decât peste al tău, de aceea nu-mi poţi lua în nume de rău o întrebare: ai vreun motiv, cât de cât temeinic, ca să-l acuzi pe Wohkadeh de trădare?

— Am să-ţi răspund, fiindcă eşti cel mai bătrân dintre

oştenii mei. Mi se pare din cale-afară de ciudat că cel mai tânăr dintre prizonierii albi seamănă grozav la chip cu Vânătorul de Urşi.

— Poate fi acesta un motiv?

— Da. Îţi voi dovedi!

Veni lângă prizonieri, care văzuseră şi auziseră tot ce Wohkadeh îndrăznise pentru ei. Din păcate, nici Dick, nici Pitt nu cunoşteau foarte bine limba sioucşilor şi nu pricepuseră tot ce-a spus Wohkadeh. Vicleanul şef îşi luă o înfăţişare mai puţin aspră şi zise:

— Înainte de a pleca de la noi, Wohkadeh a făcut o faptă asupra căreia trebuie să chibzuim. De aceea este, deocamdată, prizonier. Dacă se va vedea că feţele palide nu îl cunoşteau pe atunci, i se va reda libertatea. Ce nume poartă oamenii albi?

— I le spunem? îl întrebă Dick pe Pitt.

— Da, răspunse acesta. Poate că aşa se vor purta mai bine cu noi. Şi, întorcându-se spre căpetenie, continuă:

— Eu mă numesc Dick-petahtşeh, iar acesta este Pitt-honskek. S-ar putea ca aceste nume să nu-ţi fie chiar de tot necunoscute…

— Uff! răsună de jur-împrejur, în cercul sioucşilor.

Căpetenia le aruncă o privire încruntată. Şi el era surprins de a avea în mână pe aceşti vestiţi luptători, dar nu lăsă să i se vadă mirarea.

— Mocasinul-cel-greu nu ştie de numele voastre, răspunse el. Dar aceştia doi cine sunt?

Punând această întrebare, care-i privea pe Frank şi pe Martin, se adresă tot lui Dick. Pitt îi şopti:

— Pentru Dumnezeu, nu-i spune!

— Ce are albul de şoptit celuilalt? întrebă şeful cu asprime. Să răspundă cel întrebat!

Dick trebui să se hotărască să spună o minciună. Rosti un nume, la întâmplare, primul care-i trecu prin minte,

prezentându-l pe Martin drept fiul lui Frank.

Privirile căpeteniei alunecară cercetătoare de la unul la celălalt, în vreme ce un zâmbet batjocoritor îi trecu pe faţă. Totuşi, spuse pe un ton destul de prietenos:

— Feţele palide să mă urmeze.

Şi păşi înspre partea din dos a curţii.

Aceasta trebuie să fi fost cândva o stâncă uriaşă din feldspat, amestecat cu părţi moi care, spălate fiind de ploaie, formaseră un teren neted, asemănător cu o ogradă închisă între ziduri înalte, despărţită prin nişte pereţi tot de stâncă. Încăperea cea mai din fund era şi cea mai mare. Acolo avuseseră loc toţi caii sioucşilor ogallallaşi. Într-un ungher se aflau şase albi, legaţi de mâini şi de picioare. Erau în cea mai jalnică stare. Hainele le atârnau în zdrenţe pe trup. Încheieturile mâinilor le erau roase de lanţuri, iar feţele pline de noroi, cu părul şi barba într-o încâlceală de nedescris. Obrajii le erau supţi, ochii afundaţi în orbite de atâta foame, sete şi multe alte chinuri.

Aici îi aduse căpetenia pe noii prizonieri. În drum, Martin îi spuse încetişor lui Dick:

— Unde vrea să ne ducă? Poate la tata?

— Se prea poate. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu laşi să se vadă că îl cunoşti, altminteri totul va fi pierdut.

— Aici sunt prizonieri nişte feţe palide, zise căpetenia. Mocasinul-cel-greu nu cunoaşte numele lor, fiindcă nu poate vorbi limba lor. Oamenii albi pot să meargă la ei, să-i întrebe, apoi să-mi spună şi mie cine sunt ei de fapt.

Îi conduse pe cei patru în ungher. Dick păşi repede înainte şi spuse nemţeşte:

— Sperăm că aici se găseşte Vânătorul de Urşi, Baumann. Te rugăm nu arăta că-l recunoşti pe fiul dumitale. Iată-l, e aici, în spatele meu. Venisem să vă salvăm, dar am căzut şi noi în mâinile indienilor, însă în curând ne vor veni ajutoare. Ticălosul roşu cunoaşte numele dumneavoastră?

Baumann nu vorbi îndată. Apariţia fiului său îl lăsase fără grai. Abia după o vreme răspunse, cu greu:

— O, Doamne! Ce bucurie, dar şi ce durere! Da, fireşte, sioucşii ştiu atât numele meu cât şi pe cele ale tovarăşilor mei.

— Bine! Poate că ne vor aduce şi pe noi tot aici. Atunci vei afla mai multe lucruri.

— Cu toate că nu pricepea nici o iotă, siouxul era numai urechi. Voia parcă să ghicească cuprinsul cuvintelor după intonaţie. Cu ochiul ager, privea când la Martin, când la tatăl acestuia. Cercetarea lui rămase fără folos. Martin se stăpânea foarte bine, arătând o figură indiferentă, deşi starea tatălui său făcuse aproape să-l podidească lacrimile.

— Ei, întrebă şeful dezamăgit, şi-au spus prizonierii numele?

— Da, răspunse Dick, dar tu le ştiai dinainte.

— Credeam că m-au minţit. Tu şi tovarăşii tăi veţi rămâne aici.

Puţina bunăvoinţă pe care o arătase până acuma i se ştersese de pe obraz. Chemă pe sioucşii care veniseră cu dânsul, iar aceştia goliră buzunarele prizonierilor şi-i puseră în lanţuri.

— Splendid! bombăni Pitt, văzând cum dispare întreg conţinutul buzunarelor sale. E de mirare cum aceşti vulturi de stânci nu ne iau şi hainele.

— Domnule Dick, şopti Hobble-Frank, treaba asta nu-mi place. Acesta este unul şi-acelaşi cu ştrengarul care m-a împuşcat atunci în picior.

Noii prizonieri fură aşezaţi jos, lângă cei vechi. Căpetenia se îndepărtă, lăsând câţiva oameni de pază.

Nenorociţii nu îndrăzneau să vorbească tare. Baumann, fiul, fusese aşezat tocmai lângă tatăl său, o împrejurare folosită de dânşii ca să-şi arate unul celuilalt toată dragostea. După câtăva vreme sosi un sioux. Scoase lanţurile de la

picioarele unuia dintre prizonierii mai vechi şi porunci ca acesta să-l urmeze. Omul nu putea merge. Se clătina istovit, alături de indian.

— Ce-or fi vrând cu dânsul? se întrebă Baumann.

— Vor să-l facă să ne trădeze, răspunse Pitt. Mare noroc că tovarăşii mei n-au spus nimic despre ajutoarele pe care le aşteptăm.

— Ba tot au pomenit câte ceva.

— Nu-i nici o primejdie. Când omul se va înapoia, ne vom păzi să mai zicem ceva de seamă. Trebuie să ne convingem mai întâi că putem avea încredere în el.

Bănuiala lui Pitt se adeveri întocmai. Omul fusese dus la şef, care îl privi încruntat. Sărmanul, nu se putea ţine pe picioare. Trebui să se aşeze jos.

— Ştii ce soartă te aşteaptă? îl întrebă căpetenia.

— Bănuiesc, răspunse cu voce slabă cel întrebat. Ne-aţi spus-o, de altminteri, de atâtea ori!

— Te aşteaptă moartea, o moarte în chinuri groaznice, care nici nu se pot descrie. Toate astea spre a cinsti mormântul pe care vei muri. Ce zici, n-ai vrea să scapi de o asemenea soartă, să rămâi în viaţă?

— Cum aş putea scăpa? Ce ar trebui să fac? întrebă omul cu sufletul şi trupul atât de torturat.

— Să-mi răspunzi. Îţi dăruiesc în schimb viaţa. Este adevărat că Vânătorul de Urşi are un fiu?

— Da.

— Este prizonierul cel tânăr?

— Da.

— Cine e cel care şchioapătă?

— Un tovarăş al Vânătorului de Urşi, Hobble-Frank.

— Caută să afli cum de s-au întâlnit cu Wohkadeh şi dacă se mai găsesc prin preajmă şi alte feţe palide. Dacă da, ce au de gând? Dacă afli aceste lucruri, eşti liber. Dar nu lăsa să se observe ceva.

Omul fu adus îndărăt printre ceilalţi, pus la locul său şi legat de picioare.

Ceilalţi tăceau. Rămase şi el liniştit. Pe măsură ce se gândea mai bine, îşi dădea seama că nu procedase corect. Era un băiat cumsecade. Înţelese că şeful nu se va ţine de vorbă şi că se lăsase păcălit. N-ar fi trebuit să spună nimic. Se încrezuse în Mocasinul-cel-greu şi-şi trădase prietenii! În cele din urmă, hotărî să-i spună lui Baumann adevărul.

Vânătorul de Urşi se apropie de el. După un răstimp, îl întrebă:

— Ei, domnule, pentru ce stai aşa tăcut? Unde te-au dus?

— La căpetenie!

— Mă gândeam eu! Şi ce voia cu dumneata?

— Am să-ţi spun cinstit. Voia să ştie cine sunt Martin şi Frank, iar eu i-am spus, fiindcă mi-a făgăduit în schimb libertatea.

— Vai de noi! Ai făcut o prostie cum nu se putea alta mai mare! Dar cum a rămas cu libertatea?

— O voi avea numai atunci când voi afla cum s-au întâlnit ceilalţi domni cu un anume Wohkadeh şi dacă mai sunt alţi albi pe-aproape.

— Aşa! Şi crezi că şmecherul îşi va ţine făgăduiala?

— Nu. După ce m-am gândit mai bine, m-am convins că are de gând să mă păcălească.

— Bine te-ai gândit. Şi fiindcă ai fost sincer, îţi vom-ierta prostia pe care ai făcut-o. De altfel, nici să nu-ţi închipui că ai fi putut trage cu urechea. Noi am bănuit de ce te-a chemat şeful şi-am hotărât să ne ferim.

— Dar ce să-i răspund dacă mă mai întreabă?

— Te învăţ eu, zise Dick. Spui că noi l-am salvat pe Wohkadeh când a fost prins de şoşoni, că am venit cu el încoace, ca să-l aducem cu bine la ai săi. Afară de noi, alţi albi nu mai sunt. Şi, dacă vrea să te păcălească, deschide ochii bine. Mai sigur eşti de scăpare cu noi decât cu ei.

Cu aceasta, treaba fu terminată.

Prizonierii nu puteau mişca nici mâinile, nici picioarele. Tot ce puteau face, era să se rostogolească de pe o parte, pe alta. Dick veni lângă Baumann. Cu Martin la dreapta şi Vânătorul de Urşi la stânga, putu să-i povestească totul şi să-i împărtăşească speranţa lor că nu vor sta mult timp prizonieri.

Între timp, căpetenia chemase la sine pe cei mai de seamă războinici ai săi şi trimisese după Wohkadeh. Când acesta intră în curtea unde se aflau sioucşii, ei şedeau în semicerc, cu şeful aşezat în mijloc. Prizonierul trebuia să stea în faţa lor. Două santinele, cu cuţitele în mână, luară loc de o parte şi de alta a lui. Această din urmă împrejurare îi dădu de gândit lui Wohkadeh. Înţelegea că situaţia i s-a înrăutăţit.

După ce ochii celor de faţă îl priviră o vreme, încruntaţi, căpetenia începu:

— Acum, Wohkadeh poate să povestească ce a făcut din clipa în care ne-a părăsit.

Wohkadeh răspunse invitaţiei. El povesti cum a fost zărit de şoşoni şi apoi prins, cum, pe urmă, a fost eliberat de acei albi. Tonul său era sigur. Totuşi, băgă de seamă că nu e crezut.

După ce termină, nimeni nu scoase nici un cuvânt. Căpetenia întrebă:

— Şi cine sunt cele patru feţe palide?

Wohkadeh rosti mai întâi numele lui Dick Rotofeiul şi al lui Pitt Lunganul, arătând că este o adevărată cinste pentru sioucşi că astfel de vânători vestiţi se află printre dânşii.

— Dar ceilalţi doi?

Întrebarea nu-l puse pe Wohkadeh în încurcătură. Îi dădu lui Frank un nume şi zise că Martin este fiul acestuia.

Căpetenia nici nu clipi din ochi, totuşi întrebă:

— Poate că Wohkadeh a aflat că Vânătorul de Urşi are un fiu care se numeşte Martin?

— Nu!

Îşi păstră cumpătul, deşi în sufletul său era încredinţat că şiretlicul nu i-a izbutit. Şeful sioucşilor tună:

— Wohkadeh este un câine, un trădător, un lup împuţit! Crede oare că noi n-am înţeles că Frank şi fiul Vânătorului de Urşi sunt doi dintre prizonierii noştri? Wohkadeh i-a adus aici, precum şi pe ceilalţi, ca să-i salveze pe prizonieri. Acum vor avea aceeaşi soartă cu dânşii. Adunarea va chibzui astăzi, la focul de popas, moartea de care vor pieri.

Wohkadeh fu luat de acolo şi legat de cal, căci se pregăteau de plecare. Ceilalţi prizonieri păţiră la fel. Era dureros să vezi ce nenorociţi şi istoviţi şedeau legaţi pe cai, Baumann şi cei cinci tovarăşi ai săi. Dacă n-ar fi fost legaţi de picioare, ar fi căzut de bună seamă, atât erau de sleiţi.

Pitt îi şopti lui Dick câteva cuvinte. Rotofeiul răspunse:

— Numai puţintică răbdare, amice! Old Shatterhand e pe-aproape. Sigur a aflat între timp că suntem nişte dobitoci. Oricum, însă, va veni după noi, cu o ceată de indieni, iar eu voi avea grijă să ne găsească urma.

— Cum aşa?

— Ia priveşte! Mi-am smuls o fâşie din blană şi am sfâşiat-o cu dinţii. Am lăsat o bucăţică acolo unde am stat şi, pe măsură ce vom înainta, voi mai lăsa să cadă câte-o bucăţică, din când în când. Nu-i vânt, şi vor rămâne pe unde-au căzut. Odată ajuns în aceste locuri blestemate, Old Shatterhand va găsi, cu siguranţă, fâşia de blană şi va şti că, pe-o asemenea arşiţă, numai Dick Rotofeiul se poate încumeta să poarte aşa ceva. Va căuta mai departe şi va găsi şi celelalte bucăţi, aflând astfel încotro am luat-o.

Ceata sioucşilor urma cursul fluviului. Înaintară înspre culmile care se cheamă Spinarea Elefantului, apoi se întoarseră către şirul de munţi care alcătuiesc graniţa dintre Oceanul Atlantic şi Oceanul Pacific.

Dick nu făcuse o presupunere greşită când zisese că Old Shatterhand se află prin apropiere. La trei sferturi de oră

după dispariţia sioucşilor în spatele munţilor, sosi şi el cu upsarocanii, dinspre nord, tocmai pe drumul pe care veniseră fugarii.

Mergea în frunte, alături de fiul căpeteniei şoşonilor şi cu vraciul upsarocan. Ţinea ochii în pământ. Nu-i scăpa nici cel mai mic lucru care ar fi putut să-i arate că pe-acolo trecuseră de curând oameni. Când zări arătarea de palat, se miră mai întâi, dar apoi răspunse la întrebarea vraciului:

— Îmi aduc aminte. Nu e o casă, ci o stâncă. Am fost o dată înăuntru şi m-aş mira ca cei pe care-i căutăm să nu fi intrat şi dânşii, ca să privească. Este... pe toţi dracii!

Scoţând acest strigăt, sări de pe cal şi începu să examineze stânca de bazalt. Exact în acel punct, drumul său se întâlnea cu cel pe care o luaseră sioucşii.

— Aici au fost mai mulţi oameni, călări, şi nu mai demult de o oră, zise el. N-aş crede că au fost sioucşii. Şi totuşi, cine altcineva ar fi putut fi? Casa asta îmi dă de bănuit. Să ne despărţim şi s-o înconjurăm!

Cu el în frunte, goniră înainte în galop. Clădirea de stâncă fu împresurată şi Old Shatterhand intră mai întâi singur înăuntru. Lăsă vorbă ca ceilalţi să-l urmeze numai dacă aud pocnituri de puşcă.

Trecu multişor până să iasă el de acolo. Avea faţa îngrijorată şi gravă. Zise:

— N-avem nici o clipă de pierdut, căci oamenii albi au fost luaţi prizonieri, împreună cu Wohkadeh, şi acum o oră au pornit de-aici.

— Fratele meu ştie exact acest lucru? întrebă Inimă-de-foc, vraciul fără talisman.

— Da. Am văzut toate urmele lor şi le-am citit bine. Dick Rotofeiul mi-a lăsat un semn şi sper că vom mai găsi şi altele.

Arătă fâşioara de blană pe care o găsise.

— Ce are de gând să facă Old Shatterhand? întrebă indianul. Vrea să pornim pe urmele ogallallaşilor?

— Da! Numaidecât!

— Şi nu ne mai întoarcem la Winnetou, ca să-i prindem la Fluviul Gurii de Foc?

— Da, acolo ar fi trebuit să-i găsim, dar e mai bine dacă-i prindem între cele două grupuri ale noastre. Aşadar, trebuie să mergem după dânşii. Ori, poate, fraţii mei au o altă părere?

— Nu! răspunse uriaşul, mânios. Ne pare bine că am dat de urmele sioucşilor ogallallaşi. Mocasinul-cel-greu este conducătorul lor şi mă bucur să punem mâna pe ei. Să mergem!

11. Capitolul XI - În cea mai mare primejdie

Din pricină că trebuiau să citească urmele, înaintau foarte încet. Pământul era de piatră vulcanică, deci pietricelele sfărâmate sub paşii cailor erau singurele indicii, destul de nesigure. De aceea se cerea mare atenţie, iar fâşioarele de blană ale lui Dick se dovediră de mare ajutor.

De la o vreme, drumul se abătu înspre dreapta, deci spre sud-vest. Ajunseră în partea cea mai de sus a râului, la hotarul de ape. Cine se opreşte acolo, poate vedea jos, în dreapta, canalele care îşi duc apele în Mississippi prin Yellowstone şi Missouri, până la Golful Mexic, pe când la stânga apele trec prin valea râului Svake, până la Oceanul Pacific.

Regiunea nu mai era aridă. Pământul era gras, iar cele câteva pâraie nu mai aveau gust şi miros de pucioasă, dimpotrivă, apa lor se dovedea a fi proaspătă şi sănătoasă, hrănitoare pentru vegetaţie. De-aceea se găsea iarbă, tufişuri şi copaci, iar urmele deveniră cu mult mai vizibile decât până acum. Păcat însă că nu mai puteau merge prea mult, căci începuse să se însereze. Ei continuau să înainteze, grăbiţi, pentru a profita de puţinul timp ce mai rămăsese până la lăsarea întunericului deplin.

Ajunseseră la locul unde se despart apele. Apoi, coborâră iar printre frânturi de stâncă, pe un drum anevoios şi plin de primejdii.

Apoi, se făcu întuneric. Nemaivăzând urmele, se opriră.

Oamenii, tăcuţi până acum, nu deveniră mai vorbăreţi nici când poposiră, inima le spunea că aveau de înfruntat

primejdii şi că se aflau în faţa unor evenimente hotărâtoare. Nu aprinseră focul. După prospeţimea urmelor, Old Shatterhand înţelese că sioucşii îi devansaseră doar cu vreo două mile engleze. Puteau fi atât de aproape încât să observe lumina flăcărilor, aflând astfel că sunt urmăriţi.

În deplină tăcere, se înveli fiecare în pătura lui, aşezându-se astfel pentru odihnă, nu înainte de a împânzi locul cu santinele. Îndată ce se lumină de ziuă porniră iarăşi la drum, cu inimile strânse de nesiguranţă.

Urmele ogallallaşilor se mai vedeau încă. După vreo oră, Old Shatterhand înţelese că sioucşii nu poposiseră în ajun. Erau, pesemne, foarte grăbiţi să ajungă la Râul Gurii de Foc. Semn rău, urmat curând de un alt inconvenient: în curând, vegetaţia încetă şi în locul pământului moale apăru iarăşi roca vulcanică. Urmăritorii fură nevoiţi să-şi încetinească din nou mersul.

Old Shatterhand ţinu mereu înainte, socotind că până aici sioucşii au mers aşa cum el însuşi ar fi făcut. Curând realiză că nu se înşelase defel. Dinainte i se înălţau Munţii Gurii de Foc, în spatele cărora se găseau căldările gheizerelor într-o permanentă şi înfricoşătoare activitate, începea din nou vegetaţia, formată mai cu seamă din fagi umbroşi.

Ajunseră în dreptul unei ape înguste, şerpuind printr-un pământ moale, ierbos, călcat de multe copite de cai. Urmele se pierdeau în apă; se putea vedea lămurit că sioucşii îşi adăpaseră animalele acolo. Aşadar, din fericire, drumul devenise din nou clar, nimeni nu s-ar fi putut rătăci. Ca să ajungă sus, trebuiau s-o ia printre copaci, dar aceştia erau suficient de depărtaţi unii de alţii ca să nu constituie o piedică. Pentru omul din Vest călăritul prin pădure este totuşi cel mai primejdios. După orice copac poate pândi ascuns un duşman a cărui prezenţă nu o poţi bănui.

Ar fi fost cu putinţă ca ogallallaşii să-i aştepte. Nu ştia nimeni ce mărturisiri au smuls de la prizonieri, prin şiretenie

ori prin violenţă. De aceea, Old Shatterhand trimise câţiva şoşoni înainte, să cerceteze drumul şi să se întoarcă îndată ce vor fi zărit cel mai mic lucru suspect.

Din fericire, această măsură de prevedere se dovedi de prisos. Toţi cei legaţi, cu excepţia lui Wohkadeh, nu fuseseră despărţiţi unul de celălalt, putând vorbi între dânşii. Această învoire tacită le-o dăduse şeful, special pentru ca pretinsul său aliat să poată afla de la ei tot ceea ce ar fi vrut să ştie şi pe urmă să-i raporteze. În fapt de seară, cu deosebită discreţie, Mocasinul-cel-greu îl despărţise de grup şi-l întrebase. Fu atât de bine păcălit, încât socoti de prisos orice măsură de precauţie.

Astfel că Old Shatterhand şi prietenii săi ajunseră pe înălţimi fără a întâmpina vreo piedică. Şi acolo, sus, pădurea era foarte deasă, cu copaci înalţi, care opreau vederea către vale, în ciuda faptului că peretele acesteia se lăsa în jos aproape drept.

Călărind printre copaci, auziră un zgomot deosebit, un soi de vâjâit înăbuşit, întrerupt apoi de nişte fluierături subţirele. Pe urmă, iarăşi, un şuierat, de parcă s-ar fi dat drumul la aburii unei locomotive.

— Ce e asta? întrebă mirat Moh-aw, fiul căpeteniei şoşonilor.

— Trebuie să fie vreun *war-p-ehpe-jah!*[1] îl lămuri Old Shatterhand.

Terenul începu să coboare, tot mai repede, aşa încât nu era deloc uşor să te ţii pe cal. De aceea, călăreţii coborâră şi merseră pe jos, ducându-şi caii de căpăstru.

Urmele sioucşilor se zăreau, dar era limpede că aveau cel puţin douăsprezece ore vechime. La o sută de picioare mai jos, pădurea se sfârşea brusc, astfel încât marginea ei forma o linie netedă. Doar ceva mai jos ea ajungea până în fundul râpei. Acum se putea privi liber în vale, iar ceea ce vedeau

---

[1] Munte cu apă caldă!

era cu adevărat uimitor.

Valea Madison este, desigur, regiunea cea mai vrednică de văzut din Parcul Naţional. Lungă de mai multe mile şi largă de două, ori chiar trei, e împânzită cu gheizere şi izvoare fierbinţi. Crăpăturile pământului emană miros de pucioasă şi aerul fierbinte este amestecat cu vapori de apă caldă.

Stalactite de-o albeaţă sclipitoare alcătuiesc capacul căldărilor subpământene, orbitor în lumina soarelui. În alte locuri, suprafaţa este formată nu din pământ solid ci din nămol vâscos, rău mirositor, a cărui temperatură se schimbă în funcţie de împrejurări. Ici şi colo, solul se ridică deodată ca o căciulă, se umflă binişor şi face băşici, apoi crapă, lăsând o gaură mare, adâncă, din care ţâşnesc şuvoaie de aburi sub presiune. Aceste găuri şi băşici se formează şi dispar, din loc în loc. Vai de acela care pune piciorul la nimereală! Acolo unde adineaori fusese dedesubt pământ tare, solul începea dintr-o dată să se înfierbânte şi să se ridice. Doar un salt îndrăzneţ, ori fuga cea mai rapidă ar mai putea fi salvatoare.

Dar, abia scăpat de o umflătură, altele se ridică de jur-împrejur, pretutindeni, şi ai senzaţia că te găseşti pe o crustă foarte subţire, care acoperă înfiorătoarele adâncuri ale pământului ca o foaie de hârtie atât de uşor de sfâşiat...

Şi, de asemenea, vai de acela care confundă nămolul mai sus pomenit cu o scoarţă care l-ar putea susţine. Pare la început un pământ mlăştinos, prin care ai putea trece, dar e susţinut doar de vaporii vulcanici, aşa cum, la fiertul cărnii, spuma cenuşie este susţinută de apă.

Pretutindeni, pământul cedează sub picior şi urma pasului se umple îndată cu un lichid vâscos, galben-verzui, puturos.

Pretutindeni vâjâie, fierbe, clocoteşte, fluieră, şuieră, mugeşte şi geme. De jur-împrejur zboară stropi de apă şi de noroi. Dacă arunci o piatră grea într-o astfel de deschizătură, care se iveşte şi apoi se închide, e ca şi cum ai fi mâniat spiritele subpământene. Apa şi nămolul se ridică într-o

agitaţie groaznică, infernală, se rostogolesc şi bolborosesc mâniate, ca şi cum ar voi să atragă pe vinovat la cea mai înfiorătoare pierzanie.

Apa acestor căldări vrăjite este colorată diferit, albă ca laptele, stacojie, albastră ca cerul, galbenă ca pucioasa, uneori lucioasă şi transparentă ca sticla. Sus de tot se înalţă uriaşe caiere albe, ca de mătase, sau un lichid gros, de culoarea plumbului, care în câteva minute acoperă tot ce găseşte în cale, cu un strat gros, indestructibil.

Uneori, apa dintr-o astfel de gură luceşte într-un verde frumos, de culoarea ierbii. Alături se deschid, dintr-o dată, mici ventile din care ţâşnesc raze colorate în toate nuanţele curcubeului. Priveliştea este minunată şi totodată înfricoşătoare.

Aşadar, în astfel de locuri ajunsese Old Shatterhand cu războinicii săi şi un astfel de spectacol li se desfăşura dinaintea privirilor.

Valea era aici lată numai de o jumătate de milă englezească. Mai sus de locul unde se opriseră războinicii noştri, ţărmurile se apropiau atât de mult, încât s-ar fi zis că râul n-are loc îndeajuns pentru a-şi aduna apele murdare, cu sclipiri înşelătoare.

Fluviul, ale cărui ape, din pricina izvoarelor termale care se vărsau într-însul, avea o căldură ucigătoare, vâjâia foarte aproape de acest perete al văii. Cum am mai spus, malul era acoperit de pădure, povârnit, dar se putea trece peste el. De partea cealaltă, însă, se ridica în sus, vertical, ca tras cu firul de plumb al zidarului. Era alcătuit din rocă neagră şi albă, dăltuită şi, privind, ai fi putut crede că te găseşti într-o lume de basm, cu zâne, iele şi alte fiinţe nepământene. Natura zidise o construcţie în formă de terase, îmbinate cu atâta graţie şi împodobite atât de fantastic, încât până şi Old Shatterhand, care mai fusese pe-aici, rămase mut de admiraţie.

Terasa cea mai de jos, cea mai largă, părea sculptată în cel mai strălucitor fildeş. Marginile îi erau acoperite cu dantelării care păreau a fi opera desăvârşită a unui sculptor. Ele formau un bazin semicircular, plin cu apă, din care se ridica, orbitoare, o a două terasă, cu un diametru ceva mai mic, din alabastru amestecat cu boabe de aur. Apoi, urma ce-a de a treia, şi mai mică, făcută parcă din vată alburie, zveltă şi translucidă.

Materialul din care fusese construită era străveziu şi eteric, ai fi zis că n-ar putea să susţină deasupra sa nici cea mai mică greutate. Şi totuşi, în sus se mai ridicau încă şapte terase asemănătoare, alcătuite din bazine care-şi primeau apa unul din celălalt printr-o ploaie măruntă care combina toate nuanţele curcubeului, ori prin şuvoaie mai late, ca nişte pânze din cel mai fin borangic.

Această minune a naturii se rezema de peretele cel negru al stâncii, zveltă, radioasă şi strălucitoare ca dintr-o altă lume. Totuşi, era făcută de aceeaşi mână care îngrămădise bazaltul întunecat din partea de jos, format din solidificarea noroiului vulcanic. Din vârful minunatei piramide ţâşnea un havuz şi se auzea acel muget pe care Moh-aw nu-l putuse înţelege. Căci, ţâşnirea apei era însoţită de aburi care fluierau, şuierau şi gemeau, ca şi cum pământul s-ar fi zbuciumat îndelung, chinuit de violenţa acestei izbucniri.

Apa gheizerelor fusese aceea care modelase totul şi continua să lucreze mereu la minunata întruchipare. Şuvoaiele fierbinţi curgeau de pe o terasă pe cealaltă, răcindu-se, încetul cu încetul, astfel încât fiecare bazin, socotit de sus în jos, avea o temperatură tot mai scăzută. La bază, apa cristalină se revărsa în Fluviul Gurii de Foc.

Alături se afla o altă întruchipare, uriaşă, rotundă, întunecată, cu un zid de apărare alcătuit dintr-o masă solidă, pe care se ridicau resturi de forme vulcanice, din cele mai variate, de parcă un uriaş s-ar fi jucat cu bucăţi de bazalt,

modelându-le în fel şi chip şi aşezându-le apoi pe zidul cel rotund.

Acesta avea un diametru de vreo douăzeci de metri şi alcătuia împrejmuirea firească a unei prăpăstii înfiorătoare.

Era gura craterului unui vulcan noroios. Se îngusta înăuntru, apoi se lărgea iarăşi şi, privind de sus, aveai impresia că te uiţi prin două pâlnii, unite la capetele strâmte.

În timp ce minunatul gheizer al zânelor vâjâia şi gemea în toate felurile cu putinţă, în interiorul craterului celui întunecos noroiul se ridica şi se retrăgea alternativ. Era sigur că erau în strânsă legătură unul cu celălalt. Indienii credeau că spiritele subpământene despărţeau materiile care trebuiau azvârlite şi duceau gheizerului apa cea cristalină, făcând să curgă prin gaura de noroi rămăşiţele din măruntaiele pământului.

— Acesta este P-a-awokon-tonka, Apa diavolului, zise Old Shatterhand, arătând înspre crater.

Ogallallaşii poposiseră aproape de marginea vulcanului noroios şi urmăritorii îi putură zări îndată. Aproape că puteai distinge chipul fiecăruia. Caii alergau liberi ori se odihneau, trântiţi la pământ. Nu puteau paşte, căci din pământul acesta nu ieşea nici măcar un firicel de iarbă. Prin preajmă se găseau şi nişte bolovani grei, de mai multe chintale fiecare, şi pe ei şedeau prizonierii, cu mâinile legate la spate şi picioarele strânse.

Tocmai când Old Shatterhand îşi îndreptase atenţia spre sioucşi, în rândul acestora se iscase o mişcare. Se ridicară de jos, rupând cercul în care şezuseră până atunci, cu şeful lor în mijlocul său. Dar, după ce se agitară o vreme încoace şi încolo, refăcură formaţia şi rămaseră liniştiţi. Old Shatterhand îi putu observa apoi pe Dick, pe Pitt, pe Martin şi pe Hobble-Frank, precum şi pe ceilalţi şase prizonieri albi. Wohkadeh era legat de un bolovan mai îndepărtat, într-o poziţie cumplit de chinuitoare. Un sioux veni la el, îl dezlegă şi îl duse în cerc.

— Vor să-l cerceteze, zise Old Shatterhand. Îl judecă şi au

de gând să-l ucidă. Ah, ce n-aş da să aud ce spun!

Desprinse binoclul de la şa şi-l îndreptă înspre sioucşi, care tocmai îl dezlegau şi pe Martin Baumann. Îl duseră în cerc şi-l aşezară lângă Wohkadeh.

Şeful îi vorbi lui Martin Baumann şi, prin binoclul care-i apropia mult chipurile, Old Shatterhand îl văzu pe tânăr pălind. Totodată se auzi răsunând un răcnet puternic, aşa cum un om poate scoate doar în clipa unei spaime grozave. Bătrânul Baumann ţipase. Old Shatterhand îl văzu smucindu-se în lanţuri, din răsputeri. Probabil că Mocasinul-cel-greu tocmai spusese ceva cumplit, absolut înspăimântător.

Sioucşii sosiseră pe înălţimea fluviului gheizerelor abia în seara zilei precedente. Mocasinul-cel-greu îşi aşezase acolo tabăra, deoarece cunoştea locurile. Fusese aici de mai multe ori şi mintea lui întunecată uneltea un gând mai fioros decât craterul în care beznele nopţii îşi ridicau şi coborau conţinutul.

Prizonierii fură legaţi de bolovanii cei mari, cu santinele lângă ei, apoi ceilalţi se aşezară jos fără măcar a-şi întreba şeful de ce a ales pentru popas un loc atât de neprielnic, fără apă şi fără iarbă pentru cai.

A două zi, la ivirea zorilor, caii fură duşi mai la vale, unde izvora din stânci o apă limpede. La întoarcerea oamenilor pe care îi însărcinase cu adăpatul, căpetenia scoase o bucată de carne de bivol uscată şi se aşezară să mănânce. Abia atunci, Mocasinul-cel-greu le destăinui oamenilor săi, cu glas scăzut, ce a hotărât în privinţa lui Wohkadeh şi a tânărului Baumann. Toţi îl socoteau pe cel dintâi trădător. Deşi nu mărturisise nimic, vinovăţia lui era evidentă. Faptul că Martin trebuia să împărtăşească aceeaşi soartă cu el, îi lăsa nepăsători. Prizonierii erau oricum sortiţi morţii, iar variaţiile care apăreau în procesul de execuţie, făceau să pară totul mai interesant. Dar, mai înainte de orice, simţeau nevoia să se desfete pricinuind chinuri noi prizonierilor, anunţându-le felul

morţii de care vor pieri. Discutau cu voce tare, pentru ca ceilalţi ostatici să poată înţelege şi mai bine ce-i aşteaptă.

— S-a gândit Wohkadeh dacă va tăgădui mai departe, ori va mărturisi totul războinicilor ogallallaşi? întrebă căpetenia.

— Wohkadeh n-a făcut nimic rău, aşa că n-are ce să mărturisească! răspunse cu dârzenie cel întrebat.

— Wohkadeh minte. Dacă ar povesti adevărul, osânda i-ar fi mult mai uşoară.

— Osânda mea va fi aceeaşi, oricât de vinovat ori nevinovat aş fi. Trebuie să mor.

— Wohkadeh e tânăr. Tinereţea nu ştie ce face. De aceea, ne vom purta cu blândeţe. Dar, cel ce a greşit trebuie să fie sincer.

— N-am nimic de spus!

Un surâs batjocoritor alunecă pe obrazul căpeteniei. Acesta continuă:

— Aşadar, Wohkadeh e un mişel. Îi e frică. Are curaj pentru fapte murdare, dar nu şi să le mărturisească. În ciuda tinereţii sale, Wohkadeh nu-i decât o muiere, dintr-acelea care zbiară chiar şi când le înţeapă o muscă.

Nici un indian nu poate tolera să fie jignit astfel, fără a încerca să riposteze. Deprins din fragedă pruncie cu lipsuri, constrângeri şi tot felul de dureri, el nu se teme de moarte. Ba chiar şi-o doreşte, încredinţat că sufletul său va ajunge pe veşnicele câmpii ale vânătorii, unde va fi, în sfârşit, fericit. Nici nu termină bine şeful ce-avu de zis, că Wohkadeh se şi grăbi să răspundă:

— Eu am ucis un bizon alb. Toţi sioucşii o ştiu.

— N-a fost nici unul de faţă. Ei au văzut doar pielea pe care-ai adus-o, nimic mai mult! Probabil că ai găsit un zimbru mort în prerie, l-ai jupuit, pretinzând după aceea că l-ai omorât chiar tu.

— E o minciună! Un zimbru mort nu poate rămâne în prerie. Îl mănâncă coioţii!

— Şi tu eşti un coiot!

— Uff! strigă Wohkadeh, înfuriat, smucind curelele. Dacă n-aş fi legat, ţi-aş arăta eu dacă sunt ori nu un lup fricos de prerie!

— Ai arătat ce eşti. Un fricos care se teme să spună adevărul!

— N-am tăgăduit de frică, ci de grija tovarăşilor mei!

— Uff! Aşadar mărturiseşti că eşti vinovat? Povesteşte ce-ai făcut!

— Se poate spune în câteva cuvinte. M-am dus la wigwamul Vânătorului de Urşi ca să-i spun fiului său că l-aţi prins. Apoi am pornit să-l eliberăm!

— Cine?

— Noi cinci. Fiul Vânătorului de Urşi, Dick, Pitt, Frank şi Wohkadeh.

— De când s-a îndrăgostit Wohkadeh atât de tare de aceste feţe palide?

— De când am aflat că fiecare dintre ei valorează mai mult decât o sută de sioucşi la un loc.

Căpetenia îşi plimbă privirile roată de jur-împrejur şi se bucură de impresia pe care ultimele cuvinte ale tânărului o făcuseră asupra războinicilor săi.

Apoi întrebă:

— Ştii cât te vor costa vorbele astea?

— Da! Mă veţi ucide!

— În mii de chinuri!

— Nu mi-e frică!

— Să începem. Îndată. Aduceţi-l pe fiul Vânătorului de Urşi!

— Ai auzit şi ai înţeles ce a spus Wohkadeh? îl întrebă şeful.

— Da.

— V-a adus ca să-i eliberaţi pe prizonieri. Cinci şoareci au plecat la vânătoare de urşi!

— Care urşi?! Sunteţi nişte corbi fricoşi, care se ascund printre stânci şi se hrănesc cu cadavre!

— Are să-ţi pară rău de ce-ai spus. Ca şi lui Wohkadeh, de altfel. Amândoi veţi muri în curând!

Îi privi crunt, ca să poată vedea efectul vorbelor sale. Wohkadeh părea că nici nu le auzise, Martin, însă, se schimbă la faţă, cu toate că-şi dădea cea mai mare osteneală să-şi ascundă spaima.

— Mocasinul-cel-greu a înţeles că sunteţi prieteni buni şi crede c-o să vă facă plăcere să muriţi împreună. Veţi gusta deliciul morţii încetişor şi pe de-a-ntregul! Şi, pentru că prietenia voastră e ca o floare rară, tot într-un chip deosebit va trebui să vă îndreptaţi şi înspre veşnicele câmpii ale vânătorii.

Se ridică, ieşi din cerc şi se îndreptă către gura craterului noroios.

— Acesta va fi mormântul vostru, zise el. Peste câteva minute.

Şi arătă adâncul din care se ridica nămol greu mirositor.

Ameninţarea era cumplită. Tatăl lui Martin dădu drumul acelui ţipăt de spaimă, pe care îl auziseră Old Shatterhand şi însoţitorii săi de la mare depărtare. Smucea pe cât putea de lanţuri. De când căzuse prizonier şi până acum, el nu arătase în nici un fel cât de nenorocit se simte. Era prea mândru ca să se umilească înaintea duşmanilor. Dar, auzind ce primejdie îi ameninţa fiul, îşi pierduse stăpânirea de sine.

— Asta nu! Asta nu! strigă el. Aruncaţi-mă pe mine în crater, pe mine, nu pe el! Nu pe el!

— Taci! îi porunci Mocasinul-cel-greu. Ai urla de spaimă dac-ar trebui să mori în locul fiului tău!

— Nu, n-aţi auzi nici un strigăt, nici măcar unul!

— Vei urla numai descriindu-ţi această moarte! Crezi oare că pe băiatul tău şi pe trădătorul Wohkadeh îi vom arunca pur şi simplu în vâltoare? Te înşeli grozav! Noroiul urcă şi coboară

la intervale regulate. Se ştie exact până la ce înălţime. Îi vom lega cu lanţuri şi le vom da drumul în crater, mai întâi numai cu picioarele. Apoi, îi vom coborî atât cât să le ajungă noroiul până la genunchi. Pe urmă, îi vom cufunda din ce în ce mai adânc, iar trupurile lor se vor pârjoli binişor, încetul cu încetul, de jos în sus. Mai ai chef să-i ţii locul fiului tău?

— Da, da! răspunse Baumann. Luaţi-mă pe mine în locul lui!

— Nu! Tu va trebui să sfârşeşti împreună cu ceilalţi, pe stâlpul martirilor, la mormântul căpeteniei. Nici moartea ta nu va fi uşoară. Dar, deocamdată, va trebui să-ţi priveşti fiul cufundându-se în băltoacă!

— Martin! Martin! strigă tatăl, disperat.

— Tată!

— Taci! şopti Wohkadeh. Vom muri fără să le facem plăcerea de-a vedea durerea pe feţele noastre.

Baumann smucea de lanţuri, iar acestea îi tăiară carnea până la os.

— Auziţi-l cum urlă şi se văietă ca o muiere! îl batjocori şeful. Mai bine taci şi te bucură c-ai prins un loc mai în faţă, de unde vei putea vedea totul chiar mai bine decât noi. Dezlegaţi prizonierii de bolovani şi legaţi-i pe cai, ca să stea sus şi să vadă bine. Iar pe cei doi băieţi legaţi-i ţeapăn şi duceţi-i la prăpastia morţii!

Această poruncă fu executată pe loc. Câţiva sioucşi îi înşfăcară pe Martin şi pe Wohkadeh, începând să-i târască la vulcanul noroios, ceilalţi fură suiţi pe cai şi legaţi bine.

Baumann strângea din dinţi pentru a nu lăsa să-i scape vreun vaiet.

— Cumplit, scrâşni Pitt, întorcându-se către Dick. Ajutoarele vor veni, sunt sigur, dar mult prea târziu ca aceşti copii să mai poată fi salvaţi. Noi suntem vinovaţi de moartea lor. N-ar fi trebuit să ne învoim!

— Ai dreptate şi... ascultă.

Răsunase ţipătul răguşit al unui vultur. Ogallallaşii nu-l băgară în seamă.

— Este semnalul lui Old Shatterhand, şopti Dick.

— Dumnezeule mare! De-ar fi într-adevăr el!

— E imposibil să mă înşel. Ia priveşte spre pădure! Nu vezi nimic?

— Ba da, răspunse Pitt. Se mişcă un copac. Îi văd vârfurile clătinându-se. Asta nu se poate întâmpla fără motiv. Sunt oameni acolo!

— Văd şi eu acum. Dar nu te mai uita, ca să nu atragem atenţia ogallallaşilor.

Cu voce tare, strigă spre crater, în nemţeşte:

— Domnule Martin, ţine-ţi firea! Ajutorul e foarte aproape. Adineauri am auzit semnul prietenilor.

— Ce are câinele de lătrat?! se mânie şeful. Ori are poftă să moară şi el în noroi?

Din fericire, se mulţumi numai cu această mustrare. Prizonierii şedeau aproape unii de alţii şi puteau vorbi între ei, în şoaptă.

— Pitt, şopti Dick, animalele noastre nu sunt ţinute de căpăstru. E ca şi cum am fi pe jumătate liberi. În ciuda faptului că suntem legaţi, am putea face oare caii să ne asculte?

— Fii fără grijă. Pe-al meu îl iau între picioare de ţi-e mai mare dragul!

— Şi-al meu ascultă. Stai! Doamne-ajută! Le dăm drumul! Ajutorul vine prea târziu! Prea târziu!

În aceeaşi clipă, pământul începu să se cutremure sub copitele cailor, întâi mai încet, apoi tot mai tare şi, deodată se auzi un bubuit ca din adâncul pământului. Gheizerul îşi începea activitatea. Bidiviii se obişnuiseră cu acest tremur al scoarţei; acum, însă, având călăreţii în spinări, se arătară din cale-afară de neliniştiţi.

Mai întâi, căpetenia se plecase asupra craterului noroios,

slobozise lanţul înăuntru, ca să măsoare cât de adânc trebuiau sloboziţi cei sortiţi morţii, apoi legă bine două lanţuri, fiecare de câte un colţ înalt din marginea craterului, iar celelalte capete le trecuse pe sub braţele băieţilor, astfel încât ei ajungeau tocmai bine până la adâncimea voită.

Când începu bubuitul, toţi se traseră înapoi, în afară de doi sioucşi care trebuiau să aştepte ridicarea noroiului, pentru ca să dea drumul în jos celor doi condamnaţi.

Erau clipe de îngrozitoare încordare.

De ce nu venea Old Shatterhand?

Privirea sa urmărise cu cea mai mare atenţie fiecare mişcare a indienilor. Când îi văzu pe tineri târâţi la gura prăpastiei, înţelese totul.

— Vor să-i ucidă încetul cu încetul, în noroi, le explică el celorlalţi. Trebuie să-i ajutăm numaidecât. Repede, alergaţi până colo, sub copaci, lângă fluviu, de-acolo luaţi-o în sus, în galop. Urlaţi cât puteţi de tare şi năpustiţi-vă asupra ogallallaşilor.

— Tu nu vii cu noi? întrebă vraciul cel uriaş.

— Nu, eu nu pot. Trebuie să veghez aici. Plecaţi! Plecaţi! Nu mai e nici o clipă de pierdut!

— Uff! Înainte!

Şoşonii şi upsarocanii dispărură într-o clipită. Bob rămase cu Old Shatterhand. Acesta îi porunci:

— Vino! Apucă acest fag şi scutură-l bine!

Punând palma căuş în dreptul gurii, scoase ţipătul vulturului pe care-l recunoscuseră Dick şi Pitt. El observă că priveau în jos şi ştiu că i-au înţeles semnalul.

— De ce scutur copac? întrebă Bob.

— Ca să le dăm un semn. Vor să-i arunce în crater pe Wohkadeh şi pe tânărul tău stăpân, ca să-i ucidă. Stau legaţi la marginea lui.

De spaimă, negrul lăsă să-i cadă puşca din mână.

— Oh, oh, să omoare pe dom' Martin? Asta nu se poate,

asta nu e voie. Dom' Bob nu dă voie, dom' Bob omoară la ei pe toţi, pe toţi! Bob numaidecât acolo!

Şi o luă la goană!

— Bob, Bob! strigă Old Shatterhand după el. Înapoi! Înapoi! Altfel strici tot!

Dar negrul nu mai asculta. O furie fără seamăn pusese stăpânire pe dânsul. Nu se mai gândea că-i scăpase puşca, se gândea numai să ajungă acolo, neîntârziat. Nu coborî malul povârnit înspre apă, ci, cu salturi mari, alergă în lungul fluviului, printre copaci, şi când, după părerea sa, mersese destul de mult în sus, ieşi dintre aceştia.

O stâncă neagră şi netedă ducea drept la apă. Plin de curaj, Bob se aşeză pe acest neteziş şi alunecă până în apa uleioasă, acoperită cu o spumă murdară. Atunci simţi ceva tare înţepându-l. Era o creangă groasă, care se înfipsese tocmai acolo.

— Oh, oh! se bucură el. Dom' Bob n-are puşcă. Creanga este măciucă!

O smulse din noroi şi începu să o cureţe.

Nu fusese zărit de sioucşi. În timpul grăbitei lui alunecări, corpul său negru nu se putea deosebi de roca negricioasă, iar acum, în apă, capul şi umerii îi ieşeau foarte puţin la suprafaţă. De altfel, ogallallaşii aveau privirile aţintite spre crater, la altceva nu se uitau.

Tocmai când începu bubuitul subpământean, Old Shatterhand îşi văzu oamenii călărind prin apă. Acum sosise vremea să intervină şi el.

Îşi rezemă carabina de trunchiul copacului după care şedea şi-şi luă puşca cea cu tragere lungă, doborâtoarea de urşi. Doi sioucşi rămăseseră în dreptul craterului.

Deodată şeful ridică braţul. Old Shatterhand nu putea auzi ce poruncise, dar ştia bine ce însemna acest gest: începutul chinurilor lui Martin şi Wohkadeh. Apropie patul puştii de obraz. Arma bubui de două ori, una după alta. Sioucşii

ogallallaşi nu putuseră auzi pocnetul puştii, căci pământul duduia sub ei neîncetat.

— Daţi-le drumul! poruncise căpetenia ogallallaşilor, ridicând braţul.

Cei doi oameni ai săi, care trebuia să execute porunca, făcură repede câţiva paşi înainte, spre prizonierii care zăceau la pământ. Tatăl lui Martin scoase un ţipăt de groază, rămas neauzit în vuietul asurzitor.

Dar, abia se aplecară cei doi călăi, dorind să apuce prizonierii, că se şi prăbuşiră, alături, rămânând întinşi lângă dânşii.

Şeful urlă ceva, ce nu se putu înţelege, căci din gura gheizerului ţâşneau şuierând apă şi aburi, iar în partea de jos se auzeau ca nişte bubuituri înăbuşite de tun, care veneau din străfundurile craterului noroios.

Mocasinul-cel-greu sări într-acolo şi se aplecă deasupra celor doi, lovindu-i cu pumnii. Dar ei rămaseră nemişcaţi, fără viaţă, cu capetele găurite. Înspăimântat, îi lăsă jos, iar el se ridică cu faţa schimonosită de groază.

Se apropiară şi alţi sioucşi, care nu puteau pricepe nici purtarea celor doi, nici purtarea căpeteniei. Îndată ce văzură, luară şi ei chipul spaimei, ca şi căpetenia.

Apoi urmă ceva şi mai cumplit. Şuieratul gheizerului aproape se stinsese, astfel încât urechea putea percepe şi alte sunete. Dinspre fluviu răsună un urlet îngrozitor. Toţi ochii se îndreptară într-acolo şi văzură apărând o namilă neagră care învârtea în mâini o prăjină lungă şi grea. Apariţia era udă leoarcă de spumă murdară, galben-verzuie, şi era acoperită de păpuriş şi trestie mucegăită. Bietul Bob nu-şi mai pierduse vremea să se cureţe de aceste podoabe. De aceea avea o înfăţişare care îl făcea să nu mai semene cu o fiinţă omenească. Afară de asta, urletul cel cumplit, ochii cât cepele, dinţii mari şi lucioşi, tăiară pentru o clipă răsuflarea sioucşilor.

Se aruncă asupra lor rotindu-şi măciuca, şi lovind în toate părţile, ca un Hercule. Toţi se feriră din calea lui. Străbătu prin gloată şi se repezi la şef:

— Dom' Martin! Unde este iubit dom' Martin? ţipă el gâfâind. Aici, dom' Bob, aici, aici! El distruge toţi sioucşii! Face praf toţi ogallallaşii!

— Ura! Ăsta-i Bob! strigă Dick. Am biruit! Ura! Ura!

În acelaşi timp, din partea cealaltă se auzi ţipătul de război, vestitor de primejdie, al upsarocanilor şi şoşonilor, care trezi pe sioucşi din înmărmurire. Oamenii lui Old Shatterhand năvăleau în galop. În consternarea lor, sioucşii îşi pierdură cumpătul şi nu observară că duşmanii erau mai puţini decât ei. Moartea inexplicabilă a celor doi, apariţia lui Bob, pe care îl crezuseră vreun demon al apelor, iar acum atacul neaşteptat, totul le produse o spaimă nebună.

— Fugiţi! Fugiţi! Scăpaţi cum puteţi! răcneau ei, repezindu-se la cai.

Dick îşi strânse calul între pulpe:

— Repede, spre salvatorii noştri! îi îndemnă el pe ceilalţi.

Mârţoaga cea lungă în picioare o şi luase din loc, cu catârul Lunganului după dânsa. Într-o clipă îi urmă şi calul lui Frank, fără ca stăpânul să-l fi îndemnat cu vreo mişcare. Bietele animale erau atât de speriate de tremurul pământului, de apariţia lui Bob şi de strigatele de război, încât nimeni nu le-ar fi putut opri.

Mocasinul-cel-greu primise de la Bob o lovitură atât de zdravănă, încât se prăbuşise în nesimţire. Din fericire pentru el, negrul n-o mai repetase. Văzându-şi tânărul stăpân culcat jos, îngenunchease alături, uitând de toate.

— Bun, bun dom' Martin! strigă el. Este aici viteaz dom' Bob. El taie repede curelele la dom' Martin!

Căpetenia îşi revenise şi trăsese cuţitul, ca să-l înjunghie, dar, auzind urletul duşmanilor şi văzând pe ai săi luând-o la sănătoasa, îşi dădu seama că trebuie să fugă şi el. Într-o

singură clipă se avântă pe cal, mână spre Baumann, al cărui animal se sperie şi sări în două picioare, îl apucă repede de dârlogi, scoase un strigăt pătrunzător cu care îşi îmboldi animalul şi o luă la goană, în susul fluviului, târând după sine pe prizonier.

12. La Gura Iadului

Sioucşii ogallallaşi erau încredinţaţi că drumul în susul fluviului era liber pentru dânşii. Odată ajunşi la mormântul căpeteniilor, se puteau considera scăpaţi, căci acea regiune le dădea un adăpost minunat şi se puteau ascunde chiar de un duşman mult mai puternic decât credeau ei că au în urmă. Dar în curând trebuiră să afle cât de mult se înşelaseră.

Cum am mai spus, înainte de a pleca de la Lacul Pietrei Galbene, Old Shatterhand se înţelesese cu Winnetou ca el să plece cu restul de războinici la Gura Iadului şi să aştepte acolo. Apaşul urmase credincios această orânduială.

Părăsise adăpostul puţin timp după plecarea lui Old Shatterhand şi călărise atât de repede cu indienii săi încât, pe înserat, sosiră la poalele dinspre apus ale munţilor Gurii de Foc.

Într-acolo ducea o vale, care se îngusta pe măsură ce urcau tot mai sus povârnişul pieziş. Era alcătuită de un curs de apă al cărei izvor era sus, în munţi. Odată sosiţi, călăreţii se găsiră într-o pădure sălbatică, în care se părea că încă nu călcase picior de om.

Dar apaşul cunoştea bine drumul. Călărea cu cea mai mare siguranţă, ca şi cum ar fi urmat o cărare pe care numai ochii lui o vedeau, printre copaci, la deal, apoi drept în josul coastei, către vale, printre uriaşe spărturi de stâncă împrăştiate pretutindeni.

Dintr-o dată, în faţa lor răsună o pocnitură groaznică, asemănătoare cu explozia dinamitei, urmată de o serie de detunături, ca ale unor tunuri puternice de fortăreaţă, pe urmă duduiră puşti şi se auziră felurite pârâituri, trosnituri,

vâjâieli şi şuierături, de parcă undeva prin apropiere s-ar fi aprins un uriaş foc de artificii.

— Uff! strigă Viteazul-zimbru. Ce este asta?

— E K-un-tui-temba, Gura Iadului, răspunse Winnetou. Fratele meu tocmai a auzit glasul „Gurii”, în curând o va vedea scuipând.

Mai înaintă câţiva paşi, apoi se opri şi se întoarse către războinicii roşii:

— Fraţii mei pot să se apropie. Acolo jos s-a deschis Gura Iadului.

Şi arătă spre prăpastia care li se deschidea înainte. Indienii alergară într-acolo.

După cum putură vedea, se opriseră în dreptul unui perete de stâncă ce cădea vertical până la o adâncime de mai multe sute de picioare, iar jos se afla Valea Fluviului Gurii de Foc. Chiar în faţa lor, pe celălalt mal, ţâşnea din pământ o coloană uriaşă de apă. Ea avea un diametru de aproape şapte metri şi zvâcnea la vreo cincizeci de metri înălţime, unde forma un capitel aproape sferic din care se desprindeau către cer o sumedenie de şuvoaie de grosimea unui braţ. Gigantica vâltoare era învelită într-un strat de aburi străvezii, care sus se desfăcea ca o umbrelă. Apa era fierbinte.

În spatele acestei minunăţii a naturii, malul se trăgea înapoi, formând o căldare de stâncă adânc scobită, pe marginea căreia apunea soarele. Razele sale cădeau asupra coloanei, iar aceasta sclipea ca un izvor de scântei, de cele mai splendide culori.

— Uff! Uff! răsună primprejur, iar căpetenia şoşonilor se întoarse întrebător către Winnetou.

— De ce numeşte fratele meu acest loc Gura Iadului? N-ar fi mai bine să i se spună T-al-tui-temba, Gura Raiului, căci Oihtka-petay, n-a văzut nicicând ceva mai minunat...

— Fratele meu nu trebuie să se lase amăgit. Sunt atâtea lucruri care par frumoase la început, dar un om cu minte îşi

dă părerea doar la sfârşit.

Ochii indienilor, vrăjiţi, mai stăruiau, încă, asupra măreţei priveliştii, când deodată se auzi o bubuitură ca aceea de mai înainte, şi pe dată tabloul se schimbă. Coloana de apă se strânse, şi, o singură clipă, gura din care se ridicase fu liberă; se auzi un sunet înăbuşit, apoi prin gaură ieşiră inele de aburi gălbui cu zguduituri repetate una după alta, tot mai repede, până se contopiră într-un şuierat subţire. Inelele izolate formară o singura coloană de fum şi, îndată după aceea, o materie negricioasă, ca un noroi, începu a fi azvârlită în sus. Împrăştia o duhoare îngrozitoare. Câte un corp solid zbura afară din masa lichidă şi, de câte ori se întâmpla aceasta, răsuna un vaiet înăbuşit, asemănător cu acela al fiarelor flămânde din menajerii. Aceste izbucniri, urmau una după alta, iar în pauze, întreaga vale răsuna de vaiete şi gemete înfricoşătoare, de parcă acolo şi-ar fi avut lăcaşul de veci sufletele blestemate.

— *Kats-anwa*[1]*!* strigă Viteazul-zimbru.

— Acum, întrebă Winnetou zâmbind, mai voieşte fratele meu să numească acest loc blestemat Gura Raiului?

— Nu. N-ar fi mai bine să mergem mai departe?

— Va trebui să ne aşezăm tabăra tocmai aici.

— Uff! E neapărată nevoie? Duhoarea aceasta este îngrozitoare.

— Da. Însă iadul a ţipat astăzi pentru ultima oară, aşa că deocamdată n-o să mai supere nasul şoşonilor.

Winnetou conduse, pe însoţitorii săi ceva mai încolo de muchia stâncoasă, acolo unde malul era alcătuit dintr-o rocă mai moale şi din pământ. Această pârtie era verticală şi părea primejdioasă. Terenul fusese presărat cu numeroase găuri dinţate, galbene ca pucioasa, din care se ridicau vapori de apă, semn sigur că scoarţa era subţire şi găunoasă.

— Pe aici vrea să coboare fratele meu? întrebă Oihtka-

---

[1] Groaznic!

petay pe apaş.

— Da. Alt drum afară de acesta nu există.

— N-o să ne frângem gâturile?

— S-ar putea lesne întâmpla, dacă nu vom fi prevăzători. Când a fost pe-aici cu Old Shatterhand, Winnetou a cercetat bine acest loc. Voi merge călare înainte. Calul meu este înţelept şi nu va pune piciorul acolo unde este primejdie. Fraţii mei mă pot urma cu încredere.

Îşi mână calul pe marginea povârnişului şi toţi văzură cu câtă atenţie încerca pământul cu copita. Se încrezură într-însul.

— Fraţii mei să lase distanţă între ei, mai spuse Winnetou, pentru ca pământul să aibă de susţinut povara unui singur călăreţ. Dacă animalul ameninţă să se prăbuşească, omul trebuie să-l strunească de frâu şi să-l tragă înapoi.

Din fericire, nici unul nu se află într-o asemenea primejdie. Cu toate că trecură prin mai multe locuri care sunau a gol, totuşi convoiul ajunse cu bine la fluviu. Apa era aici mai caldă decât de obicei, cu o suprafaţă verzuie şi unsuroasă, pe când ceva mai sus, valurile curate şi transparente loveau ţărmul. Acolo mânară caii, în râul pe care-l trecură cu uşurinţă. Apoi, Winnetou coti iarăşi direct spre Gura Iadului.

Erupţia acestui vulcan noroios încetase. Îndată ce călăreţii sosiră acolo şi se apropiară cu precauţie de marginea gurii, priviră într-o prăpastie întunecoasă de vreo patruzeci de metri, în care liniştea părea desăvârşită. În afara cantităţilor de nămol îngrămădite nimic nu trăda că doar cu câteva minute mai devreme aici se dezlănţuise iadul.

Winnetou arătă căldarea de stâncă din dosul Gurii Iadului şi zise:

— Acolo se află mormintele căpeteniilor sioucşilor. Fraţii mei pot să mă urmeze într-acolo.

Fundul căldării era alcătuit dintr-un cerc rotund de un diametru de vreo jumătate de milă engleză. Pereţii erau atât

de drepţi, încât ar fi fost cu neputinţă să se suie cineva pe ei. Numeroase găuri, umplute cu noroi fierbinte sau apă clocotită, făceau urcuşul şi mai nesigur, şi nu se zărea nicăieri nici vreun firicel de iarbă, nici cea mai prăpădită buruiană.

Tocmai în centrul acestei văi se ridica o movilă înaltă, alcătuită din pietre, bucăţi de pucioasă sfărâmate şi nămol, care formau o masă sfărâmicioasă. Avea cam cinci metri înălţime, patru metri lăţime şi şapte lungime. În creştetul său erau înfipte mai multe arcuri şi lănci, împodobite cu insigne războinice şi funerare.

— Aici, zise Winnetou, este îngropat Focul-cel-rău, unul dintre cei mai vestiţi viteji ai ogallallaşilor, împreună cu alţi doi sioucşi doborâţi de pumnul lui Old Shatterhand! Stau aici călări, cu puşca pe genunchi, cu scutul în stânga şi cu tomahawkul în dreapta...

Viteazul-zimbru ocoli binişor mormântul, apoi îl întrebă pe Winnetou:

— Când crede fratele meu că vor sosi sioucşii ogallallaşi la Fluviul Gurii de Foc?

— Poate chiar astă seară.

— Atunci trebuie să găsească distrus mormântul căpeteniei. Pulberea va fi împrăştiată în toate vânturile, iar oasele vor fi aruncate în Gura Iadului, pentru ca sufletele lor să se tânguie acolo, în adânc... Luaţi-vă tomahawk-urile şi dărâmaţi colina!

Coborî de pe cal şi puse mâna pe topor, gata să treacă la fapte.

— Opreşte-te, porunci Winnetou. Old Shatterhand le-a lăsat celor învinşi scalpurile, ca să-i îngroape cu ele. Un ostaş viteaz nu se luptă cu oasele morţilor. Winnetou va apăra mormântul! Am spus!

Până acum nici un prieten nu-i vorbise astfel lui Oihtka-petay. Şoşonul era mânios, dar nu cuteză a se împotrivi

apaşului. Bombăni un *Ugh!*[1] supărat şi îl urmă. Oamenii săi rămaseră tăcuţi. Purtarea hotărâtă a lui Winnetou făcuse o puternică impresie asupra lor.

Începu a se însera şi apaşul descălecă lângă Gura Iadului. Din stânci izvora un şuvoi rece care şerpuia pieziş prin vale şi se vărsa în râu. Altminteri, locul nu era deloc potrivit pentru popas, dar căpetenia îşi avea motivele sale pentru care hotărâse să petreacă noaptea aici şi nu într-un alt loc. Îşi priponi calul, îşi făcu pernă dintr-o pătură şi se întinse lângă stâncă.

Şoşonii îi urmară exemplul.

Şedeau unii lângă alţii şi vorbeau. Şeful lor, uitând de necazul împotriva lui Winnetou, se aşeză alături de acesta. Încetul cu încetul, se întunecă de tot. Trecură mai multe ceasuri şi apaşul părea că doarme. Dar deodată se sculă, puse mâna pe puşcă şi-i spuse lui Oihtka-petay:

— Fraţii mei se pot odihni în tihnă. Winnetou se duce în cercetare.

Deîndată dispăru în bezna nopţii. Ceilalţi rămaseră treji, aşteptând, dar avură mult de stat, căci era de mult trecut de miezul nopţii când se întoarse apaşul. Vorbi în felul său simplu, făcându-se auzit de toată lumea:

— Mocasinul-cel-greu poposeşte cu oamenii săi la Apa Diavolului. Are la el pe Vânătorul de Urşi cu cei cinci tovarăşi ai săi şi i-au prins şi pe fraţii noştri, care ne-au părăsit ieri noapte. Old Shatterhand trebuie să fie prin apropiere. Fraţii mei pot să doarmă. Când se va crăpa de ziuă, Winnetou şi cu Oihtka-petay se vor furişa încă o dată până la Apa Diavolului. Am spus!

Îndată ce se revărsă de ziuă, Winnetou trezi pe căpetenia şoşonilor şi împreună păşiră fără zgomot spre apă. De la Gura Iadului, până la Apa Diavolului, să fi tot fost o milă englezească. Fluviul făcea un cot nu departe de tabăra

---

[1] Da!

duşmanilor. Stând acolo după muchia stâncii, cei doi şefi îi putură observa pe sioucşi. Aceştia tocmai îşi aduceau caii pe care îi adăpaseră, apoi se aşezară să mănânce.

Winnetou îşi îndreptă privirea spre înălţimea de pe malul drept al fluviului, dincotro trebuia să apară Old Shatterhand.

— Uff! zise el încetişor. Old Shatterhand e acolo.

— Unde? întrebă celălalt.

— Colo sus, pe munte.

— Dar acolo nu se poate vedea. E pădurea prea deasă.

— Da, dar se văd ciorile rotindu-se pe deasupra copacilor. Asta însemnă că cineva le-a tulburat. Old Shatterhand va merge devale prin pădure, apoi va trece fluviul mai jos de sioucşi, unde ei nu-l pot vedea. Apoi îi va ataca şi-i va împinge spre apă, la vale. În acest timp noi va trebui să ne aţinem la Gura Iadului, şi să-i împingem în Valea Mormintelor. Fratele meu trebuie să se grăbească, căci nu e timp de pierdut.

Cei doi se întoarseră grăbiţi. În general, Winnetou presupusese exact, căci nu putea şti chiar toate amănuntele. Când sosiră ai lor, aceştia primiră instrucţiunile necesare şi se pregătiră de atac. Deodată, de sus răsună o pocnitură îngrozitoare.

— Apa Diavolului îşi ridică glasul, explică Winnetou. Îndată va scuipa şi Gura Diavolului. Daţi-vă înapoi, să nu vă lovească!

Ştia mai demult că cele două cratere sunt în legătură unul cu altul, de aceea se trase mult în lături. În curând se auzi cum izbucnirea Apei Diavolului încetează şi, ca urmare, se auzi ţipătul de război al celor treizeci de şoşoni, care, în această clipă, năvăleau asupra sioucşilor.

Ceea ce prezisese Winnetou se adeveri întocmai; Gura Iadului începu să scuipe întocmai ca şi în seara precedentă. Cu tunete şi şuiere, coloana de apă se înălţă în tării, iar şuvoaiele care se desfăceau sus, cădeau apoi în cercuri largi.

Oamenii apaşului avură prin aceasta o minunată acoperire, căci sioucşii care se repezeau încoace nu-i puteau vedea pe şoşonii ascunşi în spatele şuvoiului. Duşmanii apărură în dezordine, goniţi de spaimă.

— Vin! strigă el. Când voi da semnalul, ne vom repezi de după craterul care scuipă şi nu-i vom lăsa să treacă. Atunci vor trebui s-o ia la stânga, înspre Valea Mormintelor. Nu trageţi cu puşca. Singură spaima îi va împinge înăuntru.

Într-adevăr, sioucşii se apropiau, cu gând să treacă în josul râului. Atunci se ivi Winnetou de după coloana de apă. Strigătul său de război răsună puternic în aerul dimineţii, iar şoşonii îşi uniră glasurile cu al lui. Sioucşii îşi văzură drumul oprit şi-şi întoarseră caii, căutând scăpare în căldarea de stâncă. În urma acestora se arătă un grup compact format din câţiva călăreţi sioucşi, zburând în galop, în mijloc cu căpetenia ogallallaşilor, Vânătorul de Urşi şi Hobble-Frank. Cum am mai spus, prizonierii legaţi de cai încercaseră să ajungă la salvatorii lor, când un strigăt puternic le atrăsese atenţia. Erau vocile reunite ale lui Martin Baumann, Wohkadeh şi Bob, care îl văzuseră pe şeful sioucşilor ducând cu sine pe Vânătorul de Urşi. Frank înţelese pe dată primejdia de moarte în care se afla prietenul său şi, cu toate că era legat, numai cu ajutorul picioarelor, îşi întoarse brusc calul, oprindu-se în faţa negrului:

— Taie-mi curelele, Bob! Repede, repede! strigă el, smulgând tomahawkul unuia dintre sioucşii omorâţi de Old Shatterhand.

Se avântă din nou, ca fulgerul, în şa şi porni în goană după şeful duşman.

Bob nu avea cal. Martin şi Wohkadeh n-ar fi putut fi de ajutor, deoarece aveau membrele rănite de curele. Nu puteau decât să strige. Prin aceasta atraseră şi atenţia lui Dick. El se uită îngrozit înapoi şi strigă prietenului său:

— Pitt, înapoi! Siouxul l-a răpit pe Baumann!

Bob veni lângă ei, le tăie legăturile, iar Dick îi smulse cuţitul, pornind în galop după saxon, cu Pitt, neînarmat, în urma lui.

Şoşonii şi upsarocanii începeau să bâjbâie în învălmăşeala aceea de prieteni şi duşmani, când sosi Old Shatterhand, ducând de căpăstru calul lui Bob. În zarva mare nimeni nu luase seama la el, dar lui nu-i scăpase nimic.

— Iată aici puşca şi calul tău, viteazule Bob! strigă el, aruncându-i hăţurile şi arma. Eliberează-i şi pe ceilalţi prizonieri şi veniţi după noi!

Întreg teritoriul dintre Gura Iadului şi Apa Diavolului se transformase în câmp de război. Sioucşii ogallallaşi, upsarocanii, şoşonii şi albii ţipau din răsputeri. Nici unul nu pricepea foarte bine ce se întâmplă. Prietenii treceau pe lângă duşmani fără a le face vreun rău, căci singurul lor gând era să-l salveze pe Baumann.

Old Shatterhand se ridicase în scări, având puşca cu dublă tragere aruncată pe spate şi carabina în mână. Era ultimul, dar armăsarul său abia atingea pământul cu piciorul şi astfel, cât ai clipi, îi ajunse pe upsarocani şi pe cei cincisprezece şoşoni.

— Mai încet, le strigă, trecând în zbor pe lângă dânşii. Toată grija voastră e să-i învingeţi, căci, acolo sus, aşteaptă Winnetou şi nu-i lasă să treacă mai departe.

Apoi trecu mai departe. Copitele calului său înghiţeau distanţele, căci trebuia să-şi ajungă prietenii înainte de a se întâmpla vreo nenorocire.

Calul micuţului saxon, deşi nu era vreun alergător de soi, zbura înaripat, parcă, îngrozit de urletele lui Frank, care-l îmboldea întruna cu mânerul tomahawkului. Totuşi era de prevăzut că, în stilul acesta, n-avea cum să reziste prea multă vreme. Izbuti să ajungă pe căpetenia sioucşilor ogallallaşi, ridică măciuca şi strigă:

— Câine, vino încoace! S-a sfârşit cu tine!

— Pitic ticălos! răspunse căpetenia, batjocoritor. Încearcă să loveşti!

Se întoarse spre Frank şi se feri cu pumnul de lovitura lui, astfel încât saxonului îi zbură arma din mână. Apoi, îşi trase cuţitul de la brâu, pregătindu-se să-l înjunghie pe „fostul funcţionar forestier”.

— Ia seama, Frank! strigă Dick Rotofeiul, care îşi mâna calul pe urma lor, încercând să se apropie.

— Nu-ţi fie teamă! răspunse mititelul. Nu mă răpune el pe mine chiar aşa de uşor!

Se retrase puţin, pentru a se feri, apoi, cu un avânt fără seamăn, se repezi pe spinarea calului şefului pe care îl cuprinse, strângându-i braţele pe lângă trup. Mocasinul-cel-greu urla de furie, căutând să-şi elibereze braţele; zadarnic însă, căci Frank îl ţinea cu toate puterile.

— Foarte bine! strigă Dick. Ţine-l aşa şi nu-i da drumul! Vin îndată!

— Grăbeşte-te şi tu niţel! Nu-i chiar aşa uşor să striveşti un vlăjgan ca ăsta!

Fireşte, toate astea se petrecură cu o iuţeală de nedescris, mult mai repede decât se poate povesti. Ogallallaşul ţinea în dreapta cuţitul, iar cu stânga hăţurile calului lui Baumann. Se zvârcolea în şa, se întorcea zadarnic de pe o parte pe alta, fără a izbuti să scape din strânsoarea lui Frank.

Baumann era legat, nu putea face nimic ca să scape, dar îl încuraja pe Frank, rugându-l să se ţină bine. Acesta răspunse, gâfâind de încordare:

— E bine! Îl înlănţui ca un bun constructor şi nu-l slăbesc până nu-i plesnesc plămânii!

Ogallallaşul nu-şi mai putea stăpâni calul şi, astfel, Dick izbuti, în sfârşit, să-i ajungă. De asemenea, se apropie şi Pitt. Rotofeiul îşi mână calul pe lângă Baumann şi, cu ajutorul cuţitului lui Bob, îi tăie legăturile.

— Am câştigat! strigă el. Smulge hăţurile din mâna roşului!

Baumann încercă, dar era cu desăvârşire lipsit de puteri. Dick voi să-i dea cuţitul, dar nu izbuti, căci doi sioucşi se şi năpustiră asupra Rotofeiului, în vreme ce al treilea voia să năvălească asupra lui Frank, care n-avea braţele libere, ca să se apere. Pitt arse o zdravănă lovitură calului său, drept între urechi, determinându-l să execute o sălbatică săritură înainte, şi-l ajunse astfel pe indian, îl înşfăcă de guler, şi-l smulse din şa, azvârlindu-l la pământ.

— Ura! Aleluia! strigă Hobble-Frank. Aceasta a fost o salvare de ultimă clipă! Dar acum ia-l şi pe şef de moţ, că nu-l mai pot ţine!

— Îndată! răspunse Lunganul.

Întinse ambele mâini spre Mocasin, pentru a-l trage din şa, dar, tocmai atunci, se auzi un vuiet groaznic şi caii, speriaţi, se ciocniră unii de alţii. Pitt se clătină, dezechilibrat, iar Dick, care-şi strânsese toate puterile pentru a-i respinge pe cei doi atacatori, luat prin surprindere, fu trântit de pe cal. Baumann, aşijderea.

Ceata de călăreţi, învălmăşită, ajunsese acum în faţa Gurii Iadului, şuvoiul de apă coborâse, iar coloana de noroi se înălţase, cu un bubuit îngrozitor, care înspăimântase caii. O parte din materia fierbinte şi puturoasă fu aruncată de jur-împrejur.

Calul căpeteniei căzu în genunchi, dar se ridică iar şi-o luă la goană spre fluviu, abătându-se la stânga tocmai când Old Shatterhand ajungea la grupul rostogolit la pământ.

Voi să-l ajute pe Frank dar, tocmai atunci, văzu cum trei sălbatici coborâseră de pe cai, năpustindu-se asupra lui Dick, ca să-l ucidă. Pitt Lunganul avea prea mult de lucru ca să-şi mai poată ajuta prietenul, aşa că Old Shatterhand trebui să se alăture grăsanului. Opri calul, sări jos şi-i zăpăci pe cei doi ogallallaşi, lovindu-i cu patul puştii.

Winnetou şi şoşonii ocupau distanţa dintre Gura Iadului şi fluviu. Ei aveau datoria de-a nu-i lăsa să treacă pe acolo pe sioucşi şi de a-i împinge către mormântul căpeteniei.

Izbutiră întocmai. Toate cele povestite se întâmplaseră cu atâta iuţeală, încât apaşul nu mai avusese timp să atace şi el. Iar acum, din pricina îngrămădirii de noroi, era complet împiedicat să ia parte la luptă. Totuşi, încercă a-şi mâna calul înainte şi câţiva şoşoni îi urmară pilda.

Căpetenia sioucşilor înţelegea că, imobilizat de Frank, se afla în cea mai mare primejdie. Furia şi teama îi sporiră puterile. Până în cele din urmă, izbuti să-şi elibereze mâinile, printr-o lovitură puternică a coatelor, din ambele părţi. Saxonul trebui să-i dea drumul.

— Mori! tună indianul, şi-şi trase cuţitul, gata să-l împlânte în pântecele mititelului.

Însă acesta se aplecă repede într-o parte, făcându-l pe Mocasinul-cel-greu să lovească în gol. Frank nu mai avea arme. Îşi aminti de felul în care lovea Old Shatterhand. Înşfăcându-l pe duşman de grumaz cu mâna stângă, ridică braţul drept cu pumnul strâns şi bubui tâmpla ogallallaşului cu atâta putere, încât, pentru început, avu impresia că şi-a zdrobit pumnul. Cel lovit se prăbuşi leşinat.

Ajunseseră între timp la fluviu. Calul coborî malul şi sări în apă, făcând un înconjur larg, iar cei doi călăreţi fură azvârliţi peste cap. Îndată ce se simţi liber, armăsarul mai făcu două-trei mişcări de înot, apoi se întoarse încet şi reveni la ţărm.

Winnetou, abia sosit, descălecă şi-şi pregăti puşca, să fie gata pentru cazul în care ar fi început o luptă în apă. Mai întâi nu putea vedea ce fac cei doi. Doar pălăria de amazoană a lui Frank plutea lângă mal. Un şoşon o recuperă cu ajutorul unei lănci. Apoi, ceva mai în vale, destul de departe de mal, apăru creştetul împodobit cu pene al Mocasinului. Îndată după aceea, la o oarecare distanţă de acolo, ieşi la suprafaţă şi Frank. Privi împrejur, zări capul sălbaticului şi, cu mişcări

repezi, înotă spre el. Indianul nu era mort, ci numai ameţit. Voi să fugă, dar micuţul saxon se repezi la el ca o ştiucă, îi sari în spinare, îl apucă de păr cu stânga, iar cu dreapta începu să-i care la pumni. Ogallallaşul dispăru în apă şi Frank după el. Deasupra lor se formă un vârtej, se ridicau băşici, se văzu un braţ al siouxului, care, apoi, dispăru îndată. După câteva clipe apărură picioarele „funcţionarului silvic” şi poala fracului său, dispărând apoi în adânc. După toate semnele, în apă se dădea o luptă îngrozitoare. Lui Winnetou îi era peste putinţă să intervină cu vreun glonte aşa că, în grabă, îşi lepădă armele, gata să sară în apă. Dar Hobble-Frank ieşi la suprafaţă, se uită în toate părţile tuşind şi gâfâind, apoi strigă:

— E tot dedesubt?

Întrebarea îi fusese adresată lui Old Shatterhand, lui Dick şi Pitt, care tocmai apăreau la ţărm. Fără a mai aştepta răspunsul, se cufundă din nou şi când, după câteva clipe, ieşea iarăşi la suprafaţă, ţinea de păr pe duşmanul învins, venind încetişor către mal.

Fu întâmpinat cu strigăte de bucurie, dar el începu să ţipe mai tare decât toţi:

— Staţi liniştiţi! În învălmăşeală, mi s-a pierdut pălăria, fără urmă. Poate că cineva din onorata asistenţă a văzut-o, totuşi, plutind, pe undeva?

— Nu! i se răspunse.

— Asta-i straşnic! Din pricina acestui nemernic, m-am văzut păgubit de minunata mea pălărie cu pene! O, dar iat-o colo! Şoşonul acela o poartă pe cap. Îl voi da în judecată!

Se duse grăbit la indian, ca să-şi recupereze podoaba. Abia după aceea fu gata să primească felicitările camarazilor.

— A cerut multă osteneală, spuse el, cu modestie. Dar, până la urmă, am izbutit. *Veni*, *vidi*, *vici*, i-a spus Anibal lui Wallenstein şi pot zice şi eu acelaşi lucru!

— Cezar a spus asta, interveni Dick, iar pe vremea aceea

Wallenstein încă nu se născuse!

— Te rog să taci, domnule Jacob Pfefferkon! Ce ştie istoria universală despre dumneata? Ia să sari dumneata în spinarea turbatului, să te arunci cu el în apă şi să-i curmi acolo firul vieţii! Numai şi numai atunci ai avea căderea să-ţi expui părerile, fără ca eu să mai cârtesc împotriva latineştii dumitale de spiţerie! Cât despre mine, ei bine, află că posteritatea îmi va ridica aici un monument de marmură, iar în nopţile senine spiritul meu va coborî şi se va bucura că n-a trăit în zadar! Pace rămăşiţelor mele!

De data asta nu râse nimeni, iar Winnetou, întinzându-i mâna, zise:

— *Ni'nte ken ni şo!* Într-adevăr, eşti un om vrednic!

Apoi, printr-un gest, apaşul îi arătă lui Old Shatterhand că de restul se ocupă el; se sui pe cal şi trecu, împreună cu şoşonii săi, înspre Gura Iadului, acum iarăşi potolită. Mergeau la căldarea văii, în al cărei fund se adunaseră sioucşii scăpaţi.

Acolo stăteau de pază la intrare vraciul upsarocanilor şi Moh-aw, fiul căpeteniei şoşonilor, cu oamenii lor. Când uriaşul auzi că duşmanul său de moarte, Mocasinul-cel-greu zace învins pe malul fluviului, o luă la goană într-acolo. Ajunse tocmai la timp ca să-l vadă revenindu-şi în simţiri, datorită îngrijirilor lui Old Shatterhand. Sări de pe cal, scoase cuţitul de la brâu şi strigă:

— Acesta este câinele sioucşilor ogallallaşi, care mi-a tăiat urechea. Şi pentru aceasta va trebui să plătească cu propriu-i scalp.

Dar, când voi să treacă la fapte, Old Shatterhand îl opri spunând:

— Prizonierul aparţine fratelui nostru alb, Hobble-Frank. Nimeni altul n-are drept asupra lui!

Se născu un schimb de cuvinte, pe care Old Shatterhand îl încheie cu câştig de partea sa. Upsarocanul se retrase, bombănind.

Baumann, Vânătorul de Urşi, îl luă în braţe pe Hobble-Frank şi amândoi vărsară lacrimi calde de bucurie.

— Ţie, scumpe prietene, îţi datorez în cea mai mare parte salvarea mea, spuse Vânătorul de Urşi. Dar cum ai putut aduna la un loc atâţia oameni, pentru a mă elibera?

Mişcat, Hobble-Frank nu voi să-şi asume nici un merit şi arătă în josul apei:

— Iată, mai vin şi alţii, care merită chiar mai multe mulţumiri decât mine.

Baumann îi văzuse şi el pe cei cinci foşti prizonieri ai sioucşilor. În frunte călăreau Martin, Wohkadeh şi Bob. Alergă în întâmpinarea lor. Când negrul îşi zări stăpânul, sări de pe cal, fugi către el, căzu în genunchi, îi apucă mâna şi strigă plângând:

— O, iubit, bun dom' Baumann! În sfârşit dom' Bob poate muri de bucurie! Acum dom' Bob cântă şi sare de bucurie şi moare de fericire! O, dom' Bob este vesel şi încântat!

Baumann îl ridică în sus şi voi să-l ia în braţe, dar Bob se feri ca ars:

— Nu, nu iei în braţe dom' Bob, căci a ucis animal rău, puturos şi încă miroase urât!

— Aş, ce animal puturos! Ai venit să mă salvezi, trebuie să te îmbrăţişez!

Şi trase la pieptul său pe credinciosul dom' Bob. Apoi ajunse Martin la rând. Tatăl şi fiul îşi căzură în braţe.

— Copilul meu, copilul meu! strigă Baumann. Suntem din nou împreună şi nimic nu ne va mai despărţi. Câte n-ai îndurat din pricina mea! Ai braţele tăiate de strânsoarea curelelor!

— Ale tale sunt şi mai însângerate! Dar se vor vindeca, vei fi iarăşi sănătos şi voinic. Acuma trebuie să le mulţumeşti tuturor celor care au cutezat să te salveze. Cu Wohkadeh, prietenul meu, ai vorbit încă de ieri, tot aşa cu Dick şi Pitt. Dar, aici se află Old Shatterhand şi Winnetou. Lor şi numai lor

li se datorează izbânda încercării noastre.

— Ştiu, fiul meu, şi mă mâhneşte nespus faptul că nu pot decât să le mulţumesc.

Întinse ambele mâini înspre Old Shatterhand, pe când alte lacrimi începură să-i alunece pe obrajii ofiliţi. Acesta îl îmbrăţişă apoi arătă spre cer şi zise, surâzând:

— Nu oamenilor să le mulţumeşti, iubite prieten, ci lui Dumnezeu din cer, care ţi-a dat puterea să înduri chinurile cele groaznice. Noi am fost doar uneltele lui.

Îşi scoase pălăria şi rosti, din adâncul inimii, o rugăciune de mulţumire. Ceilalţi se descoperiră, de asemenea, iar îndată ce termină, din toate gurile răsună deodată un puternic şi pios: Amin!

Căpetenia sioucşilor care şedea legat, jos, privea cu uimire la toate acestea. Fu ridicat pentru a fi dus şi el acolo unde mergeau toţi, la Valea Mormintelor, şi unde aşteptau Winnetou, şoşonii şi upsarocanii.

Old Shatterhand şi Winnetou schimbară câteva cuvinte între ei.

— Ce au de gând fraţii mei? întrebă apaşul.

— Noi ştim, răspunse Old Shatterhand, că fraţii noştri roşii au şi ei un cuvânt de spus. De aceea vom fuma pipa sfătuirii. Dar, mai înainte, am să vorbesc şi cu Hong-peh-te-keh, şeful sioucşilor.

Descălecară iar, asemenea şi Winnetou. Se formă un cerc în jurul prizonierului. Old Shatterhand veni lângă el şi zise:

— Mocasinul-cel-greu a încăput pe mâinile duşmanilor săi, oamenii lui sunt de asemenea pierduţi, căci sunt împresuraţi de stânci şi de noi. Nu vor putea fugi şi vor muri de gloanţele noastre, dacă şeful ogallallaşilor nu face nimic ca să-i scape.

Tăcu pentru a urmări reacţia Mocasinului-cel-greu. Dat fiind că acesta continua să şadă liniştit, cu ochii închişi, continuă:

— Fratele meu roşu îmi poate spune dacă a înţeles

vorbele mele?!

Indianul deschise ochii, îi aruncă o privire plină de ură şi scuipă. Acesta era răspunsul său.

— Oare şeful ogallallaşilor îşi închipuie că are în faţă un animal scârbos, de îndrăzneşte să scuipe astfel?

— *Wakon kana!*[1] scrâşni cel întrebat.

— Mocasinul-cel-greu nu mai poate deosebi un războinic puternic de o muiere bătrână şi slabă?

— *Kot-o pun-krai şonka!* adică *O mie de câini!*, şuieră prizonierul.

Câţiva dintre indienii care şedeau împrejur scoaseră un mormăit mânios. Old Shatterhand le aruncă o privire aspră, apoi, spre mirarea tuturor şi mai ales a prizonierului, se aplecă să-i dezlege curelele:

— Căpetenia ogallallaşilor poate verifica acum dacă vorbeşte cu o muiere bătrână, cu un câine, sau cu un bărbat! Poate să se ridice de jos!

Indianul se ridică. Oricât de obişnuit ar fi fost să se stăpânească în orice împrejurare, nu-şi putu totuşi ascunde nedumerirea. În loc să fie călcat în picioare şi lovit cu pumnii, ca răsplată pentru vorbele lui jignitoare, era eliberat din lanţuri!

— Deschideţi cercul, porunci Old Shatterhand războinicilor din jur.

Aceştia se apropiară unul de celălalt, în aşa fel încât siouxul să poată privi înăuntrul văii. Îşi văzu oştenii stând alături de mormântul căpeteniei şi, după mişcările lor, putu şti că se sfătuiau cu însufleţire. Ochii îi scânteiară. Se gândi să încerce o evadare, oricât de periculoasă... chiar împuşcat, tot era mai bine, decât hărăzit unei morţi în chinuri, aşa cum credea el că i se pregătise.

— Mocasinul-cel-greu se gândeşte să fugă. Ar fi bine să renunţe. Picioarele lui lasă urme mari, pe când ale noastre

[1] Muiere!

sunt uşoare ca aripa rândunicii, iar gloanţele noastre nu-şi greşesc ţinta. Să mă privească bine şi să-mi spună dacă mă cunoaşte!

— Hong-peh-te-keh nu se uită la un lup şchiop! mormăi sălbaticul.

— Old Shatterhand este un animal şchiop? Şi Winnetou, căpetenia apaşilor, cel al cărui nume este mai vestit decât al oricărui sioux ogallallaş, aşijderea?

— Uff! îi scăpă prizonierului.

Nu se aşteptase la o asemenea surpriză. Pe când privirile îi rătăceau de la unul la celălalt, pe faţa sa apăru o expresie de respect, pe care n-o putea ascunde.

— Şi mai sunt încă şi alţi războinici, tot atât de viteji. Căpetenia sioucşilor îl poate vedea acolo pe Oihtka-petay, conducătorul şoşonilor, alături de Moh-aw, viteazul său fiu. Puţin mai la dreapta stă Kanteh-pehta, neînvinsul vraci al talismanelor şi conducătorul upsarocanilor. Dincolo vezi pe Pitt-honskek şi Dick-petah-tşeh. Apoi...

Se opri din vorbă, căci în acelaşi moment se auzi un bubuit atât de puternic, încât caii se ridicară în două picioare şi chiar şi războinicii cei mai neînfricaţi tresăriră. Întreaga vale răsună de un vuiet ca de sirenă, şi pământul începu să se cutremure. Din gurile de noroi răspândite pe fundul văii se ridicară aburi albăstrii, gălbui, roşii ca sângele ori negricioşi ca funinginea. După aceştia, urmă o materie mai solidă. Fumul de iad şi noroiul azvârlit în toate părţile răspândeau o duhoare înăbuşitoare.

Era peste putinţă să vezi la douăzeci-treizeci de paşi. Fiecare trebuia să se apere pentru a nu fi împroşcat de materia fierbinte, aşa că se făcu o învălmăşeală de nedescris. Caii se smuciră şi o luară la goană. Oamenii ţipau din răsputeri şi dădeau unii peste alţii. În fundul văii izbucni răcnetul de spaimă al sioucşilor ogallallaşi, care se năpusteau spre ieşirile din vale. Mai mulţi dintre ei căzură în găurile al

căror nămol îi acoperi într-o clipă, alţii o luau la fugă, croindu-şi drum printre paznicii albi şi roşii, sporind astfel învălmăşeala.

La început, Old Shatterhand îşi păstrase calmul. Chiar de la prima detunătură apucase cu braţul, zdravăn, pe căpetenia sioucşilor, pentru a nu-l lăsa să scape. Dar, mai apoi, trebui să se ferească el însuşi din faţa unei primejdioase împroşcări şi fu nevoit să-i dea drumul. Fugi, împreună cu Dick, care se împiedică, voi să se ţină de Old Shatterhand şi-l trase şi pe acesta jos.

Mocasinul-cel-greu era şi el înspăimântat, nu încercă să se apere în nici un fel ori să se elibereze din strânsoarea lui Old Shatterhand, dar, îndată ce se simţi liber, scoase un ţipăt triumfător, o luă la goană spre interiorul văii, dar nu izbuti să ajungă prea departe. Trecând pe lângă Bob, acesta întoarse, iute ca fulgerul, puşca, dându-i cu patul ei o lovitură zdravănă în cap.

— Fuge şeful! După el! După el! urla cât îl ţineau puterile.

Mocasinul-cel-greu se clătină, zăpăcit de lovitura lui Bob, făcu câţiva paşi şovăielnici, de colo-colo, apoi încercă să se facă nevăzut. Dar Martin, tânărul fiu al Vânătorului de Urşi, auzise strigătul negrului şi zbură în urma fugarului, nevoind cu nici un preţ să-l scape pe călăul tatălui său. Acesta n-avea timp să privească înapoi. Nu se credea urmărit şi acorda întreaga sa atenţie drumului, foarte dificil de parcurs. Cele mai multe guri de nămol se aflau tocmai în direcţia mormântului, de aceea coti la dreapta, spre peretele văii, încercând să înainteze de-a lungul acestuia. Acolo însă erau tot atât de multe deschizături cu aburi şi fum, astfel încât trebuia să fie cu ochii-n patru. De multe ori, ridicând piciorul, observa că pământul ce păruse odinioară solid, începea să-i alunece de sub tălpi şi izbutea să scape de nepătrunsa îmbrăţişare a mlaştinii doar sărind cu iuţeală într-o parte. Dinainte i se deschideau, tot mai des, capcane fierbinţi, dar

era prea târziu să se mai oprească şi sărea, întruna, mânat de frica morţii.

Simţea, fireşte, şi urmările loviturii de puşcă. Capul i se îngreuna, ochii îl ardeau, plămânii nu-l mai ajutau, şi nici picioarele. Când voi să se odihnească o clipă, privi în jur şi, printr-o ceaţă de sânge, îşi observă foarte aproape urmăritorul, fără a-l recunoaşte, căci nu-i văzuse lămurit faţa. Îngrozit, Mocasinul-cel-greu, porni mai departe. Încotro? Pretutindeni, abisuri deschise ameninţau să-l înghită. În faţă i se ridica peretele vertical de stâncă. Puterile îi erau pe sfârşite. Se văzu pierdut.

Atunci zări o ieşitură cu trepte săpată în stâncă şi deasupra ei încă multe altele. Era chiar locul pe unde urcase, odinioară, Old Shatterhand, călare, până sus... Îşi încordă puterile şi începu să urce, treaptă cu treaptă.

La un moment dat gurile de nămol îşi încetară activitatea tot atât de brusc precum începuseră. Aerul se limpezi şi se putea vedea iar în jur, ca mai înainte.

Atunci, în vale, răsună un ţipăt de groază. Bob se văieta disperat.

— Dom' Martin! Bunul meu dom' Martin!

Arătă spre stânca cu trepte apoi, cu mers zorit, se repezi într-acolo. Cei doi se luptau pe viaţă şi pe moarte. Siouxul îl apucase pe Martin cu braţe vânjoase şi încerca să-l azvârle în adânc. Dar se istovise şi era ameţit, aşa că tânărul izbuti să se desprindă din îmbrăţişarea ucigaşă, se trase înapoi, cât putu mai mult, îşi făcu avânt şi se repezi cu toate puterile asupra căpeteniei. Mocasinul îşi pierdu echilibrul, bătu aerul cu mâinile, pierdu sprijinul de sub picioare şi, scoţând un ţipăt sfâşietor, se prăbuşi de pe stâncă în gura de nămol căscată, al cărei înfiorător gâtlej îl înghiţi pe dată.

Toţi cei din căldarea văii asistaseră la scenă. În faţă, răsună ţipăt de triumf, iar în spate se auzi urletul sioucşilor, care-şi văzuseră căpetenia ucisă de un copilandru. Glasul lui

Bob, însă, era mai puternic decât toate. Negrul sărea din piatră în piatră, scoţând strigăte de bucurie. Ajuns sus, cuprinse în braţe pe învingător.

— De treabă băiat! zise Dick. Mi-a tremurat inima pentru dânsul. Dumitale nu, Frank?

— Ba cum să nu, răspunse saxonul, ştergându-şi o lacrimă de bucurie. M-au trecut sudorile de teamă. Dar, acum, duse sunt toate. Băieţandrul cel cutezător a învins, iar în ce-i priveşte pe sioucşi, vorbă multă, sărăcia omului. Îi vom sili să-şi plece capetele sub furcile culinare.

— Culinare?! Caudine, vrei să zici!

— Te rog să taci! îl întrerupse mititelul pe un ton sever. Într-un moment atât de solemn, n-am nici o poftă să mă cert cu dumneata. Parcă-i văd pe sioucşi predându-se. Apoi, se va încheia o pace generală a popoarelor, la care trebuie să luăm parte şi noi doi. Dă mâna! *Et in terra cnax!*

Cu acest mişmaş lingvistic strânse mâna lui Dick, care râdea, apoi se duse să-l felicite pe Martin Baumann, care cobora de pe stâncă împreună cu Bob.

Ceilalţi făcură acelaşi lucru, apoi Old Shatterhand se adresă tuturor:

— Domnilor, rămâneţi pe loc. Mă voi duce la sioucşi însoţit doar de Winnetou. Puterile subpământene şi moartea conducătorului lor i-a impresionat. Într-o jumătate de oră se va hotărî dacă trebuie sau nu să curgă sânge omenesc.

Împreună cu şeful apaşilor păşi spre mormintele în dosul cărora se găseau sioucşii. Era un drum destul de îndrăzneţ, pe care-l puteau face puţini şi, dintre aceştia, doi ştiau sigur că numele lor va umple duşmanii de spaimă.

Dick şi Pitt vorbeau încetişor unul cu celălalt. Ei hotărâseră să sprijine năzuinţele de pace ale lui Old Shatterhand. Indienii nu prea obişnuiau să-şi cruţe duşmanii, iar Vânătorul de Urşi şi tovarăşii săi înduraseră atâtea, încât, de bună seamă, cereau şi ei răzbunare.

De aceea cei doi adunară pe toţi cei de faţă, iar Dick ţinu o cuvântare în care încercă să explice că mila şi împăcarea ar fi cea mai potrivită alegere pentru ambele tabere. Fireşte, era de prevăzut că, în cazul unei lupte, sioucşii ar fi fost nimiciţi, dar câte vieţi omeneşti ar mai fi trebuit să fie astfel jertfite? Şi-apoi, ce s-ar fi întâmplat dacă toate neamurile sioucşilor ar fi dezgropat securea războiului, pentru a se răzbuna printr-o baie de sânge? Îşi încheie cuvântarea astfel:

— Şoşonii şi upsarocanii sunt oşteni viteji, nici un alt neam nu se poate compara cu dânşii. Sioucşii sunt faţă de ei ca nisipul în pustiu. Dacă se ajunge la un război de despăgubire, multe femei şi, copii de-ai indienilor-ciori şi de-ai indienilor-şerpi îşi vor plânge bărbaţii şi părinţii. Gândiţi-vă că voi înşivă aţi fost prizonieri. Old Shatterhand şi Winnetou i-au făcut ostatici pe Viteazul-zimbru şi pe fiul său şi i-au învins la copac pe Inimă-de-foc şi pe Tunetul-însutit. Am fi putut nimici pe toţi ostaşii lor, dar n-am făcut-o, căci Marele Manitu îşi iubeşte copiii şi vrea ca ei să trăiască uniţi ca fraţii. Fraţii mei roşii ar trebui să încerce măcar o dată ce plăcut e să ierţi. *Howgh!*

Această cuvântare făcu o puternică impresie. Baumann era decis să renunţe la orice răzbunare, tovarăşii săi salvaţi se învoiră şi dânşii. Chiar şi indienii dădeau dreptate vorbitorului, dar nu pe faţă. Unul singur era nemulţumit de discursul lui Dick.

— Mocasinul-cel-greu m-a rănit! zise conducătorul upsarocanilor. Sioucşii nu trebuie să plătească pentru asta?

— Mocasinul e mort. Nămolul l-a înghiţit cu scalp cu tot. Eşti răzbunat!

— Dar ogallallaşii ne-au furat talismanele!

— Or să trebuiască să le dea înapoi. Tu eşti un bărbat voinic şi ai putea ucide pe mulţi dintre ei, dar ursul puternic este mândru, lui îi e silă să strivească pe şobolanii cei mici şi fricoşi!

Această comparaţie produse efectul dorit. Vraciul cel uriaş

se simţi măgulit. Era un învingător, putea să ucidă sau să ierte. Tăcu.

Spre mirarea tuturor, curând se întoarseră înapoi Old Shatterhand şi Winnetou în fruntea ogallallaşilor, care îi urmau în şir lung, unul câte unul. Depuseră armele grămadă şi se traseră înapoi în linişte. Prin aceasta arătau fără cuvinte că n-aveau de gând să se mai opună. Şedeau acolo, cu capetele plecate şi cu faţa tulburată. Năpasta care-i lovise fusese atât de neaşteptată şi de puternică, încât ei încă nu-şi puteau reveni din uimire.

Dick Rotofeiul păşi înainte şi-i povesti lui Old Shatterhand despre efectele cuvântării sale. Acesta se bucură mult şi-i strânse mâna cu recunoştinţă. Totodată, vorbi ogallallaşilor:

— Războinicii voştri au predat armele, fiindcă le-am făgăduit că viaţa le va fi cruţată. Feţele palide, şoşonii şi upsarocanii vor să le dăruiască mai mult decât viaţa. Oştenii sioucşi pot să-şi ia armele înapoi, între noi şi ei să fie pace. Vom merge la mormintele căpeteniilor şi le vom cinsti memoria. Între noi şi voi, securea războiului va fi îngropată. Vă veţi putea întoarce la veşnicele câmpii ale vânătorii şi veţi putea povesti despre Marele Manitu al albilor, care interzice vărsarea de sânge.

Sioucşii rămaseră încremeniţi de mirare. Soarta lor luase iarăşi o întorsătură fericită. Abia le venea să creadă, dar, când avură armele înapoi, plini de recunoştinţă, se repeziră la Old Shatterhand să-i mulţumească. Până şi vraciul talismanelor se arătă mulţumit, până la urmă, când talismanele furate aveau să fie înapoiate upsarocanilor. Caii fură recuperaţi, apoi tot restul zilei fu petrecut în ceremonii funebre.

Seara, când ardeau focurile de popas şi prieteni şi duşmani şedeau alături împăcaţi, povestind despre toate prin câte trecuseră, Dick Rotofeiul se adresă lui Frank:

— Partea cea mai frumoasă a dramei noastre este sfârşitul. Iertare şi uitare. În viaţa mea n-am fost prieten cu

vărsarea de sânge, căci „ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face!” Noi am învins. Am arătat zeilor că suntem eroi, iar acum nu ne-a mai rămas decât un singur lucru de făcut. Vrei şi dumneata?

— Ce anume?

— Ne-am tot certat amândoi, fiindcă ţinem mult unul la altul. Să ne mărturisim dragostea şi să legăm frăţie de cruce. S-a făcut?

— S-a făcut, aprobă Frank.

Fantoma din Llano Estacado

1. Bloody-Fox

Doi bărbaţi, un alb şi un negru, înaintau călare de-a lungul apei. Cel dintâi era îmbrăcat ciudat; purta încălţări de indian şi nişte nădragi din piele, iar pe deasupra un frac, cândva albastru-închis, acum însă decolorat, cu petliţe, mâneci bufante şi nasturi lucioşi din alamă. Cozile fracului atârnau de o parte şi de alta a calului. Capul îi era acoperit cu o pălărie uriaşă, împodobită cu o până galbenă de struţ. Mic şi uscăţiv, avea la umăr o carabină cu două ţevi, iar la cingătoare un cuţit, două pistoale, câţiva săculeţi pentru muniţie şi tot felul de alte mărunţişuri necesare.

Negrul era un tip înalt, lat în umeri şi, la drept vorbind, cu nimic mai puţin caraghios decât tovarăşul său. Şi el avea mocasini şi nişte legginşi cum poartă indienii, formaţi din doi craci independenţi, astfel încât, călare, pielea calului vine în contact cu pielea călăreţului, lucru deosebit de avantajos când se călăreşte fără şa. La aceşti aşa-zişi pantaloni, omul nostru îmbrăcase o haină care fusese cândva tunica de gală a unui ofiţer de dragoni, ajunsă în Mexic odată cu invazia francezilor şi apoi, cine ştie prin ce minune, rătăcită în mâinile negrului. Era, oricum, prea scurtă şi prea strâmtă pentru fizicul lui herculean. Neputând fi încheiată, lăsa la vedere pieptul gol, robust al călăreţului, care nu purta cămaşă pentru că, în Vest, nu existau spălătorese. În schimb, îşi legase la gât o năframă cât toate zilele, cu carouri albe şi roşii. Pe cap nu purta nimic, pentru a-i putea fi remarcate şi admirate nenumăratele petice lucioase pe care şi le răsese în creştet. De asemenea, era înarmat cu o puşcă, un cuţit, o baionetă,

cine ştie pe unde găsită, şi un pistol de cavalerie de pe vremea când lupul era oaie.

Caii erau şi ei bine echipaţi. Se putea vedea că străbătuseră un drum lung, dar erau încă vioi şi plini de forţă, ca şi cum i-ar fi purtat pe călăreţi doar de câteva ore.

Malul pârâului era acoperit de o vegetaţie de un verde puternic, dar numai până într-un anumit punct. După aceea găseai numai yuccaşi uscaţi, specii de cactuşi cărnoşi şi iarba ursului veştejită.

— Ţinut neprietenos! observă albul. În nord o duceam mai bine. Nu-i aşa, Bob?

— Da, răspunse cel întrebat. Dom' Frank are dreptate. Dacă dom' Bob ajunge la „Helmers Home”, atunci el are foame de balenă care înghite toată casa.

— Balena nu poate înghiţi o casă, îi explică Frank negrului, deoarece gâtlejul ei e mult prea strâmt pentru aşa ceva.

— Să lărgească gâtlej, aşa cum face dom' Bob când haleşte! Cât mai este până la „Helmers Home”?

— Nu ştiu precis. După descrierea care mi s-a făcut azi-dimineaţă, ar trebui să ajungem curând. Uite, nu vezi apropiindu-se un călăreţ?

Arătă spre dreapta, peste apă. Bob îşi opri calul şi puse mâna streaşină la ochi. Totodată, căscă gura, aşa cum avea obiceiul când voia să vadă mai bine, şi spuse:

— Da, este un călăreţ, un om mic pe un cal mare. El vine la noi, la dom' Frank şi la dom' Bob.

Călăreţul despre care era vorba se apropia în goană, dar părea că vrea să le treacă pe dinainte, fără a se opri. Se prefăcea că nici nu i-a văzut.

— Ciudat individ! mormăi Frank. Aici, în Vestul Sălbatic, te bucuri când întâlneşti un alt om; ăsta se pare, însă, că nu ne acordă nici o importanţă. Oare ce-o fi având pe cuget?

— Să cheme dom' Bob la el?

— Da, strigă-l. Trompeta ta de elefant va fi mai bine

auzită decât vocea mea de soprană.

Bob făcu palmele pâlnie la gură şi strigă din răsputeri:

— Hei! Aşteaptă! De ce fugi de noi?!

Negrul avea o voce care ar fi înviat şi morţii. Călăreţul îşi struni calul. Cei doi se grăbiră să-l ajungă. Dar, pe măsură ce se apropiau, îşi dădeau seama că nu au de-a face cu un om mic de statură, ci cu un flăcăiandru, care abia trecuse de anii copilăriei. Era îmbrăcat ca un cowboy din California, cu haine confecţionate din piele de bivol şi cusături împodobite cu franjuri. Pe cap purta un sombrero cu boruri largi. Se încinsese cu o eşarfă lată, confecţionată din lână roşie. În acest brâu se aflau un pumnal şi două pistoale bătute în argint. Pe genunchi avea o puşcă grea, cu două ţevi, tip Kentucky, iar în faţă îşi fixase, după obiceiul mexicanilor, o piele care-i acoperea picioarele, apărându-le astfel de săgeţi şi lovituri de lance.

Obrazul îi era bronzat, în ciuda vârstei, tăbăcit de intemperiile vremii. Pe frunte, de la stânga până deasupra ochiului drept, avea o cicatrice lată de două degete, de un roşu aprins, care îi dădea o înfăţişare foarte războinică. Deşi tânăr, nu părea lipsit de experienţă. Ţinea arma ca şi cum ar fi fost o pană, iar ochiul său întunecat îi scruta cu atenţie pe cei doi. Stătea mândru şi sigur în şa, ca un om în toată firea.

— Noroc bun, fiule! îl salută Frank. Cunoşti ţinutul acesta?

— Foarte bine, răspunse băiatul, cu un surâs ironic, deranjat de faptul că fusese luat drept un băieţaş.

— Cunoşti „Helmers Home”?

— Da.

— Şi mai e mult până acolo?

— Cu cât mai încet, cu atât mai mult.

— Drace! Pari a fi scump la vorbă, băiete?!

— Nu sunt preot de mormoni.

— Aşa deci! Atunci te rog să ne scuzi. Eşti poate supărat fiindcă ţi-am zis băiete?

— Nici gând! Fiecare poate vorbi cum pofteşte, şi cu, nu mai puţin decât alţii, bineînţeles!

— Bine! Aşadar, ne-am înţeles. Îmi placi foarte mult. Eu sunt străin de meleagurile astea şi trebuie să ajung la „Helmers Home”. Sper să mă îndrumi corect.

Îi întinse tânărului mâna. Acesta i-o strânse şi, surâzând, răspunse cu privirile aţintite asupra fracului şi pălăriei uriaşe:

— Numai un nemernic te-ar putea înşela! Tocmai mă îndreptam înspre „Helmers Home”. Dacă vreţi să mă urmaţi, haideţi!

Dădu pinteni calului, iar cei doi îl urmară. Se îndepărtară de pârâu şi începură să călărească înspre sud.

— Noi am urmat cursul apei, observă Frank.

— Aţi fi ajuns la bătrânul Helmers, răspunse flăcăul, dar ocolind foarte mult. În loc de trei sferturi de oră, aţi fi mers mai bine de două ceasuri.

— Atunci mă bucur că te-am întâlnit. Îl cunoşti pe stăpânul casei?

— Cât se poate de bine.

— Ce fel de om e?

Cei doi îşi luară călăuza la mijloc. Acesta îi privi cercetător şi zise:

— Îşi dă seama de orice nelegiuire şi păstrează casa în ordinea cea mai perfectă.

— E bine aşa. Căci n-avem a ne teme de el.

— Dacă sunteţi oameni de treabă, dimpotrivă. Vă face orice serviciu.

— Am auzit că ar fi proprietarul unui magazin.

— Da, dar nu pentru câştig, ci pentru a-i ajuta pe cei ce se aventurează prin părţile locului. Găseşti la dânsul tot ce are nevoie un vânător, şi vinde la preţuri foarte mici. Cei ce nu-i sunt pe plac nu vor obţine însă nimic, nici pe bani grei.

— Aşadar, este un excentric?

— Nu, dar îşi dă osteneala să ţină la distanţă acele figuri

dubioase care au transformat Vestul într-un ţinut de spaimă. Îl veţi cunoaşte şi voi. Vreau să vă mai destăinuiesc ceva despre el; nu veţi înţelege şi poate veţi râde: e neamţ get beget. Cu asta cred că am spus totul.

Frank se ridică în scări şi strigă:

— Cum adică? Tocmai asta să nu înţeleg?! Sau chiar să şi râd de asta? Ce-ţi închipui?! Mă bucur grozav că aici, la marginea deşertului Llano Estacado, am găsit un compatriot.

Faţa călăuzei deveni serioasă. Se uită cu ochi prietenoşi la Frank şi îl întrebă:

— Cum? Sunteţi neamţ? Într-adevăr?!

— Bineînţeles. N-aţi băgat de seamă de la bun început?

— Nu. Nu vorbiţi engleza ca un german şi, de altfel, arătaţi exact ca un yankeu care tocmai a fost aruncat pe fereastră de nepoţii săi.

— Cerule! Ce-ţi veni! Sunt neamţ get-beget şi cel care nu mă crede are toate şansele de-a face cunoştinţă cu puşca mea.

— Ei, ar fi de-ajuns şi pumnalul. Dar, dacă e adevărat, atunci bătrânul Helmers se va bucura. Ca un neamţ ce se află, e tare mândru de ţara şi de limba lui.

— Pe bună dreptate! Acum mă bucur îndoit că soarta m-a îndrumat înspre „Helmers Home”. De fapt îmi puteam închipui că-i de-al nostru. Un yancheu şi-ar fi denumit aşezământul „Settlement Helmers Range” sau ceva asemănător, dar „Helmers Home” nu-i putea zice decât un neamţ. Locuiţi prin apropiere?

— Nu! Eu nu posed nici o fermă şi nici vreo altă formă de proprietate. Sunt liber ca pasărea cerului sau ca un animal al pădurii.

— Nu ai părinţi?

— Nici o rudă.

— Cum te cheamă?

— Îmi spun Bloody-Fox.

— Bloody-Fox? Asta te duce cu gândul la o treabă sângeroasă.

— Da. Părinţii mei, întreaga familie şi toţi însoţitorii lor au fost omorâţi în Llano Estacado. Doar eu am supravieţuit. M-au găsit cu capul crăpat. Aveam cam opt ani.

— Dumnezeule! Atunci într-adevăr eşti de compătimit. Aţi fost atacaţi pentru a fi jefuiţi?

— Da, bineînţeles.

— Deci nu ţi-a mai rămas decât viaţa, numele şi amintirea aceea groaznică!

— Nici atât. Helmers m-a găsit întins pe nisip, m-a luat pe calul său şi m-a dus la el acasă. Luni de zile am zăcut cu febră, iar după ce mi-am revenit nu-mi mai aminteam absolut nimic. Îmi uitasem până şi numele; de fapt nici azi nu ştiu cum mă cheamă. Doar momentul atacului mi-a rămas întipărit limpede în minte. Aş fi mult mai fericit dacă l-aş fi uitat şi pe acesta, pentru că atunci n-aş mai fi chinuit de această sete de răzbunare, care mă face să rătăcesc mereu prin deşert.

— Dar de ce ţi-au zis Bloody-Fox?

— Fiindcă eram plin de sânge, iar în timpul febrei repetam foarte des numele de Fuchs. Se crede că acesta e şi numele meu.

— Deci, după toate aparenţele, părinţii tăi au fost germani?

— Fără îndoială. După ce mi-am revenit, vorbeam atât engleza, cât şi germana. Totuşi, engleza o vorbeam ceva mai cursiv. Helmers mi-a fost ca un tată. Dar eu nu am putut rămâne la el. Simţeam nevoia să ies în lume, în sălbăticie, asemenea unui şoim căruia vulturii i-au ucis părinţii şi care se roteşte apoi deasupra câmpiei însângerate până când reuşeşte să-i găsească pe ucigaşi.

Puteai să-i auzi scrâşnetul dinţilor. Iar calul, strâns de hăţuri, se cabra înfricoşat.

— Deci, de atunci ai cicatricea pe frunte? întrebă Frank.

— Da, răspunse tânărul încruntat. Dar să nu mai vorbim despre asta! Mă răscoleşte prea tare şi dacă mă mai întrebaţi ceva vă părăsesc şi veţi fi nevoiţi să găsiţi singuri drumul spre „Helmers Home”.

— Da, mai bine să vorbim despre stăpânul acestei Case! Ce hram purta în ţara lui?

— Era funcţionar silvic.

— Cum?! strigă Frank. Ca şi mine.

Bloody-Fox făcu un gest de surprindere, îl cercetă atent pe vorbitor şi spuse:

— Şi dumneavoastră? Ei, asta-i o întâlnire grozavă.

— Da. Dar dacă a fost silvicultor, de ce a renunţat la meseria lui?

— De necaz. Patronul său era un om mânios, orgolios, lipsit de scrupule. Cei doi s-au certat şi s-au despărţit. În urma acestui fapt, Helmers a primit referinţe foarte proaste şi n-a mai găsit slujbă. Şi astfel a fost nevoit să plece cât mai departe. Vedeţi colo un crâng de goruni şi stejari?

— Da! răspunse Frank, privind în direcţia arătată.

— Acolo vom da din nou de pârâu. După pădure încep câmpurile lui Helmers. Până acum eu am fost cel întrebat; de acum încolo vreau să aflu şi eu câte ceva. Acest negru brav nu este denumit Sliding Bob?

La auzul acestor cuvinte, Bob tresări în şa, ca înţepat de o viespe.

— Vai mie! strigă el. De ce dom' Bloody-Fox jigneşte la bunul, bravul Bob?

— Nici prin cap nu-mi trece să te jignesc, răspunse tânărul. Mă poţi considera prieten.

— De ce spui lui dom' Bob aşa cum spun indienii? Fiindcă mai demult aluneca de pe cal? Acum însă dom' Bob călăreşte ca un diavol!

Pentru a-şi demonstra spusele, dădu pinteni calului şi se

îndreptă înspre crâng.

Chiar şi Frank se arătă uimit de întrebarea tânărului.

— Îl cunoşti pe Bob? se interesă el. De necrezut!

— Oh, nu! Vă cunosc pe dumneavoastră.

— Ei, asta-i şi mai şi. Cum mă cheamă?

— Hobble-Frank.

— Pe toţi dracii! E adevărat! Dar, băiete, cine ţi-a spus? Căci în viaţa mea n-am mai fost prin părţile astea.

— O, surâse tânărul, sunteţi un vânător renumit!

Frank se umflă în pene, până ce fracul său fu cât pe ce să plesnească, apoi spuse:

— Cine ţi-a povestit despre mine?

— Un cunoscut de-al meu, Jakob Pfefferkorn, zis şi Dick Rotofeiul.

— Mii de trăsnete! Bunul meu prieten! Unde l-ai întâlnit?

— Sus, la Washita Fork, cu câteva zile în urmă. El m-a înştiinţat că v-aţi dat întâlnire aici, la „Helmers Home”.

— Aşa-i! Deci vine încoace?

— Fireşte. Mi-a descris întreaga expediţie pe care aţi făcut-o la Yellowstone. Dar numai după ce mi-aţi spus că aţi fost silvicultor am înţeles pe cine am în faţă.

— Deci crezi că sunt un bun german?

— Mai mult decât atât, sunteţi un om de ispravă, răspunse surâzând tânărul.

— Dick Rotofeiul nu m-a ponegrit deloc?

— Nici prin cap nu i-ar fi trecut una ca asta. Dimpotrivă, el ţine tare mult la bravul său prieten, Frank.

— Să ştii că, din când în când, ne-am mai certat pentru unele lucruri. Din fericire, cu timpul, el a recunoscut că amândoi suntem superiori ca pregătire şi, de atunci, am devenit cei mai buni prieteni. Dar, iată-ne ajunşi la crâng. Încotro o luăm acum?

— Trecem peste pârâu, iar apoi printre copaci, aceasta e direcţia sigură.

Au trecut prin apă, iar după aceea au călărit prin pădure. În cele din urmă au ajuns pe lângă nişte câmpuri semănate cu porumb, ovăz şi cartofi. Din loc în loc se putea vedea solul negru, fertil, al zonei de deal texane. Pârâul trecea chiar pe lângă casa lui Helmers. În spatele ei se aflau grajdurile şi clădirile anexe.

Clădirea era din piatră, scundă şi lungă, fără etaj. Cele două frontispicii erau însă prevăzute cu două cămăruţe mici, la mansardă. În faţa uşii se aflau patru stejari uriaşi, cu trunchiuri drepte, ale căror ramuri înfrunzite umbreau totul, de jur împrejur, pe o rază foarte întinsă. Sub aceşti copaci fuseseră aşezate mai multe mese şi bănci simple. La prima vedere se putea zări că în partea dreaptă a intrării se afla locuinţa, iar în partea stângă magazinul de care vorbea Bloody-Fox.

La una din mese şedea cu pipa în gură un bătrân care privea cercetător spre cei trei călăreţi. Avea o statură înaltă, solidă, iar obrazul tăbăcit de vreme îi era încadrat de o barbă deasă.

După ce l-a recunoscut pe tovarăşul celor doi străini, s-a ridicat în picioare şi i-a strigat de departe:

— Bine ai venit, Bloody-Fox! În sfârşit, ţi-ai făcut apariţia! Sunt multe noutăţi.

— De unde? întrebă tânărul.

— Din partea aceea, răspunse celălalt, arătând cu mâna înspre apus.

— Veşti bune?

— Din păcate, nu. După toate probabilităţile, ţinutul a fost din nou bântuit de vulturi.

Ţinutului Llano Estacado i se spune în limba engleză, Staked Plains. Ambele denumiri au însă acelaşi înţeles: Câmpiile împrejmuite.

La auzul acestor vorbe, Bloody-Fox păru electrizat. Descălecă şi, apropiindu-se în goană de bătrân, şuieră cu

sufletul la gură:

— Povesteşte-mi imediat!

— Nu-i mare lucru. Se poate spune în câteva cuvinte. În primul rând, însă, sper că eşti atât de amabil să mă prezinţi acestor domni.

— Şi asta se poate face în câteva cuvinte. Tu eşti Helmers, proprietarul acestei ferme, iar dânşii sunt Hobble-Frank şi Sliding Bob, care te căutau şi, probabil, vroiau să facă câteva cumpărături de la tine.

Helmers îi privi cercetător pe cei doi şi zise:

— Mai întâi vreau să-i cunosc şi numai după aceea să fac afaceri cu dânşii. Nu i-am văzut niciodată până acum.

— Poţi să-i primeşti fără probleme, sunt prietenii mei.

— Ei, atunci sunt bineveniţi.

Le întinse mâna şi îi invită să stea jos.

— Mai întâi caii, domnule, spuse Frank. Aceasta este cea dintâi obligaţie a unui călăreţ.

— Bineînţeles. După grija pe care o purtaţi animalelor, îmi dau seama că sunteţi băieţi de treabă. Când vreţi să porniţi mai departe?

— Poate vom fi nevoiţi să poposim câteva zile aici, în aşteptarea unor buni prieteni.

— Atunci, duceţi caii în spatele casei şi, dacă aveţi nevoie de o mână de ajutor, strigaţi-l pe Hercule, negrul.

Cei doi făcură întocmai. Helmers privi lung în urma lor şi-i zise lui Bloody-Fox:

— Ciudaţi tipi mi-ai adus! Un „maestru de călărie”, negru ca tuciul, şi un gentleman de acum cincizeci de ani, cu pană de struţ la pălărie. Chiar şi aici, în Vest, aşa ceva sare imediat în ochi.

— Nu te lăsa păcălit, bătrâne! Îţi voi spune un secret care te va face să ai deplină încredere în ei. Sunt prietenii lui Old Shatterhand, pe care îl aşteaptă aici.

— Într-adevăr? strigă fermierul. Old Shatterhand are de

gând să vină la „Helmers Home”? Cine ţi-a spus asta? Cei doi?

— Nu. Dick Rotofeiul.

— L-ai văzut şi pe el? Aş dori foarte mult să-l reîntâlnesc.

— În curând vei avea ocazia. El şi Pitt Lunganul fac parte dintre aceia pe care cei doi îi aşteaptă.

Helmers trase repede de câteva ori din pipa care era în pericol de a se stinge iar apoi, cu faţa radiind de fericire, strigă:

— Ce veste mare! Trebuie să alerg de îndată la baba mea, să-i spun şi ei că...

— Stai! îl întrerupse Bloody-Fox, apucându-l de mânecă. Mai întâi aş vrea să ştiu ce s-a petrecut în ţinuturile alea.

— A fost o crimă, răspunse Helmers, întorcându-se din nou înspre el. De cât timp n-ai mai fost pe la mine?

— De aproape două săptămâni.

— Deci nu ştii nimic de cele patru familii pe care le-am găzduit şi care voiau să traverseze Llano Estacado. Au plecat de mai mult de o săptămână de aici, dar nu au ajuns niciodată dincolo. Wallace, comerciantul, ar fi trebuit să-i întâlnească. De altfel, dacă n-ar fi cunoscut atât de bine acest deşert, ar fi fost şi el pierdut.

— Şi unde se află el acum?

— E sus, în odaia mică. Se odihneşte. La sosire era pur şi simplu terminat. Nici măcar n-a vrut să mănânce. Tot ce-şi dorea era să fie lăsat să doarmă.

— Voi merge să-l trezesc. Trebuie să-mi povestească totul!

Tânărul se îndepărtă în grabă şi intră înăuntru. Fermierul se reaşeză şi continuă să-şi fumeze pipa. Graba flăcăului îl făcea să zâmbească. Apoi, dintr-o dată, obrazul i se înveseli de-a binelea. Motivul se putea ghici din cuvintele pe care le murmura:

— Dick Rotofeiul şi Old Shatterhand! Astfel de bărbaţi se

lasă înconjuraţi numai de oameni de treabă! Dar voiam să-i spun totuşi babei mele că...

Se ridicase deja în picioare pentru a-i duce vestea şi soţiei sale, când fu nevoit să se oprească, deoarece dădu nas în nas cu Frank, care tocmai se îndrepta înspre dânsul.

— Ei, domnule, l-aţi găsit pe negru? întrebă Helmers.

— Fireşte, răspunse Frank. Bob este acum împreună cu el, aşa că le-am încredinţat caii. Căci mă grăbeam să vin la dumneavoastră pentru a vă spune cât de mult mă bucur să reîntâlnesc un coleg.

Vorbeau englezeşte, ca şi până atunci.

— Un coleg? se minună fermierul. Unde?

— Aici. La dumneavoastră mă refer. Bloody-Fox mi-a spus că aţi fost inspector silvic.

— Într-adevăr.

— Deci suntem colegi, deoarece şi eu am studiat silvicultura.

— Ce spui?! Unde anume?

— În Germania, chiar în Saxonia.

— Dar dacă sunteţi german, de ce vorbiţi englezeşte? Folosiţi-vă limba maternă!

Helmers îi adresase aceste ultime cuvinte în germană. Hobble Frank îi răspunse deîndată:

— Cu cea mai mare plăcere, domnule inspector silvic! După limpezimea vorbelor mele vă veţi da seama că am trăit şi eu în acea zonă a Germaniei unde se vorbeşte o limbă curată şi literară. Cu mândrie vă spun că am fost brigadier silvic la Moritzburg, lângă Dresda. Ştiţi unde se află acel vestit castel înconjurat de lacuri pline de crapi?

Atâta timp cât vorbea englezeşte, Frank părea un omuleţ cumpătat şi modest, deîndată însă ce-şi folosea limba maternă, se trezea în el un sentiment de suveranitate.

În primul moment, Helmers nu ştiu ce să creadă. Îi strânse mâna domnului coleg cu prietenie, iar apoi îl invită să ia loc

şi, încercând în primul rând să câştige timp, intră în casă pentru a aduce ceva reconfortant. Se întoarse cu două sticle şi două pahare în mână.

— Ei, drace! Asta-i ceva nemaipomenit! strigă Frank. Bere! Se face aici, în Texas, bere?

— Chiar foarte multă! Trebuie să ştiţi că aici, în Texas, sunt deja peste patruzeci de mii de germani şi, acolo unde se stabilesc ei, acolo se face cu siguranţă şi bere.

— Da, hameiul şi malţul, Dumnezeu să le binecuvânteze! Pregătiţi acest dar dumnezeiesc aici?

— Nu! De câte ori pot, îmi comand o încărcătură din Koleman City. Sănătate, domnule Frank!

Umplu paharele şi ciocni cu Frank. Acesta însă spuse:

— Vă rog, domnule inspector silvic, să nu vă formalizaţi! Eu sunt un om sociabil, de aceea nu-i nevoie să-mi spuneţi „domnule Frank!”. Spuneţi-mi, pur şi simplu, „colega”! Aşa ne vom înţelege mult mai bine. Căci eu nu pot suferi eticheta.

— Cu atât mai bine! aprobă râzând Helmers. Sunteţi omul care-mi place.

— Dar unde s-a dus bunul nostru Bloody-Fox?

— S-a repezit până la un oaspete al meu pentru a afla nişte lucruri. Unde v-aţi întâlnit?

— Pe malul pârâului, cam la o oră distanţă de aici.

— Credeam că vă cunoaşteţi mai bine.

— Nu-i absolut necesar. Sunt atât de volubil, încât mă împrietenesc imediat cu toată lumea. Tânărul mi-a încredinţat deja toate tainele vieţii sale. Cunoaşteţi şi alte amănunte despre dânsul?

— Dacă v-a încredinţat toată biografia sa, nu văd ce aş mai putea adăuga.

— De fapt din ce trăieşte?

— Hm! Din când în când îmi aduce câteva pepite. S-ar putea c-a descoperit pe undeva un zăcământ aurifer.

— Mă bucur pentru el, mai ales că pare a fi german.

În acel moment, Bloody-Fox ieşi din casă şi se îndreptă spre ei. Părea şi mai serios ca înainte şi i se adresă lui Helmers:

— Ceea ce mi-a zis Wallace e groaznic! Mă gândesc la oamenii aceia sărmani, ucişi în Llano Estacado.

— Au fost ucişi oameni? întrebă blândul Hobble-Frank. În Llano? Când?

— Nu se ştie. Au plecat de aici în urmă cu opt zile, dar n-au ajuns în partea cealaltă a deşertului. Aşadar au pierit.

— Poate că nu. Or fi urmat o altă cale decât cea pe care-o ştiţi voi.

— Tocmai de asta mă tem cel mai mult. De aici se poate traversa şesul într-o singură direcţie, căci această bucată de drum e la fel de periculoasă ca Sahara sau Deşertul Gobi, de exemplu. În Llano Estacado nu există fântâni, oaze şi nici cămile de călărit în stare să reziste la sete mai multe zile în şir. Nu există o cărare bătătorită. Din acest motiv, direcţia ce trebuie urmată este marcată cu ajutorul unor indicatoare, fapt căruia i se datorează şi denumirea deşertului. Cine se avântă pe cont propriu, neţinând cont de aceste jaloane, e pierdut; moare de sete. Căldura îi zăpăceşte creierul, pierde capacitatea de gândire şi călăreşte în cerc, până când calul i se prăbuşeşte şi nici el nu mai poate continua drumul. Există foarte puţini oameni care cunosc deşertul atât de tine încât să se descurce singuri. Dar închipuieşte-ţi ce se întâmplă dacă nişte asasini modifică reperele?

— Ar fi ceva sinistru! exclamă Frank, înspăimântat.

— Da, interveni Helmers, dar nu şi imposibil. Există bande de răufăcători care scot marcajele din pământ şi le fixează în direcţii greşite. Cine le urmează, e pierdut. La un moment dat indicatoarele dispar, iar cel în cauză nu mai are nici o posibilitate de salvare.

— Dar se poate întoarce pe unde-a venit.

— E deja prea târziu, pentru că a pătruns deja adânc în

Llano Estacado şi nu mai are nici o şansă de a ajunge la cordonul de vegetaţie. E deci osândit să moară de sete. Hoţii nici nu mai trebuie să-l ucidă, ei aşteaptă doar până când moare deshidratat, apoi îl jefuiesc. Pur şi simplu!

— Dar nu pot fi prinşi?

Tocmai când Helmers se pregătea să dea un răspuns, atenţia îi fu distrasă de silueta unui bărbat care se apropia încet. Sosirea lui fusese observată abia după ce dăduse colţul clădirii. Era îmbrăcat complet în negru, iar în mână ţinea un pacheţel. Statura lui era înaltă şi uscăţivă, cu mijloc foarte îngust, cu faţa ascuţită şi suptă, iar capul îi era acoperit cu un joben înalt, ce-i ajungea în spate până la grumaz. Ochelarii şi îmbrăcămintea întunecată îi dădeau aerul unui preot. Se apropie cu paşi ciudaţi, furişaţi, atinse marginea jobenului şi salută:

— Bună ziua, domnilor! Mă aflu oare pe drumul cel bun, să fi ajuns cumva la sediul lui John Helmers?

Helmers îl cercetă pe bărbat cu o privire plictisită şi îi răspunse:

— Helmers mă numesc, într-adevăr, dar puteţi renunţa la denumirea de sediu. Nu sunt judecător de pace şi nici nu-mi plac asemenea cuvinte. Şi fiindcă îmi cunoaşteţi numele, vă rog să mi-l comunicaţi şi mie pe-al dumneavoastră!

— De ce nu, domnule? Mă numesc Tobias Preisegott Burton şi sunt misionar al Zilei sfinte din urmă.

Spusese acestea pe un ton foarte sigur şi mieros, dar nu avu nici un efect asupra fermierului. Acesta replică nepăsător, dând din umeri:

— Deci sunteţi mormon? Asta nu mă impresionează absolut deloc. Şi, colac peste pupăză, aveţi un nume atât de pretenţios încât, eu unul, mă simt de-a dreptul scârbit de atâta îngâmfare. Ar fi foarte recomandabil să utilizaţi cizmele de misionar sfânt pentru a părăsi cât mai repede aceste locuri, căci eu nu sunt dispus a tolera un jecmănitor de

suflete pe-aici!

Cuvintele răsunară răspicat şi jignitor. Burton însă îşi păstră aceeaşi mutră îndatoritoare, duse din nou mâna la joben şi răspunse:

— Vă înşelaţi, domnule, dacă vă închipuiţi că am de gând să convertesc locuitorii acestei binecuvântate ferme. Eu am poposit la dumneavoastră doar pentru a mă odihni, a-mi potoli foamea şi setea.

— Aşa deci! Dacă asta doriţi, veţi primi cele cuvenite, presupunând însă că le puteţi plăti. Sper că aveţi bani la dumneavoastră!

Îl măsură iarăşi din cap până-n picioare, supunându-l unui examen minuţios, iar la urmă îşi luă un aer plictisit, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă ceva mult mai de soi. Mormonul ridică privirea spre cer, îşi drese glasul şi spuse:

— Nu dispun în mod excesiv de bogăţiile acestei lumi păcătoase, totuşi îmi pot permite să plătesc mâncarea, băutura şi dormitul. Bineînţeles, nu mă aşteptam la o asemenea cheltuială, deoarece mi s-a spus că această casă ar fi deosebit de ospitalieră..

— De la cine aţi auzit aşa ceva?

— Am auzit asta la Taylorsville, de unde vin.

— E adevărat, dar se pare că n-aţi fost prevenit şi de faptul că ospitalitatea mea e gratuită doar pentru aceia care sunt bineveniţi.

— Nu este şi cazul meu?

— Nu, deloc.

— Dar nu v-am făcut nimic!

— Posibil! Dar dacă stau şi vă privesc, am senzaţia că din partea dumneavoastră mă pot aştepta la orice. Nu mă înţelegeţi greşit, domnule! Sunt un om cinstit şi am obiceiul să spun altora exact ceea ce gândesc despre dânşii. Nu-mi place mutra dumneavoastră.

Nici acum mormonul nu se arătă jignit. Duse pentru a

treia oară mâna la pălărie şi spuse, cu glas mieros:

— Soarta celor drepţi e de a nu fi recunoscuţi. Eu nu sunt vinovat pentru că nu vă place mutra mea. Şi, oricum, lucrul acesta vă priveşte.

— Aşa deci! Chiar şi felul nepăsător în care înghiţiţi cele ce vă spun dovedeşte cât de certat sunteţi cu sentimentul onoarei. În cele din urmă vreau să vă spun că, de fapt, nu am nimic împotriva mutrei dumneavoastră. Ceea ce nu-mi convine, însă, este modul în care o expuneţi. Şi, în plus, mi se pare că atunci când sunteţi singur, abordaţi o cu totul altă figură. Apoi mai e încă ceva care nu-mi place.

— Îmi permiteţi să vă rog să-mi spuneţi la ce anume vă referiţi?

— Vă spun şi fără să fiu rugat. Dumneavoastră susţineţi că veniţi din Taylorsville.

— Aveţi duşmani acolo?

— Nici unul. Dar mă interesează şi încotro vă îndreptaţi.

— În sus, înspre Preston, pe Red River.

— Hm! Află atunci că drumul cel mai apropiat nici măcar nu trece pe aici!

— Nu, dar am auzit atâtea vorbe bune despre dumneavoastră, încât mi-am dorit din inimă să vă cunosc.

— Şi aţi parcurs atâta drum pe jos?

— Fireşte!

— Dar calul dumneavoastră?

— Nu am nici un cal.

— Nu încercaţi să mă convingeţi de una ca asta! L-aţi ascuns pe undeva, prin împrejurimi, şi bănuiesc că asta se datorează unui motiv necinstit. Pe aici toată lumea se deplasează călare; fără cal nu te poţi mişca prin aceste ţinuturi. Chiar şi femeile şi copiii. Un străin care-şi ascunde calul şi minte cu neruşinare, nu poate avea decât intenţii necurate.

Mormonul îşi împreună mâinile cu solemnitate şi strigă:

— Dar, domnule Helmers, vă jur că nu am cal. De atâta vreme cutreier ţara fără să fi stat încă niciodată în şa!

În aceeaşi clipă, Helmers se ridică de pe bancă, se apropie de individ şi-i ţintui umărul cu măna sa grea:

— Omule, cum îndrăzneşti să-mi spui mie balivernele astea? Tocmai mie, care locuiesc de atâţia ani aici, într-un ţinut de graniţă? Crezi că sunt orb? Văd bine că partea interioară a pantalonilor dumitale e roasă şi cauza nu poate fi decât călăritul. Totodată, pe cizme se pot vedea până şi găurile lăsate de pinteni.

— Asta nu e o dovadă, domnule, strigă mormonul. Cizmele le-am cumpărat deja folosite, cu găuri, cu tot.

— De cât timp le purtaţi?

— De două luni.

— Dacă ar fi aşa, găurile s-ar fi umplut demult cu praf sau cu alte impurităţi. Ori aveţi plăcerea să le reînnoiţi zilnic? Azi-noapte a plouat. Dacă aţi fi făcut o călătorie atât de lungă pe jos, cizmele dumneavoastră ar fi fost împroşcate cu noroi de sus până jos. Cum explicaţi că au rămas, totuşi, atât de curate?! În plus, mirosiţi a cal şi, ia priviţi aici! Dacă veţi mai băga vreodată pintenii în buzunarul pantalonilor, aveţi grijă să nu mai agăţaţi roata în tivul exterior!

Zicând acestea, arătă un pinten de alamă, care se putea vedea ieşind din buzunar.

— Aceşti pinteni i-am găsit ieri! se apără mormonul.

— La ce bun i-aţi mai luat cu dumneavoastră, dacă, oricum, nu vă folosesc la nimic?! De altfel, puţin îmi pasă de toate astea. Dinspre partea mea, n-aveţi decât să vă deplasaţi chiar şi pe patine! Dacă aveţi cu ce plăti, veţi primi de mâncare şi de băut, dar după aceea vă rog să plecaţi! Nu vă pot găzdui peste noapte. Eu ofer adăpost numai celor care îmi inspiră încredere.

Se apropie de fereastră, spuse câteva cuvinte, apoi se întoarse la locul său, unde se aşeză şi, după toate aparenţele,

nici nu se mai ocupă de străin. Acesta se aşeză la altă masă, îşi puse bocceaua pe ea, îşi împreună mâinile clătinând din cap şi îşi aplecă fruntea supus, aşteptând să i se aducă cele cerute. Părea un om întristat din pricina unei mari nedreptăţi pe care tocmai o suferise.

Hobble-Frank ascultase atent întreaga discuţie dar, deîndată ce aceasta se încheiase, nu-i mai acordă nici o atenţie mormonului. Cu totul altfel, se comportă însă, Bloody-Fox.

Acesta, imediat după apariţia străinului, deschise larg ochii, fără să-şi mai ia privirea de la el. Nu se aşezase şi părea pregătit să părăsească ferma. Calul se afla lângă el. Îşi ducea mereu mâna la frunte, ca şi când s-ar fi chinuit să-şi amintească ceva. În cele din urmă, se aşeză încet lângă fermier, dar în aşa fel încât să-l poată observa în continuare pe mormon. Îşi dădea silinţa să o facă pe ascuns, dar un observator fin şi-ar fi dat seama că era absorbit de această îndeletnicire.

Tocmai atunci uşa se deschise şi apăru o femeie în vârstă, durdulie. Aducea pâine şi o friptură enormă de pulpă de vită.

— Ea e soţia mea, îi spuse Helmers în germană lui Hobble-Frank, în timp ce cu mormonul vorbise englezeşte. Şi ea e nemţoaică.

— Asta mă bucură nespus, spuse Frank, întinzându-i mâna. A trecut mult timp de când nu am avut plăcerea să stau de vorbă cu o doamnă în limba mea maternă. Aşadar, fiţi binecuvântată şi bine venită. Leagănul dumneavoastră s-a aflat pe lângă tatăl Rin, sau, poate, pe lângă sora Elba?

— Chiar dacă la noi nu există obiceiul de-a aşeza leagănul în apă, răspunse surâzând femeia, totuşi, patria mea este Germania.

— Ei bine, chestia cu Rinul şi cu Elba n-au fost decât nişte biete figuri de stil. În cele mai multe cazuri încerc să mă exprim cât mai ales şi mai distins. Trebuie să ştiţi că am

deschis ochii în apropierea acelei Florenţe de pe Elba, căreia un geograf matematician i-a zis Dresda.

Buna femeie nici nu mai ştia cum să răspundă acestui om ciudat. Se uită întrebătoare la soţul ei, iar acesta îi veni în ajutor spunând:

— Domnul este un bun coleg de-al meu, un priceput lucrător silvic care, dincolo, cu siguranţă ar fi făcut o frumoasă carieră.

— Cu siguranţă! repetă la iuţeală Frank. Silvicultura ar fi putut fi scara pe care aş fi urcat, treaptă cu treaptă, dacă nu m-ar fi ajuns din urmă destinul, azvârlindu-mă tocmai în America. Sper că ne vom cunoaşte mai bine şi vom deveni prieteni buni, stimata mea doamnă Helmers!

— Sunt absolut convinsă de asta! răspunse ea.

— Da, bineînţeles! Oamenii învăţaţi sunt atraşi imediat de cei ce manifestă simţul umorului. Printre altele, mi s-a terminat berea... aş mai putea primi una?

Ea luă paharul pentru a-i împlini voia. Cu această ocazie aduse şi mormonului pâine, brânză, apă şi un pahar mic, plin cu rachiu. Acesta îşi începu masa fără a se plânge de faptul că nu i s-a dat carne, în cele din urmă sosi şi Bob.

— Dom' Bob terminat cu caii, anunţă el. Dom' Bob gata şi cu mâncare şi băutură!

Dar, deîndată ce-l zări pe „Sfântul ultimelor zile”, se opri cercetându-l câteva momente, apoi izbucni:

— Ce vede dom' Bob?! Cine şade aici! Acesta este dom' Weller, hoţul care a furat dom' Baumann toţi banii!

Mormonul se sculă speriat de pe locul său şi se zgâi la negru:

— Ce spui?! exclamă Frank, sărind la rândul său în picioare. Acest om să fie într-adevăr acel Weller?!

— Da, el este! Dom' Bob cunoaşte pe el foarte bine. Dom' Bob s-a uitat atent la el atunci.

— Ia te uită ce mai întâlnire! Ce aveţi de spus, domnule

Tobias Preisegott Burton?

Mormonul reuşise însă să-şi revină din emoţia surprizei. Făcu o mişcare dispreţuitoare cu mâna în direcţia negrului şi răspunse:

— Se pare că omul acesta nu este în toate minţile! Nu-l pot înţelege! Nu ştiu ce vrea!

— Cuvintele sale au fost suficient de clare. V-a numit Weller şi susţinea că l-aţi prădat pe stăpânul său, un anume Baumann.

— Nu mă numesc Weller!

— Poate v-aţi numit odată aşa!

— Întotdeauna m-am numit Burton! Negrul ăsta afurisit mă confundă cu cineva!

În acel moment, Bob se apropie ameninţător de el, strigându-i:

— Ce este dom' Bob?! Dom' Bob este negru, dar nu e negru afurisit! Dom' Bob un gentleman de culoare este! Dacă dom' Weller mai spune o dată negru afurisit, atunci dom' Bob îi dă pumn, aşa cum a văzut de la dom' Old Shatterhand!

Helmers se interpuse între cei doi şi spuse:

— Bob, nici un fel de luptă! Îl acuzi pe acest om de furt. Poţi să aduci dovezi?

— Da, dom' Bob aduce dovezi! Dom' Frank ştie şi el că dom' Baumann a fost prădat. El poate fi martor.

— Este adevărat, domnule Frank?

— Da, spuse cel întrebat. Pot să adeveresc asta.

— Cum s-a întâmplat?

— Aşa: camaradul meu Baumann, căruia prietenii îi zic Vânătorul de Urşi, a deschis sus, în apropierea lui Plaitto River, un magazin, iar eu eram partenerul şi colegul său. La început afacerea mergea foarte bine, deoarece magazinul era călcat foarte des de căutătorii de aur, care în acea perioadă se adunaseră în Black Hills. Am încasat bani mulţi şi deseori dispuneam de monede ori pepite de aur în număr mare, pe

care le ascundeam în magazin. La un moment dat, am fost nevoit să dau o raită pe la căutătorii de aur, pentru a aduna datoriile, şi, abia după ce m-am întors, am putut constata că Baumann fusese prădat. El era singur cu Bob în clădire şi făcuse imprudenţa de a găzdui peste noapte un străin, pe nume Weller. În dimineaţa următoare, împreună cu acesta, dispăruseră şi toţi banii. Urmărirea nu a avut nici un succes, deoarece între timp plouase, iar urmele hoţului se şterseseră. Aum Bob susţine că în acest „Sfânt al ultimelor zile” l-ar recunoaşte pe hoţ şi nu cred că se înşeală. Bob are ochi buni şi o foarte bună memorie vizuală. Atunci a susţinut că şi-a întipărit în minte atât de bine mutra pe care o văzuse, încât ar recunoaşte-o oricând şi oriunde. Aşadar, domnule Helmers, atât am avut de spus în această privinţă!

— Deci dumneavoastră înşivă nu aţi văzut hoţul?

— Nu!

— Atunci, bineînţeles, nu puteţi adeveri că omul pe care-l avem în faţa noastră ar fi chiar el. Bob este singurul care-şi menţine acuzaţia. Şi, ştiţi la fel de bine ca şi mine, în acest caz nu se poate face…

— Dom' Bob ştie exact ce are de făcut! strigă negrul. Dom' Bob omoară pe pungaş în bătaie! Dom' Bob nu înşeală, el recunoaşte foarte bine.

Voia să-l dea la o parte pe Helmers, pentru a pune mâna pe mormon; fermierul însă îl reţinu:

— Stai! Acesta ar fi un lucru pe care nu-l permit pe pământul meu.

— Bine, atunci dom' Bob aşteaptă până când pungaşul pleacă de pe pământul lui dom' Helmers, dar după aceea spânzură pe el de primul copac. Dom' Bob stă aici foarte atent la momentul în care hoţul va pleca.

Se aşează în aşa fel încât să nu-l scape nici o clipă din ochi pe mormon şi tuturor le dovedi cât se poate de limpede că ameninţarea rostită fusese foarte serioasă.

Burton cercetă plin de teamă statura uriaşă a negrului, iar apoi îi zise lui Helmers:

— Domnule, sunt într-adevăr nevinovat! Domnul acesta mă confundă, cu siguranţă, şi sper să mă pot bizui pe protecţia dumneavoastră.

— N-ar trebui s-o faceţi, sună răspunsul, câtă vreme asupra dumneavoastră planează o bănuială atât de gravă... Totuşi, puteţi fi liniştit, cât vă găsiţi aici. Dar, după cum v-am mai spus, va trebui să dispăreţi degrabă, iar ceea ce se va întâmpla după aceea, nu mă priveşte absolut deloc. Nu pot să-i iau domnului Bob dreptul de a rezolva această problemă aşa cum i se pare mai nimerit. Şi, nici n-am să leşin de groază când am să vă întâlnesc atârnat de creanga groasă a unui copac.

Pentru moment, problema părea rezolvată. Mormonul îşi continuă masa, dar mânca foarte încet, pentru a beneficia cât mai mult de protecţia acordată. Ochii rotitori ai lui Bob nu-l slăbeau nici o clipă, iar Bloody-Fox continua să-l cerceteze la fel de atent ca şi până atunci.

2. O gaură în frunte

Fiecare fiind ocupat cu masa şi preocupat de propriile-i gânduri, discuţia se întrerupse total. Iar când Frank, mai târziu, a vrut să aducă din nou vorba despre deşertul Llano Estacado, a fost întrerupt de apariţia unui nou musafir.

— Casa dumneavoastră pare foarte căutată, domnule Helmers, spuse el. Iată că un alt călăreţ se îndreaptă înspre noi.

După ce se întoarse pentru a privi în zare, hangiul îl recunoscu bucuros:

— E un oaspete pe care întotdeauna îl primesc cu braţele deschise, un tip de treabă şi camarad de nădejde în orice împrejurare.

— O fi vreun negustor care obişnuieşte să-şi împrospăteze proviziile la „Helmers Home”?

— Credeţi asta din pricina buzunarelor mari de pe ambele părţi ale şeii?

— Fireşte.

— Greşiţi. Omul acesta nu-i nici pe departe comerciant. Dimpotrivă, este unul dintre cei mai buni cercetaşi ai noştri şi ar trebui să-l cunoaşteţi.

— S-ar putea ca numele său să nu-mi fie străin.

— De fapt, nimeni nu ştie cu adevărat cum îl cheamă. În general i se spune Juggle-Fred[1], pentru că se pricepe la sute de scamatorii, ceea ce l-a făcut deosebit de admirat printre cei de-aici. Lucrurile de care are nevoie pentru aceste gimbuşlucuri le poartă în buzunarele care v-au mirat atât de mult.

— Fireşte n-am auzit multe despre el. Este acel scamator

[1] Fred Scamatorul (engl).

ambulant care la nevoie face şi pe călăuza şi pe cercetaşul, nu-i aşa?

— Da, dar exact invers; e un cercetaş excelent care, ocazional, îşi distrează societatea şi cu scamatorii. Pare să fi călătorit cu renumiţi artişti de circ şi cunoaşte chiar şi limba germană. Cum a ajuns în Vest şi, mai cu seamă, de ce a rămas aici, cu toate că, în alte părţi, datorită dexterităţii sale, ar fi putut deveni extrem de bogat, nu ştiu şi nici nu mă priveşte.

Între timp, cel care fusese obiectul acestei discuţii opri calul lângă casă şi strigă:

— Hei, bătrână gazdă, mai ai vreun loc pentru un biet nenorocit, care nu-şi poate achita consumaţia?

— Pentru tine întotdeauna se găseşte loc, îi răspunse Helmers. Hai, apropie-te, coboară de pe ţapul ăla şi fă-te comod. Căci te aşteaptă o societate plăcută.

Scamatorul îi cercetă cu privirea pe cei prezenţi şi zise:

— O, sper din tot sufletul! Pe Bloody-Fox îl cunosc deja. Negrul nu mă îngrijorează, iar celălalt gentleman micuţ, cu pălărie de damă şi frac, pare şi el un tip de treabă. Cel de-al treilea, de colo, care muşcă din brânză de parc-ar trebui să înghită un arici, hm, probabil, îl voi cunoaşte şi pe el...

Aşadar, până şi noul venit îşi exprimase, numaidecât, neîncrederea faţă de mormon. De îndată ce sări din şa, se îndreptă înspre hangiu, întinzându-i ambele mâini şi salutându-l foarte bucuros. Frank îl putu privi atent.

Acest Juggle-Fred era o apariţie stranie chiar şi aici, în Vestul îndepărtat. Primul lucru care îţi atrăgea imediat atenţia era o cocoaşă impresionantă care îi distorsiona statura, altfel bine proporţionată. Trupul său, de construcţie robustă, nu era nici prea mic, nici prea slab, şi nici membrele nu-i erau extrem de lungi, ca la majoritatea cocoşaţilor. Faţa plină, rotundă, bine rasă, era bronzată, dar, în partea stângă, obrazul brăzdat cândva de răni adânci, fusese cârpit cu

neîndemânare. Într-un mod foarte curios, ochii săi erau de culori diferite, fapt pe care-l observai imediat. Unul era întunecat şi sumbru, iar celălalt albastru ca cerul.

Purta cizme maronii, înalte, din piele de viţel, cu pinteni mexicani, pantaloni de piele negri şi o vestă aşijderea, iar pe deasupra îmbrăcase o haină scurtă din stofă albastră. Mijlocul îi era încins cu un chimir lat care, pe lângă cartuşe, un pumnal şi un pistol, adăpostea şi alte mărunţişuri, necesare unui om din Vest. Pe cap avea o căciulă aproape nouă din blană de castor ce îi acoperea aproape în întregime fruntea, coada animalului atârnându-i pe spate. Făcând abstracţie de cocoaşă, personajul era plăcut la vedere, inspirând simpatie şi încredere.

Helmers glumise numindu-i calul drept ţap, dar nu fără un anumit temei. Animalul avea picioarele foarte lungi şi arăta ca o fiinţă muncită, iar în loc de coadă îi atârnau doar câteva fire ciunte. Dacă fusese cândva armăsar negru, murg sau roib, nu mai putea nimeni să spună, deoarece corpul îi era în mai multe locuri complet golaş, iar pe unde încă se mai găsea păr, culoarea acestuia rămânea enigmatică, nedefinită. În orice caz, nu avea nici cea mai mică urmă de coamă. Capul mare şi greu îi atârna în jos, de parcă n-ar fi fost în stare să-şi poarte urechile groase şi chele, ca de măgar, iar botul părea că atinge pământul. În plus, ţinea mereu ochii închişi, părând că doarme. Stând aşa, nemişcat, reprezenta imaginea fidelă şi duioasă a celei mai neputincioase şi demne de milă prostii.

Călătorul dădu bineţe tuturor şi întrebă gazda:

— Deci ai un loc pentru mine? Chiar şi mâncare?

— Fireşte! Aşază-te aici! După cum vezi, a mai rămas destulă friptură.

— Mulţumesc! Dar ieri am reuşit să mi stric stomacul şi carnea aceasta e deocamdată prea grea pentru mine. Aş prefera un pui. Poţi face rost de aşa ceva?

— De ce nu? Puii pané aleargă chiar şi sub nasul nostru!

Arătă două grupuri de orătănii care circulau încoace şi încolo, printre mese.

— Minunat! aprobă Fred. Atunci aş dori s-o rog pe nevastă-ta să mi-l prepare. Bineînţeles, după ce mi-l voi jumuli singur.

Spunând acestea, luă din şa o puşcă cu două ţevi, ochi un pui şi apăsă pe trăgaci, în timpul detunăturii, calul său nici măcar nu clipi, părând cu desăvârşire surd.

Bărbatul se îndreptă înspre puiul căzut şi-l ridică, arătându-l celorlalţi. Spre uimirea tuturor, nu mai avea nici măcar o singură pană, fiind tocmai bun de prăjit.

— Pe toţi dracii! râse Helmers. Puteam să-mi închipui că nu vei renunţa la una din scamatoriile tale. Cum ai reuşit?

— Cu luneta.

— Prostii. Ai tras cu puşca.

— Întocmai. Dar iniţial v-am observat din depărtare cu ajutorul lunetei mele şi cu această ocazie am putut observa şi puii. Bineînţeles, am făcut imediat pregătiri, pentru a le arăta oaspeţilor tăi de ce sunt în stare.

— Ne poţi destăinui şi nouă cum anume ai procedat?

— De ce nu? E cât se poate de simplu! Încarcă-ţi puşca cu o doză serioasă de pilitură de fier sau cu alice şi ocheşte în aşa fel încât încărcătura să zboare chiar pe deasupra puiului. Astfel penele sunt complet rase, pârlite. Vezi deci că nu este neapărată nevoie să fi studiat magia neagră pentru a deveni un bun scamator. Aşadar, te rog frumos să dai puiul la prăjit! Sper că îmi veţi îngădui să mă aşez alături de voi.

— Bineînţeles! Aceşti doi domni sunt prieteni de-ai mei şi cunoscuţi foarte buni ai lui Old Shatterhand, pe care îl aşteptăm aici.

— Old Shatterhand? întrebă imediat Juggle-Fred, este adevărat?

— Da. Şi Dick Rotofeiul trebuie să vină.

— Iată veşti cum nu se poate mai bune! De mult îmi

doresc să-l cunosc pe Old Shatterhand şi mă bucur enorm că am venit încoace tocmai la timp.

— Vei fi la fel de mulţumit aflând şi că domnul aici de faţă se numeşte Frank, e german şi coleg cu...

— Frank? îl întrerupse scamatorul, n-o fi chiar Hobble-Frank?!

— La naiba! se miră saxonul. Cunoaşteţi deci numele meu? Cum se poate una ca asta?

— Nu trebuie să fiţi atât de surprins. Despre expediţia dumneavoastră vitejească în parcul de la Yellowstone s-a dus vestea pretutindeni în Vestul Sălbatic. În fiecare fort, în fiecare aşezare, la fiecare foc de tabără se povesteşte şi se mai povesteşte încă despre această cursă călare şi, aşa stând lucrurile, nu trebuie să vă miraţi că vă ştiu numele. Un vânător care punea capcane, de sus, din zona apei Spotted Tail, a stat de vorbă cu Moh-aw, fiul lui Oihtka-petay. Venind în jos, spre fortul Arbukle, a istorisit tuturor celor pe care îi întâlnea şi, în cele din urmă, şi mie, această suită de isprăvi vitejeşti, cu toate amănuntele, aşa cum a auzit-o el însuşi.

— E de presupus, răspunse Hobble-Frank, că toată istoria a fost mult umflată. De la Spotted Tail şi până la fortul Arbukle, un şoricel poate deveni urs polar, un vierme obişnuit şarpe uriaş, iar un modest vânător de castori un adevărat Hercule. Nu-mi face plăcere să se adauge faptelor noastre nici cea mai mică doză de neadevăr. Căci modestia se numără şi ea printre virtuţile mele.

— Bineînţeles că modestia aceasta vă pune calităţile într-o lumină de trei ori mai favorabilă şi îmi înzeceşte plăcerea de a vă cunoaşte. Vă rog să-mi daţi mâna!

Frank bătu cu mare plăcere palma şi răspunse:

— Asta o fac cu bucurie, pentru că am aflat de la domnul Helmers că sunteţi un om care a călătorit mult şi un mare iubitor de artă. De fapt, aş dori să-mi povestiţi mai multe despre cariera dumneavoastră.

— Păi, mare lucru n-ar fi de spus... Mai întâi am fost la gimnaziu, unde...

— Aoleu! Cu aşa ceva n-ar trebui să vă lăudaţi prea tare.

— De ce?

— Fiindcă eu am o puternică repulsie pentru tot ceea ce este legat de gimnaziu. Oamenii ăştia îşi dau aere de superioritate. Ei nu cred că un funcţionar silvic poate deveni şi savant. Am remarcat lucrul acesta deja de nenumărate ori şi, bineînţeles, de fiecare dată am reuşit să-i lămuresc de contrariu şi să-i conving de superioritatea mea. Deci aţi făcut şi dumneavoastră studii?

— Da, după ce am terminat gimnaziul, la sfatul binevoitorilor mei, m-am dedicat picturii şi am urmat cursurile Academiei. Aveam înclinaţii destul de serioase, dar, din păcate, îmi lipsea perseverenţa. Obosind, am coborât de la adevărata artă la una aşa-zisă inferioară — devenisem călăreţ de circ. Eram un tip vioi, dar, lipsit de forţă interioară, am ajuns, în scurt timp, uşuratic. De mii şi mii de ori mi-am dat seama de acest lucru şi am regretat. Fireşte, întotdeauna zadarnic.

— Dar chemarea o mai aveţi şi astăzi. Luaţi-o de la capăt.

— Acum? Când mi-am pierdut tot elanul? Dragul meu Hobble-Frank, aceste vise s-au terminat. Îmi dau silinţa să trăiesc cinstit şi modest din meseria mea de cercetaş şi încerc să-i ajut pe cei care-mi sunt în preajmă. Oricum, ferice de cel ce nu trebuie să regrete la bătrâneţe tot ce-a uitat să înfăptuiască la tinereţe! Dar, mai bine-am vorbi despre altceva!

— Da, să vorbim despre altceva! aprobă grăbit bunul Hobble-Frank. De pildă despre Old Shatterhand şi ceilalţi prieteni pe care urmează să-i întâlnesc în următoarele zile, despre Pitt Lunganul, despre Dick Rotofeiul sau despre Winnetou, care...

— Winnetou? îl întrerupse Fred. Vă referiţi la renumita

căpetenie a apaşilor? Unde vă întâlniţi cu el?

— Presupun că de partea cealaltă a deşertului Llano Estacado.

— Hm! Atunci sper şi eu să-l întâlnesc. Vreau să traversez regiunea Staked Plains. Am fost tocmit de un grup pe care urmează să-l trec prin acest ţinut, iar apoi până dincolo, la El Paso. Sunt yankei care intenţionează să facă afaceri bune în Arizona.

— Sper că nu cu diamante...

— Ba da, şi par a avea asupra lor suficienţi bani pentru a cumpăra pietrele direct de la locul lor de provenienţă.

Helmers se băgă şi el în vorbă:

— Eu cred că toată povestea cu descoperirea diamantelor nu poate fi decât o mare înşelătorie.

Avea dreptate. Cu toate că se vehiculau tot felul de zvonuri care confirmau descoperirea în Arizona a diverselor câmpuri de diamante şi erau date chiar numele celor ce, datorită norocului, deveniseră putred de bogaţi în câteva zile, oamenii precauţi nu-şi deschideau buzunarele. În fapt, nu era decât o înşelătorie de mari proporţii, pusă în scenă de câţiva yankei „isteţi", apăruţi din necunoscut şi dispăruţi împreună cu milioanele celor ce crezuseră în „câmpurile cu diamante" şi investiseră în ele.

Întâmplarea noastră se petrecea pe când „febra diamantelor" era în toi, numai că Helmers făcea parte dintre cei puţini, cu scaun la cap, care nu dădeau crezare zvonurilor.

Juggle-Fred, însă, spuse:

— Nu mă pot îndoi de adevăr. Dacă s-au găsit în alte locuri, de ce n-ar fi şi în Arizona? Pe mine, însă, bineînţeles, acestea nu mă interesează. Eu am alte treburi. Dar dumneavoastră ce părere aveţi, domnule Frank? Judecata unui om cu experienţa, cu vederile largi şi cunoştinţele pe care le aveţi, poate fi foarte importantă pentru noi.

Hobble-Frank nu sesiză uşoara ironie din aceste cuvinte —

bine intenţionate, de altfel — şi răspunse măgulit:

— Mă bucură că vă adresaţi cu toată încrederea persoanei mele deoarece, prin mine, v-aţi adresat, într-adevăr, unui specialist. Sunt de părere că, fiind vorba de diamante n-ar fi rău ca toată povestea să fie reală, dar mai există şi alte lucruri la fel de importante. În asemenea vremuri de foamete groaznică, mi-ar plăcea mult mai mult un salam afumat turingian, dintr-un amestec de carne de porc, de vită şi slănină, decât un diamant de orice mărime. Şi, colac peste pupăză, nici setea nu mi-o pot stinge cu briliante, oricare ar fi natura ori mărimea lor. Pe de altă parte, ce-i trebuie unui om mai mult decât să mănânce şi să bea pe săturate? Eu sunt mulţumit de mine şi de soarta mea, aşa că n-am nevoie de pietre preţioase. Sau, poate-ar trebui să mi le pun la pălărie?! Dar sunt întru totul încântat şi mulţumit de pana pe care-o port acum. Deci, dacă aş şti că dincolo, în Arizona, aş găsi o piatră preţioasă de mărimea unui butoi de Heidelberg, sau una cel puţin cât un dovleac, cu o greutate de un chintal şi jumătate, fireşte că m-aş grăbi s-o iau. Dar să nu fiu sigur că pot scoate la iveală ceva şi, dacă izbutesc, acel ceva să fie doar cât un bob de mac, atunci nu şi nu, nimeni n-ar reuşi să mă convingă. Noi, germanii, n-avem nevoie de diamante, căci, purtăm în piept cea mai preţioasă piatră de pe întinderea pământului — inima.

— Foarte bine zis! spuse Helmers, întinzându-i saxonului mâna. Aveţi dreptate, nu diamantele ar trebui să ne intereseze. Grupul tău, Fred, cel pe care urmează să-l treci dincolo, va încheia, probabil, cele mai bune afaceri. Ar fi fost însă mai nimerit ca aceşti oameni cu bani să fi stat pe la casele lor. Pot foarte uşor rămâne lefteri, fără a obţine nimic în schimb. Nici prea înţelepţi nu par a fi câtă vreme au dat de înţeles că au atâta bănet asupra lor. Or, acest lucru nu e bine să-l spui, în nici o împrejurare, nici aici şi nici în altă parte.

— Mâine după-amiază vor fi aici. Mai aveau de cumpărat

doi cai pentru transportul bagajelor. Le trebuia pentru asta cel puţin o jumătate de zi. Am preferat să petrec acest timp în compania voastră.

— Ai făcut foarte bine, prietene. Câţi sunt, de fapt?

— În total şase, dintre care unii novici, în aparenţă şi după purtare, dar asta nu mă priveşte de fapt. Par să vină din New-Orleans şi speră să se întoarcă acolo încărcaţi cu milioane.

— Vor şti să ajungă la mine?

— Sigur, deoarece le-am descris locul atât de bine, încât nu se poate să greşească. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Această ultimă întrebare îi fusese adresată lui Bob. Între timp, ziua se apropia de sfârşit, pe aceste meleaguri amurgul durând foarte puţin. Deja se lăsase întunericul şi nu se mai putea vedea prea departe. În ciuda discuţiei însufleţite, Bob şi Bloody-Fox nu l-au slăbit din ochi pe mormon. Acesta îşi dădea toată silinţa să pară indiferent; ceilalţi îl credeau yankeu, aşa că discuţia fusese purtată cu voce tare, „pastorul” având posibilitatea să înţeleagă fiecare cuvânt.

Dar atunci când Juggle-Fred pomenise de oamenii pe care urma să-i călăuzească prin deşert, expresia prea sfinţiei sale trăda o încordare teribilă. Când se vorbi despre faptul că cei şase aveau mulţi bani asupra lor, un surâs crud, de satisfacţie, îşi făcu apariţia pe buzele sale subţiri. Şi toate astea rămaseră neobservate datorită întunericului care se întindea peste ţinut.

Din când în când, pastorul, ridica fruntea, ca şi cum ar fi ascultat, iar privirile îi rătăceau nerăbdătoare, de jur împrejur. Cu ochii negrului aţintiţi continuu asupra sa şi supravegheat cu atenţie de Bloody-Fox, înţelesese că era prizonier şi, cu fiecare minut care trecea, devenea tot mai îngrijorat.

Acum, că se întunecase, voia să nu piardă vremea şi să dispară cât mai repede. Din acest motiv, întinse mâna după pacheţelul cu care venise şi încercă să şi-l apropie tot mai

mult. Intenţiona să se scoale brusc şi, cu paşi mari, să dispară pe după colţul casei. Dacă izbutea să se ascundă în tufele care creşteau pe acolo, se putea socoti salvat.

Numai că se înşelase în privinţa lui Bob. Acesta, ca toţi negrii, era teribil de încăpăţânat şi cum observase că mormonul încerca să-şi tragă aproape pachetul, se ridică exact în momentul în care „pastorul” sărise în picioare, cu o asemenea viteză, încât aproape îl doborî pe Helmers. Acela fusese momentul în care Juggle-Fred întrebase ce se întâmplă.

— Dom' Bob văzut hoţ vrea s-o şteargă. Deja întinse mâna după pachet. Dom' Bob însă nu scapă din ochi.

Spunând acestea, se aşezase pe capătul băncii, astfel încât să poată rămâne în imediata apropiere a mormonului.

— Mai bine lasă-l să plece! îl admonestă hangiul. Poate că nici nu merită atâta atenţie din partea ta.

— Dom' Helmers are dreptate. El nu merită, dar banii pe care furat merită. Sigur n-o să scape fără a fi condus de dom' Bob!

— Cine este de fapt acest individ? întrebă cu voce înceată Juggle-Fred. Nu mi-a plăcut din prima clipă. Are aspectul unui lup care colindă lumea deghizat în blană de oaie. Şi-apoi, am senzaţia că i-am mai văzut mutra cândva, în împrejurări ciudate.

Helmers îi povesti întreaga tărăşenie cu Bob şi adăugă:

— Chiar şi Bloody-Fox se ocupă de acest individ mai mult decât s-ar părea la prima vedere. Nu-i aşa?

— Ba da! interveni tânărul. Acest „sfânt al ultimelor zile” mi-a făcut cândva un mare rău.

— Într-adevăr? Şi-atunci de ce nu-l tragi la răspundere?

— Pentru că nu-mi pot aminti ce a fost. E ca şi cum aş fi visat şi aş fi uitat detaliile visului. Şi pe baza unui sentiment atât de nebulos şi nesigur, nu mă pot lua de acest ins, oricât de dubios ar părea el.

— Mi-e greu să te înţeleg. Căci amintirile mele n-au fost niciodată nici nebuloase şi nici nesigure. Dar s-a întunecat. Intrăm înăuntru?

— Nu. Am interzis acestui individ intrarea în casă şi trebuie să-l supraveghez în continuare. De aceea rămân aici. Poate că, totuşi, voi izbuti să-mi aduc aminte.

— Atunci măcar să luminez mai bine locul, ca să n-o poată şterge pe furiş.

Intră în casă şi se întoarse cu două lămpi, de fapt două căni din tablă cu petrol, din al căror orificiu ieşea un fitil gros. Totuşi, cele două flăcări, puternic fumegânde şi răspândind o lumină întunecată, erau suficiente pentru a lumina locul din faţa uşii.

Tocmai când Helmers agăţa lămpile de nişte crengi, se auziră dintr-o dată paşi care veneau din direcţia câmpurilor cu porumb.

— Te pomeneşti că mi se întorc lucrătorii! zise el.

Dar se înşela. Când cel care se apropia intră în cercul de lumină, cei din jurul mesei constatară că era un străin.

Era un tip puternic, înalt, bărbos, îmbrăcat complet în haine mexicane, dar fără pinteni, ceea ce, pe aceste meleaguri, atrăgea imediat atenţia. Din cingătoarea lată, se iţeau mânerele unui pumnal şi a două pistoale. În mână ţinea o armă grea, cu patul împodobit cu argint. Dădea impresia unui om foarte dur, de la care nu te puteai aştepta la nimic bun, în timp ce-l sfredelea pe mormon cu privirile, sprânceana-i tresări într-un fel ciudat. Nimeni, în afara celui vizat, nu observă semnul.

— Bună seara, domnitor! salută el. O seară cu iluminaţie bengaleză? Proprietarul casei pare a fi un om cu înclinaţii poetice. Permiteţi-mi să mă odihnesc un sfert de oră la dumneavoastră şi daţi-mi o băutură, dacă, bineînţeles, aveţi ceva la îndemână.

Folosise acel jargon spaniol-englez utilizat deseori de cei

din zona graniţei cu Mexicul.

— Luaţi loc, domnule! răspunse Helmers în acelaşi jargon. Ce-aţi prefera? Bere sau rachiu?

— Scutiţi-mă cu berea dumneavoastră! Nu vreau să mai aud de această poşircă germană. Daţi-mi o înghiţitură de rachiu, dar suficient de mare ca să-mi pot clăti gâtlejul. Aţi înţeles?

Comportarea şi vocea poruncitoare nu păreau a fi cele ale unui om cu care să-ţi îngădui să glumeşti. Se purta ca şi cum ar fi fost îndreptăţit să comande. Helmers se ridică să aducă cele cerute şi-i făcu loc străinului pe bancă. Acesta însă scutură din cap şi zise:

— Mulţumesc, domnule! Acolo stau deja patru. Doresc să-i ţin companie domnului care stă singur. Sunt obişnuit cu savana şi nu-mi place să fiu înghesuit.

Îşi sprijinise arma de trunchiul copacului şi se aşeză lângă mormon, pe care-l salută ducând mâna uşor la marginea lată a pălăriei mexicane. „Sfântul ultimelor zile” îi răspunse în acelaşi mod. Amândoi se prefăceau că nu s-ar mai fi văzut niciodată.

Helmers intrase în casă. Ceilalţi, din pură amabilitate, evitau să-l privească într-un mod bătător la ochi pe străin. Astfel că acesta avu posibilitatea să-i şoptească mormonului:

— De ce nu vii? Ştii doar că suntem setoşi de noutăţi.

Cuvintele sunară în cea mai curată engleză a yankeilor.

— Nu mă lasă, murmură cel întrebat.

— Cine?

— Negrul acela afurisit de colo.

— Ce are cu tine?

— Susţine că i-am furat stăpânului său banii şi vrea să mă linşeze.

— O fi ştiind el ce ştie, dar ar fi mult mai înţelept din partea lui s-o lase baltă, dacă nu doreşte ca biciurile noastre să-i coloreze pielea într-un roşu aprins. Ai ceva noutăţi de

aici?

— Da. Şase căutători de diamante vor să traverseze deşertul.

— Pe toţi dracii! Perfect! O să le scuturăm niţel buzunarele. La pârliţii din ultimul grup n-am găsit mai nimic. Dar, linişte! Se întoarce Helmers.

Cel menţionat aducea un pahar de bere plin cu rachiu. Îl pune în faţa străinului şi-i spuse:

— Poftim şi să-ţi fie de bine, domnule! Ai avut o zi grea, probabil. E firesc ca după atâta călărit să-ţi fie sete…

— Dacă am călărit? răspunse omul, dând pe gât aproape jumătate din conţinutul paharului. Dar oare ce vi se năzare? Orice călăreţ trebuie neapărat să aibă şi cal!

— Bineînţeles.

— Şi-al meu unde-o fi?

— Unde l-aţi lăsat!

— Pentru numele lui Dumnezeu! Doar n-o să-mi las calul la o distanţă, de treizeci de mile, pentru a veni până aici să beau o apă chioară, căreia voi îi ziceţi rachiu.

— N-aveţi decât să-l lăsaţi în pahar dacă nu vă place! De altfel, puţin îmi pasă de unde veniţi şi încotro vă îndreptaţi, călare sau pe jos! Dar, după felul în care arătaţi, sunt absolut sigur că aveţi un cal! Unde l-aţi ascuns, nu mă priveşte!

— Fără doar şi poate! De altfel, mult mai nimerit ar fi să vă vedeţi de treburile dumneavoastră, fără a vă mai ocupa, în vreun fel, de mine. Ne-am înţeles?!

— Vreţi să-mi luaţi dreptul de-a mă ocupa de unul din musafirii mei?

— Vă e oare teamă de mine?

— Ha! Aş vrea să-l cunosc şi eu pe acela de care se teme John Helmers!

— Foarte bine, deoarece aş dori un adăpost pentru la noapte!

Spunând acestea, îl privi pe Helmers cu nişte ochi răi şi

iscoditori. Hangiul însă îi replică hotărât:

— Este cu desăvârşire imposibil!

— La dracu'! Pot să aflu şi eu de ce?

— Deoarece adineauri mi-aţi interzis să mă ocup de persoana dumneavoastră.

— Dar nu pot alerga în plină noapte până la cel mai apropiat han! Aş ajunge abia mâine, pe la prânz.

— N-aveţi decât să dormiţi afară. Seara este plăcută, pământul moale şi cerul înstelat.

— Chiar mă refuzaţi?

— Da, domnule, cel care doreşte să-mi fie oaspete, trebuie să răspundă cu politeţe amabilităţii mele şi, mai cu seamă, să se abţină de la tot felul de gogoşi!

— Deci pentru a primi permisiunea să înnoptez într-un colţ, undeva, ar fi trebuit mai întâi să vă cânt o serenadă? Dar fie cum doriţi. Voi fi în stare să-mi găsesc un loc şi, înainte de a adormi, mă voi gândi cum v-aş fi vorbit dacă ne-am fi întâlnit în altă parte.

— Nu uitaţi să vă gândiţi şi la ce v-aş fi răspuns eu la o adică!

— Îndrăzniţi să mă ameninţaţi, domnule? întrebă străinul, ridicându-se de pe locul său şi postându-şi statura înaltă şi solidă în faţa hangiului.

— O, nu, răspunse acesta surâzând. De felul meu sunt foarte paşnic

— Aşa v-aş sfătui şi eu. Aici, la marginea deşertului, prevederea presupune să trăiţi în pace cu toată lumea. Altminteri, fantoma din Llano Estacado ar putea găsi cu multă uşurinţă şi pe neaşteptate drumul spre dumneavoastră.

— Aţi întâlnit-o vreodată?

— Eu? Nicidecum. Dar este bine cunoscută promptitudinea cu care se ocupă de cei prea îngâmfaţi, trimiţându-i lesne pe lumea cealaltă.

— Nu vreau să vă contrazic. Poate că cei găsiţi în deşert

cu o gaură în frunte au fost nişte îngâmfaţi. Rămâne totuşi ciudat faptul că toţi aceşti indivizi erau, în mod absolut sigur, hoţi şi ucigaşi.

— Credeţi? întrebă ironic individul. Şi cum oare s-ar putea dovedi una ca asta?

— Destul de simplu. Căci asupra tuturor, fără nici o excepţie, au fost găsite obiecte care aparţinuseră celor ucişi şi prădaţi. Asta mi se pare o dovadă suficientă.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci ar fi de dorit să nu încercaţi vreodată, aici, la ferma dumneavoastră, să ucideţi pe cineva. Nu de alta, dar să nu fiţi găsit, într-o bună zi, cu o gaură în frunte!

— Domnule, replică Helmers, dacă mai continuaţi, voi fi nevoit să vă dobor. E firesc să-mi dea de bănuit cineva care-şi ascunde calul, pentru a fi luat drept un om sărman, nepericulos.

— Vă referiţi cumva la mine? şuieră străinul.

— Dacă sunteţi de părere că spusele mele vi se potrivesc, n-am nimic împotrivă. Astăzi sunteţi deja cel de-al doilea ins care încearcă să mă mintă cu neobrăzare. Primul a fost acest „sfânt al ultimelor zile”. Şi nu m-aş mira să aflu că armăsarii voştri pasc acum alături, poate chiar şi cu alţi cai şi călăreţi prin preajmă, aşteptându-vă întoarcerea. Numai că, în această noapte, casa mea va fi bine păzită, iar mâine, în zori, am să curăţ întreaga regiune de buruieni. Şi abia atunci vom constata că, de fapt, aveţi cai foarte buni.

Străinul îşi strânse pumnul, ridică mâna dreaptă, ca şi cum ar fi vrut să lovească, se apropie de Helmers şi zbieră:

— Omule, insinuezi cumva că aş fi un asasin? Spune-o clar dacă ai curajul, îndrăzneşte...

Fu însă repede întrerupt. Bloody-Fox, care cercetase cu mare atenţie armele individului, se ridică şi, apropiindu-se, îi privi încordat puşca. Faţa lui, până atunci indiferentă, luă o cu totul altă înfăţişare. Ochii îi străluceau pe obrazul crispat de o

hotărâre ce devenise de neclintit. Se întoarse înspre străin, punându-i brusc mâna pe umăr:

— Ce vrei, băiete? se răsti, acesta, vizibil surprins.

— Aş dori să-ţi răspund eu în locul lui Helmers, răspunse Bloody-Fox cu o voce aparent liniştită. Da, eşti un ticălos, un hoţ, un ucigaş! Fereşte-te de această fantomă a deşertului, pe care tocmai ai evocat-o!

Uriaşul se dădu câţiva paşi înapoi, îl măsură pe tânăr cu o privire surprinsă şi dispreţuitoare, apoi rosti batjocoritor:

— Uşurel, flăcăule, pesemne c-ai înnebunit! Cu o singură strânsoare a mâinilor te fac terci!

— Mai înţelept ar fi să renunţi la un asemenea gând! Bloody-Fox nu poate fi strivit chiar atât de uşor. Dumneata ţi-ai permis să te porţi ca un neruşinat, sfidându-i pe toţi aceşti bărbaţi. Acum a sosit vremea să-ţi demonstrez că nu eşti decât un vierme! Ucigaşii din Llano Estacado sunt pedepsiţi de fantoma deşertului cu moartea. De data asta îi voi da eu o mână de ajutor, trimiţându-te drept înaintea judecătorului suprem. Căci eşti un criminal şi lucrul acesta poate fi dovedit.

Vorbele rostite îl puseră pe inimosul adolescent într-o lumină cu totul nouă. Căci atitudinea sa era, într-adevăr, cea a unui bărbat în toată firea. Stătea acolo, drept şi mândru, cu mâna ridicată ameninţător, cu ochii scânteietori şi o hotărâre de neclintit în toate trăsăturile sale. Părea un sol al dreptăţii.

Străinul, cu toate că era cu un cap mai înalt, pălise. Totuşi, încercă să se reculeagă, izbucnind într-un râs zgomotos şi tună:

— Eşti nebun! Un purice care vrea să înghită un elefant! Aşa ceva nu s-a mai auzit! Omule, dovedeşte-mi că sunt un ucigaş!

— Nimic mai simplu. Cui aparţine puşca rezemată colo, de trunchiul copacului?

— Bineînţeles că mie!

— De când a intrat în posesia ta?

— O am de peste douăzeci de ani!

În ciuda râsului de până atunci şi a vorbelor dispreţuitoare, comportarea tânărului îl impresionase vizibil pe străin.

— Poţi proba asta? continuă să-l întrebe Bloody-Fox.

— Cum naiba să pot? Dar dumneata poţi să-mi aduci un contraargument?

— Da. Această puşcă îi aparţinea domnului Rodriguez Pinto de la ferma Estanzia del Merito, dincolo de Cedar Grove. Acum doi ani a plecat împreună cu soţia, fiica şi trei *vaqueros*[1], în vizită la ferma Caddo, şi n-au mai revenit acasă. Scurt timp după dispariţia lor, au fost găsite în deşert cele şase cadavre, iar urmele de pe sol arătau că direcţia indicatoarelor fusese schimbată. Această puşcă era a lui, pe atunci o avea. Dacă ai fi susţinut că ai cumpărat-o de la cineva de curând, atunci însă mai încăpeau discuţii. Dar, deoarece pretinzi cu totul altceva, înseamnă că tu însuţi eşti ucigaşul! Aşa stând lucrurile, va trebui să te supui legii din Llano Estacado!

— Câine! scrâşni străinul. Te voi strivi! Această puşcă este a mea. Dovedeşte că ea a aparţinut acelui *haciendaro*[2].

— Îndată!

Luă arma de lângă copac şi apăsă pe o plăcuţă mică de argint din partea inferioară a patului. Aceasta se desfăcu, iar dedesubtul ei apăru o a două plăcuţă, pe care era scris numele întreg al celui pomenit mai înainte.

— Uitaţi-vă aici! zise el, arătând-o celorlalţi. Am dovedit fără putinţă de tăgadă că flinta era a fermierului. Îmi era prieten şi-i cunoşteam bine armele. Omul acesta l-a ucis şi sunt obligat să-mi fac datoria. Clipele-i sunt numărate.

— Ba ale tale! strigă străinul, năpustindu-se asupra tânărului şi intenţionând să-i smulgă puşca.

---

[1] Cowboy mexicani.

[2] Fermier (span.).

Iar Bloody Fox sări iute înapoi şi, îndreptând-o asupra lui, zise:

— Stai pe loc, lighioană, altfel vei face cunoştinţă cu glonţul meu! Hobble-Frank, Juggle-Fred, ochiţi-l bine, iar dacă mişcă, împuşcaţi-l pe loc.

Cei doi îşi ridicară într-o clipită armele şi le îndreptară asupra străinului. Căci aşa ordona legea preriei: în asemenea împrejurări nici o ezitare nu poate fi îngăduită.

Străinul înţelese că nu era de glumit. Ştia că viaţa îi atârnă de-un fir de păr, aşa că rămase nemişcat.

Bloody Fox lăsă puşca în jos, omul fiind ţinut în şah de ceilalţi, şi zise:

— Ţi-am rostit sentinţa şi ea va fi imediat îndeplinită.

— Cu ce drept? întrebă străinul cu vocea tremurând de mânie. Sunt nevinovat şi nu mă voi lăsa linşat!

— Nu vreau să te omor aşa cum un călău îşi ucide victima. Vom sta faţă în faţă, fiecare având putinţa de a se apăra. Glonţul tău mă va putea nimeri la fel de bine cum te va putea lovi al meu. Nu va fi o execuţie, ci un duel. Cu toate că eşti în mâna mea şi aş putea să te împuşc, îmi risc viaţa, oferindu-ţi o şansă.

Tânărul stătea drept, sigur pe el şi neclintit în faţa străinului. Vocea sa era serioasă, hotărâtă, şi totuşi stăpânită. Asasinul însă începu să râdă zgomotos şi dispreţuitor, răspunzându-i:

— De când oare un terchea-berchea cu caşul la gură îşi poate permite să-mi vorbească astfel? Dacă n-ar fi fost aceşti bărbaţi, care au îndreptat armele asupra mea, de mult ţi-aş fi sucit gâtul, întocmai ca unei vrăbii obraznice! Eşti suficient de nebun ca să te masori cu mine. Nu am nimic împotrivă. Glonţul meu îţi va arăta calea spre iad! Dar sper că şi tu şi ceilalţi vă veţi ţine promisiunea. Cer o luptă dreaptă, iar apoi câmp liber şi deschis pentru învingător!

— Oho! strigă în acel moment Helmers. Chiar dacă ai avea

noroc la duel, mai există aici nişte domni care vor dori să schimbe o vorbă cu tine. Trebuie să stai la dispoziţia lor.

— Nu, aşa nu! interveni Bloody-Fox. Acest om îmi aparţine. Nu aveţi nici un drept asupra lui. Eu singur am fost acela care l-a provocat şi tot eu i-am dat cuvântul că lupta va fi dreaptă. Şi, dacă voi cădea, va trebui să-mi respectaţi promisiunea.

— Dar, băiete, gândeşte-te că…

— Nu mai este nimic de discutat şi nici de gândit. Acest ticălos probabil că e unul din „vulturii” din Staked Plains şi trebuie lichidat fără prea multe discuţii. Dar fiindcă nu sunt un călău, am hotărât să-i ofer o moarte demnă, iar voi va trebui să-mi respectaţi dorinţa. Vreau să-mi promiteţi că, dacă mă împuşcă, îl veţi lăsa să plece în voie.

— Dacă asta ţi-e dorinţa, n-avem încotro. Gândeşte-te însă că, datorită bunătăţii neîntemeiate de care dai dovadă, ticălosul ar putea să-şi continue meseria şi pe viitor.

— Fiţi liniştiţi, prieteni. Glonţul meu nu se află pe ţeavă degeaba! Spune deci, omule, de la ce distanţă vrei să tragem unul asupra celuilalt?!

— Cincizeci de paşi, răspunse străinul.

— Cincizeci! râse Bloody-Fox. S-ar părea că ţii nespus la pielea ta. Dar n-o să-ţi folosească la nimic. Mă simt obligat să-ţi spun că voi ochi precum Fantoma din Llano Estacado, drept în frunte. Deci, fereşte-te!

— Exagerezi în continuare, băiete! scrâşni străinul. Eu am obţinut ceea ce doream, promisiunea unei retrageri libere. Dar să trecem la fapte. Dă-mi puşca!

— O vei primi deîndată ce se vor termina pregătirile, şi nici într-un caz mai repede, pentru că nu pot avea încredere în tine. Hangiul va măsura distanţa, cincizeci de paşi. După ce ne ocupăm poziţiile, Bob se va aşeza cu un felinar în apropierea ta, iar Hobble-Frank cu celălalt, lângă mine, astfel încât să ne putem vedea bine unul pe celălalt. Apoi Juggle-

Fred îţi va da ţie puşca, Helmers mi-o va da pe a mea. Tot el va da comanda. Din acel moment suntem liberi să tragem cum vom voi. Fiecare are câte două gloanţe, pentru două încercări. Cel care îşi părăseşte locul, înainte de a fi terminat schimbul de focuri, va fi împuşcat de cel care ţine felinarul. Pentru asta Bob şi Frank vor avea pregătite pistoalele lor.

— Frumos! Foarte frumos! strigă Bob. Dom' Bob dă la ticălos imediat un glonte, dacă încercat s-o şteargă!

Îşi scoase arma din cingătoare şi o arătă străinului, zâmbind ameninţător.

Ceilalţi se arătară mulţumiţi de condiţiile lui Bloody-Fox şi începură pregătirile. Erau cu toţii atât de ocupaţi, încât nimeni nu se mai gândi să-l ţină sub observaţie pe „sfântul” Tobias Preisegott Burton. Şi se părea că acestuia îi convenea de minune. Încetul cu încetul, se apropiase tot mai mult de capătul băncii, scoţându-şi picioarele de sub masă, astfel încât, la momentul potrivit, s-o poată şterge pe neobservate.

Cei doi adversari se depărtară la o distanţă de cincizeci de paşi unul de celălalt. Cu felinarul în mâna stângă şi cu pistolul în dreapta, Bob se postă lângă străin, pregătit să tragă. Lângă Bloody-Fox se aşeză Hobble-Frank, care şi el ţinea într-o mână felinarul, iar în cealaltă pistolul, doar de formă, fiindcă ştia că nu va trebui să folosească arma împotriva tânărului curajos şi sincer.

Helmers şi Juggle-Fred ţineau pregătite cele două puşti încărcate. Chiar şi pentru aceşti oameni, deprinşi cu lupta, momentul era plin de tensiune. Cele două flăcări pâlpâiau şi luminau cu para lor roşiatică chipurile încordate ale beligeranţilor.

Bloody-Fox stătea calm şi nepăsător; adversarul său se găsea însă într-o cu totul altă stare. Juggle-Fred, care îi întinsese arma, putu să-i vadă lucirea răzbunătoare din ochi şi, totodată, tremurul neastâmpărat al mâinilor.

— Sunteţi gata? întrebă Helmers.

— Da, răspunseră amândoi, străinul deja potrivindu-şi arma.

Avea intenţia să fie mai iute ca Bloody-Fox, chiar şi numai cu o jumătate de secundă.

— Mai are vreunul din voi ceva de adăugat? întrebă Helmers

— Să te ia dracu'! răbufni nervos străinul.

— Nu, răspunse calm Bloody-Fox. Văd de pe acum că individul m-ar putea ochi doar din greşeală. Priviţi-l cum tremură! Dar dacă, totuşi, voi pieri, vei găsi în buzunarele şeii mele tot ce-i necesar de ştiut. Acum s-o lăsăm însă baltă!

— Atunci luaţi-vă armele şi ochiţi!

Îi întinse lui Bloody-Fox arma. Tânărul o luă liniştit şi începu s-o cântărească în mână, ca şi cum ar fi dorit să-i afle greutatea. Pe chipul lui nu se putea citi nici cea mai mică emoţie.

Celălalt aproape că smulse arma din mâna lui Juggle-Fred. Ochi şi trase.

— Alo! Gagiule! zbieră negrul. Dom' Bloody-Fox nu a fost lovit! Oh, noroc! Oh, plăceri! Oh, deliciu!

Sărea şi dansa învârtindu-se în jurul axei sale, nebun de fericire.

— Vrei să faci puţină linişte, băiete! tună Helmers. Cum să mai ochească cineva, dacă tu mişti felinarul în asemenea hal?

Bob îşi dădu imediat seama că purtarea sa dăuna tocmai celui pe care îl dorea învingător. Se opri nemişcat şi drept ca o lumânare, strigând:

— Dom' Bob acum liniştit! Dom' Bob nici nu clipeşte! Dom' Bloody-Fox să tragă repede!

Dar străinul nu-şi luase puşca de la obraz. Apăsă din nou pe trăgaci, dar şi acest glonţ îşi greşi ţinta, cu toate că Bloody-Fox rămăsese în aceeaşi poziţie, oferindu-i drept ţintă întregul său trup şi continuând să-şi cântărească arma în mâna dreaptă.

— Mii de draci! înjură asasinul.

Câteva clipe uimirea îl ţintui locului. Apoi mai scoase o înjurătură şi încercă să ţâşnească, pentru a evada.

— Stai! strigă negrul. Trag!

În acelaşi timp răsunară două împuşcături. Clipa de groază a adversarului său îi fusese suficientă lui Bloody-Fox pentru a ridica arma şi a ochi. Apoi se întoarse pe călcâie, duse mâna la punga cu gloanţe pentru a-l înlocui pe cel tras şi spuse:

— A mierlit-o! Frank, duceţi-vă acolo! Veţi găsi gaura în mijlocul frunţii!

Frank şi Helmers se grăbiră să ajungă la locul unde se prăbuşise străinul. Bloody-Fox îi urma încet, după ce încărcase arma din nou. De acolo răsună vocea triumfătoare a negrului:

— Oh, curajl Oh, bravură! Oh, vitejie! Dom’ Bob împuşcat de tot la ticălos! Aici l-a atins şi nu mai mişcă din loc. Să vadă dom' Helmers şi dom' Frank că old Bob la nimerit în frunte! Gaură în faţă, prin care a intrat, şi una în ceafă, prin care a ieşit! Oh, dom' Bob mare viteaz! El înfrânge cu uşurinţă o mie de duşmani...

— Da, eşti într-adevăr un trăgător strălucit! încuviinţă Helmers, care îngenunche lângă mort şi îl cercetă. Dar unde ai ochit de fapt?

— Dom' Bob ochit exact pe frunte şi nimerit pe el acolo. Oh, dom' Bob va fi un uriaş, un erou, dom' Bob invincibil.

— Mai tacă-ţi gura odată! Nu eşti nici erou, nici uriaş şi nici invincibil. Ai tras asupra unui fugar, atât şi nimic mai mult. Printre altele, nici nu te-ai gândit să-ţi îndrepţi puşcoiul tău vechi asupra frunţii acestui om. Ia uită-te mai bine la pantalonii lui. Ce vezi?

Bob lăsă felinarul în jos, pentru a lumina mai bine locul pe care i-l indicase Helmers.

— O gaură, o zgârietură! răspunse el.

— Da, zgârietura făcută de glonţul tău. Ai tras prin cracul pantalonului şi pretinzi că ai nimerit fruntea! Să-ţi fie ruşine! La o distanţă de nici şase paşi!

— Oh, oh! Dom' Bob nu-i trebuie ruşine! Dom' Bob ochit în frunte. Dom' Bloody-Fox a nimerit în pantaloni. Dom' Bob a tras grozav, mai bine decât dom' Bloody-Fox!

— Da, bine, bine! Dar ce lovitură! Bloody-Fox, nimeni n-o să te poată egala! Nici n-am apucat să văd când ai ochit!

— Îmi cunosc puşca, răspunse modest tânărul, şi ştiam precis că aşa se va întâmpla. Tipul era mult prea nervos. Tremura. Asta întotdeauna e o mare greşeală. Un bărbat trebuie să se stăpânească perfect, în orice împrejurare, chiar dacă viaţa lui depinde doar de două împuşcături.

Bărbatul zăcea mort, cu gaura rotundă căscată în mijlocul frunţii. Glonţul ieşise prin ceafă.

— Ai tras întocmai ca Fantoma din Llano Estacado! zise Juggle-Fred, admirativ. O lovitură de maestru! Individul şi-a primit răsplata. Ce facem cu cadavrul?

— Îl vor înhuma oamenii mei, răspunse Helmers, şi vor respecta întocmai cele cuvenite. Chiar şi cel mai oribil ticălos rămâne, în cele din urmă, totuşi, un om cu drepturi ce nu pot fi nesocotite. Am fost siliţi să facem dreptate şi, fiindcă pe aceste meleaguri legea nu are nici o putere, am devenit noi înşine legea. N-a fost o crimă, pentru că cei doi au avut aceleaşi şanse. Dumnezeu să fie milostiv cu sufletul mortului! Iar acum să... ce este? Ce s-a mai întâmplat?

Bob scoase un strigăt puternic. El era singurul ai cărui ochi nu erau îndreptaţi asupra mortului.

— Ei, oh! arăta negrul. Dom' Helmers să se uite acolo!

Întinse mâna în direcţia meselor şi a băncilor, cufundate acum în beznă.

— De ce? Ce este acolo?

— Nimic, nimic nu este acolo. Dom' Helmers şi ceilalţi domni nu văd nimic pentru că a dispărut.

— Pe cinstea mea! Mormonul a şters-o! exclamă Helmers, sărind în picioare de lângă cadavru. Repede, după el! Să vedem, poate îl mai prindem!

Într-o clipită, grupul se împrăştie, fiecare luând-o în altă direcţie. Numai Bloody-Fox rămase nemişcat, ascultând, în scurtă vreme, toţi s-au întors fără a găsi nici o urmă a celui dispărut.

— Ne merităm soarta. Am fost nişte proşti! Poate că acest mormon e mult mai periculos decât a fost vreodată nenorocitul de colo. Dar, sper să-l reîntâlnesc cât de curând. Bună seara, domnilor!

Ridică arma mortului şi se îndreptă înspre calul său.

— Vrei să pleci? întrebă Helmers.

— Da. Am pierdut destul timp cu acest străin. Puşca o iau cu mine şi o voi înapoia moştenitorilor de drept ai posesorului.

— Când te voi revedea?

— Când va fi nevoie. Nici mai devreme şi nici mai târziu.

— Un tânăr foarte ciudat! îşi dădu cu părerea Juggle-Fred, dând din cap.

— Să-l lăsăm în pace, răspunse Helmers. El ştie întotdeauna ce face. E tânăr, dar se poate întrece cu orice vârstnic şi sunt convins că în curând va pune mâna şi pe acest domn Tobias Preisegott Burton, întocmai cum a mai dibuit şi pe nenumăraţi alţi escroci.

3. Vulturii deşertului

Aproximativ cu două ore înainte de a se fi întâlnit Hobble-Frank şi Bob cu Bloody-Fox, doi bărbaţi veneau călare dinspre oraş. După toate probabilităţile, nici nu trecuseră prin localitate, căci arătau întocmai ca nişte oameni ce de multă vreme nu mai avuseseră contact cu semenii lor din zonele locuite. Unul din ei avea peste şase picioare înălţime şi era foarte uscăţiv. Călărea un catâr mic şi costeliv. Purta pantaloni de piele, croiţi pentru cineva mult mai scund şi mai robust. Era încălţat cu nişte ghete uzate, pline de cârpituri, care păreau făcute din bucăţi şi petice împreunate. De sub geaca din piele de bivol se ivea o cămaşă fără nasturi ce-i lăsa pieptul descoperit, iar mânecile îi ajungeau abia până la coate. În jurul gâtului îşi înfăşurase o năframă de bumbac, decolorată, iar pe capul ţuguiat îşi pusese un obiect ce părea să fi fost cândva un joben de culoare gri. Fireşte, în prezent nu mai rămăsese decât un fel de burlan deformat şi mototolit, prevăzut cu un rest de bor, pe care posesorul îl folosea ori de câte ori simţea nevoia să-şi ferească ochii de lumina prea puternică a soarelui. Era încins cu o frânghie groasă, de care prinsese două pistoale, un pumnal şi fel de fel de săculeţe cu mărunţişuri necesare. Îşi înfăşurase în jurul umerilor o manta de cauciuc, intrată la apă încă de la prima ploaie, pe care-o purta ca pe-o pelerină de husar. Pe genunchi ţinea una din acele faimoase puşti cu ţeava foarte lungă, care, mânuită de un vânător iscusit, nu-şi greşeşte niciodată ţinta.

Celălalt călărea o gloabă înaltă şi osoasă. Era gras şi rotunjor, dar atât de scund încât picioarele sale nu puteau cuprinde coastele calului decât pe jumătate. În ciuda

anotimpului cald, purta un cojoc mare, cu blana roasă, de sub care apăreau două cizme uriaşe. Pentru că mânecile acestuia erau mult prea lungi, din întregul om nu se putea vedea decât faţa vicleană, rumenă şi bine hrănită. Şi el avea o puşcă cu ţeava lungă. Celelalte arme ale sale erau ascunse sub cojoc.

Aceşti doi bărbaţi erau David Kroners şi Jakob Pfefferkorn, cunoscuţi peste tot ca Pitt Lunganul şi Dick Rotofeiul. Străbăteau de mulţi ani împreună Vestul Sălbatic şi deveniseră prieteni de nedespărţit. Dick era neamţ, iar Pitt yankeu, dar cel din urmă învăţase în decursul timpului suficientă germană cât să poată vorbi cu destulă uşurinţă.

Ţinutul în care se aflau era neprietenos şi arid. Din pământul pietros creşteau doar pini pitici, deformaţi, amestecaţi pe alocuri cu yuccaşi şi cactuşi. Apa lipsea cu desăvârşire. Din când în când, Rotofeiul se ridica în scări pentru a privi de jur-împrejur, dar se reaşeza, cu o mutră dezamăgită.

— Ce ţinut trist şi dezolant! oftă el. Cine ştie dacă astăzi vom mai găsi vreo duşcă de apă proaspătă.

— Hm! mormăi celălalt. Ne apropiem de zona deşertului Llano Estacado. Deci nici nu se poate altfel. Sau crezi, Dick, că în deşert există izvoare de punci cu ouă ori fântâni cu lapte bătut?

— Taci, Pitt, că deja a început să-mi lase gura apă! Mi-e teamă că vom fi nevoiţi să ne mulţumim doar cu zeamă de cactuşi.

— Nici chiar aşa. Încă n-am înaintat chiar atât de mult. Iar „Helmers Home”, unde ne vom afla abia mâine, e lângă o apă. Sper că bătrâna mină de argint, la care trebuie să ajungem încă de astăzi, se găseşte în mijlocul sau cel puţin prin apropierea unui crâng de copaci sau tufe, cum, de altfel, poţi găsi chiar şi în cele mai sălbatice ţinuturi. Tu ştii foarte bine că mie rareori mi se întâmplă să mă înşel şi că speranţele mele sunt de cele mai multe ori întemeiate.

— N-ai vrea mai bine să taci?! Speranţele tale n-au dus la nimic, cel puţin până în prezent. Nu ne-am gândit decât să înaintăm cât mai repede şi deci nu ne-am făcut timp să ne ocupăm nici măcar de o friptură. Sigur, n-aş fi pretins chiar curcan, dar cel puţin o găinuşă de prerie tot mi-ar fi plăcut să întâlnesc!

— Eşti mult prea pretenţios, Dick! Eu m-aş mulţumi chiar şi cu un iepuraş. Hei, dar ia te uită aici!

Calul se opri brusc, strunit de o smucitură. Dintre smocurile singuratice de iarbă, un iepure le sări drept în faţă. Pitt duse repede puşca la umăr şi trase. Iepurele se dădu de-a berbeleacul şi rămase întins la pământ. Fusese o lovitură de adevărat maestru.

Pitt se îndreptă înspre locul în care zăcea animalul, îl ridică şi îşi continuă drumul zicând:

— Iată friptura. Nu ne mai rămâne decât să găsim apa. Vezi, aşadar, că speranţele mele nu sunt chiar de tot nebuneşti? Ascultă! Asta n-a fost o împuşcătură?

— Ba da, fără doar şi poate! Chiar şi calul meu a auzit-o.

Gloaba trăgea aerul în nări şi urechile lungi i se mişcau atente. Cei doi vânători se îndreptară în şa, privind în direcţia din care se auzise împuşcătura. Distanţa era însă mai mare decât puteau ei cuprinde cu privirea. Se găseau într-un fel de căldare. Pitt se uită în sus, unde o uriaşă pasăre de pradă se rotea în cerc.

— Un uliu, spuse el, nu-i aşa, Dick?

— Nu! E un vultur imperial şi se poate recunoaşte după penajul colorat. Împuşcătura l-a deranjat de la masă. Ar trebui să aflăm cine a tras. Nu de alta, dar să ştim pe cine avem în faţă. În apropierea deşertului se întâmplă, uneori, lucruri ciudate. Cine nu se păzeşte poate deveni hrana unor astfel de păsări şi nu cred că e bine să fim neglijenţi. Deci, înainte, bătrâne Pitt!

Dădură pinteni cailor. După cum se ştie, catârii sunt fiinţe

foarte îndărătnice. Un astfel de animal reacţionează aproape întotdeauna invers: poate fi greu urnit atunci când se cere cea mai mare grabă, dar trece la un galop furibund tocmai atunci când călăreţul doreşte să se oprească. Catârul lui Pitt nu făcea nici el excepţie de la această regulă. Abia îi dădu Lunganul pinteni, că el se şi înţepeni pe cele patru picioare, rămânând nemişcat ca o capră de tăiat lemne. Omul încercă să-l îndemne, dar animalul băgă capul între picioarele din faţă şi începu să azvârle din copite, cu scopul vădit de a-l arunca pe Pitt din şa. Lunganul îşi cunoştea însă prietenul atât de bine, încât ştiu imediat ce e de făcut.

— Aha, bătrân escroc! zise râzând. Te lecuiesc eu de toanele astea!

Duse mâna la spate, prinse animalul de coadă şi trase puternic. Îndată, catârul o luă la goană, în asemenea hal încât Dick abia reuşi să ţină pasul. Trasul de coadă era mijlocul secret prin care îndărătnicia acestui animal, atât de drăgălaş, altminteri, putea fi înfrântă pe loc.

După ce călăreţii ieşiră din căldare, văzură, spre marea lor uimire, un grup de oameni, dar atât de aproape, încât nu le-ar fi trebuit nici un minut pentru a ajunge până la ei. Îşi opriră imediat animalele, dornici să afle dacă aceşti călători, şase la număr, erau paşnici ori, dimpotrivă, aveau un comportament dubios.

Fuseseră observaţi. Cercul făcut de străini se deschise, dar nu se putu constata vreo atitudine duşmănoasă.

— Ce părere ai? întrebă Dick. Mergem la ei?

— Da. Ne-au văzut şi, chiar dacă ar fi tâlhari de drumul mare, n-avem cum să-i mai ocolim. Este bine, totuşi, să ne apropiem din exterior. Cu mare atenţie însă, pentru a nu ne lăsa înconjuraţi. Să fim pregătiţi pentru orice eventualitate.

— Ei, tâlhari de drumul mare nu par a fi. Arată mai degrabă ca nişte domni într-o excursie de plăcere. Sunt sigur că săptămâna trecută costumele lor se mai aflau încă la

croitor. Au asupra lor arme destule, dar sunt prea strălucitoare ca să mai fi fost folosite, iar caii lor par atât de proaspeţi şi bine hrăniţi, încât înclin să cred că avem de-a face cu nişte vânători de duminică. Fireşte însă că prefer o întâlnire cu astfel de novici decât una cu oameni care poartă buzunare numai pentru a avea ce umple cu banii altora. Să ne apropiem de dânşii!

Nici nu mai aveau de ales, pentru că cei şase îşi puseseră în mişcare caii, apropiindu-se la rândul lor.

— Veniţi încoace! li se strigă. Grăbiţi-vă!

Ajunseră unii lângă alţii. Feţele îngrijorate şi serioase ale străinilor îşi schimbară deodată înfăţişarea. Doisprezece ochi mari îi priviră cu uimire pe noii veniţi. Buzele începură să le tresară şi, în cele din urmă, izbucniră într-un râs zgomotos, pe şase voci.

— Pe toţi dracii! strigă unul. Dar voi cine mai sunteţi?

— Într-adevăr! Într-adevăr! Minunat, grozav! râdeau şi strigau toţi deodată.

— Vă rog, domnilor, lăsaţi-vă priviţi cu atenţie! zise unul din ei. Aşa ceva n-am mai văzut niciodată!

Cei doi rămaseră impasibili, dar când vorbitorul se apropie de Pitt Lunganul, acesta îşi dădu catârul câţiva paşi înapoi şi întrebă:

— Nu vreţi să-mi spuneţi, mai întâi, cum vă numiţi?

— De ce nu? Mă numesc Gibson.

— Mulţumesc! Deci, domnule Gibson, cu plăcere fac o favoare cuiva care mă roagă. Voi îndeplini voinţa dumneavoastră, dar, înainte de toate, ţin să vă anunţ că sunt un foarte bun trăgător.

Spuse acestea pe un ton atât de serios, încât râsetele încetară imediat. Gibson ripostă:

— Aveţi cumva de gând să vă luptaţi cu noi?

— Nici prin cap nu-mi trece. Băteţi-vă între voi. Iar dacă se va întâmpla să vă împroşcaţi cu noroi, folosiţi cu încredere

apa şi săpunul! Nu eu voi fi acela care se va grăbi să vă cureţe.

La auzul acestor vorbe, Gibson puse mâna pe pistol şi ameninţă:

— Potoliţi-vă, domnule! Ţeava puştii mele nu-i deloc înfundată!

— Ha, râse Pitt. Nu fiţi caraghioşi! Felul în care ne ameninţaţi e de-a dreptul amuzant.

— Aşa, deci! Faceţi-ne plăcerea şi spuneţi-ne numele dumneavoastră, ca să ştim şi noi cu cine avem de-a face, cu ce fel de „eroi”, mai bine zis!

— Eu mă numesc Kroners, iar tovarăşul meu Pfefferkorn.

— După nume par a fi nemţi, iar nemţii n-au nici o trecere pe-aici!

— E o părere pe care nu vreau să v-o combat, domnule. Nu sunt medic psihiatru. Hai, Dick!

Îşi puse catârul în mişcare, iar Rotofeiul îl urmă. Nici unul din ei nu mai aruncă vreo privire noilor cunoştinţe, în schimb se îndreptară înspre locul la care fuseseră chemaţi.

Îi aştepta o privelişte înspăimântătoare. Pământul era acoperit cu urme de picioare şi copite, ca şi cum acolo ar fi avut loc o luptă. Prin preajmă se afla şi un cal mort, fără hamuri şi şa; corpul îi era sfâşiat, resturi de intestine zăceau împrăştiate peste tot locul. Probabil era opera vulturului pe care Dick şi Pitt îl văzuseră mai înainte.

Dar nu asta îi înspăimântă pe cei doi, ci faptul că aproape de leşul calului se afla cadavrul unui om alb scalpat, a cărui faţă era brăzdată în lung şi în lat de tăieturi de cuţit, astfel încât devenise de nerecunoscut. Costumul său din lână, foarte tocit, îl recomanda ca pe un om al locurilor.

— Doamne, Dumnezeule! Ce s-o fi întâmplat aici? exclamă Dick, sărind de pe cal şi oprindu-se lângă mort.

Pitt descălecă şi îngenunche alături.

— E mort de câteva ore, spuse el, după ce pipăi mâna şi

pieptul celui ucis. E deja rece, iar sângele nu mai circulă.

— Caută-l prin buzunare. Poate găseşti vreun obiect cu ajutorul căruia să-l putem identifica.

Pitt se aplecase asupra cadavrului exact în momentul în care cei şase călăreţi îi ajunseră din urmă.

— Stai! strigă Gibson. Nu scotociţi prin buzunare. Nu vă las să prădaţi cadavrul!

Atât el, cât şi tovarăşii săi coborâră de pe cai şi se apropiară. Unul din ei îl prinse pe Pitt de braţ şi îl ridică în picioare. Cei doi vânători schimbară între ei o privire plină de indulgenţă. Apoi Dick întrebă:

— Cum de v-a trecut prin cap că aveam de gând să prădăm mortul?

— V-am surprins scotocindu-l prin buzunare!

— Sunteţi siguri că asta intenţionam să facem?

— Bineînţeles. Înfăţişarea voastră spune totul.

— Daţi dovadă de o perspicacitate impresionantă, domnule Gibson!

— N-ar trebui să vă bateţi joc, obligându-ne să schimbăm foaia! V-am prins în flagrant delict. Amicul dumitale avea mâinile cufundate în buzunarele mortului. E îndeajuns. Pe urmă, prea vă fâţâiaţi pe-aici. Asta trezeşte suspiciune. Cine sunt ucigaşii? Răspunsul la această întrebare ar putea să vă coste pielea.

Pitt ridică batjocoritor din umeri, iar Dick răspunse:

— La dracu'! Sunteţi un tip ciudat! Vă purtaţi de parc-aţi fi preşedintele Statelor Unite!

— Sunt jurist! răspunse Gibson, scurt şi foarte mândru.

— Ah, jurist! Deci faceţi parte dintre acei învăţaţi a căror ocupaţie de bază — de altfel singura la care se pricep — este „slalomul printre paragrafe”? Tot respectul meu, sir!

Şi-şi scoase, ironic şi supus, pălăria de pe cap.

— Domnule, lăsaţi glumele! tună Gibson. Sunt într-adevăr jurist şi mă pricep să impun respect. Aceşti stimaţi domni m-

au ales ca şef al grupului şi deci e valabil tot ceea ce hotărăsc eu!

— Bravo, bravo! încuviinţă degrabă Dick. Nu avem nimic împotrivă. Dacă sunteţi jurist, vă e foarte uşor să trataţi cazul aşa cum trebuie!

— Asta se-nţelege de la sine şi de aceea vă ordon să nu vă îndepărtaţi înainte ca noi să fi cercetat totul amănunţit şi să fi luat deciziile care trebuie luate. Altminteri, cazul acesta v-ar putea aduce necazuri nedorite.

— Oh, nu ne facem nici o grijă. Suntem convinşi că, graţie perspicacităţii de care daţi dovadă, misterul va fi cât de curând dezlegat.

Gibson nu răspunse la această nouă provocare, dar îşi atenţiona însoţitorii:

— Ţineţi cei doi cai, astfel încât ăştia să n-o poată şterge călare!

Dick şi Pitt fură de acord cu decizia şi nu făcură nimic împotriva ei. S-ar fi zis că le făcea chiar plăcere să observe acţiunile acestor ageamii.

Descoperirea unui cadavru scalpat nu poate fi nicidecum o plăcere. Vânătorul din prerie este însă obişnuit şi cu asemenea scene: priveliştea pe care o oferă un mort căruia i s-a luat pielea de pe cap şi a cărui faţă a fost, pur şi simplu, pângărită, nu poate fi decât înspăimântătoare. Era limpede că omul fusese ucis şi scalpat de către un indian şi, deoarece era de presupus că un indian singur nu se avântă niciodată atât de mult înspre est, s-ar fi putut ca prin apropiere să se găsească o întreagă ceată. Iată de ce era necesar să rămână cu ochii în patru.

Avocatul cercetă el însuşi buzunarele mortului. Erau goale. La fel şi cingătoarea.

— A fost prădat, spuse. E vorba de omor şi jaf şi e de obligaţia noastră să descoperim ucigaşul. Urmele dovedesc că această crimă nu a fost făptuită de un singur om. Au fost

mai mulţi şi dacă ţinem seama de faptul îndeobşte ştiut că, în scurtă vreme, conştiinţa necurată îi va readuce pe ucigaşi la locul faptei, cred că nu trebuie să ne îndepărtăm prea mult, pentru a pune mâna pe criminali. Domnilor, sunteţi prizonierii mei şi ne veţi urma până la următoarea aşezare, la „Helmers Home”. Acolo vom cerceta cazul şi vom încerca să-l rezolvăm.

Se ţinea drept şi vorbea cu asprime, urmărind să-i intimideze pe cei doi.

— Predaţi-vă armele! adăugă cu o voce poruncitoare.

— Cu plăcere, răspunse Dick. Aveţi aici flinta mea. Luaţi-o. Şi, după ce armă puşca, o îndreptă înspre Gibson. Acesta sări speriat într-o parte, strigând:

— Ticălosule! Vrei să te împotriveşti?

— O, nu, râse Dick. Nici vorbă de aşa ceva. Vroiam doar să vă rog să-mi luaţi arma înainte de a se descărca, punând astfel pentru totdeauna capăt carierei dumneavoastră avocăţeşti. Deci, luaţi-o!

— Şi, după toate astea, încă-ţi mai arde de glumă? Omule, pot da ordin să fii legat fedeleş, ori bătut până ce te vei zvârcoli de durere.

— E o plăcere să fii legat cu pricepere.

— Dacă faceţi pe nebunii, voi da ordin să fiţi împuşcaţi!

— Oho! Greu de crezut că s-ar putea întâmpla una ca asta! Oricare se apropie la mai mult de trei paşi va primi imediat un glonţ în cap. Căci, aici, la marginea deşertului, zece jurişti nu fac nici cât un singur vânător iscusit. Noi am învăţat legea preriei şi ne pricepem s-o aplicăm. De altfel, suntem oameni cinstiţi şi nu simţim nevoia să ne justificăm în faţa voastră. Perspicacitatea voastră ne-a uimit şi îmbucurat în aceeaşi măsură. Din păcate, însă, habar n-aveţi ce înseamnă într-un astfel de caz o urmă neştearsă. V-aţi lăsat caii să bătătorească pământul, iar acum, bineînţeles, este aproape imposibil să depistezi urma propriu-zisă. Vom încerca, totuşi, să desluşim câte ceva, căutând prin

împrejurimi. Pitt, tu mergi spre dreapta. Eu o iau înspre stânga. Ne întâlnim în partea cealaltă.

Acest mod de a vorbi îşi făcu efectul. Nimeni nu ripostă în vreun fel. Chiar şi Gibson tăcu. Fireşte că feţele le erau întunecate, dar, după ce vânătorii o luară în direcţiile menţionate, nimeni nu încercă să-i oprească.

Amândoi se îndepărtară descriind un semicerc mare şi cercetând cu atenţie solul. Centrul cercului era chiar acolo unde se afla cadavrul. După ce s-au întâlnit, au stat îndelung de vorbă. Apoi au trecut la cercetarea calului, a mortului şi a pământului bătătorit. Grija cu care studiau fiecare pietricică li se părea celorlalţi ridicolă. Apoi, se sfătuiră din nou, ajungând, după cât se părea, la o părere comună. Dick îi zise avocatului:

— Domnule Gibson, acum putem lămuri. Faptul că leşul a fost scalpat, trebuia să vă ducă la concluzia că ucigaşul a fost indian. Şi noi am intuit asta, dar abia acum suntem convinşi. De cel ucis nu ne e milă. A fost un răufăcător, dintr-o bandă de tâlhari, care se pare că îşi făcea de cap prin ţinut. Păziţi-vă de asemenea indivizi!

Ceilalţi ascultară vorbele lui Dick cu cea mai mare uimire.

— Cum? întrebă Gibson. Cum aţi putut afla atâtea, doar analizând urmele?

— Şi asta încă nu-i totul!

— Sunteţi nişte lăudăroşi!

— Asta o spuneţi dumneavoastră, deoarece sunteţi un novice. Urmele pot fi citite la fel de bine ca rândurile sau paginile unei cărţi. Bineînţeles că pentru asta trebuie să fii de prin partea locului. Omul nu a fost ucis în locul în care se află acum. Aţi observat că glonţul i-a străpuns trupul şi i-a ieşit prin partea cealaltă?

— Da.

— Atunci veniţi, vă rog, până aici!

Ceilalţi îl urmară câţiva paşi, oprindu-se într-o zonă în care

nu se mai afla decât piatră golaşă. Arătă înspre pământ, unde se vedea o pată mare de sânge închegat.

— Ce observaţi aici? întrebă el.

— Sânge, răspunse Gibson.

— Altceva?

— Nimic!

— Atunci, cu toate că v-aţi jucat cu noi de-a „hoţii şi vardiştii”, nu aveţi ochi de adevărat criminalist. Priviţi chestia asta! Ce credeţi că e?

Ridică ceva din pata de sânge. Era un obiect mic, turtit, asemănător cu o monedă şi strălucitor, în ciuda sângelui cu care era acoperit. Toţi îl priviră, iar Gibson constată:

— E un glonţ de plumb turtit.

— Da, e glontele care i-a curmat acestui om viaţa. A pătruns exact în inimă, iar omul a murit pe loc. Deci, este imposibil ca el să se mai fi târât până în locul unde se află acum. Probabil a fost cărat de unul, sau chiar mai mulţi indivizi... Recunoaşteţi că este aşa?

— Acum, că ziceţi dumneavoastră, mi se pare foarte adevărat.

— Priviţi acest petic de pământ cu iarba uscată. Ce observaţi?

— Iarba este culcată la pământ.

— De cine şi de ce?

— Dumnezeu ştie!

— Şi noi ştim! Aici a stat culcat un om şi, pentru că de jur-împrejur, nu se poate vedea nici cea mai mică urmă de sânge, e limpede că individul nu era rănit. Pe urmă, alături, se poate vedea o dâră, bine imprimată în pământul nisipos. Lată în partea de sus, apoi îngustându-se din ce în ce... Ce fel de urmă credeţi că e?

— E amprenta lăsată de călcâiul unei cizme.

— Oh, nu! Am să vă demonstrez îndată că omul care a stat culcat aici nu purta cizme, ci mocasini. Urma ar fi avut o

cu totul altă formă, dacă era a unei cizme. Aceasta pare făcută cu patul unei puşti. Şi pentru că nu e uniformă, ci adâncă la început, iar la capătul opus netedă, este sigur că mişcarea care a generat-o a fost foarte grăbită. Priviţi aici, la capătul dârei! Ce observaţi?

După ce studie atent locul nisipos, Gibson răspunse:

— Aici cineva s-a răsucit pe călcâie.

— De data asta aveţi dreptate. Urma este însă atât de clară, încât, privind cu atenţie locul, se poate preciza chiar şi felul încălţămintei: un mocasin. Se vede însă amprenta unui singur picior, cu toate că pământul e foarte moale. Ce concluzie trageţi în urma acestui indiciu?

— Nu ştiu...

— Dacă individul ar fi avut timp să se lungească aici, solul ar fi păstrat tiparul ambelor picioare. Trebuie să presupunem însă că omul nostru a fost nevoit să se arunce brusc la pământ şi-atunci, din pricina repezelii cu care s-a trântit, celălalt picior n-a lăsat nici o urmă fiindcă... se găsea în aer.

Avocatul se scărpină gânditor după ureche.

— Domnule, spuse, trebuie să recunosc că-mi este cu neputinţă să vă urmăresc atât de repede în concluziile şi presupunerile dumneavoastră.

— Asta dovedeşte că sunteţi un diletant! În asemenea împrejurări, un singur minut pierdut te poate costa viaţa. Nu e permis să stai pe gânduri şi să cântăreşti. Privirea trebuie să fie ageră, sigură şi foarte rapidă. Şi-am să vă spun şi de ce. Uitaţi-vă cu atenţie în jur şi spuneţi-mi dacă mai observaţi ceva neobişnuit.

Cei şase se zgâiră o vreme, apoi îşi mărturisiră neputinţa, ridicând impacientaţi din umeri.

— Aşadar, continuă Dick, priviţi această plantă!

Planta, de care vorbea era o *yucca gloriosa* care, într-un astfel de sol uscat şi nisipos, rămăsese pipernicită. Era încă înflorită şi avea o floare albă, cu uşoare nuanţe roşiatice. Mai

multe frunze rigide, înguste, în formă de lance, erau împrăştiate pe jos.

— A fost cineva pe-aici şi şi-a făcut de lucru cu această *yucca*, zise Gibson cu glas înţelept.

— Aşa! Şi cine o fi fost acel cineva?

— Nu se ştie!

— Se poate şti şi trebuie să se ştie. Ea nu a fost atinsă de un om, ci de un glonte care i-a străpuns trunchiul, smulgând frunzele şi lăsând această gaură. O puteţi vedea?

După ce-o observară şi ei, Dick continuă cu explicaţiile:

— Pe-aici, nimeni nu se plictiseşte într-atât încât să tragă în ierburi. Glonţul era pentru cel ce s-a aruncat în spatele nostru la pământ. Dacă ne închipuim o linie dreaptă de la *yucca* până la locul unde, se afla insul despre care am vorbit şi o prelungim mai departe, putem afla cu precizie dincotro s-a tras. Câtă vreme glonţul a pătruns prin partea de jos a tulpinii, gura armei din care provenea se afla la o înălţime apreciabilă deasupra pământului.

Se poate trage vreo concluzie?

Îl priveau încurcaţi, fără să răspundă. Dick continuă:

— Deci, mai mult ca sigur, trăgătorul se afla în şa. Şi, după toate cele văzute, e limpede că cel ce stătea pe pământ, acolo unde am cercetat urmele, era un indian înarmat. Un călăreţ care se apropia dinspre nord-est a tras în el, fără să-l atingă, determinându-l, însă, să se trântească imediat pe burtă, prefăcându-se mort. Călăreţul s-a apropiat...

— De unde ştiţi toate astea? întrebă Gibson, uimit.

— Vreau să vă arăt. Veniţi înapoi la locul unde se găseşte mortul!

Îi duse înapoi, trecând de cadavru, până într-o porţiune acoperită cu tufişuri sărăcăcioase, unde se aflau zone mici de nisip. Dădură de o altă urmă, mai mare, a cărei provenienţă părea imposibil de explicat.

— Se pare că aici a stat cineva culcat, zise Gibson.

— Aveţi dreptate, dar cine o fi fost?

— Poate cel mort, înainte de a-şi da duhul...

— Nu, acela a fost atât de bine ochit în inimă, încât n-a mai putut face nici o mişcare, necum să se mai târască până aici... Şi-apoi, dacă ar fi fost el, ar fi trebuit să găsim o baltă de sânge.

— Atunci, să fi fost indianul despre care vorbeam mai înainte?

— Nici el. Nu avea nici un motiv să-şi repete vicleana prefăcătorie. E vorba de o a treia persoană.

— Citiţi pe nisip ca dintr-o carte deschisă, exclamă Gibson uluit, în vreme ce eu nu pot desluşi nici măcar o literă!

Tovarăşii săi erau la fel de miraţi. Pitt zise:

— Pentru asta nu trebuie decât un singur lucru: să căscaţi bine ochii, domnilor! Toţi vânătorii vestiţi ai Vestului îşi datorează faima şi succesul, pe lângă viclenie, rezistenţă şi îndrăzneală, şi faptului că fiecare urmă pe care o văd e ca o scrisoare scrisă citeţ, indiferent dacă a fost lăsată întâmplător sau dinadins. Dar vai de pielea celui ce nu se pricepe la acest fel de răvaşe! Aşa cum a spus şi prietenul meu, aici nu se află nici o baltă de sânge. Dar câteva picături tot am găsit! Priviţi aceste locuri mici, întunecate... ele dovedesc că omul era rănit, şi încă destul de grav. După urme se poate vedea că se încovoia, de durere. Uitaţi-vă cu atenţie la tufele de alături şi la nisipul de sub ramurile joase! Din pricina chinurilor, amărâtul a smuls crengile şi şi-a înfipt degetele în pământ. Bănuiţi cumva în ce parte a trupului a fost rănit?

— Nimeni n-ar putea ghici una ca asta.

— Ba bine că nu! O rană la cap sau într-o parte oarecare a corpului, sângerează mult mai puternic decât aceasta, despre care vorbim. Individul a fost împuşcat în abdomen şi asta explică şi chinurile suportate. Acum priviţi cât de bătătorit e pământul, şi observaţi acest obiect neînsemnat, pe care nici

nu l-aţi băgat în seama. Ce-o fi, oare?

Ridicase de pe pământ o bucăţică de piele tăbăcită, de culoare întunecată şi tăiată în fâşii foarte subţiri. Cei şase nu pricepeau nimic.

— Asta este, explică Pitt, o parte, smulsă din cusătura cu franjuri a unor pantaloni, lucrătură indiană. Cel care era întins aici era deci, şi el, indian. De durere, omul şi-a înfipt degetele şi a smuls această bucăţică. O împuşcătură în abdomen te face să te încovoi ca un vierme. Nu m-aş mira deloc să aflu că bietul om a ajuns între timp în ţinuturile veşnice ale vânătorii. Căci ar fi fost imposibil să continue călătoria călare, mai ales având în vedere că erau doi pe un cal.

— Doi pe un singur cal? se minună Gibson.

— Sigur, domnule. Aşa a fost. Veniţi puţin încoace!

Părăsi locul şi se îndreptă în direcţia nord-est. Ceilalţi îl urmară curioşi şi incitaţi de tot ce auziseră până atunci. Merse până la linia cercului pe care îl descrisese anterior. Acolo se opri şi spuse:

— Domnilor, încerc să vă explic fiecare amănunt, dar sunt nevoit să mă grăbesc, deoarece, după toate probabilităţile, în faţa noastră se află o bandă foarte periculoasă de tâlhari şi de ucigaşi. Unul sau doi indieni, urmăriţi de aceşti răufăcători, se află în mare pericol. Voi fi cât mai scurt. Prin locul acesta au trecut indivizii despre care vorbeam, unul rănit şi celălalt teafăr. Cel dintâi n-a fost împuşcat în locul în care am găsit urma, ci în altă parte, ceva mai demult. Se vede limpede că ţineau caii unul lângă altul, cap la cap, iar individul sănătos ţinea hăţurile celuilalt.

Mai înaintă câţiva paşi, iar apoi zise, arătând spre pământ:

— Că e într-adevăr vorba despre indieni, se poate vedea după urmele lăsate de copitele nepotcovite ale cailor. Cel care îl purta pe călăreţul rănit a făcut un salt mare. De aici s-a tras asupra lui. Glonţul i-a pătruns în piept. A mai putut parcurge o scurtă distanţă, iar apoi s-a prăbuşit mort acolo

unde zace şi acum. Indianul vătămat a fost azvârlit din şa în tufişurile pe care deja le-am cercetat.

Se deplasă înspre dreapta, continuând să explice:

— Aici se poate vedea urma unui singur călăreţ, cel care a tras asupra indianului rănit. Calul lui era potcovit. Deci era un alb, şi încă unul pus pe fapte mari, câtă vreme a încercat să-l împuşte şi pe celălalt indian.

— Asta n-o puteţi şti! interveni Gibson.

— O, aş putea să jur că aşa a fost! Uitaţi-vă cu atenţie şi observaţi că locul în care ne găsim acum se află pe aceeaşi linie cu *yucca*, cea în care a pătruns glonţul. Tot acolo s-a aruncat la pământ indianul şi nu poate fi nici o îndoială în această privinţă. Pe urmă, la opt sau zece paşi de aici, se pot observa urmele celor cinci albi, care s-au oprit în locul atât de bătătorit acum. Urmaţi-mă câţiva paşi, căci trebuie să vă mai arăt ceva. Priviţi aceste trei urme: cea dintâi, care duce într-o parte, aparţine calului unui alb. Copitele sale au lăsat urme adânci, ceea ce înseamnă că, din cauza sperieturii, o luase la goană. Cu siguranţă că l-am putea găsi ceva mai încolo, cu şaua goală şi ronţăind liniştit o buruiană. Aici, în stânga, cea de-a două este o urmă uniformă, făcută fără grabă, de un cal fără potcoave. În ciuda pasului lent, e mult mai adâncă decât celelalte, semn că bietul animal avea de cărat o sarcină grea, pe indianul teafăr care îl susţinea în şa şi pe cel rănit. Şi exact lângă această urmă se văd cele ale albilor, care înaintau având grijă să n-o distrugă... Acum, că am terminat, trageţi singuri concluziile şi spuneţi-mi în ce mod s-a desfăşurat toată întâmplarea!

— Ar fi bine să ne lămuriţi dumneavoastră! răspunse Gibson, modest.

— Ei bine, zise Pitt, consider că am fost suficient de explicit. E cât se poate de limpede că şase albi, venind dinspre nord-est, s-au întâlnit în acest loc cu doi indieni şi au început să se certe. Unul din indieni a fost împuşcat în burtă,

apoi amândoi au încercat să scape, iar albii i-au urmărit. Caii indienilor, mai iuţi, au câştigat însă un avans considerabil. Uitaţi-vă la animalul care zace acolo: e de cea mai bună rasă mexicană şi, probabil, provine din părinţi de rasă andaluză curată. În partea stângă a gâtului are aplicat un totem, semn că indianul rănit nu e un războinic obişnuit. Numai căpeteniile şi oamenii de seamă din trib au dreptul de a se folosi de un totem. Totuşi, un armăsar al albilor a fost capabil să ţină piept celor doi cai indieni şi să le rămână aproape. Stăpânul lui a continuat urmărirea cu furie. I-a lăsat cu mult în urmă pe tovarăşii săi, iar fugarii nu au putut face nimic împotriva sa, deoarece indianul teafăr trebuia să-l sprijine pe cel rănit. Au încercat să se salveze prin fugă, eu însă, dacă m-aş fi găsit în locul celui sănătos, aş fi sărit din şa şi l-aş fi aşteptat pe alb în picioare, pentru a-l doborî cu un glonte. Nu ştiu de ce n-a făcut-o, dar bănuiesc că era prea tânăr şi n-avea suficientă experienţă. Grija pentru celălalt l-a derutat. Dar viclean şi curajos a fost totuşi, după cum veţi vedea imediat. Albul avea o puşcă cu două ţevi încărcată şi, după ce s-a apropiat suficient, a tras un glonte în coapsa calului, în locul pe care vi l-am semnalat. Acesta a făcut un salt, a mai înaintat câţiva paşi, apoi s-a prăbuşit împreună cu călăreţul rănit în tufişuri, unde acesta din urmă a rămas culcat. Albul a tras după el, dar nu l-a nimerit, iar glonţul a lovit acea plantă *yucca*. Indianul ar fi putut îndrepta arma asupra duşmanului, dar era agitat, tremura de nervi, grijă şi oboseală. Viaţa sa ar fi depins de siguranţa împuşcăturii. De aceea n-a tras ci s-a prefăcut mort, păstrând totuşi flinta pe care o ţinea strâns în mână. Atunci a lăsat urma văzută de noi în nisip. L-a aşteptat pe alb, pentru a-l doborî de la cea mai mică distanţă. Când acesta din urmă a ajuns lângă rănit, celălalt indian, iute ca fulgerul, s-a sculat, l-a doborât la pământ, şi i-a tras un glonte în inimă. Gura armei sale se afla atât de aproape de pieptul duşmanului, încât lâna îmbrăcăminţii a fost arsă, iar glonţul a

ieşit prin spate, turtindu-se de piatră. Datorită acestei împuşcături, calul albului, speriat, a luat-o la goană înspre dreapta. Indianul târî mortul până la tovarăşul său, pentru a-i face o bucurie, arătându-i cadavrul duşmanului şi acolo îi luară scalpul. Totodată observară, însă, apropierea celorlalţi cinci şi, nemaiputând zăbovi, încălecară împreună şi-o luară la sănătoasa. Albii care veneau din urmă l-au găsit pe camaradul lor ucis, au descălecat şi au început să discute. Ei ştiau că prin împrejurimi, probabil la „Helmers Home”, există oameni care îl cunosc şi, odată găsit, prezenţa lor ar fi fost deconspirată. Aşa că le-a venit ideea de a desfigura faţa tovarăşului lor cu lovituri de cuţit. Aţi putut vedea în ce mod ruşinos au dus la îndeplinire treaba aceasta, domnilor. Înainte, însă, au luat tot ce au găsit asupra lui. Au scos până şi hăţurile şi şaua calului. Ştiţi că harnaşamentul unui războinic de seamă reprezintă o pradă foarte valoroasă. Apoi au părăsit locul, călărind mereu pe lângă urma indienilor, după cum am putut vedea, în ciuda faptului că trăpaşii lor erau cu mult mai lenţi, exista totuşi posibilitatea să-i ajungă, deoarece calul fugarilor trebuia să care o sarcină dublă. Când aţi sosit dumneavoastră, domnule Gibson, un vultur se înfrupta deja din cadavre. L-aţi izgonit prin împuşcătura pe care noi am auzit-o şi care ne-a atras aici.

— Se pare că lucrurile s-au petrecut întocmai cum ziceţi, îşi dădu cu părerea Gibson. Aveţi un ochi bun şi un cap aşijderea.

— În ceea ce priveşte capul, trebuie să mă mulţumesc cu el aşa cum este şi, în nici un caz nu l-aş putea înlocui cu altul. Aş dori să vă întreb, însă, ce aveţi de gând să faceţi în continuare.

— Nimic. Povestea asta nu ne priveşte absolut deloc. Şi-apoi e vorba doar de nişte indieni.

— „Nişte indieni”?, întrebă Dick. Numai atât? Indienii nu sunt şi ei oameni?

— Nici prin cap nu mi-ar trece să contest faptul acesta, dar sunt atât de înapoiaţi faţă de noi, încât ar fi o jignire şi numai să fim comparaţi cu dânşii.

Dick răspunse cât se poate de liniştit, dar vocea îi tremura de mânie, iar amabilitatea lui obişnuită era acum forţată:

— Dacă aşa stau lucrurile, domnule, atunci, bineînţeles, nici măcar nu ne trece prin cap să vă jignim, permiţându-ne să facem o comparaţie între ei şi dumneavoastră. Aceşti doi oameni s-au comportat ca nişte eroi, cel puţin unul din ei, despre care credem că e cel tânăr. Nici n-ar fi cu putinţă să fie asemănaţi cu nişte indivizi atât de egoişti ca voi. Pretenţia voastră de a vă socoti mai buni n-are nici un fel de acoperire în realitate. Albii au pătruns în aceasta ţară, sfârşind prin a-i izgoni pe stăpânii ei de drept, indienii. Pentru ca această oribilă crimă să se poată înfăptui, au curs râuri de sânge, iar violenţa, viclenia, înşelăciunea şi călcarea cuvântului dat au nimicit triburi întregi. Sunt goniţi din loc în loc, dintr-un teritoriu într-altul. Abia li s-a promis că le va fi îngăduit să trăiască în linişte şi pace, că un nou pretext este scos la iveală şi sunt izgoniţi din nou. Li se vând tărâţele drept făină, praful de cărbune drept pulbere, puştile pentru copii drept arme adevărate. Dacă nu le convin aceste lucruri şi protestează, sunt declaraţi răzvrătiţi şi împuşcaţi în masă. Iar când sfârşesc prin a-şi accepta soarta, sunt consideraţi tâmpiţi şi decăzuţi!

Oamenii albi au adus cu dânşii fărădelegea, iar ferocitatea lor a întrecut-o cu mult, şi pe aceea a animalelor sălbatice. Iar dacă s-au impus cu forţa şi au instaurat dreptatea celui mai tare, eu vă spun, domnilor, că printre cei urmăriţi şi dispreţuiţi am cunoscut bărbaţi care valorează de zece ori mai mult decât voi, cei şase, şi încă alte câteva duzini pe deasupra!

Pe măsură ce vorbea, Dick îşi dăduse frâu liber mâniei. Gibson răspunse însă încăpăţânat:

—Noi nu v-am cerut părerea. Suntem liberi şi ştim foarte bine ce avem de făcut.

— Nu mi se pare nici pe departe că ar fi aşa! De exemplu, susţineţi că nu este necesar să vă mai ocupaţi de cele petrecute aici. Dacă gândiţi astfel, veţi ajunge foarte curând să priviţi cum creşte iarba de dedesubt.

— Credeţi cumva că ar trebui să ne temem de anumiţi oameni? Am izbutit să ajungem, de la New-Orleans până aici, fără nici un fel de probleme şi nimeni nu ne poate împiedica să ne continuăm drumul!

— De la New-Orleans până aici? râse Dick. Şi asta vi se pare o performanţă? Eu vă spun că primejdia de-abia acum începe! Aici, la graniţă, fel de fel de inşi dubioşi se ocupă cu lucruri care de care mai ciudate. Odată încăput pe mâna unor asemenea indivizi, îţi poţi lua adio atât de la viaţă, cât şi de la propriul tău avut! Dincolo de deşert începe teritoriul comanşilor şi apaşilor. Cel ce îndrăzneşte să-l violeze fără a-şi fi luat câteva elementare măsuri de precauţie, poate fi zdrobit cu uşurinţă, ca între două pietre de moară. În acest loc s-au ciocnit războinici ai pieilor roşii cu tâlharii albi. Chiar dacă renunţăm la a ne mai ocupa de albi, trebuie să ne întrebăm ce căutau, de fapt, indienii pe aici. Dacă au avut curajul să pătrundă atât de departe în acest ţinut, atunci e limpede că nu pot fi decât iscoade care cercetează zona pentru o viitoare luptă. Acest fapt este mult mai important decât ar părea la prima vedere. Nu cunosc nici ţinta şi nici scopul călătoriei dumneavoastră, însă noi avem de gând să traversăm deşertul. Într-o astfel de situaţie suntem nevoiţi să deschidem foarte bine ochii. Căci altfel, nimic mai lesne decât să te culci seara viu şi nevătămat, iar dimineaţa să te trezeşti mort de-a binelea!

— În ce priveşte drumul nostru, vrem să traversam deşertul, iar apoi să ne îndreptăm înspre Arizona.

— N-aţi fost încă niciodată dincolo?

— Nu!

— Ascultaţi, nu mi-o luaţi în nume de rău, dar asta e o prostie fără margini din partea voastră. Aveţi oare impresia că deşertul este un ţinut plăcut şi frumos, care poate fi străbătut în paşi de dans?!

— O, nu, chiar atât de proşti nu suntem nici noi. Cunoaştem prea bine primejdiile care ne pândesc; am auzit şi citit o mulţime de lucruri despre toate astea.

— Aşa deci! Aţi auzit şi citit! Asta este ca şi cum cineva ar fi auzit şi citit despre arsenic, iar apoi s-ar apuca să-l şi înghită, pentru a-i proba toxicitatea. Nu v-a venit cel puţin ideea de a vă angaja o călăuză, care cunoaşte ţinutul şi primejdiile sale?

Dick era cât se poate de bine intenţionat. Cu toate astea, lui Gibson îi sări muştarul şi strigă foarte furios:

— Vă rog foarte mult să nu ne mai dădăciţi! Suntem bărbaţi în toată firea şi, de altfel, avem o călăuză.

— Aşa, deci! Şi unde se află acum?

— A luat-o înainte.

— Este un mod foarte curios de a conduce pe cineva. Unde vă aşteaptă omul?

— La „Helmers Home”.

— Ei, dacă aşa stau lucrurile, fie! Veţi găsi foarte uşor „Helmers Home”. Iar dacă vă convine, puteţi să veniţi cu noi, pentru că şi noi tot într-acolo ne îndreptăm. Puteţi să ne divulgaţi numele celui ce vă va conduce?

— E un personaj vestit pe-aici, după cum ni s-a spus. El a traversat de multe ori deşertul. Nu ne-a spus numele său adevărat, dar de obicei i se spune Juggle-Fred.

— Doamne, dumnezeule, Juggle-Fred, chiar el! exclamă bucuros Dick. E un tip destoinic, vă puteţi bizui pe el. Mă bucur tare că-l voi reîntâlni. Şi vom parcurge tot drumul împreună, deoarece şi noi avem de gând să mergem tot în Arizona.

— Şi voi? De ce? Din cauza diamantelor care se găsesc acolo?

— Poate, răspunse Dick, în doi peri.

— Atunci nu ne potrivim unii cu alţii, deoarece suntem concurenţi.

Vorbea foarte sigur pe sine şi-i privea pe cei doi vânători cu ochi duşmănoşi. Dick izbucni într-un râs zgomotos şi exclamă:

— Teribil de nostim! Aţi putea fi cumva geloşi pe noi? Asta nu dovedeşte decât că sunteţi nişte ageamii în ce priveşte Vestul Sălbatic. Credeţi cumva că diamantele cresc ca florile şi că nu ai nimic altceva de făcut decât să le culegi de pe jos? Aşa cum căutătorii de aur sunt nevoiţi să se asocieze, dacă vor să izbândească, cei care caută diamante trebuie să fie, de asemenea, bine organizaţi. Pe aceste meleaguri, de unul singur eşti sortit pieirii.

— Suntem deja şase şi avem suficienţi bani asupra noastră pentru a ne putea descurca cât se poate de bine.

— Asta să n-o mai spuneţi nimănui. Noi suntem oameni cinstiţi de care nu trebuie să vă temeţi. Alţii, însă, ar fi avut grijă să nu-i duceţi prea departe de aici. Dacă nu vreţi să mergem împreună, n-aveţi decât. Noi însă v-am propus să vă conducem cel puţin până la „Helmers Home”. Azi nu mai puteţi ajunge acolo şi va trebui să înnoptaţi sub cerul liber. În asemenea situaţii, nu strică deloc să ai prin preajmă oameni care cunosc bine locurile.

— Când intenţionaţi s-o luaţi din loc?

— Chiar acum. Voi însă procedaţi cum credeţi de cuviinţă.

Se îndepărtă încet şi încălecă pe gloaba lui. Pitt procedă întocmai şi porniră pe urmele care duceau înspre Vest. Ceilalţi rămaseră un scurt timp împreună, pentru a hotărî ce să facă, iar apoi îi urmară pe cei doi. După ce i-au ajuns din urmă, Pitt se întoarse şi întrebă:

— Ce aţi hotărât?

— Mergem până la „Helmers Home” împreună cu voi, dar numai până acolo.

— Bravo, frumos din partea voastră.

Se întoarse şi, din acel moment, cei doi vânători se comportară ca şi cum ar fi fost cu desăvârşire singuri. Îşi lăsară animalele să păşească mai repede, pe când ei adoptară nişte poziţii foarte originale în şa. Atârnau, mult aplecaţi în faţă, părând somnoroşi şi dând impresia că habar n-au să călărească. Ceilalţi, din urmă, îşi dădeau silinţa să stea cât mai corect, de parcă s-ar fi aflat la şcoala de călărie.

— Priviţi-i pe ăştia! spuse Gibson însoţitorilor săi. Mai au şi pretenţia de a fi consideraţi oameni ai Vestului Sălbatic. Mai mare râsul!

— Povestea asta cu cititul urmelor n-a fost decât o înşelătorie. Priviţi numai cum sunt îmbrăcaţi! Cum să acorzi încredere unor asemenea indivizi?

— Nici nu poate fi vorba! Şi să-i mai şi luăm cu noi în Arizona! Oricum, ne-au luat de proşti! Individul aproape că explodase când i-am relatat de banii noştri. Se prefăcea teribil de cinstit, dar asta numai pentru că ei sunt doi, iar noi şase. În orice caz, trebuie să fim foarte atenţi la culcare, să n-o şteargă cu banii! Întreaga lor comportare pare să arate că nu se dau în lături de la nimic!

Între timp, solul devenise stâncos, iar Dick şi Pitt se aplecau tot mai mult, deoarece urma nu se mai putea recunoaşte cu uşurinţă. Deodată, cel dintâi îşi opri calul şi arătă cu mâna înainte, spunând:

— Priveşte, bătrâne Pitt! Ce fel de fiinţe or fi cele de colo?

Pitt privi cu atenţie înspre punctul arătat. Apoi răspunse:

— Mi-e clar. E vorba de cinci cai şi un om.

— Da, da, cinci cai. Pe lângă cai ar trebui să existe şi cei cinci călăreţi. Deoarece se poate vedea doar unul; tare aş vrea să ştiu unde se află ceilalţi patru.

E de presupus că nu se găsesc prea departe. Dacă vom

mai merge o bucată de drum, s-ar putea să-i întâlnim. Acum distanţa este încă prea mare pentru a vedea şi recunoaşte cu siguranţă un om. Dar să înaintăm, prietene!

Dând pinteni calului, adăugă:

— Ar putea fi albii din grupul celui împuşcat. Acum am impresia că-i văd şi pe ceilalţi. Priveşte şi tu acele puncte mişcătoare!

„Punctele” erau de fapt patru bărbaţi, aflaţi la distanţe egale unul de altul, înşiruiţi în linie dreaptă şi deplasându-se în aceeaşi direcţie.

— Sunt cei patru, stăpânii cailor!, îşi, dădu cu părerea Dick. Se află pe sol stâncos şi caută urma celor doi indieni. Având în vedere avansul ce-l au faţă de noi, putem spune că sunt ocupaţi cu această îndeletnicire de mai multă vreme. Probabil că nici nu se prea pricep să citească urmele. Dar, iată, am fost reperaţi. Vezi cum aleargă la caii lor?

— Şi ce zici să facem?

— Hm! Cu siguranţă sunt nişte nemernici şi, pentru a fi în siguranţă, va trebui să fim tot timpul atenţi la ce fac cu mâinile. Totodată, trebuie să pară că nu ne interesează deloc treburile lor şi, atâta timp cât se vor păstra în limitele bunei-cuviinţe, să fim şi noi cât se poate de paşnici. Înainte, deci! Suntem aşteptaţi!

Între timp, cei şase căutători de diamante îi văzură şi ei pe tâlhari şi începură să se apropie tot mai mult de Pitt şi Dick, a căror prezenţă le inspira, totuşi, o anumită siguranţă.

Străinii şedeau lângă cai şi ţineau puştile pregătite în mâini. Când cei ce se apropiau ajunseseră la aproximativ şaizeci de paşi, unul din ei li se adresă cu glas poruncitor:

— Staţi, dacă nu tragem!

Dick şi Pitt continuară, totuşi, să se apropie, pe când cei şase, stătură pe loc, cuminţi şi ascultători.

— Staţi, am spus! repetă individul. Încă un singur pas şi veţi fi întâmpinaţi de gloanţele noastre!

— Prostii! râse Dick. Doar nu v-o fi teamă de doi oameni paşnici. Păstraţi-vă gloanţele! Nu de alta, dar şi noi avem câteva pe ţeava puştii.

Cei cinci n-au tras, pe de o parte pentru că nu-şi făceau griji, ameninţarea lor urmărind mai mult să impresioneze, pe de alta, fiindcă atitudinea calmă şi sigură a lui Dick şi Pitt făcuse asupra lor o oarecare impresie. Îi lăsară să se apropie, dar nu renunţară la ameninţarea cu armele. Cel care li se adresase primul era un individ scund, atletic, cu partea de jos a feţei acoperită de o barbă neagră, deasă, din dosul căreia nu i se vedeau nici măcar buzele. După ce vânătorii se opriră drept sub nasul lui, li se adresa furios:

— Nu ştiaţi care este regula şi obiceiul în Vestul Sălbatic? Nu ştiaţi că cel întrebat trebuie numaidecât să răspundă?! Aţi avut un noroc formidabil şi numai datorită blândeţii noastre mai sunteţi încă în viaţă!

— Nu mai exagera, omule! răspunse Dick. Cui îi datoraţi faptul că mai trăiţi? Că doar şi noi avem arme!

— Mii de trăsnete! Ne ameninţaţi? Pe noi care, de la o sută de paşi, ochim capul unei muşte şi îl retezăm de pe corp? Şi, credeţi-ne, nu suntem deloc lăudăroşi! Dar ce intenţii vă aduc prin aceste locuri?

— Singuri n-o să ghiciţi niciodată! Vrem să vedem următoarea eclipsă de soare, care de aici se poate observa cel mai bine.

Bărbosul nu ştiu ce să răspundă acestei declaraţii, atât de serioasă în aparenţă. Şovăi o clipă, apoi întrebă nedumerit:

— Când se va observa asta?

— Astă-seară, la orele douăsprezece, cinci minute şi unsprezece secunde. Vă spun eu, nu există ceva mai măreţ decât o eclipsă de soare la miezul nopţii!

— Pesemne, că râdeţi de noi! se înfierbântă celălalt. Băgaţi de seamă...

— De bună seamă! râse Dick. Pitt Lunganul şi Dick

Rotofeiul sunt cunoscuţi ca nişte oameni foarte prevăzători în Vestul Sălbatic...

— Mii de draci! exclamă bărbosul. Am auzit multe despre voi. Pitt şi Dick trebuie să fie nişte băieţi foarte nostimi; întotdeauna mi-am dorit să-i întâlnesc! Sper să ne faceţi plăcerea de a da o reprezentaţie comică azi, la faţa locului. Plătim bine, cinci cenţi pentru fiecare şi câte un cent de cal.

— Aşa mai veniţi de-acasă. Şi, oricum, merită să discutăm, căci la asemenea încasări, nici noi nu ne aşteptam! Dar noi dăm spectacole numai şi numai în timpul eclipselor de soare. Deci, mai aveţi de aşteptat până la miezul nopţii, iar dacă nu aveţi răbdare până atunci, n-aveţi decât să faceţi voi înşivă câteva tumbe! În altă ordine de idei, am putea oare afla care sunt numele ce v-au fost încredinţate de către prea cinstiţii voştri părinţi?!

Vorbele fuseseră rostite cu atâta haz, încât bărbosul păru amuzat, răspunzând cu mai puţină răutate decât până atunci:

— Mă numesc Stewart. Numele tovarăşilor mei nu contează. De unde veniţi?

— Din ţinutul aflat în spatele nostru.

— Şi încotro vă îndreptaţi?

— Înspre ţinutul aflat înaintea noastră.

— Aşa! Că bine zici!. Din câte pot să-mi dau seama, doriţi să ajungeţi la „Helmers Home”?

— Da. Câtă vreme simpaticul han nu vine el însuşi înspre noi, suntem nevoiţi să mergem noi într-acolo. Vreţi să ne însoţiţi?

— Mulţumesc. Avem alte treburi. Aţi văzut urma aceasta care se află drept sub nasul vostru?

— Fireşte c-am văzut-o, dar ne priveşte în mică măsură. Cu siguranţă că aparţine celor care au mers călare înspre „Helmers Home”, dar noi suntem capabili să găsim acest loc fără a ne lua după dânşii.

— Aţi întâlnit în calea voastră un cadavru?

— Da.

— Ce părere aveţi?

— Că este cu desăvârşire mort. Iar dacă este mort, aşa va rămâne pentru totdeauna!

Stewart aruncă o privire lungă, cercetătoare, asupra celor doi vânători. Atât de multă indiferenţă îi părea bătătoare la ochi. Dar pentru că nu putu observa nici cea mai mică urmă de neîncredere pe feţele lor cinstite şi deschise, zise:

— Şi noi am văzut bărbatul mort şi leşul calului său. Fiindcă n-avea nici un rost să lăsăm harnaşamentul şi şaua să putrezească, le-am luat cu noi.

— Dacă le-am fi găsit înaintea voastră, am fi procedat la fel.

— Am mers apoi pe urma unui alt cal, cu toate că ea nu se îndrepta în aceeaşi direcţie cu noi. Acum am pierdut-o şi, până una alta, ne chinuiam s-o găsim din nou. Dar, fiindcă se apropie noaptea, ne-am hotărât până la urmă să renunţăm la căutări şi să reluăm drumul iniţial.

— Şi unde urmează să vă duceţi?

— Vrem să trecem prin Llano Estacado, să ajungem la El Paso şi apoi, mai departe, până în Arizona.

— Mergeţi şi voi după diamante?

— O, nu! Nu ne lăsăm cuprinşi de această febră! Suntem nişte fermieri modeşti şi cinstiţi. Rudele noastre şi-au dat silinţa şi-au găsit pentru noi pământuri bune pe care urmează să le cultivăm dincolo. În ce priveşte pietrele preţioase, îi lăsăm pe alţii să le caute. Cu toate că munca e anevoioasă şi ia mai mult timp, o fermă aduce un venit sigur, scutindu-şi proprietarul de surprizele neplăcute ce le sunt hărăzite îndeobşte aventurierilor căutători de comori.

— Fiecăruia după plăcere! Având în vedere că sunteţi doar fermieri, nu mă miră că aţi pierdut urma şi n-o mai regăsiţi. Un cercetaş iscusit n-ar avea prea mult de căutat.

— Sunteţi nişte iscoade renumite. Căutaţi voi. Sunt foarte

curios dacă veţi reuşi s-o găsiţi.

Spusese acestea pe un ton batjocoritor, însă răspunsul lui Dick veni calm şi cumpănit:

— Cu toate că această problemă nu ne priveşte deloc, nimic mai simplu pentru noi decât găsirea unei urme. Veţi primi dovada că găsim numai ce căutăm.

Descălecase. Pitt îl urmă. Amândoi începură să cerceteze zona într-un cerc foarte mare. Îşi chemară caii fluierând încetişor, iar aceştia îşi urmau stăpânii ca nişte câini.

În acest timp, căutătorii de diamante se apropiaseră după primul schimb de cuvinte şi ascultaseră în tăcere discuţia. Acum, după ce vânătorii se îndepărtaseră, Stewart întrebă:

— Aţi venit cu aceşti vagabonzi hoinari, dar nu păreţi să aveţi prea multe lucruri în comun cu dânşii. Vreţi să ne spuneţi şi nouă cum v-aţi cunoscut?

— Cu plăcere! răspunse Gibson. Ne-am întâlnit cu ei la cadavru, dar felul în care s-au purtat acolo ne-a făcut să devenim circumspecţi.

— Aţi procedat foarte bine. Cei doi au un prost renume, iar noi am fost avertizaţi în privinţa lor. Fireşte, mă feresc să le spun acest lucru în faţă. Se pare că sunt codoşii acelor bande de tâlhari care-i atacă pe călători în deşert. Nu de mult au fost prădate şi ucise patru familii, şi asta chiar aici, prin împrejurimi. Faptul că indivizii ăştia doi se află prin zonă dovedeşte că şi ei au participat la crime şi că acum sunt în căutarea unor noi victime. Pe noi însă n-au cum să pună mâna!

— Mi-am închipuit. N-am avut încredere în ei de la bun început. Au încercat să ne ademenească să călătorim cu ei.

— Încotro?

— Înspre „Helmers Home”, iar după aceea prin deşert, până în Arizona.

— Să nu vă încumetaţi la una ca asta, domnilor! N-aţi reuşi să traversaţi deşertul. Mergeţi în Arizona să căutaţi

diamante?

— Avem de gând să cumpărăm câteva, nu să căutăm.

Stewart aruncă o privire rapidă, semnificativă, tovarăşilor săi, iar apoi continuă cu o voce indiferentă:

— Nu veţi face cine ştie ce afaceri, domnule. Un cumpărător trebuie să dispună de o sumă foarte mare de bani...

— Banii nu ne lipsesc...

— Legătura dintre Arizona şi San-Francisco este nesigură. Presupun că de acolo vi se trimit paralele... Se poate întâmpla ca exact în momentul în care aveţi cea mai mare nevoie de o anumită sumă, să nu o fi primit încă. Şi noi avem mulţi bani, pentru plata terenurilor, dar am preferat să-i luăm la noi, să-i avem mereu la îndemână. E mult mai sigur aşa.

— Ei bine, nu sunteţi singurii care au procedat astfel. Şi noi avem banii asupra noastră.

— Asta-i înţelept. Trebuie însă ascunşi bine, căci niciodată nu se poate şti ce se va întâmpla. Noi i-am cusut în haine. Să încerce cineva să ni-i găsească! V-am mai spus o dată că n-am nici pic de încredere în aceşti indivizi. Ei ştiu unde vrem să ajungem şi se vor grăbi să-şi anunţe prietenii, pentru a le da prilejul să ne întindă o cursă. Noi ne vom îndrepta într-o cu totul altă direcţie. Vă sfătuiesc să procedaţi la fel, şi, nu în ultimul rând, să vă tocmiţi o călăuză pricepută şi prevăzătoare.

— Am făcut-o deja. Ne aşteaptă la „Helmers Home”.

— Cine este?

— Îi spune Juggle-Fred.

— Juggle-Fred?! exclamă Stewart, prefăcându-se foarte speriat. N-aveţi ce face, domnule? V-a sfătuit cumva Satana?!

— De ce Satana? Cum aşa?

— Acest om e un pungaş. Numele lui ar fi trebuit să vă dea de gândit. Face tot felul de giumbuşlucuri şi e un foarte binecunoscut trişor. Aş putea jura că e amic cu cei doi

vagabonzi. El se află la „Helmers Home”, iar dumneavoastră aveaţi de gând să mergeţi tot acolo. Însoţiţi-i pe ei prin deşert şi, cu siguranţă, veţi fi ucişi. Nu e treaba noastră, dar consider că trebuie să vă previn.

Spuse acestea cu o voce atât de îngrijorată şi cu atâta prefăcută sinceritate, că Gibson căzu în cursă şi dădu din cap:

— Vă mulţumim pentru avertisment şi vrem să credem că e îndreptăţit. Acum însă nu mai avem nici o călăuză. E foarte jenant pentru noi.

— Nu pot pricepe cum de v-aţi lăsat îndemnat să mergeţi la „Helmers Home”. Ce fel de om poate fi acela care-şi construieşte o fermă tocmai la marginea deşertului plin de primejdii? Numai faptul că a făcut una ca asta, ar fi trebui să vă pună pe gânduri. Noi suntem siguri că acest Helmers e în legătură cu bandiţii care ameninţă Llano Estacado. Are şi un magazin. Probabil preia de la ei prada, oferindu-le în schimb toate cele necesare. E de la sine înţeles. În orice caz, pe mine nimeni nu m-ar putea convinge să mă apropii de o asemenea casă, cu un nume în aparenţă atât de ademenitor şi liniştitor, „Helmers Home”. În spatele acestei măşti mincinoase, se ascund feţele unei întregi bande de ucigaşi!

— Ei drace, domnule, noi nici nu ne-am imaginat aşa ceva. Oricum, nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să ne întoarcem şi să căutăm altă călăuză. În legătură cu Juggle-Fred suntem pe deplin lămuriţi. Dar, spuneţi-mi, voi aveţi călăuză?

— Noi nici nu avem nevoie de aşa ceva. Doi dintre însoţitorii mei cunosc foarte bine deşertul, iar noi ştim că ne putem bizui pe dânşii.

— Şi n-am putea să ne alăturăm vouă?

— De ce nu, dar ţin să vă avertizez că, în ceea ce vă priveşte, e totuşi o lipsă de precauţie. Nu ne cunoaşteţi defel.

— O, e limpede că aţi fost foarte sinceri cu noi, cu toate că cei doi indivizi au încercat să vă ponegrească în fel şi chip.

— Cum aşa?

— Au cercetat foarte amănunţit locul în care se afla cadavrul. Spuneau că urmăriţi doi indieni, că unul dintre aceştia a fost rănit, iar celălalt l-ar fi împuşcat pe însoţitorul vostru, pe care tot voi l-aţi fi desfigurat, ca să nu poată fi recunoscut.

— Pe toţi dracii! Au spus ei aşa ceva? întrebă Stewart surprins. Iar nouă ne-au zis că nici nu s-au ocupat de cadavru. Aveţi dovada că acestor mincinoşi nu li se poate acorda nici cea mai mică încredere. Oricum, nişte oameni cinstiţi nu ar avea o comportare atât de perfidă. Noi am trecut din întâmplare prin acel loc. Faptul că am luat şaua şi harnaşamentul nu ni-l poate reproşa nimeni. Asta e legea preriei. Apoi, aţi văzut că cercetam urma. Aşa ceva se face din prevedere.

— Nu trebuie să vă osteniţi cu explicaţiile. Se vede de la o poştă că sunteţi oameni cinstiţi şi de aceea avem toată încrederea în voi. Spuneţi deci dacă sunteţi de acord să călătorim împreună.

— Hm! mormăi Stewart gânditor şi dând din umeri. Vreau să fiu bine înţeles. Noi vă cunoaştem la fel de puţin cât şi voi pe noi. În Vest, niciodată nu e bine să te împrieteneşti atât de repede şi fără a şti cu adevărat cu cine ai de-a face. Ne bucură faptul că ne arătaţi atâta încredere, dar e mai bine să ne descurcăm fiecare pe cont propriu. Aş dori, totuşi, să vă dau un sfat. Am întâlnit o ceată mare de emigranţi, care vroiau să traverseze deşertul pentru a cumpăra dincolo terenuri. Erau, în cea mai mare parte, germani din Boemia şi Hessa. Ieri ne-au părăsit şi ştiu că aveau de gând să facă în seara asta o tabără prin apropiere, pentru că abia mâine dimineaţă urmau să se întâlnească cu călăuza lor. Acela e cel mai renumit şi de încredere cunoscător al deşertului, un om modest şi foarte evlavios, pe nume Tobias Preisegott Burton. Alăturaţi-vă acestei caravane şi veţi fi în siguranţă; sunt

foarte mulţi oameni bine înarmaţi acolo. Nimeni n-ar îndrăzni să vă atace.

— Credeţi? Hm! Foarte bine! Dar cum am putea da de dânşii?

— Nimic mai simplu. Dacă vă îndreptaţi exact înspre sud şi vă mânaţi caii înainte, în mai puţin de-o jumătate de oră veţi fi în faţa unui con deluros, singuratic. Dintr-însul izvorăşte un firicel de apă care se pierde jos, la poalele dealului, în nisip. Caravana poposeşte în preajma acestei surse de apă. Chiar dacă între timp s-ar întuneca, nu vă veţi rătăci, pentru că focurile de tabără se pot vedea din depărtare.

— Vă mulţumesc, domnule! Ne-aţi scăpat dintr-o mare încurcătură. Vom porni imediat, pentru a ne alătura acestor germani. Nemţii sunt, de obicei, oameni naivi, dar sinceri.

— Ce să le spun celor doi ticăloşi când mă vor întreba unde aţi plecat?

— Spuneţi-le ce vreţi, absolut orice vă trece în acel moment prin minte.

— Bine! Dar ţin să vă avertizez că voi fi nevoit să-i înşel în privinţa direcţiei în care vă veţi deplasa. Dacă nu procedez astfel, atunci ei vă vor urmări şi nimic nu-i va putea opri să pună până la urmă mâna pe voi. Luaţi-o înapoi o bucată de drum, până când nu vor putea să vă mai vadă. Apoi, îndreptaţi-vă înspre sud. Dacă mă vor lua la întrebări, voi şti ce să le răspund.

4. Inimă-de-fier

Înţelegerea fusese făcută. Bărbaţii din cele două grupuri îşi luară rămas-bun cu atâta prietenoasă ceremonie, încât ai fi putut crede că se cunoşteau de foarte mulţi ani. Căutătorii de diamante se întoarseră pe propriile lor urme, fără a le mai spune vreo vorbă celor doi vânători, ba chiar fără a le mai arunca vreo privire. După ce se îndepărtară suficient pentru a nu mai putea auzi vorbele lui Stewart, acesta se adresă râzând batjocoritor însoţitorilor săi:

— Iată nişte tolomaci care o vor lua pe coajă! Auzi colo! Să cumpere diamante! Pentru aşa ceva e nevoie de cel puţin cincizeci de mii de dolari. O sumă babană, pe care o vom putea băga binişor în buzunare... Ei, dar ce ziceţi de ceilalţi doi?

— Nişte căscaţi! răspunse unul.

— Da. Şi ce mutre nevinovate făceau! S-au purtat ca nişte ageamii, fără să dea de înţeles că au descoperit totul citind doar urmele... Ştiau până şi că au fost doi indieni, după cum au mirosit perfect motivele pentru care am fost nevoiţi să-l desfigurăm pe tovarăşul nostru. Au un spirit de observaţie ascuţit şi, prin urmare, deosebit de periculos. Trebuie să-i lichidăm.

— De acord, dar cum, unde şi când? Nici nu mai avem timp pentru aşa ceva, câtă vreme suntem grăbiţi să schimbăm indicatoarele.

— Da, ai dreptate, numai că, dacă-i lăsăm să scape, toată afacerea noastră se va duce pe apa sâmbetei. La „Helmers Home” se vor întâlni cu Juggle-Fred, care, aşa cum bine ştiţi,

este unul din cei mai aprigi duşmani avuţi de noi vreodată. Pezevenghiul ăla e în stare să-ţi fure până şi friptura de sub nas, dispărând apoi fără urmă şi lăsându-te cu gura căscată.

— N-avem decât să-i împuşcăm pur şi simplu.

— Uşor de zis, dar priveşte-i întâi cu atenţie. Apoi încearcă să tragi. Sunt teribil de curios cum vei proceda.

Spunând acestea, arătă în direcţia vânătorilor, care căutau în continuare, cu deosebită grijă, fără să acorde nici cea mai mică atenţie celorlalţi. Nici măcar plecării căutătorilor de diamante nu-i dădură vreo importanţă.

— Ei, drăcie! înjură individul. Ai dreptate. Abia acum observ cât de vicleni sunt aceşti ticăloşi. Nu-i putem ochi.

— Da, animalele lor s-au interpus între noi şi ei, urmându-i pas cu pas. Chiar dacă ne-am hotărî să tragem, am nimeri doar bestiile alea amărâte. După cum poţi observa, ei se deplasează în cerc, cu arma în mâna stângă, pregătită pentru a putea ochi rapid. Dacă vreunul din noi ar vrea să-i ucidă, în mod sigur ar cădea lovit de gloanţele lor. Tipii ăştia sunt ai dracului de isteţi. Iar gloabele lor sunt la fel. Se poartă de parc-ar şti că au sarcina să-şi acopere stăpânii.

Lucrurile stăteau întocmai. Tâlharii nu aveau nici o posibilitate de a trage. Iar după ce Pitt şi Dick şi-au încheiat cercetările, apropiindu-se încet, ţineau în continuare puştile pregătite. Caii veneau, bine dresaţi, în urma lor.

— Dar ce-mi văd ochii?! Băieţii au şters-o! strigă Dick, de parcă abia atunci ar fi descoperit lipsa lor.

— De mult încă, răspunse Stewart. Acolo, în depărtare, îi mai puteţi vedea călărind.

— Dar de ce s-or fi întors? Voiau doar să meargă cu noi până la „Helmers Home”! De ce se îndreaptă în direcţia opusă?

— De proşti ce sunt! Închipuiţi-vă că şi-au pierdut banii!

— Ah! Aveau bani?

— Da, bineînţeles. Unul din ei păstra portofelul cu

bancnote în buzunarul de la şa şi, în timp ce vă aşteptam, a observat cusătura buzunarului ruptă şi, bineînţeles, lipsa portofelului. S-a speriat de moarte. Imediat s-au întors din drum, în speranţa că vor găsi pe undeva banii, şi ne-au rugat să vă comunicăm că mâine seară sau, cel târziu, poimâine la prânz, vor ajunge la „Helmers Home” şi vor traversa apoi imediat deşertul, împreună cu Juggle-Fred.

— Prea bine. Oricum, puţin îmi pasă ce fac tipii ăştia!

— Credeţi că ne-au minţit?

— Ei pe voi nu, dar voi pe noi, da. N-am nici o poftă să cred în basmul cu portofelul pierdut. Oricum, sunt sigur că de îndată ce i-am pierdut din ochi, au luat-o într-o cu totul altă direcţie.

— Domnule, începeţi din nou să ne jigniţi!

— Deloc. N-am făcut altceva decât să vă împărtăşesc gândurile mele, iar gândurile nu pot deveni niciodată jignitoare. Pe de altă parte, domnule Stewart, aş vrea să vă dau un sfat: dacă vreodată veţi mai dori să daţi cuiva indicaţii confidenţiale, vă rog, nu mai gesticulaţi atât de mult. Uneori gesturile pot fi înţelese tot atât de bine ca şi cuvintele.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Dacă n-aţi înţeles, voi încerca să fiu mai explicit. Vorbind cu dânşii, aţi arătat mai întâi înspre sud, făcând apoi o mişcare ca şi cum aţi fi vrut să descrieţi contururile unui deal. După aceea aţi făcut un gest care ar fi putut arăta o câmpie. Mai târziu aţi indicat estul, revenind apoi înspre sud. Totul a fost cât se poate de clar şi, dacă doriţi, vă pot povesti întreaga istorie.

— Atunci, fă-o, te rog!

— Cu cea mai mare plăcere. Cum ziceam, băieţii s-au întors înspre est iar acum, de îndată ce nu vor mai putea fi văzuţi, o vor coti într-o cu totul altă direcţie. Acolo, în partea dreaptă, se află un deal, mărginit în stânga de câmpia înspre care i-aţi îndreptat. Străini fiind şi având în vedere că nu mai

e mult până deseară, bănuiesc că această câmpie nu poate fi prea departe. Şi zău că-mi arde teribil să-mi fac şi eu culcuşul acolo la noapte.

Spunând aceste cuvinte, îl privea cu multă atenţie pe Stewart care, ştiindu-se observat, nu se putea stăpâni în întregime. În ochii lui se citea enervarea.

— E treaba voastră ce credeţi, domnule, se răsti el în cele din urmă. Şi n-aveţi decât să dormiţi oriunde vă taie capul, dar, vă rugăm, slăbiţi-ne odată cu balivernele! Mai bine spuneţi-ne dacă aţi reuşit să găsiţi urmele!

— Fireşte că le-am găsit. Veniţi încoace! Este încă destulă lumină pentru a le putea recunoaşte.

— Atunci, luaţi-o înainte

— Am s-o fac, dar tovarăşul meu, Pitt, va merge în urmă.

— De ce?!

— Ca să fie atent la puştile voastre. Vă avertizez să aveţi mare grijă de ele căci, dacă una singură ar avea chef să pocnească, glonţul lui Pitt l-ar doborî numaidecât pe stăpânul ei.

— Domnule, devii, într-adevăr, mult prea obraznic!

— O, nu! Am numai intenţii bune în ceea ce vă priveşte! Ca dovadă că v-am avertizat. Deci, urmaţi-mă.

Păşea înainte. Ceilalţi îl urmau. Pitt mergea în spatele tuturor, cu puşca gata pregătită şi ochii aţintiţi asupra celor cinci. După un timp, Dick se opri, arătă înspre pământ şi zise:

— Domnule Stewart, ce vedeţi aici?

Cel numit se aplecă, privi cu atenţie locul şi răspunse:

— O pietricică a fost sfărâmată de copita unui cal.

— Ce fel de copită a fost aceea care-a izbutit să zdrobească piatra?

— Calul era nepotcovit.

— Deci un cal indian. Să mergem mai departe.

Câţiva paşi mai încolo văzură o piatră la fel.

— Iată urma, zise Dick. Linia dreaptă dintre cele două

pietre arată înspre vest. Într-acolo s-a îndreptat indianul...

— Indianul? Care indian? întrebă Stewart cu glas răutăcios.

— Asta-i bună! pufni Dick. Nerozi cum sunt, căutătorii de diamante v-au pus, cu siguranţă, în gardă. Şi, bineînţeles, aţi aflat că ştiu bine cu cine am de-a face. Deci nu mai are nici un rost să continuăm comedia. Voi sunteţi „vulturii deşertului”, iar noi doar nişte bieţi oameni cinstiţi, dar din fericire, atât de buni cunoscători ai locurilor şi obiceiurilor de pe-aici, încât nu veţi izbuti să ne clintiţi nici măcar un fir de păr. N-am să vă întreb cum de-aţi reuşit să-i păcăliţi pe prostănacii ăia şi, de altfel, nu vom face vreun efort pentru a-i ajunge şi a-i avertiza. Fiecare pasăre pe limba ei piere, iar dacă ei s-au lăsat atât de uşor ademeniţi în deşert, nu noi vom fi cei ce le vom strica plăcerea de-a fi ucişi şi prădaţi. Consider că ne-am făcut datoria cu vârf şi îndesat, iar în continuare vom avea grijă, în primul rând, de noi înşine. Aici drumurile noastre se despart. Veţi pleca înainte, încotro veţi voi, şi cu asta basta! N-aveţi decât să-l urmăriţi pe indianul acela, feriţi-vă însă a îndrepta, fie chiar şi în glumă, vreo armă împotriva noastră! Nu e prima oară când avem de a face cu ticăloşi de felul vostru şi ne pricepem să găsim ac de cojocul fiecăruia! Vom sta un armele pregătite şi, pentru a înţelege cât de buni trăgători suntem, va fi suficient să spuneţi un singur cuvânt, ori să faceţi un singur gest... Agăţaţi-vă armele în şa, întoarceţi-vă cu spatele la noi, încălecaţi şi întindeţi-o! Drum bun şi sper să nu ne mai vedem niciodată!

— Domnule Dick! strigă furios Stewart. Nu veţi scăpa de noi chiar atât de uşor... noi suntem...

— Nişte otrepe! îl întrerupse Pitt cu voce puternică. Avem patru gloanţe, iar voi sunteţi cinci, aşa că ultimul va fi doborât cu patul puştii... Pentru ultima oară vă zic că cel care mai scoate un singur cuvânt va primi un glonţ în cap! Şi acum ştergeţi-o! Cât mai repede!

Spusese acestea cu o voce care nu admitea îndoiala. Cei cinci îl ascultară clocotind de furie. Se întoarseră, îşi agăţară armele de şa, încălecară şi, după aceea, fără a mai rosti vreo vorbă, o luară iute la sănătoasa. Unul din ei îşi agăţase în spate şaua şi harnaşamentul indianului rănit.

Abia după ce goniră o distanţă destul de mare, lăsară caii să meargă din nou la pas şi se întoarseră. Îi zăriră pe Pitt şi pe Dick în acelaşi loc, dar de data asta relaxaţi şi netemători.

— La naiba! scrâşni Stewart. Aşa ceva încă nu mi s-a mai întâmplat. Cinci bărbaţi puternici, umiliţi de două maimuţe! Măcar dacă am şti ce au de gând în continuare.

— Asta se poate ghici lesne, zise unul din ei. Vor încerca să-i ajungă din urmă pe bieţii caraghioşi, pentru a-i avertiza din nou.

— Greu de crezut... Adevărul e că tipii ăia şi-o caută cu lumânarea... Totuşi, va trebui să luăm măsuri. Vom porni spre sud şi, îndată ce vom zări focurile de tabără ale caravanei, vom organiza de jur-împrejur o pază de care doar „cuvioşia sa”, evlaviosul Preisegott Burton va putea trece, imediat ce se va întoarce de la „Helmers Home”. Emigranţii nici măcar nu vor bănui prezenţa noastră, iar cei doi indivizi vor fi împuşcaţi îndată ce vor avea neruşinarea să apară. Indianul o să ne scape, cu toate că aş fi dat orice să-i iau calul. Valora pe puţin trei sute de dolari, poate chiar mai mult.

— N-ar fi trebuit să ne legăm de indieni doar de dragul cailor. Până la urmă le-am pierdut urma, în schimb îi avem pe ăia după noi. Probabil, că mâine dimineaţă, îndată ce se va lumina, vor porni în căutarea caravanei, o vor găsi şi ne vor strica întreaga afacere.

— Nu. N-au s-o facă. La urma-urmelor, căutătorii de diamante i-au jignit şi, în afară de asta, s-au purtat toată vremea ca nişte găgăuţi. Eu cred că vor merge direct la „Helmers Home”, unde vor povesti întreaga istorie. Iar ce se va hotărî acolo, noi nu mai avem cum şti. Nu ne mai rămâne

decât să-l vestim pe Burton să plece după ce se luminează şi să se îndepărteze cât mai mult de aici. Lesne de înţeles că nici noi nu vom sta degeaba.

Mai merseră o vreme înspre vest, iar apoi îşi schimbară direcţia către miazăzi.

După ce lăsară puştile jos, convinşi că tâlharii se depărtaseră de-acum suficient, Dick şi Pitt începură să râdă ca şi cum tocmai ar fi terminat de văzut un spectacol comic. Primul întrebă printre hohote:

— Ei, bătrâne Pitt, cum ţi-a plăcut?

— Tot atât cât şi ţie, răspunse cel întrebat, plin de voie bună.

— Crezi într-adevăr că netoţii ăia şi-au pierdut banii?

— Vai, nici prin cap nu-mi trece una ca asta. Pur şi simplu au şters-o înspre sud din nişte motive care deocamdată îmi scapă. Oricum, soarta lor nu ne mai priveşte defel, căci i-am avertizat, ba chiar am insistat, oferindu-ne să-i ajutăm. S-au crezut însă prea viteji şi prea înţelepţi ca să mai aibă nevoie de sprijin şi mi se pare absolut normal să fie lăsaţi în plata Domnului. Bietul indian are cu adevărat nevoie de ajutor şi, totodată, îl şi merită cu vârf şi îndesat.

— Bineînţeles! Îl căutăm?

— Fireşte. Ştim că a luat-o înspre dreapta, către zona vechii mine de argint. Farsa cu cele două pietricele, pe care le-am sfărâmat eu însumi, am folosit-o doar pentru a-i deruta pe aceşti ticăloşi. Am văzut foarte clar încotro duceau picăturile de sânge. Sunt aproape sigur că-i vom găsi pe indieni la mină.

Porniră, fără să încalece, însă. Cercetarea pământului era mult mai greu de făcut acum, după lăsarea întunericului. După un timp au zărit în ţărână un obiect mic, roşu, meşteşugit cioplit. Era pipa păcii. Dick o ridică şi-o luă cu sine, zicând mulţumit:

— Ne găsim pe calea cea bună. Acest cap s-a desprins de

restul pipei şi-a căzut fără a fi observat. Vom afla curând căruia dintre cei doi îi aparţine.

— Am impresia că celui bătrân. Aici, în Minnesota, un tânăr nu-şi poate procura argilă din carierele sfinte, şi nici n-are dreptul de-a folosi o astfel de pipă.

— În afară de cazul în care-ar fi o captură, căci celor tineri nu le este îngăduit să întrebuinţeze astfel de obiecte moştenite.

— Dar cine-a reuşit vreodată să moştenească o pipă, câtă vreme ele erau întotdeauna îngropate alături de posesorii lor?

— La unele triburi acest obicei e pe cale de dispariţie. Şi-apoi, după totemul sculptat pe unul din capete, stăpânul pare a fi un comanş, chiar o căpetenie a lor. Noroc că înţelegem destul de bine dialectul acestui trib.

Terenul începea să urce în pantă. Cei doi înaintau între doi pereţi stâncoşi printre care chiar şi un pedestru şi-ar fi putut croi foarte greu drumul. Drumul lor părea singura cale posibilă şi asta-i întărea în ideea că indienii trecuseră tot pe acolo.

După o vreme ajunseră în faţa unei coaste abrupte, întunecate şi stâncoase, formată în mare parte din pietrişul care fusese îndepărtat şi deşertat acolo prin săpăturile din mină. Întunericul făcea peisajul înspăimântător.

Lungiră hăţurile şi le fixară capetele sub doi bolovani. Apoi începură să urce încet coasta. Nu încercau să păşească fără zgomot, ba, dimpotrivă, aveau grijă ca scrâşnetul pietrişului de sub tălpile lor să se audă cât mai bine. Înaintau puţin câte puţin, oprindu-se mereu, cu urechea la pândă. Voiau să afle dacă sus vor găsi pe cineva căruia să i se poată adresa înainte de a folosi puşca. În timpul unei astfel de pauze se auzi zgomotul unei pietricele care se rostogolea în jos.

— Ascultă! şopti Dick. Am avut dreptate când am bănuit că cei doi se află aici şi stau la pândă. Rănitul, dacă mai este cumva în viaţă, probabil că se află în mină, iar cel tânăr stă

de pază undeva la jumătatea înălţimii coastei. Pitt, spune-i câteva vorbe!

Pitt se întoarse cu faţa înspre mină şi strigă cu o voce clară, dar nu prea puternică:

— *Tuqwoil*, *omi gay nina*; *tau umi tsah!* (Tinere războinic, nu trage, suntem prietenii tăi!)

Apoi aşteptară răspunsul. Trecură câteva clipe, până ce se auzi întrebarea:

— *Haki bi?* (Cine vine?)

Erau doar două silabe scurte, dar suficiente pentru a înţelege cine se afla sus. Indianul vorbise în limbajul comanşilor rătăcitori, împrumutat de la vechii lor duşmani şi actuali aliaţi, indienii chiowas[1].

— *Gia ati masslok akona!* (Doi albi buni!), răspunse Pitt.

— *Bite uma yepe!* (Veniţi sus!), se auzi, după o scurtă pauză de gândire.

Urcară. După ce ajunseră la marginea coastei, zăriră, în ciuda întunericului, un om stând în picioare şi îndreptându-şi puşca înspre ei.

— *Naba*, *o nu neshuano!* (Staţi, dacă nu, trag!), ordonă comanşul.

Observându-i statura, cei doi îşi dădură seama că aveau de-a face într-adevăr cu un tânăr, aşa cum presupuseseră. Pitt îl linişti:

— Tânărul meu frate roşu nu trebuie să tragă. Suntem, aici ca să-l ajutăm.

— Fraţii mei albi sunt singuri?

— Da.

— Aţi venit pe urma calului meu?

— Am trecut pe la locul luptei din întâmplare şi ne-am dat seama cum s-au petrecut lucrurile. Am înaintat apoi în urma ta şi a duşmanilor tăi, pentru a vă ajuta împotriva lor.

— Fratele meu spune adevărul?

---

[1] Se citeşte *cheioves* (nota autorului).

— Nu mint. Ca să-ţi dovedim că suntem prieteni, vom pune toate armele jos, dinaintea ta, până când vei hotărî tu însuţi că ni le putem lua înapoi.

Îşi depuseră puştile şi pumnalele. Indianul rămase în poziţie de luptă şi zise:

— Feţele palide au miere pe buze, dar fiere în inimă. Ei depun armele pentru a mă încrede în ei, dar după aceea vor veni ceilalţi şi vor semăna moartea.

— Deci tu crezi că noi suntem doi dintre cei care te-au urmărit? Te înşeli.

— Atunci spuneţi-mi unde se află cei cinci tâlhari! Aţi mers pe urma lor, trebuie să ştiţi!

— I-am întâlnit jos, căutând urmele pe care le-au pierdut pe stâncă. Mai întâi am vorbit prietenos cu ei, pentru a-i induce în eroare. Nu au fost în stare să regăsească urma. Noi însă am zărit îndată picăturile de sânge pierdute de prietenul tău, dar nu numai că nu le-am dezvăluit lor, dar i-am derutat cu o urmă falsă, dirijându-i înspre apus. Până în cele din urmă le-am spus că sunt hoţi şi ucigaşi, îndreptând asupra lor armele, întocmai cum faci şi tu acum. Au fost nevoiţi să cedeze şi s-o întindă cu coada între picioare.

— De ce nu i-aţi ucis?

— Fiindcă nu ne-au făcut nimic. Noi tragem asupra unui om numai atunci când suntem siliţi de împrejurări.

— Vorbiţi ca nişte oameni buni. Dar, deşi inima îmi spune că mă pot încrede în voi, un alt glas îmi şopteşte să fiu, totuşi, prevăzător.

— Noi n-am venit cu gânduri rele. Cercetând urmele, ne-am dat seama că însoţitorul tău e rănit şi că ai nevoie de ajutor. Dacă nu suntem bine veniţi, vom face pe loc calea întoarsă. Nu vă putem sili să ne acceptaţi prietenia.

Trecu un timp, fără ca indianul să răspundă. De parcă i-ar fi venit greu să hotărască dintr-o dată. Apoi, zise:

— Nu am nevoie de ajutorul vostru. Puteţi pleca.

— Bine. Te părăsim dorindu-ţi din toată inima să nu regreţi că ne-ai refuzat. Mai lăsam aici capul pipei pe care l-aţi pierdut şi a fost găsit de noi.

Îşi luară armele şi începură să coboare panta. La un moment dat, însă, Pitt se opri şi întrebă în şoaptă:

— N-ai auzit nimic, bătrâne? Mie mi s-a părut că din partea asta, din dreapta, s-a rostogolit o pietricică.

— N-am auzit nimic.

— Ba da, sunetul a fost foarte clar. Să fim atenţi.

Coborau în continuare. Jos, la baza povârnişului, o siluetă întunecată se ridică brusc înaintea lor.

— Stai! strigă Dick, îndreptând arma înspre ea. Nici un pas mai departe că trag!

— De ce vrea fratele meu alb, să tragă? Eu am venit cu intenţii paşnice, se auzi în faţa lor.

Cei doi recunoscură vocea tânărului indian cu care vorbiseră mai înainte.

— Tu eşti?! întrebă Dick. Ai coborât în acelaşi timp cu noi. De aceea a auzit Pitt pietricica! Piciorul tău a împins-o. Ce doreşti?

— Am vrut să mă conving că aţi spus adevărul şi că n-aveţi nici un fel de gânduri ascunse. Acum vă cred. Nu faceţi parte din banda de tâlhari care m-a urmărit şi v-aş ruga să urcaţi din nou, pentru a-l vedea pe Tevua-Şohe, tatăl meu.

— Tevua-Şohe, Steaua-de-foc, vestita căpetenie a indienilor comanşi este aici? întrebă uimit Pitt.

— E mort. Eu sunt Shiba-Bigk, cel mai tânăr fiu al său, şi voi face să curgă sângele ucigaşilor. Fraţii mei albi să vină cu mine.

Se căţăra în faţa lor, iar ei îl urmară. Ajuns sus, se îndreptă înspre peretele de stâncă şi intră într-o spărtură. Era o gură secretă a peşterii părăsite.

Se simţea miros de fum. După ce au pătruns în galerie, înaintând vreo treizeci de paşi, au zărit un foc lângă care se

afla o grămăjoară de lemne. Flacăra lumina trupul şi obrazul mortului, aşezat în capul oaselor, cu spatele sprijinit de câţiva bolovani colţuroşi.

Inimă-de-fier lăsă arma şi se aşeză în faţa mortului. Puse o creangă pe foc şi se sprijini cu bărbia pe genunchii. Astfel îşi privea, fără o vorbă, tatăl.

Ceilalţi doi stăteau şi ei tăcuţi. Cunoşteau prea bine obiceiurile indienilor ca să nu ştie că orice cuvânt n-ar face decât să jignească durerea fiului. Feţele lor nu erau vopsite, ceea ce arăta sigur că nu călătoriseră cu intenţii duşmănoase. Mortul fusese un bărbat chipeş, cu trăsături specifice apaşilor şi comanşilor, cei mai frumoşi dintre indieni. Chiar şi după moarte, faţa sa strălucea ca bronzul, iar ochii închişi şi buzele strânse dădeau profilului său expresivitatea unei efigii. Murise în chinuri cumplite şi lucrul acesta devenea evident deîndată ce-i priveai mâinile crispate şi cămaşa îmbibată de sânge.

După o vreme, Dick şi Pitt se aşezară şi ei, dar încet, foarte încet, pentru a nu tulbura cu vreun zgomot liniştea celui ucis. În apropierea unui mort, oricine este cuprins de un sentiment straniu şi străbătut de un fior de reculegere, simţind parcă, pentru o clipă, suflul eternităţii. Dick şi Pitt tăceau pătrunşi de milă şi sfială, însă Shiba-Bigk îşi ridică capul, îi privi pe cei doi şi spuse:

— Aţi auzit de Steaua-de-foc, căpetenia comanşilor? Deci ştiţi că a fost un războinic viteaz?

— Da, răspunse Dick. L-am recunoscut îndată ce l-am văzut aici. Odinioară, sus, la Rio Roxo, ne-a ajutat într-o luptă cu nişte indieni paunişi.

— Atunci ştiţi că pe câmpiile veşnice ale vânătorii va domni peste mulţi războinici. Păcat însă că Marele Manitu nu l-a chemat la el în timpul unei lupte. Steaua-de-foc a fost ucis mişeleşte.

— Dar cum s-a întâmplat de aţi ajuns până în aceste ţinuturi?

— Aşa cum poate ştiţi, comanşii şi-au îngropat securile de război şi, în ultimul timp, trăiau în pace cu albii. Noi am pătruns adânc în teritoriul feţelor palide, fiindcă eram siguri că nu mai avem de ce ne teme. Tatăl meu vâna cu oamenii săi pe lângă fluviul Rio Pecos. Acolo au întâlnit albi care vroiau să ajungă în îndepărtatul oraş Austin. Deoarece drumul din acea zonă şi până la acel oraş era nesigur, din pricina altor piei roşii, l-au rugat să le dea o călăuză. Până în cele din urmă, s-a hotărât să-i conducă chiar el, iar pe mine m-a luat ca să pot vedea şi eu oraşele şi casele albilor. Am ajuns cu bine la Austin şi după aceea ne-am întors înapoi singuri. Abia aseară ne-am întâlnit cu ucigaşii. Vroiau caii noştri şi, după ce i-am refuzat, unul din ei a tras în Steaua-de-foc, rănindu-l. Calul căpeteniei s-a speriat şi a luat-o la goană, iar eu am fost nevoit să-l urmez, fiindcă tata era scos din luptă, şi singur n-aş fi putut rezista feţelor palide. Dacă aţi cercetat bine urma, aţi putut înţelege ce s-a mai întâmplat.

— Da. L-ai ucis pe unul din ei şi i-ai luat scalpul.

— Aşa e. Pielea capului său atârnă aici, la centura mea. Şi, în curând, voi avea şi scalpurile celorlalţi. Noaptea asta am să-l jelesc pe tatăl meu, iar în zori îl voi îngropa lângă stânci, într-un loc unde vor putea veni apoi războinicii noştri, pentru a-i ridica un monument. Îndată ce voi ascunde mormântul de ochii soarelui, voi porni pe urmele ucigaşilor. Shiba-Bigk nu este deocamdată un războinic vestit, dar e fiul unei căpetenii renumite pentru vitejia sa şi va fi vai şi amar de tâlharii care mi-au ucis tatăl.

Se ridică în picioare şi, apropiindu-se de părintele său, îi puse mâna pe cap, apoi zise:

— Feţele palide jură. Un comanş însă vorbeşte pur şi simplu. Ţineţi minte cuvintele mele: când mormântul Stelei-de-foc va fi gata, în vârful lui vor atârna toate cele şase scalpuri ale ucigaşilor săi. *Howgh!*

5. Spionul

Spre amiaza zilei următoare Helmers, Juggle-Fred şi Hobble-Frank stăteau din nou la una din mesele din faţa casei. Bob nu era cu ei, căci se împrietenise cu servitorul negru al fermierului şi se aşezaseră la palavre în grajd.

Cei trei bărbaţi care, între timp, deveniseră prieteni la cataramă, discutau despre cele întâmplate şi, mai ales, despre sângeroasa înfruntare din seara precedentă. Apoi, din vorbă în vorbă, după ce şi-au amintit diferite lucruri în legătură cu moartea, au început să depene poveşti cu stafii.

Helmers şi Fred declarau cu fermitate că e imposibil ca sufletul unui mort să revină şi să poată fi văzut. Frank, în schimb, credea cu îndârjire în existenţa strigoilor. Aşa că, după ce prietenii săi îşi mărturisiră, pe îndelete, toate îndoielile, strigă furios:

— Sunteţi, fără nici o îndoială, incorigibili. Nimeni nu vă poate convinge. Dar, dacă aş fi mort, ceea ce, din fericire, nu e cazul, nu mi-aş refuza plăcerea de-a vă pândi pe la miezul nopţii. Şi-atunci, cu siguranţă, v-aţi schimba îndată părerea.

— Dacă ne-ai aduce o dovadă, una singură, râse Fred, am putea măcar sta de vorbă.

— Şi ce fel de dovadă, mă rog, ar dori domniile voastre? Dovezile nu demonstrează nimic! Dar cuvântul strigoi există, şi-apoi sunt atâţia care i-au văzut cu ochii lor…

— E cât se poate de clar! Până şi învăţătorul din Moritzburg, căruia îi datorez întreaga mea educaţie, credea în strigoi.

— Aşa deci! Şi cum se numea acest ilustru bărbat?

— Elias Funkelmeier.

— Fireşte! *Nomen et omen!*

— Ia te rog, nu mai vorbi greceşte, că n-ai faţă de aşa ceva! Şi-apoi, cum îţi permiţi să-ţi baţi joc de acest erou al ştiinţei, numindu-l „bărbat ilustru”? Poate vroiai să zici „bărbat ilustrat”... expresie cunoscută în ziua de azi de orice ucenic tipograf... Tu însă nu pari să fi luat deocamdată cunoştinţă de vreunul din marile progrese realizate în ultimul secol. Tu ai rămas lipit de cleiul evului mediu de dinaintea erei noastre, iar la leagănul tău niciodată n-a cântat vreun trubadur prietenos: *Gaudeamus*, *igelkur / Iuvenal dum humus*... De altfel, prin observaţiile tale suplimentare, morfologistice, mă faci să uit de tema propriu-zisă. Vorbeam de strigoi şi...

Se oprise, deoarece văzu un călăreţ cu uniformă de dragon din armata Statelor Unite, apropiindu-se în goana mare, dinspre sud.

— Bună ziua! salută acesta. Sper că am ajuns unde trebuia, la „Helmers Home”.

— Da, domnule! răspunse Helmers. Eu sunt proprietarul hanului.

— Chiar Helmers în persoană?! Mă bucur să vă întâlnesc. Am venit să mă informez...

— Despre ce anume?

— Mi-e greu să vă explic în câteva cuvinte. Permiteţi-mi să mă aşez alături de voi!

Descălecă şi luă loc pe bancă. Ei îl cercetară cu atenţie, iar el se prefăcu că nu observă acest lucru. Era un bărbat puternic, îndesat, cu obrazul măsliniu şi privirea ageră, ascuţită. Buzele nu i se puteau vedea din pricina mustăţilor şi a bărbii negre, foarte dese.

— Sunt în recunoaştere, dacă se poate spune aşa, zise el, cu o voce indiferentă. Ne aflăm sus, la Fort Still, şi avem de gând să intrăm în deşert.

— De ce? întrebă Helmers.

— Guvernul a primit numeroase plângeri cu privire la

numărul mare de nelegiuiri săvârşite în ultimul timp în acest ţinut, hotărând să le pedepsească rapid şi foarte sever. Răufăcătorii au legături atât de strânse încât se presupune că ar fi vorba de o bandă bine organizată. Două escadroane de dragoni au fost trimise să cureţe deşertul şi absolut toate ţinuturile limitrofe de aceşti indivizi dubioşi. Eu am venit înainte, să culeg informaţii şi să iau legătura cu locuitorii acestor zone. Plecăm de la presupunerea că orice om cinstit ne va sprijini.

— Asta-i de la sine înţeles, domnule! Mă bucur că aţi trecut pe la mine şi vă asigur că nu-mi voi precupeţi eforturile pentru a vă fi de folos. Orice om cinstit se poate bizui pe John Helmers.

— Ştim acest lucru şi tocmai de aceea mă aflu aici.

Ofiţerul părea de încredere. Helmers îi povesti în primul rând cele auzite de la comerciant, apoi îi vorbi despre duelul care avusese loc cu o zi în urmă. Noul venit ascultă totul cu ochii strălucitori şi pumnul încleştat pe mânerul săbiei. Helmers crezu că istoria sa reuşise să-l entuziasmeze şi că vitejia lui Bloody-Fox fusese cea care-i înflăcărase privirile; aşadar continuă să vorbească, fără a bănui măcar că interlocutorul lui se lupta din răsputeri să-şi ascundă furia şi ura ce-l cuprindeau tot mai mult. Reuşi până la urmă să rămână destul de calm şi să pară că ascultă cu atenţie cuvintele hangiului, care nu-i observă nici paloarea obrazului, nici scrâşnetul dinţilor.

După aceea, vorbiră despre condiţiile generale din ţinut şi despre pericolele de care erau pândiţi cei ce doreau să traverseze Llano Estacado. Helmers era de părere că lipsa apei şi a hranei vor face imposibilă trecerea celor două escadroane de cavalerie prin deşert, iar numărul mare de animale de povară pe care-ar fi trebuit să le ia cu dânşii n-ar fi putut rezista condiţiilor de viaţă din pustiu.

— Se poate să aveţi dreptate, zise ofiţerul. Pe mine, însă,

toate astea nu mă privesc. Este treaba comandantului. Dar, domnule, spuneţi-mi şi mie cine este acest „spirit al deşertului”? Am auzit foarte multe despre aşa-zisa „fantomă răzbunătoare”, dar încă nimic concret.

— Nici eu nu ştiu mai multe decât dumneavoastră. Fiecare a auzit câte ceva, dar nimeni nu ştie nimic precis. Tot ce-am aflat eu vă pot spune în câteva cuvinte. „Fantoma din Llano Estacado” este un călăreţ misterios, pe care, însă, nu l-a identificat nimeni. Toţi cei ce l-au privit în faţă au plătit cu viaţa pentru îndrăzneala lor, căci un glonte le-a perforat fruntea. Fireşte, este un lucru îndeobşte ştiut că victimele fantomei au fost răufăcători, tâlhari şi ucigaşi ai deşertului... Eu cred că un om pedepseşte în numele acestui spirit orice nelegiuire întâmplată în aceste ţinuturi.

— Deci nu este nimic supranatural la mijloc?

— Fireşte că nu.

— Dar cum oare izbuteşte el să fie pretutindeni, fără a fi văzut? Ar trebui să aibă hrană şi apă, atât pentru el, cât şi pentru cal. De unde le ia?

— Tocmai asta nu poate nimeni pricepe.

— Şi cum de nu l-a întâlnit nimeni, niciodată?

— Hm! Mă întrebaţi prea multe, domnule... Drept e că unii l-au văzut, dar de foarte departe... Trece în goană, purtat de vântul furtunii şi, deseori, în faţa şi în spatele său, sar scântei... Am un cunoscut care l-a zărit noaptea, susţinând, sub jurământ, că atât capul, umerii, coatele, ţeava puştii călăreţului, cât şi botul, urechile şi coada calului ar fi fost învăluite în flăcări.

— Asta-i o prostie!

— Aşa s-ar zice. Dar cel care mi-a povestit toate astea e un om de ispravă ce iubeşte adevărul. Gura lui n-a rostit niciodată vreo minciună sau vreo lăudăroşenie.

Vorbi şi Hobble-Frank, de data aceasta în engleză şi tot atât de la obiect ca toţi ceilalţi. Căci numai când folosea limba

germană îşi dădea în petic în asemenea hal, încât ai fi zis că biata lui minte era plină de gărgăuni.

— Asta e! strigă dânsul. Nimeni nu vrea să creadă în existenţa supranaturalului. Eu susţin cu toată tăria că „Fantoma din Llano Estacado” nu este un om, ci o făptură nepământeană, rămasă din furiile Eladei şi care s-a retras în acest deşert singuratic ca un excursionist bătrân în camera sa de la mansardă. Cred de asemenea că e învăluit de flăcări şi de scântei. Noi, muritorii de rând, ne înconjurăm adesea de mari cantităţi de fum de tutun, de ce un spirit n-ar scuipa foc şi flăcări?

— Dar cum poate un spirit să tragă cu arma? întrebă ofiţerul, adresându-i lui Hobble-Frank o privire plină de dezgust:

— De ce nu? Am văzut odată, într-un bâlci, o găină care trăgea cu tunul. De ce n-ar putea face un spirit ceva care îi este la îndemână până şi unei găini?!

— Aveţi un fel straniu de-a vă dovedi afirmaţiile, domnule! S-ar zice că nu sunteţi din cale-afară de isteţ şi nici pe departe atât de ager cum s-ar părea la prima vedere...

Asemenea vorbe trebuie să-l fi jignit enorm pe Frank, pentru că răspunsul său veni foarte prompt şi înţepat:

— Asta cam aşa şi e. Dar am motivele mele pentru care folosesc un limbaj cu mult mai vulgar decât acela ce-mi stă în mod firesc la îndemână. Mutra dumneavoastră mă face să cred că n-aţi înţelege nimic, dacă aş folosi expresii mai alese.

— Domnule! se înfierbântă ofiţerul. Cum vă permiteţi să vorbiţi astfel unui căpitan din armata Statelor Unite?

— Aş! Liniştiţi-vă! Dumneavoastră aţi început cu jignirile. Acum trebuie să daţi dovadă de tărie şi să ascultaţi răspunsul meu. Iar dacă vă e prea greu, sunt gata să vă stau la dispoziţie pentru a încerca rezolvarea problemei cu un glonte.

Reuşind cu greu să-şi stăpânească mânia, ofiţerul răspunse:

— Mi-ar părea nespus de rău să vă omor. Cu toate că mă pricep la mânuirea armelor, nu sunt un bătăuş. Oricum, accept o provocare la duel numai atunci când vine din partea unui ofiţer. Şi, la urma urmei, nici nu vreau să mă dovedesc lipsit de respect faţă de domnul Helmers şi să vărs sânge pe proprietatea lui. Intenţionez să rămân aici până la sosirea escadronului meu şi sunt dator să păstrez pacea pe aceste pământuri.

— Vă sunt îndatorat, domnule, zise Helmers. Dacă vreţi să rămâneţi la mine, vă voi da o cameră cât se poate de bună, iar calul dumneavoastră va găsi şi el un adăpost călduţ în grajd.

Se sculă în picioare deodată cu ofiţerul şi împreună se îndreptară cu calul înspre grajduri. După un timp, hangiul se întoarse singur şi le spuse celorlalţi că ofiţerul îşi luase în primire camera pentru a se odihni. Helmers era mulţumit de prezenţa acestui oaspete, după cum se bucura şi de sosirea dragonilor. Frank însă zise dând din cap:

— Nu-mi place omul ăsta! Pur şi simplu, figura lui îmi răneşte bunul-simţ... Ochii lui, ca două pete de grăsime într-o zeamă chioară, privesc atât de perfid, încât poţi ghici viclenia şi răutatea din spatele lor. Oricum, nu cred c-ar strica să fie niţel verificat. La o adică, mă îndoiesc foarte tare c-ar fi capabil să rostească parola „tărăboanţă”...

— ”Tărăboanţă”?! Şi de ce mă rog tocmai cuvântul ăsta? întrebă Juggle-Fred.

— Ei, e o poveste întreagă, pe care nici nu mă mir că n-o ştii. Cuvântul „tărăboanţă”, care de fapt înseamnă roabă, a jucat un rol foarte important pe vremea împăratului Temistocles, când hunii vroiau să treacă Elba. Îşi cărau lucrurile în tărăboanţe, iar când au ajuns la malul apei, au hotărât să spună că sunt arabi brazilieni, sperând că astfel vor fi lăsaţi în pace. Pe malul apei, însă, veghea bătrânul mareşal Derfflinger, care a cerut fiecăruia să rostească vorba

„tărăboanţă”. Cine nu izbutea se pomenea cu beregata tăiată, fără prea multe explicaţii. Şi, pentru că hunii nu puteau pronunţa bine, şi-au pierdut cu toţii capetele.

Cei doi ascultători îl priveau cu ochii mari pe Hobble-Frank, neştiind dacă e cazul să creadă sau nu.

— În fine, Frank! strigă în cele din urmă Fred. Spune o dată unde vrei să ajungi! Auzi colo! „Tărăboanţă!”

— *Iacet!* Sau, fiindcă nu pricepi ebraica, îţi voi zice în germana noastră cea de toate zilele: zăvoreşte-ţi orificiul de alimentare! Vreau să-ţi atrag atenţia, Fred. Şi, având în vedere că vorbele mele nu-ţi mai pot folosi la nimic, voi trece la fapte. La următorul sofism jignitor, te voi provoca la duel. Glonţul meu te va doborî şi vei împărtăşi experienţa acelui funcţionar silvic din Bavaria Superioară, care s-a trezit dimineaţa viu şi s-a întors seara, acasă, mort.

— Habar n-am despre ce vorbeşti!

— Te cred şi eu, nici n-ai cum! Funcţionarul a răposat strivit de un stejar pe care avea de gând să-l doboare. Aşa că tâmplarul satului i-a făcut o placă comemorativă verde, a pictat pe ea un stejar şi dedesubt a scris:

Dimineaţa m-a găsit
Fără griji şi fericit,
Apoi, *la cules de-alune*,
M-am lovit de un stejar
Şi m-au dus pe sus, *în car*,
Mort pe bune!

Frank se înfierbântase şi, probabil că nu şi-ar fi încheiat cuvântarea, dacă n-ar fi fost întrerupt. Helmers arătă înspre nord, iar când cei doi îşi îndreptară privirile într-acolo, zăriră un călăreţ, apropiindu-se în goană. Hobble-Frank se ridică deîndată:

— Ei, drăcia dracului! strigă el. Acesta e chiar Old

Shatterhand.

Juggle-Fred îşi puse mâna streaşină la ochi şi, după ce-l privi cu atenţie pe cel ce se apropia, zise, plin de bucurie:

— Într-adevăr! Chiar el! Cât de mult mi-am dorit să-l cunosc!

Se ridică întocmai ca Helmers şi îl salută cu respect pe vestitul bărbat, care tocmai descăleca de pe splendidul său armăsar negru. Old Shatterhand se apropie, întinse mâinile şi rosti, în limba germană:

— Presupun că am fost anunţat, domnule Helmers. Sper că nu sunt neavenit.

Hangiul îi scutură cu putere mâna şi zise:

— Hobble-Frank mi-a spus că veţi veni, domnule, şi vestea mi-a făcut o mare bucurie. Sunt gata să vă pun la dispoziţie întreaga mea casă. Făceţi-vă comod şi rămâneţi la mine oricât doriţi!

— Prea mult n-o să pot zăbovi. Sunt nevoit să traversez deşertul, pentru a mă întâlni cu Winnetou.

— Frank mi-a zis şi asta şi aş vrea din tot sufletul să vă pot însoţi până dincolo, pentru a face cunoştinţă cu vestita căpetenie a apaşilor. Dar, spuneţi-mi, de unde mă cunoaşteţi? Mi-aţi spus imediat pe nume.

— N-a fost prea greu să vă recunosc. Atât fizionomia, cât şi îmbrăcămintea dumneavoastră, corespund întocmai imaginii descrise.

— Aşadar v-aţi interesat de mine?

— Bineînţeles. În Vestul Sălbatic este bine să cunoşti oamenii înainte de a-i întâlni. Am aflat că sunteţi german şi, în consecinţă, v-am vorbit în limba dumneavoastră maternă. Dar, cum aş putea afla cine este celălalt domn?

— De obicei mi se spune Juggle-Fred, răspunse saltimbancul. Sunt un om obişnuit şi nu pot presupune că numele meu v-ar fi ajuns vreodată la ureche.

— Ba bine că nu! Cine a petrecut atâta timp în Vestul

Sălbatic, de bună seamă c-a auzit şi de Juggle-Fred. Sunteţi un bun cititor de urme şi, din câte ştiu, un om de treabă. Să batem palma şi să fim buni prieteni atâta vreme cât vom fi împreună.

Cu toate că în Vestul Sălbatic nu se ţinea cont de ranguri sau de vreun alt fel de titluri nobiliare, exista totuşi obiceiul ca vânătorilor vestiţi să li se dea o atenţie deosebită. Oricum, mutra lui Fred strălucea de bucurie. Nu de alta, dar era nespus de mândru că însuşi Old Shatterhand îi adresase vorbe de laudă. Luă mâna întinsă, o strânse din toată inima şi răspunse:

— Venind vorba de prietenie care, în ceea ce mă priveşte, e o mare cinste, trebuie, mai întâi de toate, să mi-o câştig. Aş fi fericit să vă fiu mereu prin preajmă, pentru a avea prilejul să învăţ cât mai multe de la dumneavoastră. Dacă mi-aţi permite lucrul acesta, v-aş rămâne foarte îndatorat

— De ce nu? Prin deşert nu e bine niciodată să mergi de unul singur. Când doriţi să porniţi?

— Eu am fost angajat de un grup de căutători de diamante, pentru a le fi călăuză. Oamenii urmau să ajungă azi aici.

— Se potriveşte foarte bine, deoarece şi eu am de gând să pornesc mâine. Vorbeaţi de căutători de diamante. Intenţionaţi să-i treceţi până în Arizona?

— Da, domnule.

— Ei bine, atunci veţi avea ocazia să-l cunoaşteţi şi pe Winnetou. Locul unde trebuie să-l întâlnesc se află în drumul dumneavoastră.

Între timp apăru Bob, foarte încântat că putea avea grijă de calul lui Old Shatterhand. Se aşezară, iar Helmers intră în casă pentru a pregăti gustări şi băuturi bărbaţilor care începură să povestească întâmplările petrecute cu o zi în urmă.

Între timp, ofiţerul de dragoni nu se odihnea, aşa cum

declarase, ci pusese zăvorul, plimbându-se gânditor prin cameră. Prin fereastra orientată înspre nord putuse observa sosirea lui Old Shatterhand pe care îl privi îndelung, cu multă atenţie.

— Cine o fi insul de colo şi încotro se îndreaptă oare? murmură îngândurat. Probabil, are de gând să traverseze deşertul şi trebuie să fiu foarte atent la lucrul acesta. Are un cal excepţional, iar el pare un obişnuit al preriei. Dacă, într-un fel sau altul, dă de urma emigranţilor germani, toate planurile noastre vor fi spulberate. Nici Juggle-Fred nu trebuie uitat. E un adevărat noroc că acei căutători de diamante n-au venit la „Helmers Home”, altminteri eram nevoiţi să ne luăm adio de la o lovitură cu atâta măiestrie plănuită! Oricum, Juggle-Fred îi va aştepta degeaba şi bine ar fi să încerc a-l convinge şi pe noul venit să rămână aici până când ne vom îndeplini planul. Sper însă ca tipii de ieri să nu-şi facă prea curând apariţia. Altminteri totul ar deveni zadarnic.

Mai aşteptă o vreme, privind în gol, apoi coborî pentru a se alătura celor ce mâncau în faţa casei.

Probabil, cititorul şi-a dat deja seama că acest individ nu era altul decât Stewart, acel „vultur al deşertului” care, împreună cu oamenii săi, îi atacase pe cei doi comanşi, urmărindu-i apoi cu atâta îndârjire, până la întâlnirea cu Dick şi Pitt.

Între timp, Old Shatterhand aflase cele întâmplate în ziua precedentă, iar Helmers îi vorbise şi despre sosirea „ofiţerului”. Iar când hangiul îl zări făcându-şi apariţia, zise:

— Iată-l însă pe domnul căpitan despre care tocmai am vorbit. Acum, poate povesti singur cu ce intenţii se află aici. Nevastă, mai adu o farfurie pentru domnul ofiţer!

Farfuria fu adusă, iar Stewart se aşeză la masă. Nu mică i-a fost spaima când a auzit rostindu-se numele lui Old Shatterhand, dar s-a străduit din răsputeri să şi-o ascundă. Privirea lui trăda totuşi o anumită încordare, care nu-i scăpă

vestitului vânător.

Ofiţerul repetă aceeaşi poveste, fără a observa că Old Shatterhand îşi trăsese pălăria pe frunte special pentru ca la adăpostul borurilor largi să-l poată cerceta nestingherit pe noul sosit. Îndată ce acesta termină ce avu de spus, Old Shatterhand întrebă plin de nevinovăţie:

— Şi unde spuneaţi ca se află trupa dumneavoastră, domnule?

— Sus, la Fort Still.

— Dintr-acolo aţi început expediţia de recunoaştere?

— Da.

— În urmă cu foarte mulţi ani, am trecut şi eu pe acolo. Comandant era colonelul Olmers. Cum îl cheamă pe cel de acum?

— Este colonelul Blaine.

— Nu-l ştiu. Şi ziceţi că dragonii dumneavoastră vor sosi aici în câteva zile? Dacă n-ar trebui să plecăm mâine, am fi putut traversa deşertul împreună, cu mari avantaje pentru siguranţa noastră.

— Atunci, aşteptaţi-i! O zi în plus sau în minus nu înseamnă nimic.

— O zi? Credeţi că ar fi vorba doar de o singură zi? Tare mă tem că trebuie să vă contrazic.

— Cum aşa?

— Sunt convins că dragonii dumneavoastră nu vor ajunge niciodată aici. Şi ştiu cât se poate de sigur că nici la Fort Still şi nici prin apropiere nu staţionează vreo trupă care să aibă sarcina de a pătrunde în deşert.

— Oho! Trebuie să presupun că mă consideraţi mincinos?! strigă ofiţerul, ofensat.

— Da, fără dar şi poate! răspunse Old Shatterhand, la fel de calm ca şi până atunci.

— Pe toţi dracii! Ştiţi că asta e o jignire care se poate spăla doar cu sânge?

— Da. Ar trebui să ne duelăm, dar asta numai dacă aţi fi într-adevăr ofiţer al Statelor Unite.

— Omule, strigă Stewart, smulgându-şi unul din cele două pistoale pe care le avea la brâu. Încă un cuvânt şi te împuşc ca pe un câine!

Dar nu izbuti să-şi isprăvească ameninţarea, că Old Shatterhand se afla deja lângă el, smulgându-i pistolul din mână şi, totodată, pe cel de la brâu, spunând de data asta cu o cu totul altă voce:

— Nu te grăbi atât de tare. S-ar putea să-ţi pară rău! Dacă te menajez, o fac doar pentru că nu am încă nici o dovadă clară împotriva dumitale. Totuşi, în primul rând, trebuie să-ţi iau pocnitorile.

Descărcă ambele pistoale, continuând:

— Pe de altă parte, trebuie să ştiţi că acum vin tocmai de la Fort Still şi că îl cunosc pe comandantul de acolo. Iniţial, acesta se numea într-adevăr Blaine, dar în urmă cu trei săptămâni a fost rechemat şi înlocuit cu maiorul Owens. Ăsta e un lucru despre care habar n-aveţi. Pe de altă parte, spuneţi că acum o săptămână aţi părăsit călare Fort Still. Trebuia deci să-l cunoaşteţi pe maiorul Owens şi, dacă lucrurile nu stau aşa, asta înseamnă că nici n-aţi fost acolo, iar frumoasa dumneavoastră poveste cu dragonii şi expediţia în deşertul Llano Estacado nu e decât o înşelătorie!

Stewart se găsea într-o teribilă încurcătură, dar încerca să braveze, zicând:

— Recunosc că trupa mea nu se află la Fort Still. Dar asta nu e de-ajuns pentru a spune că totul nu-i decât o înşelătorie. Oricine poate înţelege că numai din precauţie nu am dorit să dezvălui locul real de staţionare.

— Nu încercaţi să mă prostiţi cu astfel de şmecherii. De altminteri, nu vă văd acum pentru prima oară. Aduceţi-vă aminte, nu aţi fost odinioară cercetat în Los Animas pentru atacarea unui tren? Cu ajutorul unor vagabonzi, aţi izbutit să

fabricaţi atunci un alibi şi aţi scăpat basma curată, cu toate că eraţi vinovat! Odată eliberat, v-aţi luat repede tălpăşiţa, de frica judecătorului Lynch, care promisese că, îndată ce se va ivi prilejul, o să vă pună pielea la saramură, o dată pentru totdeauna.

— N-am fost eu acela!

— Degeaba vă încăpăţânaţi să nu recunoaşteţi! Vă ziceaţi Stuart ori Stewart, sau ceva asemănător. Cum vă numiţi acum şi ce scop are mascarada de aici nu ştiu şi nici nu mă interesează. Sunt însă convins că în spatele mustăţii ascundeţi o buză de iepure.

— Cine vă dă dreptul să afirmaţi astfel de inepţii?! întrebă Stewart cu furie neputincioasă.

— Eu însumi. De altfel, nici măcar nu-i necesar să vă văd gura. Ştiu foarte bine cu cine am de-a face. Luaţi-vă armele şi spălaţi putina cât mai repede posibil. Fiţi bucuros că şi de-această dată aţi scăpat ieftin! Dar, feriţi-vă să-mi mai apăreţi vreodată în cale!

Îi azvârli pistoalele descărcate la picioare, Stewart le ridică, vârându-le în centură şi zise:

— Afirmaţiile dumneavoastră sunt pur şi simplu aiurea. De bună seamă că mă confundaţi cu altcineva. Am acte sus, în cameră, şi vi le voi aduce să le vedeţi.

Plecă.

— Ce spectacol! se minună Helmers. Sunteţi sigur de cele spuse, domnule?

— Da, răspunse Old Shatterhand.

— Eu am fost cel dintâi care şi-a dat seama de adevărata faţă a „ofiţerului”, interveni Hobble-Frank, şi-am spus încă de pe atunci că o asemenea mutră nu poate aparţine unui om cinstit. Iată că presupunerile mele, ironizate de voi toţi, s-au confirmat.

Discuţia se mai învârti o vreme în jurul deşertului Llano Estacado şi a celor petrecute prin partea locului în ultima

vreme. Fiecare cunoştea câte-o întâmplare înspăimântătoare şi ar mai fi fost multe de spus pe această temă, dacă n-ar fi apărut, pe nepusă masă, Bob, însoţit de servitorul lui Helmers, care îşi întrebă stăpânul:

— Dom' Helmers s-a întrebat unde punem mulţi cai, care vine mai târziu?

— Ce fel de cai? întrebă nedumerit hangiul.

— Caii soldaţilor după care plecat ofiţerul să-i aducă.

— Aha! Deci a şters-o!

— Da, plecat. Şi spus că aduce mulţi călăreţi la „Helmers Home”.

— Faptul că a întins-o pe furiş dovedeşte o dată în plus că n-are conştiinţa curată. Încotro a luat-o?

— Scos calul din grajd, pus şaua pe el, încălecat şi luat-o încolo!

Odată cu ultimul cuvânt, negrul arătă înspre nord.

— Acest individ dubios ar trebui urmărit. Am mare chef să-l întreb de ce a plecat fără să-şi ia rămas-bun!

— N-aveţi decât, răspunse zâmbind Old Shatterhand. Căci n-ar trebui să străbateţi cale lungă înspre miazănoapte.

— De ce?

— Pentru că nu aia e direcţia adevărată. Omul, care sigur n-avea gânduri bune, a fost deconspirat şi a găsit cu cale să dispară, dar într-o cu totul altă direcţie decât aceea în care doreşte de fapt să meargă. Toate braşoavele cu armata n-au fost decât praf în ochii noştri.

— Acum cred şi eu. Dar de ce-o fi venit la mine?

— Nu pot să vă spun decât ceea ce bănuiesc. Mi se pare limpede că dorea să afle ceva anume, iar aşezarea dumneavoastră e pentru mulţi un punct de plecare în traversarea deşertului. Probabil că dorea să verifice dacă în prezent mai sunt oameni la dumneavoastră care se pregătesc de o asemenea călătorie.

— Hm! murmură Helmers. Păreţi convins că omul acesta e

un „vultur” al savanei.

— Da, aşa gândesc!

— Atunci n-ar fi trebuit să-l lăsăm să spele putina. Trebuia să-l facem inofensiv. Dar nu fără dovezii. Aici a aflat că Juggle-Fred îi aşteaptă pe căutătorii de diamante. Probabil că deja pregăteşte un atac împotriva lor.

— Tot ce se poate. Dar trebuie să ştiţi că omul acesta nu-i singur. Mai sunt şi alţii care aşteaptă revenirea lui şi nu-l puteam reţine fără a-i alarma. Acum, însă, voi porni pe urmele sale. Când ziceai c-a plecat?

— Acum o oră şi jumătate, răspunse negrul.

— Trebuie să ne grăbim. Vreţi să mă însoţiţi, domnilor?

Helmers nu putea pleca. Hobble-Frank şi Juggle-Fred se arătară însă bucuroşi să pornească la drum şi în curând erau pe cai, căutând urma ofiţerului alături de Old Shatterhand.

Urmele duceau într-adevăr spre nord, dar numai pentru o porţiune scurtă de drum. Apoi, o coteau înspre est, spre sud şi, în cele din urmă, înspre sud-vest. Stewart parcursese aproape trei sferturi dintr-un cerc care, în mod dubios, avea un diametru foarte mic.

Old Shatterhand mergea în frunte, mult aplecat înainte, pentru a putea urmări pista. După ce se convinse că urmele nu-şi mai schimbă direcţia, ci se continuă în linie dreaptă, îşi opri calul şi întrebă:

— Domnule Fred, ce părere aveţi de urma asta? Ne putem încrede în ea?

— Cred că da, domnule, răspunse cel întrebat, care observase că Old Shatterhand dorea să-l încerce. Omul şi-a dat arama pe faţă. Se duce exact spre deşert şi...

Se opri îngândurat.

— Ei şi...?

— Se pare că e teribil de grăbit. Arcul de cerc pe care l-a descris în jurul fermei lui Helmers e foarte mic. Călărea în goană şi nu a avut timp să facă un ocol mai mare.

— Din ce pricină, oare?

— Ei, dacă aş şti, domnule! Din păcate, cunoştinţele mele se opresc aici. Dumneavoastră ghiciţi mult mai uşor decât mine.

— Nu ne putem bizui pe ghicit. E mai bine să mergem la sigur. Avem timp suficient şi putem sacrifica câteva ore. Să urmărim pista! Cât se poate de repede!

Îşi îndemnară şi ei caii la goană. Urma era foarte clară.

Se putu observa că ferma lui Helmers se afla la marginea terenului fertil. Curând, ţinutul îşi schimbă înfăţişarea. În partea dinspre nord a aşezării se afla o pădurice, dar înspre sud se mai puteau vedea doar pe ici-colo pomi, care însă dispărură şi ei după o vreme. Până şi tufele se răreau din ce în ce, iarba fiind înlocuită cu un tip de vegetaţie adecvată unui sol tot mai sărac. Nisipul gol apărea din ce în ce mai des, iar relieful unduitor al stepei fusese înlocuit de câmpia neîntreruptă.

După alte câteva minute nu se mai vedea decât nisip, nisip peste tot, arareori întrerupt de câte o insulă de verdeaţă din care răsăreau tulpinile maronii ale scaieţilor.

Mai târziu, nici măcar această vegetaţie nu se mai putu observa, fiind înlocuită de un fel de cactuşi şi de o specie de cereus, care se întindea pe pământ asemenea unei reptile. Stewart evitase locurile acoperite cu acest fel de plante, deoarece ţepii lor puteau deveni periculoşi pentru cal. Era evident că, din loc în loc, lăsase animalul să răsufle, reluându-şi apoi goana turbată.

Dar urmele mergeau mereu, mereu mai departe. Cei trei călăreţi părăsiseră deja „Helmers Home” de mai bine de două ceasuri, parcurgând pe puţin cincisprezece mile englezeşti, fără a reuşi, totuşi, să recupereze avansul luat de cel urmărit.

La un moment dat, observară o dungă de culoare închisă care pătrundea din stânga în câmpia nisipoasă. Era o porţiune îngustă de pământ fertil, acoperită cu vegetaţie de tot felul.

Urma ducea înspre această limbă, de care cei trei călăreţi se apropiau din ce în ce. La un moment dat, Old Shatterhand îşi struni însă calul, arătă înainte şi zise:

— Atenţie! Acolo, în spatele tufelor, par să fie oameni! N-aţi văzut nimic?

— Nu, răspunse Fred.

— Mie însă mi s-a părut că văd o mişcare. Chiar şi calul meu e neliniştit, de parc-ar simţi ceva. Să ţinem mereu stânga, astfel încât tufele să se afle mereu între ei şi noi.

Descriseră un arc de cerc şi îşi îndemnară caii la trap, pentru a scăpa cât mai repede de locul golaş unde puteau fi zăriţi cu atâta uşurinţă. Ajunşi, în sfârşit, în dreptul tufelor, Old Shatterhand descălecă.

— Rămâneţi aici şi ţineţi şi calul meu! zise el. Mă duc să cercetez împrejurimile. Pregătiţi-vă armele şi fiţi cu ochii în patru, iar în cazul în care voi fi silit să trag veniţi repede după mine.

Se aplecă şi pătrunse printre tufe, dispărând în spatele lor, dar reveni peste nici trei minute. Pe buze îi flutura un zâmbet de satisfacţie.

— Nu e ofiţerul, vesti el, şi nici complicii săi. În schimb, am întâlnit doi vechi prieteni, împreună cu un tânăr indian. Ia fiţi atenţi!

Vârî două degete în gură şi scoase un fluierat lung, strident. Nu se auzi nici un răspuns.

— Sunt mult prea surprinşi, exclamă el. Ia să mai încercăm o dată.

Repetă fluieratul. Nu dură mult şi, din imediata lor apropiere, răsună o voce puternică:

— Hei! Ce naiba se întâmplă?! Fluieratul ăsta în deşertul pustiu şi singuratic!... Să fie oare posibil? Old Shatterhand! Old Shatterhand!

— El este! strigă o altă voce, jubilând de bucurie. Ia-o înainte. Vin şi eu. E chiar el, împreună cu Hobble-Frank şi cu

un al treilea pe care de asemenea îl cunoaştem.

Din tufe se auzi zgomot şi, în cele din urmă, îşi făcură apariţia cei doi vânători, Pitt şi Dick. Se grăbeau să ajungă cât mai repede la Old Shatterhand şi să-l strângă în braţe.

— Staţi, băieţi, să nu mă striviţi! se apără vânătorul, râzând. Îmi place să mă îmbrăţişaţi, dar pe rând, unul câte unul, nu amândoi deodată, urşilor ce sunteţi!

— Nici o grijă! Nu vă strivim! spuse Dick. Acum urmează să trec la Hobble-Frank, iar Pitt îl va lua în primire pe Juggle-Fred, Dar cum de v-a venit să fluieraţi? Ştiaţi că ne aflăm în spatele tufelor?

— Da. Vă pretindeţi drept oameni ai preriei, dar v-aţi lăsat spionaţi, ascultaţi şi priviţi, fără să observaţi nimic!

Între timp apăru şi tânărul comanş, Inimă-de-fier. Îl văzu pe Old Shatterhand şi zise plin de respect:

— *Nina-nonton!* (Pumnul care zdrobeşte!) Shiba-Bigk, fiul comanşilor, este mult prea tânăr pentru a îndrăzni să privească în faţă pe un războinic atât de vestit.

După obiceiul indienilor, se dădu la o parte. Old Shatterhand însă se apropie repede de el, îi puse mâna pe umăr, şi zise:

— Cu toate că de când te-am văzut ultima oară au trecut atâtea ierni şi ai crescut, îmi aduc foarte bine aminte de tine. Eşti fiul prietenului meu, Tevua-Şohe, căpetenia comanşilor, alături de care am fumat, nu o dată, pipa păcii. E un războinic viteaz şi un prieten al albilor. Unde şi-a făcut tabără acum?

— Spiritul său e în drum spre câmpiile veşnice ale vânătorii, odihna şi-o va găsi însă abia după ce voi avea scalpurile ucigaşilor săi.

— Mort?! Steaua-de-foc e mort? Ucis? exclamă Old Shatterhand. Spune-mi numele acelui mişel!

— Shiba-Bigk nu vorbeşte despre asta. Întreabă-i pe cei doi prieteni albi, care i-au văzut cadavrul şi m-au ajutat să-l îngrop în dimineaţa asta.

Se retrase din nou printre tufe. Old Shatterhand îi privi întrebător pe Dick şi Pitt:

— Se pare că aveţi ceva groaznic de povestit. Dar, aici soarele e mult prea puternic şi bine-ar fi să mergem în locul umbros unde v-am văzut şezând. Acolo îmi veţi putea istorisi pe îndelete cele întâmplate.

Pitt şi Dick trecură printre tufişuri. Ceilalţi trei ocoliră călare şi-l găsiră pe tânărul comanş deja aşezat. Albii făcură la fel, iar Dick începu să povestească întâmplarea din ziua precedentă. După ce relată întâlnirea cu tânărul indian, continuă:

— Azi-dimineaţă i-am săpat căpeteniei un mormânt provizoriu. Va rămâne acolo până când războinicii săi îl vor îngropa într-un loc vrednic de rangul şi de vitejia sa. Apoi ne vom apuca de urmărirea ucigaşilor.

— Şi eu, care credeam că ne veţi însoţi la „Helmers Home”! zise Old Shatterhand.

— Ba cum să nu, dar mai întâi vom cerceta locurile. Se pare că în deşert se pregătesc niscaiva evenimente neplăcute, iar noi trebuie să aflăm în ce constă toată tărăşenia.

— E bine. Aţi dat de vreo urmă?

— N-a fost prea uşor. Indivizii au luat-o înspre sud-est, până într-un anumit loc, unde s-au despărţit şi au făcut un lanţ de avanposturi. Au păzit o tabără.

— Ce fel de tabără?

— Nu ştim sigur. Probabil sunt emigranţi. Am putut vedea urmele căruţelor trase de boi. Vreo cincizeci de oameni şi-au petrecut noaptea în tabără.

— Şi dimineaţa în ce direcţie au luat-o?

— Înspre sud-vest.

— Spre deşert? Cu căruţe trase de boi? Pe toţi dracii! Ori sunt conduşi de călăuze foarte pricepute, ori sunt atraşi într-o capcană. Ce părere ai, Dick?

— Optez pentru ultima variantă.

— De ce?

— Sunt sigur că ucigaşii Stelei-de-foc sunt băgaţi în treaba asta. Căutătorii de diamante au ajuns şi ei în cele din urmă la această caravană, care, judecând după urme, a pornit dimineaţa foarte devreme. Mi se pare teribil de dubios că ţineau cu tot dinadinsul să se îndepărteze cât mai repede de „Helmers Home”.

— Aţi urmărit convoiul?

— Nu. Ne-au interesat numai ucigaşii căpeteniei. Urmele arată că ei nu s-au alăturat caravanei, ci au plecat călare spre vest. Mergând înainte am găsit şi urma unui călăreţ singuratic care însă, spre seară, s-a alăturat şirului de căruţe. Se părea că vine dinspre „Helmers-Home”.

— Aşa deci! Aseară? Ăsta nu poate fi altul decât stimabilul misionar mormon Tobias Preisegott Burton. Treaba începe să devină mult mai limpede. Mai departe, domnule Dick?! Ce ţi-au mai spus urmele?

— Indivizii călăreau foarte repede. De aceea se puteau recunoaşte cu uşurinţă. După un timp, însă, au început problemele. Unul dintre cei cinci a luat-o direct înspre nord. Pentru a fi cu desăvârşire siguri, a trebuit să-l urmăm şi noi o bună bucată de drum.

— Foarte ciudat! Bănuiesc că ăsta era ofiţerul.

— Ce ofiţer? se miră Dick. Eu n-am văzut printre ei nici un ofiţer.

— Probabil că aveau la ei o uniformă. I-aţi privit şi aţi stat de vorbă, aşadar trebuie să fi observat un individ de statură mijlocie, robust, cu obrazul acoperit de o barbă foarte deasă, de culoare închisă?

— Aşa arăta conducătorul lor!

— Avea mustaţa pieptănată în jos, ca şi cum ar fi dorit să-şi acopere buzele. La gură n-aţi putut observa nimic deosebit?

— Ba da! Avea buză de iepure. Se vedea bine când vorbea.

— Bine. În această privinţă suntem lămuriţi! El e! A venit la „Helmers Home” pentru a afla dacă dintr-acolo îi paşte vreun pericol. Mai departe!

— De-ajuns. Nu-i nici o plăcere să-ţi recunoşti propria prostie aşa că, te rog pe tine, dragă Pitt, să povesteşti mai departe!

— Mulţumesc! zise el. Cine-a savurat friptura, nu se mai poate mulţumi cu ronţăitul unui os. De ce-aş fi tocmai eu acela care popularizează tâmpenia?!

— Pentru că ai un fel foarte nostim de a descrie greşelile, prezentându-le aproape ca pe nişte izbânzi.

— Sigur! Dintotdeauna am fost pus să ispăşesc păcatele altora. Dar, fiindcă am fumat cu tine pipa păcii, voi fi milos şi voi mai încerca o dată. Domnilor, problema e că mai târziu am pierdut urma, şi, oricât am încercat s-o găsim, n-am izbutit.

— Imposibil! exclamă Old Shatterhand.

— Dar vă asigur, domnule, că e adevărat!

— Pitt şi Dick să piardă o urmă? Dacă mi-ar spune asta altcineva, l-aş face mincinos.

— Vă mulţumesc, domnule! Dar, de vreme ce acest lucru vi-l zic chiar eu, aveţi, n-aveţi chef, sunteţi nevoit să-l credeţi.

— Bine! Dar cum s-a întâmplat de fapt?

— Cât se poate de simplu. Aici, în faţă, după ce se termină tufele. Începe pământul pietros care se întinde de-a lungul multor mile, înspre est şi sud. Ar trebui să vedeţi solul, domnule, ca să pricepeţi cum am putut pierde urma.

— Îl cunosc. Mexicanii, cărora le aparţine acest ţinut, îl numesc *el plano del diablo* (platoul dracului).

— Aşa e! Deci ştiţi despre ce-i vorba! Ei bine, asta mă mai linişteşte, făcându-mă să sper că nu ne veţi crede chiar de tot ageamii. Vă asigur cu mâna pe inimă că urma s-a evaporat în

mod cu totul şi cu totul misterios.

— Hm! Dar cei patru călăreţi s-or fi evaporat şi dânşii, ce ziceţi?!

— De bună seamă că nu. Dar caii n-au lăsat nici o urmă pe acest pământ tare şi neted ca fierul. Indianul, care în ciuda tinereţii sale este un excelent căutător, a ajuns de asemenea la capătul ştiinţei sale.

— Tare-aş vrea să aflu dacă voi păţi acelaşi lucru!

— Ei, dumneavoastră! Dumneavoastră sunteţi un om cu totul deosebit de mine sau de Dick! Dumneavoastră şi Winnetou aţi fi găsit urma, chiar dacă indivizii ar fi trecut călare prin aer! Şi sunt aproape convins că aşa s-a întâmplat. Vă garantez că nu s-a putut găsi nici cea mai mică pietricică zdrobită, ori cea mai neînsemnată zgârietură! Apoi, am făcut ceea ce fiecare om, cât de cât priceput, ar fi încercat: am călărit de-a lungul marginii zonei stâncoase, pentru a găsi locul în care indivizii au părăsit-o şi au ajuns din nou pe teren nisipos. Asta a mers însă atât de încet, încât nici până acum n-am izbutit să terminăm. Acum ne aflăm la nord de locul în care unul i-a părăsit pe ceilalţi patru, pentru a se duce spre „Helmers Home”. De altfel, am văzut un călăreţ îndreptându-se către sud. Când am ajuns la tufiş, ne-am dat seama că şi el se oprise aici.

Old Shatterhand devenea din ce în ce mai atent. Se părea că stă pe gânduri, apoi se ridică şi cercetă feluritele urme de copite din preajmă. Se îndepărtă încetul cu încetul, iar când ajunse la o distanţă apreciabilă, ceilalţi îl auziră strigând:

— Domnule Pitt, a cercetat cineva locul unde mă aflu eu acum?

— Nu, domnule, răspunse cel întrebat.

— Atunci veniţi încoace!

Îl urmară. Îndată ce îi văzu apărând, Old Shatterhand le arătă un tufiş şi zise:

— Aici se poate vedea foarte bine că cineva a pătruns în

hăţişuri. Priviţi această crenguţă ruptă, de pe care seva nici nu s-a uscat încă, dovadă că a trecut extrem de puţin timp de-atunci. Haideţi după mine, domnilor!

Pătrundea tot mai adânc în mărăciniş, cercetând fiecare crenguţă şi fiecare palmă de pământ, până când, în cele din urmă, se opri într-un loc nisipos, pe a cărui suprafaţă nu creştea nici un fel de plantă. Se aşeză în genunchi, studiind concentrat, bob cu bob, nisipul, apoi se ridică surâzând satisfăcut. Cercetă şi celelalte părţi ale tufişului, care delimitau locul. Apoi spuse:

— Aceasta pare să fie o ascunzătoare. Cineva a descălecat acolo, afară, pe terenul stâncos. Aş vrea să aflu însă două lucruri, domnule Pitt: în ce poziţie se află faţă de acest spaţiu locul în care individul s-a despărţit de ceilalţi patru, şi dacă cel pe care l-aţi văzut plecând călare de aici purta sau nu uniformă?

— Omul s-a îndepărtat înspre sud-est, îmbrăcat cât se poate de normal.

— Ei bine, ascultaţi cum a fost! Conducătorul celor cinci s-a despărţit de tovarăşii săi şi a venit încoace după uniforma care îi era trebuincioasă pentru „rolul” de la „Helmers Home”. Apoi, după ce a fost dat de gol, a şters-o pe furiş de acolo, a revenit pentru a lepăda uniforma şi a-şi lua o altă îmbrăcăminte.

— Aşadar, domnule, credeţi că acest loc e folosit ca un fel de ascunzătoare?

— Da. Scoateţi-vă pumnalele şi începeţi să săpaţi. Nisipul arată ca şi cum întreaga porţiune ar fi fost netezită de curând, cu foarte mare atenţie.

Hobble-Frank se repezi într-acolo şi începu să îndepărteze nisipul cu mâinile goale, ca şi cum ar fi nădăjduit să afle acolo cine ştie ce minunate comori. Exemplul său îi impulsionă pe ceilalţi, iar nisipul începu să zboare în toate părţile. Încă nu ajunseseră nici măcar la zece ţoii adâncime, când Frank

strigă, de data asta în germană:

— Am găsit, domnule Shatterhand! Degetele mele au dat de ceva tare!

— Mai departe, mai departe! îl apostrofă Dick. Încă n-am făcut mare lucru, căci ceea ce simţi tu poate fi la fel de bine un pietroi.

— Dar sap ca o cârtiţă. Nu e nici stâncă, nici lemn, ci pur şi simplu, nişte beţigaşe subţiri.

— Sunt tulpini de cactuşi, explică Old Shatterhand, împletite în aşa fel încât să formeze o suprafaţă mare, folosită drept capac pentru ascunzătoare.

Această părere se dovedi a fi corectă. Tulpinile drepte, trase parcă cu rigla, erau împletite astfel încât formau un acoperiş dreptunghiular, care astupa o gaură pătrată, adâncă de peste doi coţi şi umplută până sus cu tot felul de obiecte.

Cele dintâi lucruri care au ieşit la iveală au fost o uniformă şi o sabie, acoperite cu o bucată de ziar vechi.

— Iată uniforma ofiţerului şi sabia lui de pirat! zise Frank, scoţând-o din teacă şi lovind în aer. Dacă individul ar mai fi aici, l-aş...

— Te rog, dragă Frank, dă-mi hârtia, îl întrerupse Old Shatterhand.

— Fie... Ia-o! Discursul îl poţi ţine şi mai târziu, după ce vom goli această hrubă plină cu lucruri furate.

Îi dădu lui Old Shatterhand pagina din ziar. Acesta o despături şi, printre pliuri, găsi un bileţel pe care era scris cu creionul:

„Venid pronto en nuestro escondite! Precaution! Old Shatterhand este en casa de Helmers.”

— Ce-or fi însemnând toate astea? întrebă Fred. Ei bine, Frank, tu ştii limbi străine...

— Bineînţeles, răspunse cel întrebat. E vorba despre Old

Shatterhand şi Helmers. Dar această ebraică este atât de mult amestecată cu tot felul de vorbe de origine indiană şi împodobită cu trichine indogermanice, încât chiar de la primul cuvânt am simţit cum mă ia cu leşin de la inimă. Mai bine mă spăl pe mâini şi mă ocup de uniformă.

Şi, zicând acestea, începu să cerceteze, foarte absorbit, buzunarele.

Old Shatterhand traduse cuvintele din spaniolă: „Veniţi repede în ascunzătoarea noastră! Atenţie! Old Shatterhand se află la Helmers.” Ceilalţi însă voiau să cunoască în primul rând întregul conţinut al gropii. Găsiră haine purtate, dar încă bune, de diferite forme, culori şi mărimi, puşti, pistoale, pumnale, gloanţe, cutii de tablă cu capse şi un butoiaş, pe jumătate plin cu pulbere. Toate buzunarele hainelor erau goale. La fundul gropii găsiră şi îmbrăcăminte indiană.

— Boarfele o să le ardem, zise Old Shatterhand. Restul e pradă bună şi fiecare să-şi ia cât doreşte, iar ce rămâne vom duce la Helmers. Sunt convins că aceşti bandiţi au mai multe ascunzători în care îşi depun prada. Uniforma, probabil, a aparţinut unui ofiţer. Pentru mine, singurul lucru cu adevărat valoros este biletul. Ce părere ai despre el, domnule Fred?

— Am remarcat două lucruri, răspunse cel întrebat, în primul rând, individului îi este o frică de moarte de dumneavoastră. Aşa se şi poate explica plecarea lui rapidă de la „Helmers Home”.

— Şi în al doilea rând?

— Acum a devenit cert că are complici pe care vrea să-i avertizeze. Înainte de a intra în deşert, ei vor veni aici să deschidă groapa. Biletul îi cheamă într-un loc unde, după câte înţeleg, vor să facă o adunare.

— Asta presupun şi eu. După cum stau lucrurile, nu e nevoie să căutăm în continuare urma dispărută. Acest om se va reîntâlni în mod sigur cu cei patru prieteni ai săi şi, pentru a-i găsi, nu trebuie decât să mă însoţiţi, căci, de aici încolo,

urma va fi foarte clară. Ea ne va duce direct la ascunzătoarea de care vorbeşte în bilet. De ce credeţi că şi-a convocat oamenii acolo?

— Bănuiesc că are de gând să-i atace pe emigranţi.

— Da, şi asta cât de curând. Se teme că îi vom descoperi şiretlicurile şi că îi vom zădărnici planurile. Aşa s-a hotărât să grăbească acţiunea cât mai mult cu putinţă.

— Ne vom grăbi şi noi, domnule! Ar trebui să pornim cât mai repede după conducătorul, sufletul acţiunii, căci dacă-l găsim, atacul nu va mai avea loc

— Asta nu putem şti, fu de părere Old Shatterhand. El e într-adevăr şeful celor cinci, dar nu rezultă de nicăieri dacă e cu adevărat şi căpetenia tuturor „vulturilor deşertului”. Nu cred că prin el îi vom putea opri pe ceilalţi să acţioneze. De altfel, nici nu putem să-l ajungem. Caii noştri sunt foarte obosiţi, iar soarele stă să apună. În curând va fi noapte. Pentru azi va trebui să-l lăsăm să-şi continue drumul. Urma lui se va putea vedea şi mâine. Voi veţi face tabără aici, ca să puneţi mâna pe cei cărora le-a fost adresat biletul şi care vor apărea în curând. Eu mă voi întoarce singur la „Helmers Home”, ca să duc acolo cele găsite şi să-l iau cu mine pe Bob. Voi fi nevoit să împrumut şi doi cai. Odată cu ivirea zorilor vom purcede la drum şi sper că urmărirea nu va fi zadarnică. Vom fi în total şapte şi sunt convins că ne putem măsura cu „vulturii”.

Propunerea fu acceptată de toţi. Fiecare îşi alese arme şi muniţii după plac. Hainele fură scoase din groapă, aşezate pe solul nisipos şi arse cu ajutorul unor crengi uscate. Restul fu încărcat pe caii lui Frank şi Fred. Old Shatterhand promisese să se îngrijească de hrană şi de o mică rezervă de apă. Rugul mai fumega încă în momentul în care porni la drum. Plecând, arătă spre apus şi zise:

— Mi se pare că se apropie o furtună, căci văd la orizont un punct care se măreşte din ce în ce. Din păcate, însă, nu va

ajunge până în deşert.

Porni spre nord, lăsându-i pe ceilalţi cu privirile aţintite la cer. Soarele mai strălucea încă deasupra unor nori uşori, roşietici, care împrejmuiau ca un inel mănunchiul de lumină trandafirie. Peisajul era mirific şi deloc înspăimântător, aşa că vorbele lui Old Shatterhand fură înregistrate doar ca o observaţie oarecare, lipsită de importanţă. Singur indianul rămase îngândurat, privind la norişorii aceia şi vorbind de unul singur:

— *Temb metan* – gura trăsnetului!

6. Ora fantomelor

După ce Old Shatterhand plecă, bărbaţii se aşezară, fiecare cât mai comod, şi începură să povestească. Cele petrecute la „Helmers Home” fură comentate pe larg. Timpul trecea pe neobservate şi nici prin cap nu le trecea să privească cerul, care căpătase o culoare nespus de stranie. Singur indianul, care stătea tăcut, deoparte, era atent la schimbări.

Inelul norilor se deschisese în partea de jos, căpătând forma unei potcoave, ale cărei părţi laterale începură să se lungească. Astfel, încetul cu încetul, se formară două fuioare înguste care aproape atingeau linia orizontului între ele, cerul strălucea, limpede şi curat. Apoi, unul din straturi începu să coboare, apropiindu-se şi colorându-se într-un roşu-portocaliu mohorât. Acolo furtuna era în toi şi răscolea nisipul fin, ridicându-l până la cer.

Înspre est cerul era întunecat de nori grei, care făceau imposibilă orice observaţie.

La un moment dat, indianul sări în picioare uitându-şi parcă de virtutea pe care neamul său o preţuia cel mai mult, stăpânirea de sine. Strigă arătând spre est, către peretele negru:

— *Maho-timb-yuavah!* (Spiritul deşertului!)

Ceilalţi săriră şi ei speriaţi în picioare. Abia acum observară şi ei transformarea cerului. Spaima însă păru să-i paralizeze în adevăratul sens al cuvântului abia când descoperiră locul arătat de Inimă-de-fier.

La o foarte mică înălţime, un călăreţ părea că goneşte pe cer. Înconjurat de o aură luminoasă care se deplasa odată cu

el, părea o umbră neagră proiectată pe un fundal strălucitor. Atât statura lui, cât şi cea a calului păreau gigantice, părul îi atârna în plete lungi, iar în mâna dreaptă ţinea hăţurile. Puşca ce-i atârna la spate sălta în ritmul goanei. Coada şi coama calului fluturau în vânt. Animalul alerga ca gonit de moarte.

Şi toate astea în plină zi, cu o oră înainte de apusul soarelui. Această vedenie făcu o impresie teribilă asupra privitorilor. Nici unul din ei nu mai fu în stare să scoată vreun sunet sau să mai rostească vreo vorbă.

Peretele negru se termina în sud aproape brusc, vertical. Înspre acest spaţiu gonea călăreţul, înghiţind distanţele. La un moment dat trăpaşul păru că sare în gol şi, brusc, dispăru ca şi cum n-ar fi fost, odată cu pata luminoasă care se stinse şi ea, dintr-o dată.

Bărbaţii stăteau în continuare alături, încercând să se dezmeticească. Priveau înspre locul în care se mistuise arătarea, apoi se uitară unii la alţii şi apoi iarăşi înspre punctul dispariţiei. În cele din urmă, Dick se cutremură ca scuturat de friguri şi zise:

— Pe toate spiritele bune! Dacă nici asta n-a fost Fantoma din Llano Estacado, atunci n-am să mă mai spăl niciodată pe obraz. Mereu i-am batjocorit pe cei ce vorbeau despre ea, zicându-le de la obraz că-i o prostie, dar acum recunosc cât am greşit. După ce-ai văzut ce-am văzut şi noi, trebuie să fii nebun ca să te mai îndoieşti că o asemenea bazaconie există într-adevăr. Dar tu cum te mai simţi, bătrâne Pitt?

— De parc-aş fi propria mea pungă cu bani. Cu desăvârşire gol, sau golit, numai piele şi aer! Ia uitaţi-vă cât de repede se schimbă cerul! Aşa ceva n-am mai văzut!

Muchia superioară a peretelui întunecat se colora în roşu aprins, fasciculele de flăcări se prelingeau în sus şi în jos. Una din părţile laterale ale potcoavei coborî şi mai mult, devenind tot mai lată şi mai întunecată. Înspre nord se vedeau nori de praf şi fum. Furtuna se apropia toi mai mult. Soarele fusese

acoperit de o perdea întunecată, care se lăţea din ce în ce, iar norii negri atârnau atât de jos încât păreau gata-gata să cadă. Dintr-o dată cei cinci fură cuprinşi de un frig înspăimântător, în vreme ce, de undeva, de foarte departe, se auzea un muget cumplit.

— Pentru Dumnezeu, repede, la cai! strigă Juggle-Fred. Altfel o iau la goană. Culcaţi-i! Trebuie să se culce! Ţineţi-i bine şi întindeţi-vă şi voi, cât mai lipiţi de sol.

Cei cinci se repeziră la caii care fornăiau îngroziţi şi care nu opuseră nici o rezistenţă când fură culcaţi la pământ. Fuseseră împinşi în imediata apropiere a tufişurilor, cu capetele aşezate sub crengi. Nici nu apucaseră bine să se lase şi oamenii jos, că se dezlănţui furtuna. Urla, fluiera, ofta, vâjâia, şuiera, trosnea şi răcnea într-un fel indescriptibil. Oamenii erau ţintuiţi de o forţă foarte puternică şi, chiar de-ar fi încercat, le-ar fi fost imposibil să se ridice de jos. Un frig glacial îi pătrundea până la oase, oprindu-le respiraţia, ducându-i până în pragul asfixierii.

Nici unul din ei n-ar fi putut spune cât a durat oribila furtună. Tot ce-şi mai putură aminti după aceea fu valul de aer fierbinte care trecu pe deasupra lor, luând cu sine şi glasurile urlătoare ale deşertului. Caii se ridicară şi nechezară puternic. Beznei de gheaţă care cotropise totul atât de pe neaşteptate, îi urmară lumina puternică a soarelui şi căldura dătătoare de viaţă. Se putea respira din nou. Oamenii începură să se mişte, îşi şterseră ochii de nisip şi începură să se uite de jur-împrejur. Fuseseră acoperiţi cu un strat gros de nisip rece, care îi apăsa ca o pătură foarte grea. Se ridicară în picioare, scuturându-se. Tufele oferiseră un obstacol în calea vântului, astfel încât, dincolo de ele, se adunase o dună înaltă.

Furtunile de nisip de felul acesta, aşa-zisele cicloane ale Americii Latine, se desfăşoară de obicei cu o forţă căreia nu i se poate găsi pereche în nici o altă parte a lumii. Dezastrele

provocate de asemenea vijelii sunt greu de închipuit, căci ating viteze de peste o sută de kilometri pe oră şi, de cele mai multe ori, sunt însoţite de fenomene electrice care continuă să se desfăşoare şi după trecerea tornadei. Nici măcar simunul deşertului african nu are o asemenea forţă, doar furtuna de nisip şi de zăpadă a deşertului Gobi mai are o putere ce s-ar putea asemui cu cea a unei dezlănţuiri ciclonice.

— Slavă Domnului că a trecut şi am putut scăpa atât de ieftin! zise Dick. Dar vai celor care în timpul vijeliei s-au găsit descoperiţi, în plin deşert!

— Nu neapărat, interveni Fred. Aceste furtuni groaznice au din fericire o lăţime de numai o jumătate de milă engleză. Forţa lor, în schimb, este cu atât mai mare. Curentul de aer dezlănţuit care a trecut peste noi a fost unul lateral. Dacă însă ne-am fi aflat în centrul ciclonului, am fi fost smulşi cu cai cu tot şi aruncaţi cine ştie unde.

— Foarte corect, încuviinţă Pitt. Ştiu asta. Am avut prilejul să văd dezastrul pe care l-a provocat un asemenea ciclon pe Rio Concios. A trasat printr-o junglă seculară un drum drept, smulgând din pământ copaci de mărimi uriaşe, cu diametre care ajungeau până la doi metri şi aruncându-i unii peste alţii. În cele din urmă s-a putut observa că ciudata poiană rezultată, în care nu se mai afla nimic în picioare, era foarte clar delimitată, arborii de dincolo de marginea dezastrului fiind foarte uşor atinşi. Yankeii numesc tipul acesta de furtună, uragan.

— Indiferent de ce nume-o fi purtând, a fost îngrozitor! îşi dădu cu părerea Hobble-Frank. La un moment dat, nu mai puteam deloc respira şi începusem să cred că mi se-apropie sfârşitul. Furtunile din Saxonia noastră nu sunt nici pe departe atât de violente, de dezastruoase ca acestea de aici. O astfel de vijelie saxonă este faţă de o tornadă americană o simplă joacă de copii, o adevărată adiere de mai, tocmai

bună pentru a răci o cafea. În plus, măgarul lui Pitt aproape că m-a dat gata azvârlind din copite. În cele din urmă, nu mai voia deloc să stea culcat, confundându-mi, probabil, nobila statură cu un...

— Catâr, vrei probabil să spui, îl întrerupse Dick.

— Nu, am zis măgar! Căci un animal care azvârle în felul acesta din picioare, călcând peste orice i se nimereşte prin preajmă, nu poate fi decât cel mai mare măgar din lume. Ar trebui să-i cer lui Pitt o recompensă drept despăgubire!

Soarele, care mai înainte fusese în întregime acoperit de nori, ieşi la iveală, mai strălucitor ca oricând. Razele lui aveau însă o culoare stranie, galbenă ca şofranul. Linia orizontului abia se distingea, în depărtare, iar pământul se ridica de jur-împrejur ca o mare de cenuşă şi fum. Datorită acestui fapt, cei cinci prieteni păreau aşezaţi pe fundul unei căldări uriaşe.

Cei trei cai nu se liniştiseră încă. Fornăiau şi tropăiau speriaţi. Vroiau să fugă şi de aceea trebuiau bine legaţi. În atmosferă persista ceva straniu şi nedefinit, pe care plămânii refuzau să-l inspire, ca şi cum urme materiale ale terorii de dinainte ar fi rămas amestecate printre particulele de oxigen şi firele de nisip din aer.

Indianul întinse pătura pe nisip şi se culcă pe ea. Chiar şi acum, după o astfel de întâmplare, el găsea de cuviinţă să rămână demn şi reţinut; o atitudine caracteristică tuturor indienilor. Cei trei albi se aşezară lângă el şi Dick îl întrebă:

— Tânărul meu frate a mai avut prilejul să înfrunte o astfel de furtună?

— Mai multe, răspunse cel întrebat. Inimă-de-fier a fost smuls de *Ninayandan* (*Vântul ucigaş*, în dialect indian), purtat departe, îngropat în nisip şi, în cele din urmă, găsit de războinicii comanşi aproape mort. A văzut smulşi din rădăcini copaci care nu pot fi cuprinşi nici de şase bărbaţi...

— Dar Fantoma din Llano Estacado ai mai văzut-o vreodată până acum?

— Inimă-de-fier a mai văzut-o şi pe aceasta acum trei ani, când traversa deşertul împreună cu tatăl său. Am auzit o împuşcătură şi, când ne-am apropiat de locul cu pricina, l-am zărit pe spirit care tocmai se îndepărta în goana calului. Pe locul acela însă zăcea o faţă palidă cu fruntea găurită. Căpetenia comanşilor îl cunoştea pe mort, era un ucigaş temut.

— Cum arăta spiritul?

— Avea capul şi trupul unui bivol alb, iar în jurul grumazului său flutura o coamă stufoasă. Arăta groaznic, dar noi ştiam că e un spirit bun, altfel n-ar lua înfăţişarea acestui animal sacru. Totodată comanşii ştiu că el ucide numai oameni răi, ocrotindu-i în schimb pe cei buni. Inimă-de-fier cunoaşte doi comanşi care s-au rătăcit în deşert şi erau aproape de pieire. Noaptea, fantoma a venit la ei, le-a adus carne şi apă şi le-a arătat drumul cel bun.

— A stat de vorbă cu ei?

— A vorbit în dialectul nostru. Un spirit bun cunoaşte toate limbile lumii, deoarece a fost învăţat de însuşi Marele Manitu. *Howgh!*

Se îndepărtă, dând de înţeles că a vorbit destul şi că acum ar vrea să tacă. În schimb, Hobble-Frank privi spre Juggle-Fred şi zise:

— Ce părere ai despre toate astea? O stafie în plină zi! Mi s-a făcut pielea de găină şi m-a apucat dârdâiala.

Cel căruia îi fuseseră adresate aceste cuvinte surâse ironic:

— Nu trebuie să te sperii chiar atât de tare! Arătarea pe care am văzut-o cu toţii poate fi privită şi altfel. Gândeşte-te numai la stafia din Brocken.

— Am auzit şi eu de ea. Fantoma din Brocken e un fenomen care se naşte în atmosferă, în zona munţilor Harz. Dar aici, în deşertul Llano Estacado, avem de-a face cu un spirit adevărat. L-am putut privi călărind pe cer şi sunt sigur

că nu era o iluzie optică, ci statura palpabilă a unei fiinţe supranaturale, adevărate.

— Hm! Ca iluzionist am creat şi eu stafii.

— Atunci ar fi mai bine să taci. Crearea unor stafii artificale e cea mai mare înşelătorie! Cum ai reuşit să faci asta?

— Cu un ochi de geam aşezat oblic pe o cameră obscură.

— Asta pot face şi eu, Mi-am construit odinioară o astfel de cameră procură; îmi reuşise chiar destul de bine, însă uitasem să fac şi orificiul în care se toarnă lentilele. Printre altele, aceste lentile nu le puteam cumpăra de la nici un comerciant de legume şi de aceea, până una alta, am renunţat la proiect.

În acel moment, Fred, Dick şi Pitt începură să râdă atât de zgomotos, încât indianul se întoarse iute şi îi privi mirat. Frank, însă, se înfurie şi strigă:

— *Silicium!* Tăceţi odată! În cazul în care râsul vostru batjocoritor nu se termină imediat, voi provoca o baie de sânge, întocmai ca Muhamed al doilea între parizieni, fără să mai ţin nici o clipă cont că suntem fraţi de pâine! Nu trebuie să râdeţi de camera mea procură! A fost consternată corect, dar eu, ca salariat silvic, nu am avut timp să-mi cresc singur lentilele. Vă părăsesc scuturându-mă de voi întocmai ca de praful de pe încălţăminte. Batjocura voastră cere răzbunare. Plec, dar *manus manum lavendat*, în germană: *mâna mea vă va spăla capetele cu lavandă!* Am spus!

Le aruncase această expresie „indiană”, făcând totodată un gest de supărare. După aceea, dispăru iute în spatele tufelor, lipsindu-i de plăcerea de a-l mai privi.

Prietenii nu-şi făcură prea multe probleme cu privire la pedeapsa promisă de Frank, pentru că îl cunoşteau de foarte multă vreme. Începură să discute iarăşi despre furtună şi despre apariţia premergătoare a fantomei deşertului. Cei trei nu erau în nici un caz nişte ignoranţi şi erau convinşi că nu

putea fi decât un truc, o iluzie optică, dar nu găseau totuşi o explicaţie ştiinţifică plauzibilă.

Timpul trecea şi se făcuse atât de întuneric încât nu se mai putea vedea nici măcar la cinci paşi. Frank se reîntoarse căci nu vroia să rămână singur, noaptea, într-un astfel de loc. Supărarea însă nu-i trecuse pe deplin, aşa că nu scoase o vorbă şi nici nu se întinse lângă ceilalţi, ci la o anumită distanţă. Le asculta însă cu atenţie vorbele şi, după mişcările pe care le făcea din când în când, ceilalţi îşi dădeau seama cât de mult ar fi dorit să intervină, mai ales în acele situaţii în care se ştia mult mai bine informat decât dânşii. Se stăpânea însă şi se culca la loc. Plăcerea de a face pe supăratul era totuşi mai mare decât aceea de a se lăuda cu multiplele sale cunoştinţe închipuite.

Între timp, aerul se limpezise şi se putea respira mai uşor. Dinspre sud-vest adia o briză blândă, care, după zăpuşeala acelei zile, instaura un climat plăcut de răcoare. Pe cer apăruseră primele stele. Cu ajutorul lor, cei întinşi pe pământ puteau calcula ora.

Încetară de a mai vorbi, dându-şi silinţa să adoarmă. Nu se mai aşteptau la nimic rău, iar Old Shatterhand nu se putea întoarce atât de repede. Albii aţipiră curând, doar indianul rămase cu ochii larg deschişi, privind cerul, cu toate că nu dormise deloc nici în noaptea precedentă. Moartea, sau, mai bine zis, uciderea tatălui său îi tulburase sufletul tânăr, care tânjea după răzbunare.

Aşa trecu sfert după sfert de ceas. Brusc, cei care dormeau fură treziţi de strigătul puternic al indianului. Se ridicară în capul oaselor, intrigaţi.

— *Mawa tuhshta* – priviţi acolo! spuse, arătând înspre sud.

În ciuda întunericului, puteau zări mâna lui întinsă şi priviră în direcţia semnalată. Acolo unde cerul se sprijinea de pământ se putea desluşi o dungă îngustă, lungă, luminoasă, de forma unui arc de cerc, care încadra o pată strălucitoare.

Nu părea ceva neobişnuit. Cu toate astea, toţi o priveau cu mare atenţie.

— Hm! mormăi Dick. Dacă pata s-ar găsi la est, am crede că am dormit atât de mult, încât apar zorile.

— Nu, îşi dădu cu părerea Pitt. Zorile arată cu totul altfel. Aici liniile de delimitare ale petei luminoase sunt foarte clare.

— E şi noaptea foarte întunecată.

— Tocmai fiindcă suntem în plină noapte, nu poate fi vorba de zorii zilei. Şi-apoi, ziua şi noaptea se contopesc, întrepătrunzându-se, pe când aici e vorba de delimitări foarte precise.

— Crezi că e un incendiu?

— Un incendiu în deşert, unde nu există lemn? Hm? Ce-ar putea să ardă pe aici? Dar uite, pata luminoasă devine tot mai mare. Se schimbă şi vântul. Adineauri parcă sufla dinspre sud-vest. Acum, însă, suflă direct din vest şi devine tot mai rece şi mai puternic! Ce-o mai fi şi asta?

— Nu poate fi nici o auroră boreală, zise Fred. În sud nici nu s-a pomenit aşa ceva.

Frank, care tăcuse tot timpul, nu se mai putu stăpâni şi intră în vorbă:

— Pata luminoasă trebuie să însemne ceva, spuse. În orice caz, trebuie să fie în legătură cu fantoma răzbunătoare. Iniţial călărea înspre sud. Poate că şi-a făcut tabăra acolo şi acum stă la foc.

Ceilalţi ar fi izbucnit din nou în râs, dar se stăpâniră. Fred răspunse:

— Crezi că o stafie îşi face foc de tabără?

— De ce nu?! Dacă suflă un vânt atât de rece ca acum!

Într-adevăr, aerul devenise îngheţat şi luminozitatea creştea tot mai mult. S-ar fi părut că un nou, imens astru ceresc tocmai răsărea din adâncuri, roşu ca sângele, înconjurat de o aură incandescentă. Pe marginea lui, nori întunecaţi şi limbi de foc dansau, oferind o privelişte

minunată şi înspăimântătoare. Cei cinci priveau încremeniţi, fără a îndrăzni măcar să deschidă gura.

Vântul bătea acum dinspre nord, dar nu mai şuiera ca înainte, ci sufla cu viclenie ascunsă tocmai spre locul luminat atât de grozav de pe cer.

— Ar trebui să vadă şi Old Shatterhand asta, spuse Juggle-Fred. Din păcate, e abia miezul nopţii, deci prea devreme ca să se poată întoarce.

— Miezul nopţii! zise brusc Hobble-Frank. Ora fantomelor! În mod sigur, acolo unde pare că arde, se întâmplă ceva groaznic.

— Ce-ar putea fi atât de groaznic, în afara faptului că arde?

— Nu pune întrebări prosteşti. La miezul nopţii se deschide infernul şi stafiile pot să iasă pentru o oră întreagă, să-şi facă de cap. Aşa cum fiecare popor îşi are obiceiurile şi ciudăţeniile sale, aşa şi stafiile fiecărei zone au pasiuni şi trăsături proprii. În unele ţinuturi, ele răsucesc gâturile oamenilor, în alte locuri îi spânzură pe la răscrucile de drumuri. Cine ştie ce năravuri mai au şi stafiile de pe-aici! Pot fi chiar cele mai periculoase, ori cele mai rele din câte există. Trebuie să fim cu băgare de seamă şi... pentru numele lui Dumnezeu, nici acum nu recunoaşteţi că am avut dreptate?! Priviţi într-acolo! Vine călare!

Ultimele cuvinte le strigă cu disperare. Şi, pe bună dreptate, căci ceea ce se întâmpla ar fi putut să-l îngrozească chiar şi pe cel mai curajos dintre bărbaţi. Fantoma din Llano Estacado îşi făcuse din nou apariţia.

După cum am mai spus, lumina cea stranie formase pe cer un semicerc imens, iar în partea stângă, acolo unde arcul său se sprijinea pe linia orizontului, apăru iarăşi călăreţul cel uriaş. De data asta avea trup de bivol şi se putea desluşi foarte bine capul cu cele două coarne, grumazul cu coama stufoasă fluturând în vânt şi trupul care, în partea

posterioară, era una cu cel negru-corb al calului. Contururile imaginii erau delimitate de linii scânteietoare.

Animalul gonea ca şi prima oară, descriind un arc pe cer şi, când ajunse în punctul în care acesta atinse iarăşi linia orizontului, dispăru la fel de brusc cum apăruse.

În ciuda frigului care-i înconjura, prietenii noştri asudaseră de emoţie, căci, de data asta li se păru evident că nu era o iluzie optică. Era adevărul curat şi de netăgăduit. Inimă-de-fier atât de rezervat de obicei, se agita nestăpânit şi scotea un „Uff!” după altul, ca şi cum n-ar mai fi ştiut cum să-şi manifeste groaza şi mirarea ce puseseră stăpânire pe dânsul.

Stăteau şi aşteptau să vadă dacă fenomenul se va mai repeta o dată, dar degeaba. Arcul luminos îşi pierdea tot mai mult claritatea şi lumina începu să dispară.

În spatele lor se putu desluşi tropotul uşor al unor cai. Nişte călăreţi se opriră în dreptul lor şi descălecară. Nu erau alţii decât Old Shatterhand şi Bob, care aduceau cu dânşii şi caii lui Frank şi Fred. Alţi doi cai veneau din urmă încărcaţi cu burdufuri cu apă.

— Slavă Domnului că v-am găsit teferi! zise Old Shatterhand. Vă credeam pierduţi şi îmi era teamă că voi fi nevoit să vă dezgrop cadavrele din nisip.

— Chiar aşa grav n-a fost, răspunse Fred. Furtuna ne-a luat dintr-o parte, domnule. Se pare însă că v-aţi grăbit foarte tare. Nu vă aşteptam atât de curând.

— Da, am făcut un traseu în forţă! Eram foarte îngrijorat din pricina voastră. Furtuna a trecut chiar pe lângă „Helmers Home”, am văzut stricăciunile şi, datorită direcţiei pe care a avut-o, ne-am dat seama că a trecut şi peste voi. Din fericire, însă, a fost destul de blândă.

Fred povesti pe scurt cele două apariţii ale spiritului şi adăugă:

— Ceea ce v-am povestit, domnule, poate fi confirmat de toţi cei de-aici. Eu însă nu pot pricepe şi nici explica acest

fenomen. Probabil că nimeni n-ar putea dovedi pe de-a-ntregul dacă e vorba de o iluzie sau, dimpotrivă, dacă această fantomă există cu adevărat.

— Ba da, acest om sunt chiar eu, interveni Hobble-Frank. Nu poate fi vorba de o înşelăciune. Spiritul este o fiinţă nepământeană, care poate călări prin aer. Acum ne aflăm chiar în mijlocul orei stafiilor de la miezul nopţii. Yankeii o numesc *ghostly-hour*. Aşa se explică apariţia şi asta e dovada cea mai sigură că avem de-a face cu un suflet răposat din cealaltă parte a cerului. Nu cred că cineva are curajul să mă combată…

Se înşelase. Old Shatterhand îl bătu pe umăr şi îi spuse prietenos:

— La ce m-aş putea aştepta dacă aş îndrăzni s-o fac, dragă Frank?

— Hm, depinde, totul e în funcţie de cine mă combate… Pe Fred şi Dick i-aş nimici pur şi simplu, de exemplu, cu ajutorul dovezilor mele. Dar, în cazul în care dumneavoastră aveţi o întrebare, mică şi neînsemnată, voi face o excepţie… dar… pe toţi dracii!… începe din nou!

Lumina din sud devenea tot mai mică. Se părea că va dispărea complet. Câteva minute se menţinu cu o licărire palã pe linia orizontului, însă, brusc, deveni mai puternică. Nu-şi recapătă intensitatea anterioară, ci se împrăştie ca un fitil aprins şi scânteietor spre vest. Acolo se opri şi, cu o repeziciune greu de închipuit, luă forma unei mări înflăcărate care lumina jumătate din cer.

— O asemenea oră a fantomelor încă n-am apucat să văd! exclamă Frank. Focurile sunt de origine supranaturală…

— Prostii! îl întrerupse Old Shatterhand. Fenomenul poate fi explicat foarte uşor. Focul de colo este unul cât se poate de natural.

— Dar ce ar putea să ardă în acel loc?

— Cactuşi uscaţi. După cum se ştie, în deşert sunt zone

întinse în care cactuşii cresc atât de denşi, încât nici un călăreţ nu poate străbate printre ei. Dacă plantele s-au uscat, atunci o singură scânteie e suficientă pentru a naşte, în cel mai scurt timp, o adevărată mare de flăcări.

— Asta-i adevărat, încuviinţă Fred. Şi eu ştiu că la sud şi la vest există zone întinse de cactuşi.

— Cel puţin avem o explicaţie pentru foc, iar pe cele două aşa-numite fantome le vom lua cât de curând de guler!

— Oho! interveni Hobble-Frank, stafii „presupuse”? Erau reale. Cum aţi ajuns la concluzia că ar fi fost „prefabricate”?!

— Lucrul acesta se poate deduce după figurile lor. Primul spirit, care a apărut în plină zi, a fost, poate, ofiţerul de dragoni, travestit. Vom afla şi cine a fost cel de-al doilea. Oricum, eu nu cunosc pe nimeni care să poarte o blană de bizon.

— Ei, s-o lăsăm baltă, domnule Old Shatterhand! Nimeni nu poate călări prin aer, dar acest lucru s-a întâmplat, totuşi, după cum am putut vedea foarte clar cu propriii noştri ochi.

— Da, imaginile s-au mişcat pe cer, însă originalele au călărit pe jos, pe pământ.

— Imaginile! Ei bine, asta-i prea de tot! În viaţa mea n-am auzit că imaginile pot călări, şi mai ales prin materia oxigenată a atmosferei. Şi cum să se fi format aceste imagini?!

— Prin mai mulţi curenţi de aer care au fost încălziţi la temperaturi deosebite, aşa cum se formează acum imaginile incendiului.

— Aşa deci! Imagini născute datorită curenţilor de aer! Asta e ceva cu totul nou pentru mine! Până acum eram convins că ele se formează cu ajutorul creionului, al contrableumarinului şi al fotografiei.

— Nu cumva şi cu ajutorul unei oglinzi?

— Ba da. Uitasem de asta.

— Ei bine, în anumite condiţii, aerul reacţionează

asemenea unei oglinzi.

— Aşa deci! Asta mi se pare posibil. Am fost unul dintre cei mai mari maeştri care au studiat mirajul...

— Bine! Atunci trebuie să recunoaşteţi şi faptul că spiritele dumneavoastră au fost doar nişte miraje...

Se oprise. Atenţia îi fu atrasă de incendiu. Văpaia sângerie de pe linia orizontului fu acoperită de o pătură groasă de nori. Deasupra lor se putea vedea, plutind liber prin aer, imaginea întoarsă a unui ţinut neted, luminat de un roşu incandescent. În partea stângă apăruse un călăreţ acoperit cu o blană de bizon. Poziţia sa era însă cu capul în jos.

— Exact ceea ce spuneam! exclamă Old Shatterhand, arătând spre imaginea oglindită.

Dar nici nu apucă să-şi termine fraza, că apăru cel de-al doilea călăreţ, care gonea după cel dintâi.

— Doamne, Dumnezeule! strigă Hobble-Frank. Ăsta-i cel de după masă, din timpul furtunii.

— Ăsta a fost? întrebă Old Shatterhand. Deci, într-adevăr e vorba despre doi oameni. Vor apărea însă şi alţii, mult mai numeroşi!

Şi, într-adevăr, apărură încă cinci, şase indivizi, toţi calare şi în plină goană. Imaginea rămăsese însă tot cu capul în jos.

— Asta e prea de tot! ţipă Hobble-Frank. Dacă aş fi fost singur, cred că-mi pierdeam minţile. Am auzit şi eu de fantome care călăresc în noapte purtându-şi capul sub braţ, dar să gonească toţi cu capul în jos, asta e prea mult pentru mine!

— Nu-i nimic nemaipomenit în asta. Imaginile anterioare au fost refractate de mai multe ori, asta de acum, o singură dată. Dar cred că vom face cât de curând cunoştinţă cu nălucile. Repede, pe cai, domnilor! Călăreţul din frunte este aşa-numita Fantomă din Llano Estacado, sau Spiritul deşertului. E urmărit de ceilalţi şi, deoarece e un tip de treabă, trebuie să-i venim în ajutor!

— Aţi înnebunit! protestă Frank. Ăsta e cel mai mare păcat ce se poate imagina! Ţineţi seama de ceea ce spune Goethe, nemuritorul:

„Omul să nu pună zeii la încercare / Şi niciodată, nicidecum să nu dorească, / Căci preţul va fi cel al vieţii sale, / Fantomele în ochi să le privească!”

Ceilalţi, însă, nu-i dădură nici cea mai mică atenţie conformându-se grăbiţi dorinţei lui Old Shatterhand.

— Luăm şi caii de povară cu noi? întrebă Pitt.

— Da. Presupun că nu ne vom mai reîntoarce cu toţii în acest loc.

Cei doi cai de povară, aduşi de Old Shatterhand şi Bob, fură luaţi de hăţuri. Încălecase şi Frank, cu toate că nu-i făcea nici o plăcere. Micul grup se puse în mişcare şi porniră în goană peste câmpie.

Îndată ce călăreţii îşi părăsiră poziţia iniţială, mirajul dispăru. Se mai puteau vedea doar flăcările înalte ale incendiului.

Old Shatterhand mergea în frunte. Nu se îndreptă însă direct înspre locul focului, ci mai către nord. Neputând vedea ţinta, încerca să calculeze, şi lucrul acesta era destul de dificil, pentru că imaginea oglindită dispăruse şi călăreţii nu mai aveau nici un indiciu. În plus, cei pe care-i căutau se mişcau şi ei cu mare repeziciune.

În zece minute parcurseseră aproape trei mile engleze. Cu toate acestea, nu se putea şti dacă se apropiau cu adevărat de locul incendiului, sau nu.

După alte zece minute, Old Shatterhand scoase un strigăt puternic şi ridică braţul, arătând înspre două puncte mişcătoare ce se apropiau cu repeziciune. Ceva mai în spate apărură şi alte mogâldeţe întunecate care călăreau cu aceeaşi iuţeală ca şi cele două din faţă.

Scăldată în lumina incendiului, figura celui din frunte se putea desluşi de departe, datorită aspectului ei ciudat. Old Shatterhand îşi opri calul şi descălecă.

— Pentru că venim din întuneric, n-am fost încă văzuţi. În schimb, ei vin din lumină, aşa că au putut fi zăriţi cu uşurinţă. Culcaţi caii! Iar când mă voi ridica eu, faceţi şi voi acelaşi lucru!

Îi ascultară îndemnul. Old Shatterhand alesese dinadins un loc adâncit şi întunecat. Călăreţii se ghemuiră la pământ, alături de cai, în aşa fel încât oricine venea dinspre foc, şi intra brusc în întuneric, nu-i putea vedea decât atunci când ajungea în dreptul lor.

Ei, în schimb, puteau privi în voie întreaga zonă.

— Ce facem cu ei, domnule? Îi împuşcăm? întrebă Fred.

— Nu. Nu ne-au făcut nimic, iar eu vărs sânge de om doar atunci când am un motiv bine întemeiat. Totuşi, aş vrea să schimb câteva vorbe cu primul urmăritor. Lăsaţi-mă s-o fac singur. După aia n-aveţi decât să-i goniţi pe ceilalţi.

Îşi desprinse lasoul înfăşurat în jurul mijlocului. Un capăt, la care se găsea un nod, îl fixă de şaua calului care aştepta foarte liniştit culcat în nisip, iar capătul celălalt, cu un inel, îl închise într-o buclă, suficient de mare pentru a încercui corpul unui om. Restul curelei, lungă de aproximativ douăzeci de coţi şi împletită în cinci, o trecu printre degetul mare şi arătător, apoi peste braţ, făcând câteva bucle pe care le luă în mâna stângă.

Totul se petrecuse atât de repede, încât pregătirile acestea luară sfârşit înainte de apariţia primului cal căruia i se auzea tropotul. Era negru, cu picioare foarte lungi. Călăreţul purta pe cap craniul unui bizon, de care atârna o coamă stufoasă, lungă până peste crupa armăsarului. Faţa lui era atât de bine acoperită încât nu i se putea distinge nici o trăsătură.

Când călăreţul ajunse la aproximativ zece paşi distanţă de

dânsul, Old Shatterhand se ridică brusc. Celălalt îl zări imediat, dar nu putu să-şi oprească trăpaşul care, în virtutea inerţiei, mai înaintă câţiva metri.

— Stai! Cine eşti?! fu întrebat, cu o voce autoritară, dar blândă.

— Fantoma din Llano Estacado! răsună vocea înfundată de sub craniul bivolului. Iar tu?

— Eu sunt Old Shatterhand. Poţi să descaleci liniştit. Noi te vom apăra.

— Spiritul-răzbunător nu are nevoie de apărare! Mulţumesc!

După acest schimb de cuvinte, care dură doar câteva clipe, îşi îndemnă calul, căci urmăritorul său se apropia tot mai mult. Old Shatterhand plescăi uşor din limbă, iar trăpaşul său apăru dintr-o dată, ca şi cum ar fi răsărit din pământ. Celălalt se sperie şi nu-şi putu opri goana atât de repede pe cât voia. Nu stăpânea arta călăritului la fel de bine ca Spiritul din Llano Estacado şi se apropie prea mult de Old Shatterhand.

— Opreşte, piele-roşie! i se adresă acesta. Cine eşti?

— Mii de trăsnete! Old Shatterhand! îi scăpă celuilalt. Să te ia dracu'!

Dădu pinteni calului, vrând să scape.

— Stai, strigă vânătorul. Aş vrea să-ţi privesc puţin mai atent faţa de indian. Cine ştie ce se ascunde în spatele ei!

— Hei, nu te grăbi atât de tare!

Şi, cu aceste cuvinte o luă repede din loc. Old Shatterhand fu însă imediat pe urmele lui. Dar, îndată ce călăreţul rosti, batjocoritor, aceste cuvinte, tânărul indian sări în picioare.

— Uff! zise el. Vocea asta e a unei feţe palide pe care o cunosc. Inimă-de-fier are câteva vorbe de schimbat cu individul de colo!

Îşi luă puşca, armă şi ochi. O lepădă însă imediat, zicând:

— Old Shatterhand a pus deja mâna pe el!

Într-adevăr, fugarul nu reuşise a se îndepărta nici măcar câţiva metri, când Old Shatterhand, rotind de patru-cinci ori lasoul deasupra capului şi aruncându-l în urma călăreţului, îl prinse cu bucla peste piept, azvârlindu-l din şa. Apoi, sărind iute de pe cal, se îndreptă în fugă spre cel căzut la pământ. Acesta se zbătea disperat, încercând zadarnic a se elibera din strânsoarea chingilor.

Între timp, în spatele celor doi, toţi ceilalţi combatanţi, îmbrăcaţi indieni, se apropiaseră şi, speriaţi de apariţia subită a însoţitorilor lui Old Shatterhand, încercară să-i evite, ocolindu-i. Observară însă că cel care le era fără dubii conducător fusese doborât de pe cal cu lasoul şi, simţind că sunt prea slabi pentru a-i veni în ajutor, o luară îndată la goană în mare dezordine, fără ca cineva să li se opună, căci toţi erau atenţi la prizonierul ce zăcea imobilizat pe pământ.

Între timp, Old Shatterhand îl dezarmase, zicându-i:

— Vrei să-mi spui cine eşti şi de ce te-ai împopoţonat aşa?! Doar nu crezi că Old Shatterhand te-ar putea confunda cu o căpetenie indiană? Pe cine ai uşurat de aceste frumoase pene de vultur?!

Cel întrebat nu răspunse.

— Nici măcar această plăcere nu vrei să mi-o faci?! Acum, că te-am dibuit, ia să-ţi văd faţa!

Îl prinse cu braţele sale puternice, ridicându-l în picioare şi apropiindu-l de lumina focului, apoi, cu o singură mişcare, îi apucă părul cel lung, smulgându-i-l odată cu toate podoabele.

— Pe toţi sfinţii! strigă Juggle-Fred. Dar ăsta e chiar prietenul nostru, ofiţerul de dragoni! Ce naiba avea de gând? O, mă bucur că am ocazia să vă revăd atât de curând şi să vă comunic că ascunzătoarea dumneavoastră, cea din spatele tufişurilor, a fost descoperită şi golită, domnule! Ei, n-aţi avut prea multă grijă de ea! Până şi uniforma dumneavoastră a fost găsită... Şi ce credeţi c-o să vi se întâmple acum?

— Nimic! răspunse furios omul. Care dintre voi poate

dovedi un rău cât de mic pe care l-aş fi făcut?

— Aha... vasăzică pe asta vă bazaţi... Că încă n-aţi reuşit să ne faceţi nimic... Dar, planurile voastre au fost destul de rele şi, în consecinţă, legea preriei ne îngăduie să fim suficient de duri cu dumneata. Totuşi, nu suntem hingheri şi vă lăsăm liber.

— Sunteţi nevoiţi s-o faceţi! Nu puteţi dovedi nimic!

— O, n-ar fi cu desăvârşire imposibil, dar nu cred că e cazul. Noi, albii, vă redăm libertatea. Dar aici se mai află şi un indian care, în mod sigur, are de încheiat o socoteală cu mătăluţă. Priveşte-l!

Indianul se apropie. Omul se uită la dânsul şi zise:

— Habar n-am cine-i ăsta!

— Nu minţi, ticălosule! strigă Pitt. Nici pe mine şi nici pe Dick Rotofeiul nu ne recunoşti? Oare nu voi sunteţi aceia care i-aţi atacat pe cei doi indieni nevinovaţi, urmărindu-i cu înverşunare, până când am reuşit să vă îndreptăm în altă direcţie? Recunoaşte-ţi vina!

— Nu am nimic de recunoscut! scrâşni prizonierul.

Old Shatterhand îi puse mâna grea pe umăr şi zise:

— Probabil că nu-ţi dai seama de gravitatea situaţiei... Cu toate astea, presupun că ai auzit de mine şi ştii că nu obişnuiesc să mă ţin de glume! Ce voiaţi să faceţi cu emigranţii pe care „evlaviosul” domn Tobias Preisegott Burton urmează să-i conducă prin deşert? Unde se află acum aceşti oameni şi de ce aţi aprins cactuşii? Încearcă să-mi răspunzi cinstit la toate întrebările şi-ţi promit că soarta ta va fi mai blândă...

— Habar n-am despre ce vorbiţi! Nu-l cunosc nici pe indian şi nici pe ceilalţi doi, după cum n-am nici cea mai mică idee despre aşa-zisul Tobias Preisegott Burton. Nu ştiu nimic despre emigranţi.

— Ce-aveaţi cu Fantoma din Llano Estacado?

— Fantoma?! Mă faceţi să râd! Individul nu-i decât un

ticălos care mi-a împuşcat un om!

— Ce altceva mai ai de spus?!

— Absolut nimic!

— Eu de asemenea am terminat cu tine. Planurile voastre vor fi zădărnicite, iar emigranţii intră, de-acum încolo, sub oblăduirea noastră. Ai negat totul, dar asta nu mă va împiedica să-l întreb pe tânărul meu frate roşu ce acuzaţii are.

— Această faţă palidă l-a împuşcat pe tatăl meu, Steaua-de-foc, în stomac, şi este vinovat de moartea lui. *Howgh!*

— Te cred. De-acum încolo, ucigaşul îţi aparţine. Fă cu el orice pofteşti!

— La naiba! strigă prizonierul. Ce fel de viteji mai sunteţi şi voi?! Aşa legat cu lasoul cum sunt, nu mă pot apăra, iar ticălosului îi va fi lesne să mă ucidă cât ai clipi!

Indianul ridică din umeri şi zise dispreţuitor:

— Inimă-de-fier n-are nevoie de asemenea daruri! Sunt deprins să mă port asemenea unui războinic viteaz. Îi rog pe fraţii mei albi să mai aştepte puţin.

Dispăru repede în întunericul nopţii şi se întoarse cu calul lui Stewart, pe care, cu simţurile sale ascuţite, reuşise a-l găsi deîndată. Apoi, îşi depuse toate armele, păstrând doar pumnalul. Încălecă şi zise:

— Fraţii mei albi îl vor elibera pe acest om şi-i vor înapoia pumnalul. Îngăduiţi-i să încalece şi să plece ori încotro doreşte. Inimă-de-fier îl va urmări şi va purcede apoi la luptă dreaptă: pumnal contra pumnal, viaţă pentru viaţă! Dacă întârzii mai mult de o oră, să ştiţi că zac mort pe nisipurile din Llano Estacado. Dar nu va fi aşa. *Howgh!*

Conform unei legi nescrise, dar sfinte, a preriei, dorinţa tânărului comanş fu ascultată. Stewart îşi recapătă pumnalul, apoi fu eliberat din strânsoarea lasoului. Sări îndată în şa, luând-o la goană şi strigându-le celor rămaşi:

— N-aş fi crezut în ruptul capului că sunteţi chiar atât de

proşti! Ei bine, aflaţi că planurile mele nu pot fi zădărnicite! Ne vom revedea cât de curând, iar atunci Dumnezeu să vă aibă în pază!

Inimă-de-fier scoase ţipătul de luptă al comanşilor şi, ca o săgeată, zbură în urmărirea duşmanului. Ceilalţi rămaseră tăcuţi pe loc, aşteptând... Trecu întâiul sfert de oră, apoi altul... Incendiul se înteţise. Apoi, deodată, se auzi tropotul mai multor cai. Era tânărul indian, care ducea de hăţuri calul duşmanului său. Un scalp proaspăt îi atârna la brâu.

— Inimă-de-fier i-a trimis tatălui său sufletul ticălos al ucigaşului. Acum, e rândul celorlalţi. *Howgh!*

„Ora fantomelor” se apropia de sfârşit...

7. Bănuiala

În sud-estul statului New-Mexico, acolo unde acesta se învecinează cu Texasul, se întrepătrund ţinuturile de vânătoare ale comanşilor şi apaşilor. Întreaga zonă se află într-o permanentă nesiguranţă, deoarece, aşa cum se ştie, ura reciprocă şi înverşunată dintre cele două triburi e atât de adânc înrădăcinată încât se pare că va dura cât lumea. Chiar şi în perioadele în care securea războiului e adânc îngropată, focul vrajbei mocneşte în cenuşa stinsă, iar sângele izbucneşte la cel mai mic pretext. Această duşmănie care, aşa cum spuneam, cunoaşte doar răgazuri vremelnice, face nenumărate victime, mai ales acolo unde ţinuturile se contopesc, graniţa nefiind marcată de vreo linie dreaptă şi neexistând nici un fel de delimitări stricte. Locurile acestea sunt cele mai periculoase din întreg Vestul Sălbatic. Învinovăţirile reciproce de încălcare a graniţei sunt foarte frecvente şi, nu o dată, aşa cum spunea principele Bismarck, „puştile vorbesc singure”.

Băştinaşii denumesc aceste ţinuturi „foarfece”, căci graniţele mobile se închid şi se deschid întocmai ca lamele instrumentului mai sus menţionat. Ferice de cel ce, nimerind între ele, se mai poate lăuda că a reuşit să scape teafăr. Un alb rătăcit prin aceste locuri este ori foarte viteaz ori, din contră, imprudent. În orice caz, însă, vulturul morţii se roteşte continuu deasupra capului său.

Punctul în care râul Togah, curgând din Munţii Dracului, se revarsă în Rio Pecos, devenise, pentru o vreme, graniţa dintre ţinutul comanşilor şi al apaşilor. În vestul acestui râu, terenul urcă în pantă până la Sierra Guadelupe, Sierra Pilaros şi

Sierra del Diablo, iar în est se află ţinutul Staked Plains, renumitul deşert Llano Estacado.

Între pustiu şi malul râului se află un şir de dealuri care, pe alocuri se ramifică în mai multe lanţuri ce se întind înspre sud-est. Ele se întrepătrund cu văi triste, brăzdate de chei înguste, prăpăstioase, cu deschidere spre deşert.

Apropierea râului a dat naştere, în locurile cu pământ bun, unei vegetaţii aproape luxuriante. Totuşi, noţiunea de deşert trebuie luată în adevăratul sens al cuvântului, căci toate micile cursuri de apă ce izvorăsc dinspre marginea vestică a ţinutului, dispar în nisip. În drumul lor ele răspândesc suficientă umezeală pentru ca pământul să fie îmbibat de apă, iar pe maluri cresc chiar tufe şi copaci. Aceste zone înverzite pătrund în marea de nisip ca nişte peninsule. Între ele se formează adâncituri mai late sau mai înguste, mai joase sau mai ridicate, în care vegetaţia se poate dezvolta în voie.

Pe vremuri circula chiar şi o legendă potrivit căreia, în mijlocul deşertului, ar exista un bogat izvor cu apă limpede şi curată, care ţâşneşte din măruntaiele pământului şi formează la suprafaţă un lac mic, cu maluri încadrate de copaci şi tufişuri umbroase. Deşi nu s-a găsit niciodată vreun bătrân vânător care să fi văzut aievea izvorul sau lacul, învăţaţii sunt de părere că prezenţa apei în pustiu nu e întru totul exclusă.

Pe malul râului Togah stăteau patru bărbaţi a căror înfăţişare nu era de natură să inspire prea multă încredere. Părul şi bărbile lor arătau ca vai de lume, aşijderea mâinile şi feţele — bronzate şi tăbăcite de timp, acestea păreau a nu fi avut de prea multă vreme nici un contact cu apa; iar îmbrăcămintea se afla într-o stare de nedescris: jegoasă şi atât de ferfeniţită, încât te mirai cum de mai putea sluji scopului pentru care era întrebuinţată.

În schimb, erau foarte bine înarmaţi, fiecare din ei posedând câte o puşcă, un pumnal şi două pistoale la brâu.

Trei dintre ei erau cu siguranţă yankei. Statura lor înaltă şi uscăţivă, umerii uşor gârboviţi, mijlocul subţire şi feţele ascuţite dovedeau acest lucru. Dar cărui popor îi aparţinea cel de-al patrulea, părea imposibil de ghicit. Acesta, mai degrabă scund, dar spătos, cu mâini foarte mari şi late, avea un obraz lăbărţat, împodobit cu două urechi imense, clăpăuge. La prima vedere putea fi luat drept negru, numai că faţa lui era închisă la culoare doar până în apropierea ochilor. În ciuda obiceiului de a-şi trage mult pălăria peste frunte, dedesubtul ei se putea vedea, uneori, pielea albă până la rădăcina nasului. Probabil că suferise odinioară un accident, o arsură cumplită, care, însă, nu-l transformase într-un tip respingător. Oricine l-ar fi privit cu atenţie ar fi ajuns la concluzia că avea de-a face c-un om de treabă.

Acelaşi lucru se putea spune şi despre tovarăşii săi. Cu toate că într-un ţinut mai civilizat, strania lor îmbrăcăminte i-ar fi făcut să fie ocoliţi de departe, aici, priviţi îndeaproape, inspirau încredere şi siguranţă.

Cei patru cai păşteau iarba îmbelşugată dintre tufişurile verzi. Harnaşamentele şi hăţurile vechi, cârpite de mântuială într-o sumedenie de locuri, precum şi starea precară a animalelor, te făceau să crezi că veneau de departe şi că mai aveau încă mult de mers până să-şi atingă ţinta.

Îndată ce terminară de mâncat, strânseră oasele împrăştiate de jur-împrejur, adunându-se şi ei mai aproape de focul ale căror vreascuri abia mai mocneau. În timp ce se sfătuiau, privirile lor ascuţite fulgerau în dreapta şi-n stânga, cercetând întreaga zonă. Se găseau între acele „foarfeci” periculoase şi dădeau dovadă de cea mai mare prudenţă.

— E timpul să ne decidem, zise yankeul care părea şi cel mai vârstnic dintre toţi. Dacă traversăm deşertul, ajungem mai repede la ţintă, dar vom fi expuşi tuturor pericolelor, foamei şi setei. În acest caz, masa de-acum va şi ultima la care am simţit gustul cărnii... Dacă o luăm cătinel pe lângă

Rio Pecos, nu ne va fi nici foame şi nici sete, în schimb vom face un ocol uriaş şi vom întârzia cel puţin o săptămână... Ce părere ai, Blount?

Blount, care şedea lângă el, îşi mângâie gânditor barba şi zise:

— Dacă stau să cumpănesc bine, aş propune să traversăm deşertul şi mi se pare că şi tu, Porter, eşti de acord...

— Care sunt argumentele tale?

— Nu ne putem îngădui să pierdem o săptămână... Şi-apoi, de-a lungul lui Rio Pecos trebuie să ne temem de comanşi şi de apaşi, pe când în Plains suntem ameninţaţi doar de „vulturii deşertului”. Nu trebuie să traversăm pustiul pe de-a latul. Dacă o ţinem spre sud-est, aproximativ în direcţia lui Rio Conchos, întâlnim drumul caravanelor, care duce de la Fort-Mason la Fort-Leaton, aşadar nu va trebui să ne temem nici de întâlniri neplăcute, nici de foame sau de sete. Asta e părerea mea. Tu ce ai de spus, Falser?

— Sunt întru totul de acord cu tine, zise cel de-al treilea yankeu. De altfel, eu cred că deşertul nu e nici pe departe atât de periculos pe cât pare. E îndeobşte ştiut că cei ce-au reuşit să-l traverseze îl descriu ca şi cum ar fi vorba despre iadul însuşi, dar asta numai pentru a se împăuna cu propria lor vitejie. Pentru mine va fi o experienţă inedită şi plăcută, conchise Falser.

— Poate pentru că încă habar n-ai de nimic, fu de părere Porter.

— Noroc că le ştii tu pe toate!

— Nu, dar am stat de vorbă cu oameni de mare încredere, iar ei m-au făcut să mă apuce toţi fiorii. Totuşi, de-abia acum, când ne găsim la marginea lui, pot realiza cum trebuie să fie adevărata măsură a cutezanţei noastre. Nici unul din noi nu cunoaşte deşertul... iar dacă ne vom rătăci... dacă vom termina apa... dacă...

— Dacă, dacă şi iar dacă! îl întrerupse Blount. Cine

porneşte la drum cu atâţia „dacă”, e clar că nu mai poate ajunge niciunde! Mă mir însă de tine. De obicei eşti un tip curajos, ce te-o fi apucat frica tocmai acum?

— Frica?! Nici vorbă! Diferenţa dintre frică şi înţelepciune e-atât de mare, încât nici nu cred că mai are vreun rost să discutăm... Oricum, voi nu m-aţi văzut niciodată supărat. Suntem patru şi majoritatea va hotărî ce-i de făcut... Ceilalţi se vor supune acestei decizii... Totuşi, înainte de orice, trebuie să te gândeşti. Doi s-au hotărât să traverseze deşertul, dar acum e rândul tău, New-Moon[1], să spui dacă te alături lor sau nu!

Invitaţia îi era adresată omului cu faţa arsă de pulbere. Acesta duse mâna la pălărie ca un soldat şi spuse:

— La ordinele dumneavoastră, domnule Porter! Vă voi conduce oriunde doriţi, chiar dacă pentru asta voi fi nevoit să trec taman prin bucătăria iadului!

— În felul ăsta n-ai lămurit nimic. Vreau un răspuns sigur. Doreşti s-o iei de-a lungul lui Rio Pecos, sau prin deşert?

— Atunci, vă rog, prin deşert, dacă se poate. Aş vrea văd şi eu această bătrână ladă cu nisip...

— Ladă cu nisip?! Cât te înşeli, bătrâne lunatic! Crezi cumva că intri pe-aici şi ieşi pe dincolo? Lucrurile stau puţin mai altfel decât îţi închipui... Poţi călări chiar patru sau cinci zile întruna, înainte de a putea scăpa din acest butoi încins. Iar dacă vom trece prin sud, n-ar fi exclus să-i întâlnim pe indieni.

— Şi ce dacă? Noi n-am făcut încă niciodată rău vreunei piei-roşii, aşa că nu văd de ce ne-am teme de aceşti oameni. Dacă se vor purta duşmănos, ei bine, atunci vom scoate la iveală armele noastre şi patru oameni puternici, care au mirosit atâta praf de puşcă, pot face faţă la douăzeci sau chiar mai mulţi indieni.

— Foarte adevărat! Mai ales în ceea ce priveşte mirositul

[1]Lună nouă (engl.).

prafului de puşcă, cred că ai un avans considerabil faţă de noi. Probabil că un butoi întreg ţi-a explodat în obraz!

— Cam aşa ceva.

— Cum s-a întâmplat? Nu ne-ai povestit niciodată. E vreun secret?

— Deloc, dar nu-mi place să vorbesc despre asta. Oricum, dacă n-ar fi fost bătrânul meu prieten, Juggle-Fred, probabil că acum aş fi fost orb, sau chiar mort.

— Aşadar îl cunoşti pe Fred? Am auzit atât de multe povestindu-se despre dânsul!

— Odinioară eram foarte apropiaţi şi am făcut niscaiva năzdrăvănii împreună! Aş vrea tare mult să-l revăd! Îi sunt foarte îndatorat încă de pe când a zădărnicit planurile lui Stealing-Fox[1].

— Stealing-Fox? întrebă surprins Porter. Deci îl cunoşti şi pe tipul ăsta?!

— Din păcate! Am avut de-a face cu el împotriva voinţei mele. Pe atunci îl chema Henry Fox, dar presupun că acesta nu era decât unul din numele folosite de el. Oriunde îşi făcea apariţia acest individ, nimeni nu mai putea fi sigur pe propriul cal, pe capcanele pentru castori sau chiar pe proprietăţile sale. Niciodată-n-a reuşit cineva să pună mâna pe el. Era de o şiretenie fără pereche. Dispărea la fel de iute precum apărea. Dar, dacă l-aş întâlni vreodată... ascultaţi!

Îşi întrerupse povestirea, se ridică pe jumătate şi îşi concentră atenţia spre partea superioară a râului. Caii aflaţi prin apropiere deveniseră dintr-o dată neliniştiţi. Se putea auzi tropot de cai apropiindu-se.

Cei patru bărbaţi se ridicară în picioare şi îşi pregătiră puştile.

— Ar putea fi piei-roşii? întrebă încet Blount.

— Nu sunt decât doi albi, răspunse New-Moon, care pândea din spatele unei tufe, îmbrăcaţi ca nişte mexicani. Se

---

[1] Vulpea hoaţă (engl.).

pare că au venit pe urmele noastre până aici.

Porter se apropie pentru a arunca şi el o privire asupra celor doi. Călăreau mult aplecaţi în faţă, cercetând urmele. Îmbrăcămintea şi echipamentul lor erau acelea ale unor mexicani: pantaloni largi, crestaţi, veste colorate, jachete scurte, largi, împodobite cu şireturi argintii, eşarfe roşii fluturând la gât, cingători dindărătul cărora ieşeau la iveală mânerele pumnalelor şi ale pistoalelor, pălării largi şi pinteni imenşi prinşi la călcâie. După cum se părea, caii lor erau într-o stare excelentă, lucru destul de ciudat pentru acele locuri şi împrejurări.

— Nu trebuie să ne temem de ei, şopti Porter. Sunt călăreţi mexicani, pe care îi vom primi cu plăcere.

Apoi, ieşind de după tufiş, se adresă noilor veniţi:

— Noi suntem cei pe care-i căutaţi cu atâta sârg şi, sperăm, animaţi de cele mai onorabile intenţii...

Auzind vocea yankeului, mexicanii se speriară şi duseră de îndată mâna la arme.

— Lăsaţi asta! le strigă Porter. N-aveţi a vă teme de noi; suntem oameni cinstiţi, unul şi unul...

— Câţi? întrebă cel mai îndrăzneţ dintre ei.

— Patru. Dacă v-am fi pus gând rău, armele v-ar fi fost oricum inutile... aşa că puteţi să vă apropiaţi liniştiţi!

Străinii schimbară câteva cuvinte în şoaptă şi-şi îndemnară apoi caii înspre locul în care se găseau cei patru. Dar abia după ce aruncară o privire şi asupra celorlalţi trei yankei, şi se uitară, suspicioşi, de jur-împrejur, descălecară.

— Sunteţi ai dracului de prevăzători, domnilor, zise Porter. Dar arătăm noi, oare, ca nişte răufăcători?

— Ei bine, răspunse unul, râzând, îmbrăcămintea voastră nu face o impresie din cale-afară de bună. Iar caii voştri sunt tocmai buni de arătat prin bâlciuri şi iarmaroace, ca nişte curiozităţi ale naturii! Una peste alta, aveţi nişte mutre pur şi simplu jalnice, domnilor!

— În ţinutul acesta, toaletele de gală nu sunt la prea mare preţ. Poate voi nu ştiţi, dar până, la următoarea aşezare, mai e cale de o săptămână. Iar dacă punem la socoteală şi numărul zilelor pe care le-am petrecut călare pe bravii noştri armăsari, bineînţeles că halul în care ne prezentăm n-ar putea să ne îngăduie o vizită la doamna Washington... Dar, în ciuda tuturor impedimentelor menţionate, vă întindem mâna şi vă primim cu bucurie la locul nostru de popas.

— O întâlnire cu oameni cinstiţi e totdeauna plăcută, mai cu seamă într-un ţinut atât de periculos. Aşadar, batem palma cu plăcere! Permiteţi-ne să ne prezentăm! Suntem fraţi şi ne numim Pellejo. Eu sunt Carlos, iar el e Emilio!

La rândul lor, yankeii îşi rostiră numele şi strânseră mâinile noilor-veniţi. Porter zise:

— Noi sosim din California şi intenţionăm să traversăm deşertul, pentru a ajunge la Austin. Poate ne spuneţi de asemenea ce fel de treburi v-au adus prin locurile astea?!

— Suntem nevoiţi să trecem prin pustiu, căci, angajaţi fiind la o fermă de lângă San-Diego, pe post de cowboy, am fost trimişi să adunăm bani la Neu-Braunfels. E foarte primejdios şi ne-am decis să călărim împreună.

— Periculos va fi de-abia la întoarcere, când veţi avea banii asupra voastră. Să transportaţi banii altora printr-un deşert poate deveni uneori o problemă mai mult decât delicată! Noi nu avem o răspundere atât de mare, cu toate că purtăm asupra noastră întregul nostru avut, adică tot ce-am izbutit să agonisim în California. Şi, totuşi, am stat tuspatru şi am discutat dacă n-ar fi mai nimerit să facem un ocol... Voi sunteţi atât de curajoşi, încât vă încumetaţi a traversa numai în doi ţinutul... Sunteţi nişte temerari, domnilor!

— Nu vă grăbiţi cu aprecierile, răspunse Carlos. Dumneavoastră cunoaşteţi foarte bine deşertul?

— Nici unul din noi n-a mai trecut vreodată pe-aici.

— Asta e şi motivul pentru care vă temeţi. Noi doi l-am

traversat de peste douăzeci de ori şi, deci, putem spune că-l cunoaştem, cât de cât. Aşadar, ne mai putem încumeta o dată...

— A, deci aşa stau lucrurile! Doriţi să ajungeţi la Neu-Braunfels? Noi ne îndreptăm aproape în aceeaşi direcţie! Am putea să călătorim împreună, dacă nu aveţi nimic împotrivă!

Când, mai înainte, vorbise în mod cu totul neprevăzut de banii pe care el şi tovarăşii săi îi aveau asupra lor, cei doi mexicani schimbară o privire rapidă între ei, iar Carlos răspunse cu repeziciune:

— Fiţi bineveniţi, prieteni. Unirea face puterea! Cu cât vom fi mai mulţi, cu atât vom fi mai feriţi de primejdii.

— În ordine, domnilor! N-o să vă pară rău că ne-aţi întâlnit. Care ar fi programul de azi?

— Avem de gând să ajungem până la Rio Pecos, dacă nu chiar până la capătul lui Yuavh-Kai.

— Cum vine asta?

— În limba indienilor yutah şi a comanşilor, cuvântul înseamnă „Valea cântătoare”. Se zice că, uneori, noaptea, în acest pripor se pot auzi voci nepământene, lucru de neînţeles pentru oamenii obişnuiţi, de felul nostru. Cu toate astea, noi doi am traversat deseori valea, fără să auzim vreodată ceva. Dar presupun că voi tocmai aveaţi de gând să vă instalaţi tabăra pentru la noapte...

— Nici pomeneală, căci ar fi fost o pierdere de timp de neiertat şi pe care nu ne-am fi putut-o, de altfel, îngădui. Şi noi aveam de gând să ajungem la Pecos, să-i urmăm cursul, să ocolim deşertul, ferindu-ne cât se poate din calea indienilor imprevizibili şi periculoşi... Credeţi c-am putea întâlni piei-roşii?

— Greu de presupus, căci în ultima vreme apar tot mai rar. Securea războiului dintre cele două triburi a fost îngropată.

— Iată o veste cât se poate de bună! Dar ce se mai aude

cu aşa-zişii „vulturi ai deşertului”? Ei sunt cu mult mai periculoşi decât indienii.

— Ei aş! Toate astea nu sunt decât baliverne. V-am spus doar de câte ori am traversat noi deşertul, fără să vedem picior de „vultur al deşertului”... Ei există numai şi numai în fantezia bolnăvicioasă a proştilor ori a fricoşilor.

— Dar Fantoma din Llano Estacado?!

— Altă născocire fără pereche! Basm pentru copii! Deşertul nu-i decât o cale ca oricare alta, cu foarte mult nisip şi extrem de puţină apă. Terenul e atât de nefertil, încât nici măcar stafiile nu pot supravieţui prin aceste locuri. Setea ne-o vom putea potoli doar cu ajutorul cactuşilor, al căror suc, în treacăt fie zis, are un gust foarte bun. Deci, nu avem absolut nici un motiv de panică.

— Mie mi s-a spus tocmai contrariul, dar dumneavoastră, fiind un bun cunoscător al deşertului, sunt obligat să vă dau crezare. Şi, dacă nu intenţionaţi să vă odihniţi, suntem şi noi gata s-o pornim imediat la drum.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dar oare caii voştri sunt deajuns de rezistenţi?

— Nu trebuie să vă faceţi griji din pricina lor, sunt mult mai buni decât par.

Aspectul celor doi mexicani era plăcut şi inspira încredere, totuşi hotărârea atât de rapidă a celor patru de a se alătura acestor oameni era o imprudenţă, de care numai unul dintre ei, New-Moon, părea conştient. De altfel, el avea mai multă experienţă şi părea mai priceput decât tovarăşii săi. De îndată ce drumeţii porniră în josul fluviului, New-Moon rămase în urmă, încercând să-i ţină sub observaţie. Deşi nu avea nici un motiv să se teamă, presimţea că trebuie să fie cu ochii în patru.

Călăreau pe partea dreaptă a râului Togah, în aval. Nu se putea încă simţi apropierea deşertului. Existau din belşug tufe, copaci şi iarbă, iar către seară arborii deveniseră atât de

deşi, încât formau chiar o pădure, prin care râul îşi revărsa apele în Rio Pecos, purtând mult nisip şi pământ cu sine şi formând astfel o barieră groasă de depuneri, întreruptă doar rareori de firicele înguste de apă. Vadul format în acest mod nu crea însă probleme speciale de traversare. Trebuiau trecute înot numai porţiunile înguste.

Întrucât mai aveau încă destul timp, călăreţii hotărâră să-şi instaleze tabăra pentru noapte dincolo, în Yuavh-Kai. Caii înotau excelent şi astfel bărbaţii ajunseră cu bine pe malul celălalt, continuând apoi drumul spre nord, până dincolo de punctul în care calea ferată a Texasului, numită „Pacific”, trecea peste Rio Pecos. Micul grup se apropie de un lanţ de dealuri, la poalele cărora se puteau distinge tufe verzi, în vreme ce coamele erau cu desăvârşire golaşe. Acolo se deschidea o prăpastie îngustă, pe fundul căreia curgea un firicel de apă. Mexicanii se îndreptară înspre genunea foarte adâncă, dar nu şi abruptă, urmărind căderea lină a apei în abis, privind pământul acoperit cu iarbă şi alte urme de vegetaţie care părea să vestească apropierea unui ţinut mai bogat. Dar, mai departe, pereţii laterali ai văi se îndepărtau, solul fiind acoperit cu pietriş.

— Poate c-ar fi fost mai bine să înnoptăm jos, în Valea Pecosului, observă Blount. Acolo am fi găsit hrană pentru cai şi chiar lemne pentru foc. Aici, însă, se pare că toate astea devin tot mai rare.

— Aveţi doar puţină răbdare, domnilor! răspunse Carlos Pellejo. Puţin mai sus se află un loc excelent pentru bivuac. Într-un sfert de oră suntem acolo.

Într-adevăr, curând valea se lărgi brusc, formând o căldare aproape rotundă, cu un diametru de aproximativ trei sute de metri. Împrejmuită de pereţi abrupţi de stâncă, părea că nu lasă nici o ieşire, însă, după o vreme, yankeii putură zări deschizându-li-se dinainte o crăpătură îngustă prin care se putea merge mai departe.

Dintr-un loc mai adânc decât restul căldării, izvora apa. Acolo se formase un mic lac, împrejmuit cu tufe foarte dese, iar în apropierea stâncilor creşteau plante stranii, înalte de doi până la cinci metri. Lipsite de frunze sau ramuri, îşi ridicau braţele aidoma unor lustre uriaşe, cu numeroşi bulbi de forma şi mărimea curmalelor în capăt. Erau cactuşi-coloană, căutaţi de drumeţi pentru tuberculii lor comestibili.

— Acolo ne putem lua cina, zise Emilio Pellejo, iar în jurul lacului există suficientă iarbă şi frunze verzi pentru caii noştri. Veniţi, domnilor!

Îşi îndemnă calul la trap şi se îndreptă înspre apă, urmat de ceilalţi la o distanţă de aproximativ şase lungimi de cal. Dintr-o dată însă auziră răsunând o voce puternică:

— Stai!

Bineînţeles că îşi opriră de îndată caii.

— Cine-i acolo? întrebă Porter, privind ca şi ceilalţi către tufe, dar neputând zări pe nimeni.

— Vânători albi! răsună răspunsul. Voi cine sunteţi?

— Călători.

— De unde veniţi?

— Din California.

— Încotro vreţi să mergeţi?

— Vom trece în Texas, spre Austin.

— Prin deşert?

— Da.

— Asta vrem să încercăm şi noi, domnitor.

Dintre tufe răsăriră două ţevi de puşcă, iar apoi apărură şi stăpânii armelor. Unul din ei era un bărbat bărbos, cu umerii foarte laţi, iar celălalt un tânăr fără barbă, blond, care probabil nici nu împlinise încă douăzeci de ani. Din pricina unei asemănări izbitoare, se putea presupune că sunt tată şi fiu. Purtau veşminte de piele şi pălării cu bor lat.

— Pe toţi dracii! exclamă Porter. Câţi sunteţi cu toţii?

— Doar doi, domnule!

— Sunteţi, deci, singuri?

— Da.

— Şi aveţi curajul să vă arătaţi în faţa a şase oameni bine înarmaţi?

— De ce nu? răspunse cel mai în vârstă. Puştile noastre au ţevi duble. Pe patru dintre voi i-am fi măturat încă din şa, iar pentru ceilalţi ar fi fost de ajuns pistoalele. Vă propunem, deci, să păstrăm pacea şi să fim buni tovarăşi de drum.

Cei şase ascultară şi descălecară pe mal, unde păşteau şi caii străinilor. Iarbă se afla din belşug, pentru toţi. Tatăl şi fiul se aşezară în preajma locului unde odinioară arsese un foc şi rămăseseră urme de cenuşă împrăştiată.

Nu păreau a fi nişte ageamii în Vestul Sălbatic. Bătrânul dădea impresia unui vânător priceput şi curajos, iar pe obrazul băiatului stăruia o expresie de seriozitate atât de calmă şi chibzuită, încât, de îndată se putea presupune că, în ciuda anilor săi tineri, învăţase multe şi la o şcoală foarte bună. Noii veniţi îi priveau cu neîncredere şi curiozitate, dar, până în cele din urmă se aşezară alături, scoţându-şi conservele de carne uscată.

— Vreţi să ne spuneţi şi nouă, domnule, de când vă aflaţi aici? se interesă Porter.

— De aseară, răspunse vânătorul cel vârstnic.

— Şi, după cât se pare, aveţi de gând să mai zăboviţi?

— Chiar aşa.

— Ar trebui să ştiţi că acest ţinut e foarte periculos. Nu e înţelept să-ţi aşezi o tabără aici.

— Nouă ne place. Avem o întâlnire, iar cei pe care îi aşteptăm vor veni prin deşert şi prin această vale. Am ajuns mai devreme şi avem timp suficient, aşa că ne-am gândit să venim în întâmpinarea prietenilor noştri până în locul acesta.

— Când trebuie să sosească?

— În două sau trei zile.

— Într-un răstimp atât de lung veţi avea, cu siguranţă,

prilejul să faceţi cunoştinţă cu apaşii sau comanşii.

— Noi trăim în pace cu dânşii... Şi-apoi, avem alături pe unul de-al lor, care valorează cât o întreagă ceată de indieni.

— Deci nu sunteţi singuri, aşa cum ziceaţi... Unde se află al treilea?

— A plecat călare să arunce o privire prin împrejurimi, îl aşteptăm să se întoarcă din clipă în clipă.

— Aveţi o părere chiar atât de bună despre el? Trebuie să fie un vânător de nădejde, de teapa lui Old Shatterhand. Îl cunoaşteţi?

— Fireşte, dar nu despre el este vorba.

— Cine-o fi, oare?

— Veţi vedea când se va întoarce. Se va prezenta singur. Pe mine mă cheamă Baumann, iar acest flăcău este băiatul meu, Martin.

— Prea bine, domnule! Ne vom recomanda şi noi, la rându-ne: eu sunt Porter, dânşii sunt Blount şi Falser, iar acelui găligan cu faţa rotundă i se zice New-Moon. Pe ceilalţi i-am întâlnit chiar azi. Vin de la o fermă de pe lângă San Diego şi Cobledo şi au de gând sa traverseze deşertul ca să strângă bani pentru stăpânul lor. Sunt cowboy şi se numesc Carlos şi Emilio Pellejo.

De câte ori rostea un nume, îl şi arăta pe purtătorul său. Baumann îi privea cu mare atenţie, iar când veni rândul celor doi mexicani, încruntă sprâncenele şi-şi muşcă buzele, preocupat. Apoi, cu multă seninătate, i se adresă lui Carlos:

— Pot să ştiu şi eu cum se numeşte ferma voastră?

— Este Estancia del Cuchillo.

— Dar proprietarul ei?

— Îl cheamă señor.... señor Montano.

Înainte de a-i rosti numele, se oprise pentru o clipă, ca şi cum ar fi trebuit să se gândească. Baumann păru a nu băga în seamă ezitarea şi întrebă mai departe:

— Iar voi sunteţi cowboyii sau peonii acestui domn

Montana?

— Da.

— Mai are şi alţii?

— Nu. Noi suntem singurii.

Baumann scosese pistolul, ca şi cum ar fi vrut să se joace cu el şi, pe neobservate, fiul său procedase întocmai.

— Sunteţi nişte mincinoşi, le zise, calm, ca şi cum ar fi constatat un lucru firesc.

Mexicanii săriră în picioare, cu pumnalele în mâini:

— Să vă retrageţi imediat cuvintele, domnule! strigă Carlos ameninţător.

Impasibil, Baumann îndreptă arma înspre ei, spunând:

— Să nu vă apropiaţi nici c-un centimetru, domnilor Pellejo! Altminteri glonţul meu şi-al fiului meu îşi vor nimeri negreşit ţinta! La cea mai mică mişcare greşită veţi părăsi această lume, fără prea multe vorbe şi fără acompaniament muzical. Numele Baumann probabil că nu vă spune nimic, dar e bine să aflaţi că indienii sioucşi îmi spun Mato-poka, comanşii Vila-yalo, apaşii Shoshinsisk, vânătorii spanioli El cazador del oso, iar englezii Bear-hunter. Toate astea înseamnă acelaşi lucru: „Vânătorul de Urşi”. Şi, poate, astfel veţi înţelege că totuşi aţi auzit câte ceva despre mine.

— Cum? Sunteţi chiar el? Vânătorul de Urşi? Dumneavoastră, strigă New-Moon, sunteţi chiar neamţul care a deschis un magazin la poalele Munţilor Negri şi care, pe lângă asta, le dă atâta bătaie de cap urşilor grizzly?!

— Da, chiar eu, domnule.

— Am auzit foarte multe despre dumneavoastră. N-aţi fost prizonierul indienilor sioucşi, sus, în rezervaţia naturală?

— Ba da. E adevărat. Old Shatterhand şi Winnetou m-au eliberat. Fiul meu a fost cu ei.

— Mi s-a povestit. Mă bucur nespus c-am avut norocul să vă întâlnesc şi sper că această neînţelegere se va rezolva. Puteţi să vă dovediţi acuzaţia?

— Fireşte. Nici un fermier nu-şi trimite cowboyii în deşert. Puteţi fi siguri de asta. Are mereu nevoie de unul la fermă. În cazul în care celălalt ar trebui, într-adevăr, să adune bani, atunci îi dă unul sau chiar mai mulţi însoţitori. Printre altele, de curând am poposit în ţinutul dintre El Paso şi Albuquerque. Am trecut pe la fiecare fermă, dar n-am găsit nicăieri, între San Diego şi Cobledo, o fermă care să se cheme Estancia del Cuchillo şi nici un fermier pe nume Montano.

— Asta înseamnă că aţi trecut pe lângă proprietatea noastră, explică Emilio.

— Chiar dacă s-ar fi întâmplat aşa, aş fi auzit de ea şi de proprietarul ei. Puneţi pumnalele la loc şi aşezaţi-vă! Mie nu-mi place să fiu ameninţat. Nu vreau să vă gonesc, deoarece aţi venit aici ca nişte oameni care pretind că sunt cinstiţi. Dar, la marginea deşertului oricine ştie că trebuie să te fereşti de albi mai mult decât de pieile-roşii.

— Poate credeţi că suntem „vulturi ai deşertului”!

— La această întrebare vă voi răspunde când ne vom despărţi. Până atunci, cred că voi reuşi să vă cunosc, iar dacă acuzaţiile mele, bazate deocamdată doar pe presupuneri, se vor dovedi neîntemeiate, ceea ce sper din toată inima, ne vom despărţi cu siguranţă ca prieteni.

Cei doi mexicani se priviră întrebători. Pentru a-şi atinge scopurile, era bine să se poarte cât mai prietenos. De aceea, Carlos spuse:

— Cu aceste ultime cuvinte totul a revenit la normal. Suntem liniştiţi, pentru că suntem cinstiţi. Vă veţi convinge cât se poate de curând că v-aţi făcut o părere greşită.

Se aşezase. Fratele său îi urmă exemplul. Baumann îşi trimise fiul după bulbi de cactuşi. În timpul cinei se lăsă noaptea. Bărbaţii aveau destule lemne, aşa că aprinseră un foc mare, ale cărui flăcări luminau până departe.

Odată cu trecerea zilei spre noapte se mai petrecu o schimbare. Datorită pereţilor înalţi de stâncă, locul în care se

aflau era izolat de restul câmpiei, iar curenţii de aer n-aveau cum să pătrundă aici, decât dintr-o singură parte, prin crăpătura prin care intraseră călătorii noştri. Lucrul acesta era însă cu putinţă numai dacă vântul sufla exact dintr-acolo şi dacă el era suficient de puternic pentru a nu fi oprit în partea inferioară a căldării.

De când se lăsase întunericul, se putea simţi o adiere slabă, care urca de-a lungul pereţilor stâncoşi şi numai o parte infimă îşi găsea scăpare prin mica crăpătură îndreptată spre deşert. Curentul nu venea în rafale, ci era uniform. Nu se auzea nici un fel de sunet, nici un fluierat sau şuierat, ci vântul se făcea simţit pur şi simplu, dar fără a avea vreo influenţă asupra flăcărilor.

Fructele cactuşilor fură consumate, iar fiul Vânătorului de Urşi se duse să aducă altele. Nici nu trecuse bine de tufe, când ceilalţi îi auziră vocea:

— Dar ce se întâmplă?! Veniţi încoace să vedeţi ce n-aţi mai văzut!

Îi urmară îndemnul. De îndată ce trecură de cordonul de tufe dimprejurul apei, li se oferi o privelişte surprinzătoare. Locul se afla în beznă, întrucât lumina focului nu putea răzbate printre tufele dese, însă în preajma cactuşilor se puteau zări suluri de flăcări, arzând într-o lumină ciudată, mată, lipsită de strălucire. Fiecare din braţele „candelabrului” era împodobit cu astfel de fascicule. Toate aceste buchete de şerpi incandescenţi alcătuiau o apariţie minunată, aproape fantastică.

— Ce-o mai fi şi asta? întrebă Porter.

— Eu unul n-am mai pomenit aşa ceva de când mă ştiu! răspunse Falser. Aproape că ţi se face groază!

În spatele lor răsună deodată o voce clară, groasă:

— Astea sunt flăcările Marelui Spirit, care în felul acesta îi face atenţi pe fiii săi.

— Cine se află în spatele nostru? tresări Emilio Pellejo,

speriat. Am căzut cumva într-o cursă?

— Nu, răspunse Vânătorul de Urşi. Este prietenul meu, pe care-l aşteptam. A sosit, după cum îi este felul, fără să-l observe nimeni.

Se întoarseră. Într-adevăr, în mijlocul tufelor, în imediata apropiere a focului, se afla un călăreţ. Avea un splendid armăsar negru, gătit şi înşeuat în stil indian. Era un bărbat chipeş, cu obrazul curat şi cu părul negru-corb foarte bogat, atârnându-i pe spate. În mână ţinea o puşcă cu două ţevi, al cărei pat era împodobit cu o sumedenie de cuie argintii.

Yankeii şi mexicanii scoaseră strigăte de uimire.

— Cine e omul ăsta? întrebă Porter. Un indian! Mai sunt şi alţii prin împrejurimi?

— Nu, este singur. Îl cheamă Winnetou, căpetenia apaşilor.

— Winnetou! exclamară toţi deodată.

Indianul descălecă fără a ţine cont de privirile admirative ale celorlalţi. Ieşi dintre tufişuri şi, arătând înspre flăcări, zise:

— Marele Manitu trimite feţelor palide acest totem înflăcărat pentru ca ele să-şi poată da seama ce se întâmplă afară. Winnetou nu ştie însă dacă fraţii mei albi îl pot descifra.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Blount.

— *'ntsh-kha-n'gul* a trecut prin deşert. Winnetou i-a zărit trupul negru. Vai celor care i-au stat în cale!

— Un tornado? întrebă Vânătorul de Urşi. Ce direcţie avea?

— În est deşertul se întunecase ca noaptea. Apoi, soarele a îmbrăţişat bezna cu raze sângerii, iar întunericul s-a îndreptat înspre nord-est, unde Winnetou a putut să-l vadă cum dispare.

— Aşadar furtuna a înaintat de la sud înspre nord?

— Fratele meu a spus-o.

— Dumnezeu să ne apere! În cazul acesta, i-a nimerit pe prietenii noştri.

— Presimţirile lui Winnetou sunt negre ca faţa furtunii. Prietenii noştri sunt isteţi şi pricepuţi, iar Old Shatterhand cunoaşte fiecare adiere. Dar uraganul răsare dintr-o dată, fără a-şi trimite înainte solii. Nici un cal n-ar putea fi suficient de iute pentru a-i putea scăpa. Old Shatterhand a ajuns probabil azi în deşert, iar copitele armăsarului său au călcat nisipurile exact în ţinutul înspre care se îndrepta în zbor vulturul vântului. Poate că acum se află îngropat sub dune, împreună cu tovarăşii săi.

— Ar fi cumplit! Trebuie să ne îndreptăm într-acolo. Îndată. Încalecă repede?

Winnetou făcu un gest de refuz cu mâna.

— Fratele meu să nu se grăbească! Dacă Old Shatterhand s-a aflat în calea furtunii, atunci e mort şi orice ajutor ar veni prea târziu... În cazul în care a fost la una din margini, sunt absolut sigur că e viu şi nevătămat. Ar rămâne însă primejdia pierderii drumului, deoarece furtuna schimbă înfăţişarea pustiului. Vom porni în căutarea sa, dar nu acum, în miez de noapte. Ne vom lăsa călăuziţi de lumina zilei, căci acela care doreşte să găsească un rătăcit, poate fi el însuşi pus în situaţia de-a umbla brambura, mai ales prin beznă. De aceea îi rog pe fraţii mei să se aşeze din nou lângă foc. Vom pleca odată cu apariţia zorilor.

Se întinse în lumina flăcărilor, iar ceilalţi îi urmară exemplul. Un timp păstrară liniştea, însă în cele din urmă, dorinţa lui New-Moon de a afla câte ceva despre cei pe care urmau să-i întâlnească, învinse. I se adresă lui Baumann:

— Oare am auzit bine, urmează să vă întâlniţi chiar cu Old Shatterhand, domnule?

— Cu el şi cu prietenii lui.

— Cine sunt aceştia?

— Dick Rotofeiul şi Pitt Lunganul. Probabil că numele lor nu vă sunt întru totul necunoscute.

— Bineînţeles că nu, faptele lor i-au făcut vestiţi în tot

Vestul Sălbatic, dar eu îi cunosc doar din povestirile şi discuţiile altora.

— Hobble-Frank şi negrul Bob vin şi ei împreună cu ceilalţi, probabil că s-au întâlnit undeva pe drum.

— Păcat că mâine dimineaţă suntem nevoiţi să pornim mai departe! Altminteri, mi-ar fi făcut mare plăcere să-i întâlnesc pe prietenii voştri.

— Din păcate, voi o veţi lua înspre Austin şi drumurile noastre se vor despărţi… Dar vă rog, domnule, spuneţi-mi şi mie cum de-aţi izbutit să căpătaţi o faţă atât de neagră şi-o astfel de poreclă?

— Le datorez ambele celui mai mare ticălos al acestor locuri, care, poate că mai trăieşte încă, cine ştie pe unde, fără să fi plătit pentru faptele sale… Aţi auzit vreodată de Stealing-Fox?

— Ba bine că nu! Tare-aş vrea să dau şi eu o dată ochii cu el!

— Aţi avut vreodată de furcă cu dânsul?

— Odinioară, pe când se numea Weller, mi-a furat toate încasările, lăsându-mă sărac lipit. Niciodată n-am reuşit să-i dau de urmă. Abia de curând, în New-Mexico, am auzit că şi-a schimbat din nou numele. Acum îşi zice Tobias Preisegott Burton şi, sub masca unui evlavios misionar al mormonilor, încearcă să atragă grupuri de călători neexperimentaţi în deşert. A fost recunoscut şi luat la întrebări… A dispărut însă foarte repede…

— La naiba! Dacă aş fi putut fi măcar de faţă! Tare-aş vrea să-mi pot încheia socotelile cu el!

— Aţi trecut printr-o mare primejdie?

— Eu şi tot ce-mi aparţinea. S-a întâmplat sus, la Timpa-Fork, în Colorado. Mă întorceam din Arizona, unde făcusem o afacere destul de bună la Limestone-Springs şi aveam asupră-mi o sumă frumuşică, obţinută prin schimbul prafului aurifer şi al bulgărilor de aur în bancnote. Pe drum m-am

întâlnit cu un vânător care punea capcane şi care dorea şi el să ajungă la Fort Abrey, în Arkansas. Aspectul şi comportamentul său păreau să inspire încredere. Deoarece niciodată nu e nici plăcut şi nici indicat să călătoreşti singur prin Vestul Sălbatic, m-am bucurat de întâlnire şi-am hotărât să continuăm drumul împreună.

— I-aţi mărturisit, probabil, că aveţi bani la dumneavoastră?

— Nici prin gând nu mi-a trecut, dar poate că a bănuit, pentru că într-o noapte l-am surprins scotocindu-mi prin buzunare. Spre norocul meu, m-am trezit. El s-a scuzat zicând că am gemut prin somn şi a crezut că-mi face bine descheindu-mi haina, pentru a respira mai în voie. Bineînţeles că nu l-am crezut şi de atunci încolo m-am hotărât să-mi păzesc pielea. În ce fel, puteţi să vă închipuiţi...

— Bineînţeles! Te aflai în sălbăticie cu un ticălos. Şi-n somn trebuia să păstrezi ochii deschişi, pentru a nu rămâne păgubaş! Asta e o treabă foarte grea. O lovitură de cuţit... un glonte... şi ai scăpat şi de avuţie şi de viaţă!

— De fapt, individul era un fricos. Să înşele şi să fure, da, s-ar fi încumetat cu cea mai mare plăcere, dar să verse sânge nu-l credeam în stare... Am făcut popas la Timpa-Fork. A fost o zi teribil de călduroasă, dar vântul destul de puternic făcea canicula ceva mai uşor suportabilă. Pe atunci eram un fumător pasionat şi tocmai îmi umplusem pipa. Probabil cunoaşteţi acel tip de pipă scurtă, cu cap mare, în care poţi îndesa aproape un sfert de săculeţ de tutun. Eu o alesesem tocmai pentru a nu fi nevoit s-o umplu mereu. Şi, exact în momentul în care vroiam s-o aprind, omul acela mi-a spus că i s-a părut că a auzit cloncănitul unui curcan în tufişuri. Am lepădat îndată ustensilele pentru fumat şi am pornit în căutarea păsării. Fireşte, n-am găsit nici urmă de zburătoare, în schimb am dat de un oposum, pe care l-am vânat. Până când m-am întors, trecuse aproximativ o jumătate de oră.

Individul a trecut imediat la treabă; tranşă animalul, după ce mai întâi îl jupuise. Eu, iarăşi am pus mâna pe pipă, s-o aprind. Fiindcă vântul îmi bătea în faţă, m-am culcat la pământ, cu obrazul în jos, mi-am tras mult pălăria peste ochi şi am aprins focul cu ajutorul cremenii. Tocmai reuşisem... apăsam buretele pe tutun şi trăgeam tare din pipă... când dintr-o dată se auzi un sâsâit, o bubuitură şi faţa îmi fu atinsă de flăcări. În acelaşi moment insul mă apucase de ceafă şi îmi apăsa capul în jos, iar cu. cealaltă mână mă căuta prin buzunarul de la piept. Eram atât de speriat, încât a reuşit să-mi scoată pachetul din buzunar. Abia într-un târziu am izbutit să-i prind mâna şi să-l ţin. Eram mai puternic, dar, orbit pentru moment, smuceam de el zadarnic, înnebunit de furie neputincioasă şi de durere... Din fericire, în clipa în care flacăra mă izbise în faţă, am închis ochii... altminteri, acum aş fi fost orb. Pleoapele-mi erau rănite şi de-abia le puteam deschide, cu mari eforturi... era suficient însă pentru a-l putea vedea. M-am repezit asupra lui cu pumnalul, dar durerea mă obliga să închid ochii... mă credeam pierdut când, spre marea mea uimire, am auzit răsunând un foc de armă, apoi tropotul unui cal care se îndepărta iute. De pe malul opus al apei cineva strigă cu o voce puternică: „Stai, ucigaşule!”, dar nemernicul o ştersese deja cu banii mei.

— Ciudat! zise Baumann. Deci a fost speriat de ceva.

— Da. Juggle-Fred se afla prin apropiere. El auzise focul pe care l-am tras vânând oposumul şi a pornit-o înspre direcţia din care venise bubuitura. Ajungând în dreptul nostru, tocmai când ticălosul vroia să mă împuşte, a tras el mai repede şi l-a nimerit în braţ. Ticălosul a scăpat arma, s-a îndreptat în fugă înspre cal şi dus a fost... Oricum, apariţia lui Juggle-Fred mi-a salvat viaţa. În acea situaţie, nici nu putea fi vorba de urmărirea hoţului, căci eu nu puteam pleca, iar Juggle-Fred nu vroia să mă părăsească. Obrazul meu trebuia răcorit zi şi noapte cu apă, aşa că am poposit acolo, la Timpa-Fork, peste

o săptămână. Aveam dureri foarte mari şi rămăsesem sărac lipit... Fusesem, totuşi, un norocos: îmi salvasem ochii!

— Cum zisese individul că-l cheamă?

— Henry-Fox, după cum v-am mai spus. Ulterior, la Fort Abrey, am aflat că, de fapt, nu era altul decât vestitul Stealing-Fox.

— Aşadar, profitând de absenţa dumneavoastră, umpluse pipa cu praf de puşcă?

— Da, însă, pentru a mă induce în eroare, presărase deasupra puţin tutun... Era un individ înalt şi deşirat. Obrazul lui avea nişte trăsături pe care nu le voi putea uita niciodată şi sunt sigur că dacă destinul mi l-ar mai scoate vreodată în faţă, l-aş putea recunoaşte imediat.

Cei doi mexicani urmăriseră cu mare atenţie povestirea lui New-Moon. Crezând că nu sunt observaţi de nimeni, îşi aruncau deseori ocheade pline de înţeles. Winnetou, însă, nu avea încredere în ei. Nemişcat, contempla aparent nepăsător suprafaţa lacului, dar, din când în când, o privire ageră fulgera pe sub sprâncenele sale lungi şi dese înspre aceia pe care-i considera suspecţi.

Cu câtva timp în urmă, fiul „Vânătorului de Urşi” ar mai fi vrut să culeagă fructe de cactuşi dar, datorită mirării pe care i-o pricinuise fasciculele strălucitoare, uitase cu totul. Mexicanii încercară să profite de acest fapt şi, fiindcă de multă vreme căutau un prilej să poată schimba câteva cuvinte între patru ochi, găsiră, în sfârşit, un pretext potrivit pentru a se îndepărta de apă şi foc. Emilio Pellejo se sculă în picioare şi spuse:

— Mai doream nişte fructe. Mergi şi tu cu mine, Carlos?

— Bineînţeles că da, răspunse cel întrebat, sculându-se repede. Haide!

Vânătorul de Urşi ar fi vrut să-i oprească, fiind aproape sigur că cei doi se îndepărtau numai pentru a putea sta de vorbă nestingheriţi. Deschise gura pentru a-i opri, dar văzu

semnul ferm făcut de apaş, care-i dădea astfel de înţeles să tacă.

Fraţii se îndepărtară. Nici nu părăsiseră bine tufele, când Winnetou zise încet:

— Aceste feţe palide n-au priviri de oameni cinstiţi. Gândurile lor sunt rele. Winnetou va afla ce vor.

Se îndepărtă iute în direcţia opusă, trecând prin tufişuri.

— Nici ăsta n-are încredere în ei? spuse Porter. Aş paria cu oricine că sunt tovarăşi de încredere.

— Probabil ai pierde, răspunse New-Moon. Mie nu mi-au plăcut din prima clipă.

— Trebuie să-ţi pierzi încrederea într-un om numai dacă ai dovezi împotriva lui.

— Aceştia nu merită în nici un caz încrederea noastră, interveni Vânătorul de Urşi. Nici un fermier nu-şi trimite în acelaşi timp ambii cowboy de la fermă. Şi-apoi, priviţi-le caii, domnilor! Din câte ştiu eu, distanţa de la San Diego până aici e de aproximativ trei sute de mile englezeşti. Un animal care parcurge atâta drum, într-un ţinut complet sălbatic, nu poate arăta astfel. Sunt sigur că aceşti armăsari au un adăpost prin apropiere. Aş paria pe o mie de dolari că indivizii ăştia nu sunt altceva decât momeli care atrag victimele pentru „vulturii deşertului”.

— Mii de trăsnete şi fulgere! strigă Porter. Credeţi, într-adevăr, una ca asta, domnule?

— Da, sunt convins.

— Am ajuns deci într-o societate foarte selectă! Şi când te gândeşti că tâlharii trebuiau să ne conducă prin deşert!

Vorbi şi Martin Baumann care, datorită anilor săi tineri, tăcuse mâlc până atunci.

— Sunt „vulturi”, domnule Porter! Am să le spun lucrul acesta în faţă!

— Aşa deci? Ce dovezi ai dumneata pentru a-ţi sprijini acuzaţia?

— N-aţi observat ocheadele pe care şi le aruncau când se istorisea despre Stealing-Fox?

— Nu. Eram subjugat de povestire şi nici prin cap nu mi-a trecut să le acord vreo atenţie.

— Eu, dimpotrivă. I-am privit cu multă băgare de seamă şi, câtă vreme ei n-au dat nici o importanţă unui tânăr fără experienţă ca mine, i-am putut observa în voie. Privirile pe care şi le aruncau în anumite momente m-au convins că îl cunosc foarte bine pe Stealing-Fox.

— Credeţi? Hm! Mi se pare că se pregătesc unele întâmplări care, dacă n-o să fim cu ochii în patru, ar putea avea un sfârşit cât se poate de prost. Flăcările fantomatice de pe cactuşi nu prevestesc nici ele ceva bun. Nu sunt superstiţios, dar asemenea fenomene nu se întâmplă în fiecare zi şi, fără doar şi poate, ele au o anumită însemnătate.

— Bineînţeles că au o semnificaţie, răspunse Vânătorul de Urşi, zâmbind.

— Dar care, oare?

— O dovadă în plus că atmosfera e încărcată de electricitate.

— Electricitate?! Atmosfera?! Încărcată?! Toate astea sunt de neînţeles pentru mine. Ştiu ce înseamnă să te curentezi, dar foc, flăcări pe plante de cactus?! Chiar credeţi că asemenea manifestări se pot datora electricităţii?

— Bineînţeles, domnule Porter. Fulgerul nu este şi el un fenomen luminos, a cărui cauză este electricitatea? Flăcările pe care le-am văzut de curând, marinarii le pot observa deseori în vârful catargelor, vergilor şi arborilor. Se pot vedea şi în vârful turnurilor, pe turle, a bisericilor, în înălţimile copacilor sau la extremitatea paratrăsnetelor. Aceste fascicule de lumină se numesc luminile Sfântului Elm sau Castor şi Polux. Sunt generate de emanaţia de electricitate. Aţi auzit vreodată povestindu-se de Fantoma din Llano Estacado?

— Mai multe decât aveam chef să ascult.

— Probabil vi s-a spus că această apariţie misterioasă, învăluită de flăcări, se iveşte numai şi numai noaptea, pe timp de furtună.

— Nici prin cap nu-mi vine să cred în existenţa acestui spirit!

— Puteţi crede fără nici o grijă. Odată, sus, în Montana, mi s-a întâmplat să mă aflu pe o câmpie întinsă, în plină noapte. De jur-împrejur fulgera difuz, dar încă nu se pornise vijelia. Deodată, de jur-împrejurul urechilor calului meu apărură mici flăcări. Mi-am întins mâinile în sus şi, deodată, la vârfurile degetelor mele, au apărut flăcări asemănătoare. Trăiam un sentiment foarte ciudat. Cu fantoma se întâmplă acelaşi lucru. Călărind prin deşert, pe timp de noapte şi în prezenţa unei încărcări electrice importante, pe trupul său apare lumina Sfântului Elm.

— Deci credeţi cu adevărat în existenţa acestui spirit al pustiului?

— Da.

— Şi sunteţi convins că e un om?

— Fireşte!

— Hm! Am auzit multe poveşti despre el, dar nu m-am gândit niciodată în mod serios… Acum însă, cu deşertul în faţă, începe să mă intereseze… Mă gândesc c-am putea să ne întâlnim faţă în faţă… Ce-am face într-un asemenea caz?

— I-aş întinde mâna şi l-aş trata ca pe un tip de treabă…

Fu întrerupt de Winnetou care se întorcea grăbit, fără a face însă vreun zgomot. Se aşeză pe locul său, furişându-se ca un şarpe.

Mai înainte, în vreme ce mexicanii se îndreptau prin beznă înspre pâlcul de cactuşi, Winnetou se strecurase printre tufe, apoi o luase la fugă. Datorită mocasinilor foarte moi şi a dibăciei sale, paşii nu-i putură fi auziţi. Ajuns la ţintă înaintea celor doi, se ascunse printre ramurile plantelor, profitând de

întunericul ce devenise deosebit de dens, odată cu dispariţia fasciculelor de lumină de pe braţele candelabrului. Când fraţii ajunseră la locul dorit, apaşul putea desluşi fiecare cuvânt pe care şi-l spuneau, în continuarea discuţiei începute pe drum.

— Acestui aşa-numit Vânător de Urşi am să-i plătesc cu vârf şi îndesat jignirile, zise Carlos. Bineînţeles că va fi mai greu decât ne închipuiam, din pricina apaşului, a cărui apariţie schimbă toate datele problemei.

— Din păcate! Pe el nu-l putem păcăli cu schimbarea marcajului.

— Eu zic că ar fi mai bine să-i lăsăm să adoarmă şi după aia să-i lichidăm.

— Crezi că se poate? Sunt suspicioşi şi vor fi foarte atenţi. Nici vorbă să încredinţeze paza vreunuia dintre noi.

— Ai dreptate. Se vor feri ca de foc de una ca asta. Dar nu putem şti nimic dinainte. Trebuie să vedem dacă nu există, totuşi, o posibilitate de a le câştiga încrederea. În acest caz, am lucra doar cu pumnalele, pe tăcute, şi cu multă atenţie. Le vom înfige direct în inimă.

— Eşti sigur că vom reuşi?

— Trebuie! Gândeşte-te, şapte cai, printre care şi cel mai grozav, al apaşului, în plus toate armele şi toţi banii! Şi astea doar pentru noi doi! Ce mai lovitură! Dacă dăm greş, vom fi nevoiţi să-i chemăm pe ceilalţi. Şi-atunci vom pune mâna fără probleme pe Old Shatterhand şi pe toţi cei care sunt cu el. Dar, să nu zăbovim. Eu mi-am umplut deja pălăria cu fructe.

— Şi eu.

— Atunci, să mergem!

Plecară, dar Winnetou dispăruse deja... Fără a face vreun zgomot, ajunse la focul de tabără, aşezându-se ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Celor doi nici nu le putea trece prin cap că fuseseră auziţi. Începură să împartă fructele. Toţi luară din ele, în afară de Winnetou, care refuză, spunând:

— Căpetenia apaşilor nu va gusta fructele mâniei voastre.

— Mânie?! întrebă Emilio Pellejo, mirat. Nu cunoaşteţi aceste fructe de cactuşi?

— Winnetou denumeşte aceste fructe ale mâniei, deoarece ele sunt otrăvite.

— Otrăvite? Şi de ce, mă rog?

— S-au aflat în nişte mâini care, de obicei, împart moarte şi nenorocire.

Rostise această jignire calm, ca şi cum ar fi făcut doar o constatare ca oricare alta.

— Ei, drace! strigă Emilio. Cum s-o mai înghit şi pe asta? Cer ca aceste cuvinte să fie retrase imediat.

— Asta-i bună!

Apaşul făcu un gest dispreţuitor, cu braţul. În exclamaţia, precum şi în atitudinea sa era atât de multă indiferenţă şi o atât de puternică încredere în sine, încât cei doi cedară din nou. De altminteri, n-ar fi cutezat să-l înfrunte pe Winnetou în mod deschis, chiar dacă el s-ar fi aflat singur şi nu înconjurat de prieteni ca acum. Carlos încercă să-şi împace fratele:

— Fii liniştit! De ce să ne lăsăm dezbinaţi? Vorbele unui indian nu trebuie puse pe un cântar de aur.

— Ai dreptate. De dragul liniştii trebuie să considerăm că aceste vorbe nici n-au fost spuse vreodată.

Winnetou nu răspunse. Se întinse pe iarbă, închise ochii şi dădu impresia că vrea să doarmă.

Întreaga scenă făcuse o impresie neplăcută asupra celorlalţi. Ei şi-au dat seama că Winnetou n-ar fi rostit în nici un caz asemenea vorbe, dacă n-ar fi aflat lucruri foarte urâte despre fraţii mexicani. Dar oare ce planuri aveau aceştia? Apaşul nu le spusese nimic. Probabil că pentru moment nu se puteau aştepta la surprize neplăcute... Totuşi, incertitudinea era supărătoare, bănuiala îşi făcuse deja loc în toate inimile.

Se făcu linişte, o linişte plină de înţelesuri...

Vânătorul de Urşi şi fiul său se culcară la rândul lor, alături de căpetenia apaşilor. În scurt timp, toţi ceilalţi procedară la

fel şi s-ar fi părut că toată lumea doarme. Dar nu era decât o părere. Pentru că ticăloşii îşi rumegau în taină planurile ucigaşe, iar ceilalţi, aşteptau, cu toate simţurile la pândă, confirmarea acuzaţiilor lui Winnetou.

8. Valea Cântătoare

Trecu astfel mai mult de o jumătate de oră. Tensiunea din atmosferă crescuse asemenea celei din minţile şi sufletele drumeţilor noştri. Printre tufe se auzea fâsâitul uşor, aproape imperceptibil, al vântului. Încetul cu încetul, bătaia lui se înteţi tot mai tare, lovind ramurile una de alta şi iscând scântei uşoare, multicolore.

Dintr-o dată deasupra lor, foarte departe, răsună un sunet profund, neobişnuit, ca de clopot. După aproximativ o jumătate de minut coborî tot mai aproape şi, în cele din urmă, dispăru deasupra apei...

— Ce-a fost asta? întrebă New-Moon. Aici nu există biserici!

Dar se opri îndată, căci răsună un al doilea sunet, mult mai subţire decât celălalt. Părând că vine dintr-o trâmbiţă enormă, crescu încet în intensitate, apoi descrescu şi pieri treptat, diminuându-se. Nici un virtuoz n-ar fi reuşit să-l imite.

— Aceasta este *Yalteh yuavh-kei*, vocea Văii Cântătoare, explică apaşul.

— Asta e! aprobă Vânătorul de Urşi. Ascultă!

Oftatul care plutea parcă prin aer deveni un sunet definit, dar, având timbrul tubului principal al unei orgi cu opt registre. Persistă un timp, apoi răsună un altul, mult mai dulce, mai îmbietor decât cel dintâi.

Acest straniu fenomen sonor era de natură să impresioneze sufletele sensibile, căci avea ceva înălţător şi totodată trist, ca şi cum toate acele vaiete şi oftaturi, care de care mai sfâşietoare, n-ar fi fost decât vocile îndurerate ale

văii, pe drept numită „cântătoare”.

Era de parcă un instrumentist gigant şi invizibil şi-ar fi încercat instrumentul, un instrument pe măsura talentului şi a staturii sale.

Bărbaţii ascultau în linişte. Curenţii de aer care treceau printre tufe purtau pe aripile lor gemete şi tânguiri, care se succedau foarte rapid şi erau de o naturaleţe ieşită din comun. Între ele exista o armonie extraordinară. Aveau durate diferite. Cele joase, mai prelungi, se îmbinau cu cele înalte, mai scurte, şi toate proveneau din aceeaşi gamă, formându-se, însă, mereu altfel.

Nu puteau fi comparate cu nimic. Nici un instrument nu poate produce o muzică de o asemenea gingăşie, ieşită parcă din gâtul cel mai fragil, sau de pe buzele cele mai catifelate.

Erau dangăte puternice şi deschise, care umpleau întreaga vale, urmate de suspine uşoare ce rămâneau să plutească deasupra, unificate într-un curent imens.

Cei care ascultau nu îndrăzneau să scoată nici o şoaptă. Până şi mexicanii stăteau nemişcaţi, pătrunşi de muzică. Se aflau sub imensa cupolă a cerului, ce părea că se sprijină de pereţii verticali, stâncoşi. Răsunau tunete, slobozite parcă de nişte orgi invizibile, şopteau voci de înger, vuiau valuri izbite de stânci şi clincheteau sferele înalte ale unei alte lumi, mai curată şi mai bună... Toate astea ar fi înduioşat fiinţele cele mai dure, monştrii cei mai cruzi...

Cerul însuşi parcă se înălţase, iar stelele clipeau micşorate de depărtări. Apoi apăru un disc luminos, portocaliu, de mărimea lunii pline. Iniţial circumferinţa îi era strict delimitată. Părea că se mişcă încet pe cer, rupt din lumea stelelor, îndreptându-se înspre valea în care se aflau oamenii.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât se mărea mai tare, pierzându-şi contururile. Apărură raze, ca nişte fulgere, şi o coadă mult mai luminoasă şi mai vioaie ca a unei comete.

Sfera însăşi nu mai era galbenă. Părea acum compusă dintr-un foc lichid, a cărui incandescenţă scânteia în toate culorile posibile. O puteai vedea mişcându-se în jurul propriei sale axe... sau cel puţin culorile sale învârtejite dădeau această impresie. Viteza ei de deplasare se mărea tot mai mult, pentru ca apoi să se oprească din zbor, câteva momente, chiar deasupra văii. Se auzi o bubuitură, ca şi cum s-ar fi tras simultan mai multe salve de tun, sfera se sfărâmă în nenumărate aşchii care în cădere îşi pierdură luminozitatea. Coada se mai putu vedea câteva secunde. În lac se auzi o plescăitură, iar stropii de apă fură împrăştiaţi în toate părţile, ca şi cum ceva nespus de greu ar fi căzut din vârful unui turn. Toţi cei prezenţi se treziră udaţi din cap până în picioare.

Apoi, cerul deveni întunecat, mohorât. Apărură iarăşi stelele şi răsună din nou un sunet puternic, compus din mai multe octave suprapuse...

Toţi erau tulburaţi, în afară de Winnetou, care îşi păstra liniştea şi calmul obişnuit, de parcă nimic în lume nu l-ar fi putut speria.

— *Ku-begay*, sfera de foc, spuse el. Marele Manitu a aruncat-o din cer pe pământ.

— O sferă de foc? întrebă Blount. Da, era o sferă de foc. Dar i-aţi văzut coada? Arăta întocmai ca un zmeu; era spiritul rău care-şi face de cap la miezul nopţii.

— Asta-i bună! răspunse apaşul, îndepărtându-se.

— Da, el era! fu de aceeaşi părere Porter. Eu n-am apucat niciodată până acum să-l văd, dar i-am auzit pe alţii povestind. Bunica mea l-a putut zări pătrunzând pe coşul unui vecin posedat de Satana, care îşi vânduse sufletul pentru bani.

— Nu mă faceţi să râd, domnule! spuse Vânătorul de Urşi. Nu mai suntem în evul mediu, când se credea în zmei şi stafii, sau li se băga proştilor în cap această credinţă, numai şi

numai pentru ca ceilalţi să profite cât mai mult de pe urma lor!

— Ceea ce era atunci, se mai poate găsi şi azi. Sau vă credeţi mai deştept decât mine? întrebă Porter, pe un ton ridicat.

— Ei bine, eu nu mă cred deloc mai cu moţ decât alţii. Atâta doar că, înainte, toate fenomenele care nu puteau fi explicate, erau considerate ca fiind lucrul dracului. Dar în prezent, slavă Domnului, ştiinţa a făcut atâtea progrese, încât putem renunţa la serviciile lui Belzebut, precum şi la poveştile bunicilor noastre.

— Aşa deci! O-ţi fi şi dumneavoastră un asemenea „om de ştiinţă”?!

— Nici vorbă. Tot ce ştiu al naibii de bine e că sfera aceea nu era nici drac, nici spirit şi nici un fel de altă plăsmuire fantastică!

— Atunci, ce-a fost?

— Nimic altceva decât un mic corp ceresc arzând, care, urmându-şi traiectoria, a fost atras de forţa de gravitaţie a pământului şi a fost zdrobit de suprafaţa sa.

— Un corp ceresc? Deci o stea?! Cine v-a spus una ca asta?!

— Nimeni altul decât Old Shatterhand. Seara, lângă focul de tabără, am discutat deseori despre tot felul de fenomene aparent inexplicabile. El cunoaşte dezlegarea fiecărui aşa-zis „mister”. De altfel, n-aţi văzut că aici a căzut ceva în apă?

— Am auzit, văzut şi simţit. Toţi am fost udaţi.

— Pesemne că Satana însuşi s-a aruncat în lac şi, cum am uitat de dânsul, probabil că s-a înecat.

— Nu s-a înecat. A plecat imediat spre iad.

— Probabil de teama guturaiului... acolo-şi va putea usca în voie blăniţa... Dar, să lăsăm gluma la o parte. Dacă am putea scoate apa din lac, ar trebui să găsim pe fundul lui o gaură mare precum şi o bucată din roca meteoritului.

— Piatră! Hm! Ne putea omorî!

— Aşa este. Am avut noroc că a căzut în apă.

— Te pomeneşti că Old Shatterhand v-a explicat şi provenienţa sunetelor pe care le-am auzit mai înainte.

— N-am discutat niciodată despre *Yuavh-kai*, dar îmi aduc aminte că ne-a vorbit despre Pasul Sackbut, care se află sus, în Munţii Rattlesnake. Dacă vântul suflă direct în acea prăpastie adâncă şi îngustă, se pot auzi sunete care par a fi scoase de un trombon. Strunga poate deveni instrumentul la care cântă vijelia.

— Explicaţia e cel puţin ciudată. Totuşi, n-am de gând să mă cert cu dumneavoastră. N-aveţi decât să credeţi orice, iar eu îmi rezerv dreptul de a-mi menţine părerea.

— Vânătorul de Urşi are dreptate! zise căpetenia apaşilor. Astfel de sunete răsună în multe văi şi Winnetou a mai avut prilejul să vadă pietre pe care Marele Spirit le-a aruncat din cer. Bunul Manitu a hărăzit fiecărei stele un drum propriu. Dacă sfera de foc părăseşte această traiectorie, ea e sortită distrugerii. Voi încerca să găsesc urmele pietrei în apă.

Rostise aceste cuvinte cu glas tare, apoi se îndepărtă, mergând de-a lungul apei şi dispărând în beznă.

Ceilalţi se aşezară din nou, aşteptându-l să se reîntoarcă. Nimeni nu scoase vreo vorbă, în afară de Martin Baumann care îi şopti încet părintelui său:

— Ce e cu Winnetou? Vorbea atât de tare, neobişnuit de tare, de parcă altcineva decât noi ar fi trebuit să-i audă vorbele. Nu cred c-a plecat să caute piatra.

— Bineînţeles, răspunse Vânătorul de Urşi. Fac pariu că prin apropiere se află cineva care trage cu urechea, iar apaşul, aşa cum îl cunosc eu, l-a observat şi vrea să pună mâna pe el. Să aşteptăm!

Nu avură prea mult de adăstat. După câteva minute, în tufele din imediata lor apropiere, se produse un zgomot, de parcă un animal ar fi încercat să se elibereze dintr-o capcană.

Apoi apăru Winnetou, care aducea cu sine un individ îmbrăcat în haine de indian.

Ce privire trebuie să aibă cineva care, pe o astfel de noapte, poate recunoaşte în tufe un om care trage cu urechea! Şi numai unul ca Winnetou ar fi putut să se apropie pe furiş de el şi să îl prindă, fără ca acesta să poată opune vreo rezistenţă!

Noii veniţi fură înconjuraţi pe dată. Prizonierul fusese înarmat cu un pumnal, care acum se afla la Winnetou. Firav şi scund, cu obrazul bine camuflat de întuneric, nu izbutise totuşi a rămâne neobservat de ochii ageri ai apaşului, care vedea noaptea ca un huhurez şi ştiuse de la bun început pe cine are în faţă.

— De ce tânărul meu frate roşu nu s-a apropiat deschis de noi? L-am fi primit prietenos.

Prizonierul nu răspunse. De aceea Winnetou continuă:

— Fratele meu este deci singur vinovat de cele întâmplate. Totuşi, îi vom reda libertatea. Îi vom înapoia pumnalul şi-i vom îngădui să se întoarcă printre ai săi, să le spună că sunt bine veniţi şi că se pot odihni aici.

— Uff! exclamă uluit ostaticul, apucându-şi repede pumnalul. De unde ştii că războinicii noştri se află prin apropiere?

— Winnetou nu mai este demult un puşti neghiob…

— Winnetou, căpetenia apaşilor! răsună vocea plină de mirare. Şi tocmai tu îmi înapoiezi pumnalul? Crezi oare că sunt un apaş?

— Nu. Fratele meu nu poartă culorile războiului. Cu toate astea, presupun că este un fiu al comanşilor. Războinicii tăi au dezgropat oare securea războiului împotriva noastră?

— Vârfurile săgeţilor noastre sunt încă adânc înfipte în pământ, dar între voi şi noi nu poate fi vorba de prietenie.

— Winnetou iubeşte pe toţi oamenii, indiferent de numele sau culoarea lor. E de acord să aprindă aici un foc şi să

fumeze pipa păcii cu voi. El nu va întreba de ce fraţii tăi au venit în Valea Cântătoare, deoarece ştie că oricine poposeşte aici, se opreşte lângă această apă. De data asta au rămas mai jos şi te-au trimis să afli ce se întâmplă aici. Nu-i aşa?

— Da! încuviinţă comanşul.

— Dacă vei mai primi vreodată o asemenea misiune şi, ascuns în tufe, va trebui să tragi cu urechea la războinicii străini, strânge-ţi pleoapele. Ochii te-au dat de gol. Cât de mare e numărul fraţilor tăi?

— De două ori zece.

— Atunci du-te la ei şi spune-le că Winnetou şi feţele palide îi aşteaptă ca pe nişte prieteni. Nu trebuie să le mărturiseşti că ai fost prins. Eu nu voi vorbi nimic despre asta.

— Bunătatea marii căpetenii îmi încălzeşte inima. Nu voi ascunde nimic din cele întâmplate. Astfel, fraţii mei vor fi convinşi de bunele tale intenţii. Şi-apoi, să fii descoperit de ochiul lui Winnetou, nu-i deloc o ruşine. Îţi mulţumesc pentru sfat şi te asigur că voi ţine seama de el.

Cercul care se formase în jurul său se deschise, iar el se grăbi să plece.

Albii, în special cei doi mexicani, fură de părere că apaşul dăduse dovadă de nechibzuinţă atunci când îi expusese unei cete de douăzeci de comanşi, fără ca în prealabil să ia absolut nici o măsură de precauţie.

— Winnetou ştie întotdeauna ce face! Războinicii comanşi se află în Valea Cântătoare, fiindcă nu departe de aici e înmormântată o mare căpetenie a lor. Probabil au de gând să meargă acolo pentru a-şi cânta bocetele. Totuşi, noi vom face un foc mare pentru a le vedea bine feţele şi, pentru a fi mai siguri, nu-i vom primi aici, ci afară, în faţa tufelor.

În timp ce făceau pregătirile, Winnetou îi atrase pe Vânătorul de Urşi şi pe fiul său ceva mai departe şi le spuse cu o voce şoptită:

— Cele două feţe palide nu sunt ceea ce vor să pară. Sunt „vulturi ai deşertului” şi plănuiesc să ne ucidă pe toţi. Winnetou presupune că indienii comanşi se îndreaptă către deşert. Mexicanii nu trebuie să afle asta. Bineînţeles, în partea cealaltă a văii nu se află nici un mormânt.

Nu mai continuă, deoarece îi văzu apropiindu-se pe ceilalţi, care făcuseră focul suficient de mare ca lumina lui să pătrundă nu numai printre tufe, ci să ajungă chiar şi până deasupra. Toţi îşi păstraseră armele, pentru a se putea folosi de ele, în cazul în care comanşii, contrar aşteptărilor lui Winnetou, nu s-ar fi purtat prietenos.

În curând se auzi tropotul cailor. Cei aşteptaţi se apropiară până la o mică distanţă, unde se opriră, iar conducătorul lor descălecă şi se apropie încet de cei care aşteptau. Căpetenia apaşilor se duse în întâmpinarea sa şi îi întinse mâna:

— Războinicii comanşilor sunt bine veniţi, zise el. Winnetou nu întreabă ce căutaţi aici. El ştie că războinicii vor vizita mormântul căpeteniei, iar apoi se vor întoarce liniştiţi la corturile lor.

Rostise aceste cuvinte cu glas tare, adăugă însă imediat în şoaptă:

— Fratele meu să spună ca mine. Am să vorbesc apoi cu el în taină!

Comanşul înţelese şi răspunse cu voce tare:

— Mâna mea o strânge cu plăcere pe cea a lui Winnetou, care e cel mai mare războinic al apaşilor, rămânând, totuşi, o căpetenie care iubeşte pacea. Suntem de acord să fumăm pipa păcii cu el. Aşa cum bine spuneai, nu ne aflăm într-o expediţie de război, ci vrem doar să vedem mormântul căpeteniei noastre.

— Winnetou crede vorbele fratelui său şi îl invită împreună cu războinicii săi la foc, să fumeze împreună pipa păcii.

Cei doi şi-au dat mâna pecetluind astfel înţelegerea, lăsând să se vadă că indienii comanşi au gânduri curate.

Conducătorul lor o porni, împreună cu Winnetou, înspre focul de tabără. Fu urmat de oamenii săi care, mai întâi, se împrăştiară prin ierburile crescute în jurul lacului şi îşi legară caii de ţăruşi, în aşa fel încât aceştia să poată paşte şi bea după voia inimii. Apoi se apropiară, unul câte unul, de focul de tabără.

Locul liber dintre tufe şi apă devenise destul de strâmt, aşa că fură nevoiţi să se aşeze umăr lângă umăr, formând astfel un cerc. În interiorul cercului şedeau Winnetou şi căpetenia comanşilor.

Ultimul dintre indieni, care fusese mai mult timp ocupat cu calul său, se apropie de foc şi, cum era de altfel firesc, înainte de a se aşeza, se uită în jur. Când privirea îi căzu asupra fraţilor Pellejo, peste obrazul său întunecat trecu un fulger şi strigă:

— Uff! *Aletehlkua ekkvan mava?!*[1]

Deoarece fiecare era ocupat să-şi găsească un loc unde să stea cât mai bine, această exclamaţie nu fu auzită de toţi. Conducătorul comanşilor însă tresări, se ridică repede şi întrebă:

— *Hang thshtaha-nai?*[2]

— *He-ehlbak, enko-ola uah-tuhvua!*[3]

— *He-ehlbak hetetsha enuka?*[4]

— *Mava he-ehlbak kenklah!*[5]

Şi, rostind aceste cuvinte, arătă înspre mexicani.

Deoarece toate aceste vorbe fuseseră rostite cu glas tare şi mânios, toţi cei prezenţi deveniră atenţi, iar la cuvintele *enko-ola uah-tuhvua* — vulturii deşertului Llano Estacado, comanşii săriră în picioare şi puseră ameninţător mâna pe pumnale. Situaţia nu mai era nici pe departe atât de paşnică

---

[1] Ce câini stau aici?!

[2] Pe cine-ai zărit?

[3] Pe ei, vulturii deşertului Llano Estacado!

[4] Unde sunt?

[5] Acolo!

ca la început.

Necunoscând dialectul comanşilor, tonkawah sau chiar moqui, albii nu pricepură nimic, dar, văzând feţele atât de mânioase ale pieilor-roşii, se ridicaseră, la rândul lor,punând mâna pe arme. Numai Winnetou rămase liniştit la locul său. Spuse pe un ton poruncitor:

— Fraţii mei să rămână liniştiţi! Iar dacă lângă foc comanşii au zărit doi duşmani, pot fi siguri că noi nu avem nimic comun cu dânşii. Aceşti ticăloşi nu merită să fie pricina unei vărsări de sânge. Ce are războinicul comanşilor de spus împotriva lor?

Vorbea în jargonul obişnuit al ţinutului, compus din cuvinte spaniole, englezeşti şi indiene. Războinicul întrebat răspunse folosind acelaşi limbaj, care putea fi înţeles de toţi:

— Vânam sus, la apele Tovi-tshuna-ului, pe care albii îl numesc Râul Muştelor. Luasem urma a doi călăreţi pe care îi zărisem stând sub nişte copaci şi m-am furişat pentru a trage cu urechea la discuţia lor. Vorbeau despre deşert şi despre marele convoi de feţe palide care aveau să treacă în următoarele zile prin Llano Estacado. Aveau de gând să-i atace şi, din vorbele lor, am înţeles ca erau „vulturi”, lacomi, răi şi, ca întotdeauna, gata să făptuiască orice ticăloşie pentru un pumn de bani sclipitori. Mă întrebam dacă trebuie să-i ucid sau nu, când...

Winnetou îl întrerupse, fiindcă nu vroia ca cele spuse de indian să ajungă la urechile mexicanilor. Interveni repede în povestea războinicului:

— Ştiu ce vrei să spui în continuare, fratele meu. Am auzit suficient. I-ai recunoscut pe aceşti oameni. Eşti sigur că nu poate fi vorba de o greşeală?

— Ei sunt!

— Ce au de spus feţele palide faţă de această acuzaţie?

— Că e o minciună sfruntată, răspunse Carlos Pellejo. Noi nici n-am fost vreodată la Râul Muştelor!

— Ei sunt! strigă conducătorul comanşilor, noi...

— Fratele meu să mă lase să vorbesc, îl întrerupse repede Winnetou, pentru a nu-l lăsa să rostească ceea ce mexicanii nu trebuiau să afle.

Comanşul însă se supără că fusese întrerupt. Un asemenea comportament era împotriva tuturor regulilor de amabilitate şi consideraţie ale indienilor. Nu era suficient de isteţ ca să-şi dea seama de cauză şi ripostă mânios:

— De ce să nu vorbesc? Cine adăposteşte ucigaşi este el însuşi asemenea lor! Căpetenia apaşilor ne-a atras pentru a ne trăda?

La auzul acestor cuvinte, Winnetou îşi lepădă toate armele şi se ridică, zicând:

— A auzit vreodată fratele meu vorbindu-se despre Winnetou ca despre un trădător? Cuvântul apaşului este ca stânca pe care îţi poţi construi un adăpost sigur. Fratele meu să-şi păstreze armele şi să mă urmeze! Am spus!

Părăsise cercul şi trecuse încet de tufe, căutând zona liberă. Comanşul stătu o clipă pe gânduri, dar apoi îl urmă. Dincolo, Winnetou îl luă de braţ. Se îndepărtară o bucată de loc, apoi Winnetou spuse:

— Fratele meu nu m-a înţeles. Winnetou poposea deja aici, când au apărut albii. I-am cercetat şi am aflat că cei doi sunt „vulturi ai deşertului”. Sunt de acord cu cele spuse de războinicul comanşilor, dar nu vroiam ca aceşti şerpi veninoşi să afle că voi vă îndreptaţi înspre deşert. Ar trebui să-i ucidem, dar mult mai bine va fi dacă-i vom lăsa deocamdată în viaţă. Vreau să le întărim convingerea că indienii comanşi vor să treacă pe la mormântul căpeteniei lor. Mie, însă, fratele meu să-mi spună de ce-i urmăreşte...

Comandantul comanşilor înţelese, în sfârşit, şi răspunse:

— Căpetenia noastră, Steaua-de-foc, a plecat împreună cu fiul său, Inimă-de-fier, înspre răsărit, către locuinţele albilor. Intenţionau să se întoarcă prin pustiu... Probabil au întâlnit

convoiul albilor şi au fost atacaţi de „vulturi”... altminteri n-ar fi întârziat atât. De aceea ne-am pregătit repede pentru a veni în întâmpinarea lor şi a-i proteja. Cele două feţe palide au rămas în viaţă pentru a ne duce pe urma „vulturilor”. La râul Toyah s-au întâlnit cu alţi patru albi, despre care credeam că sunt şi ei „vulturi”. Acum te-am întâlnit pe tine. Ce ai de gând?

— Am să călăresc cu voi. Aştept şi eu prieteni care trebuie să vină prin deşert şi care, probabil, nu ştiu nimic de planurile „vulturilor”. Vizuina tâlharilor se află în Murding-Bowl, dar, fiindcă nu ştim unde se află acest loc, îi vom lăsa pe cei doi mexicani să scape, iar ei ne vor conduce acolo, fără să-şi dea seama. Vor fi călăuzele noastre.

— Cine sunt cei pe care îi aşteptaţi?

— Old Shatterhand, împreună cu alte feţe palide.

— Old Shatterhand, vestitul războinic al albilor?! Şi vrei să mergem cu tine?

— Winnetou te roagă chiar. Se pare că ceata mereu împrăştiată a „vulturilor” se adună de data asta pentru a da o mare lovitură. Trebuie să profităm de ocazie şi să-i distrugem pentru totdeauna. Presupun că...

În tufe se auziră ţipete şi strigăte, urmate de câteva focuri de armă, iar în partea opusă a taberei se auzi deodată tropotul unor cai care se îndepărtau.

Cele două căpetenii se repeziră într-acolo, pătrunzând prin mărăciniş. Nimeriră într-o vânzoleală cumplită, căci comanşii se repeziseră deja la caii lor. Încălecaseră şi erau pe punctul de a pleca în graba cea mai mare. Mexicanii nu puteau fi zăriţi nicăieri. New-Moon, Porter, Blount şi Falser stăteau şi nu ştiau ce să facă. Numai Vânătorul de Urşi şi fiul său rămăseseră liniştiţi lângă foc. Cel dintâi îi spuse lui Winnetou:

— Indivizii au dispărut!

— Cum s-a întâmplat? întrebă apaşul.

— Au sărit dintr-o dată în picioare şi au încălecat atât de

iute, încât n-am apucat nici măcar să punem mâna pe puşti, darmite să mai şi tragem... După toate aparenţele, aveau de gând s-o şteargă încă înaintea sosirii comanşilor. Caii lor erau liberi.

— Lăsaţi-i să plece, căci se îndreaptă spre pieire, împreună cu toţi tovarăşii lor. Fiii comanşilor să descalece şi să rămână pe loc! Când vor miji zorii, vom părăsi împreună Valea Cântătoare, în căutarea vulturilor mârşavi ai deşertului!

9. Fără mască

„My darling, my darling
My dear, my dear
My joy and my smile,
My pain and my tear...”

Cam aşa răsunau cuvintele vechiului cântec de leagăn... Ramurile migdalilor şi ale dafinilor de prin apropiere păreau că se mişcă în ritmul melodiei, iar sumedenia de colibri strălucitori zburdau ca nişte scântei de jur-împrejurul bătrânei negrese care stătea pe malul apei.

Razele soarelui ce abia răsărise scăldau într-un şuvoi de briliante atât vulturul imperial, ce se rotea în înaltul cerului, cât şi caii care păşteau pe mal, ori sturzii veseli de pe ramurile unui chiparos din împrejurimi.

Deasupra frunzişului unor palmieri scunzi, care se oglindeau în apă, se înălţau sicomori şi cedri înalţi, la umbra cărora mii de libelule, strălucind în toate culorile, vânau muşte şi alte insecte mici.

Atât pereţii căsuţei, cât şi acoperişul acesteia erau complet acoperite de ramurile bogate ale unei pasiflore albe cu fire roşii. Fructele ei galbene, asemănătoare cu ouăle de găină, străluceau prin frunzişul bogat.

Peste tot domnea o abundenţă tropicală, potrivită mai degrabă cu văile din sudul Mexicului sau cu peisajul bolivian... Nimeni n-ar fi putut crede că această căsuţă, aşezată pe malul unei ape şi invadată de ramurile pasiflorei, se afla nici mai mult, nici mai puţin decât în mijlocului temutului deşert

Llano Estacado... Iar lacul nu era altul decât oaza aceea atât de tainică, despre care se vorbea pretutindeni şi pe care nu apucase nimeni s-o vadă vreodată.

Negresa care cânta avea privirea aţintită asupra unei fotografii vechi, pe care o ţinea în mâini, sărutând-o din când în când cu buzele ei ofilite.

Multe, foarte multe lacrimi căzuseră pe fotografie, şi tot atâtea sărutări o şterseră în asemenea măsură încât doar un ochi foarte ager mai putea recunoaşte pe cine reprezenta acea poză. Era o femeie cu un negrişor în braţe. Capul lui, însă, lipsea cu desăvârşire din imagine, şters de sărutări, spălat de lacrimi...

— Tu eşti Bob al meu, cel drag şi bun! suspina ea cu duioşie. Stăpâna a fost bună şi dragă, dar când ea a murit, stăpânul cel rău l-a vândut pe micuţul Bob, oricât de mult a plâns atunci Sanna, şi oricât l-a rugat, el a plecat călare şi l-a luat pe micuţul Bob cu dânsul. Şi-acum mama Sanna are numai o poză a lui Bob, pe care a păstrat-o chiar când a fost vândut, şi a luat-o cu sine chiar şi când bunul stăpân Bloody-Fox a adus-o aici, în mijlocul deşertului, şi o va păstra până când bătrâna Sanna va muri şi n-o să-l mai revadă pe Bob, care, probabil, între timp s-a făcut un negru mare şi puternic şi care n-a uitat-o nici el pe buna şi draga lui mamă Sanna... O, dragul meu, bunul meu, scumpul meu Bob!

Se întrerupse şi-şi ridică faţa acoperită în întregime de părul alb care contrasta ciudat cu negrul feţei. Ascultă cu atenţie. Se auzeau paşii cuiva care se apropia. Se ridică, vârî fotografia în buzunarul rochiei şi exclamă:

— O, sfinte Iisuse, cât de mult se bucură Sanna! Bunul Bloody-Fox se află din nou aici. Sanna o să-i facă o friptură şi un cozonac cu porumb!

Se grăbi înspre căsuţă şi, foarte curând, printre pomi îşi făcu apariţia însuşi stăpânul micuţei ferme. Era foarte palid şi ostenit, iar calul îi şchiopăta, plin de spume.

— O, ce bucurie mare! îl luă în primire bătrâna. Sanna aduce imediat mâncare, Sanna prepară imediat!

— Nu, Sanna, răspunse el, descălecând. Înainte de orice altceva, umple toate burdufurile cu apă. Toate! Toate! E cel mai important lucru ce trebuie făcut acum.

— De ce burdufuri? Pentru cine? De ce nu mănâncă domn' Fox? Trebuie să aibă o foame mare!

— Într-adevăr, mi-e foarte foame, dar îmi voi lua singur ce-mi trebuie! Tu trebuie să umpli burdufurile, căci voi pleca imediat la drum.

— O, sfinte Iisuse! Plecaţi deja din nou? De ce o lăsaţi pe sărmana bătrână Sanna mereu singură în marele şi întinsul deşert?

— Pentru că altfel, un întreg convoi de emigranţi va pieri. Oamenii aceştia au fost păcăliţi de „vulturi” şi acum întreaga caravană se află în mare primejdie...

— De ce dom' Fox nu le-a arătat drumul cel bun?

— Nu mă puteam apropia de dânşii, nu puteam risca să fiu la rândul meu prins şi ucis...

— Dar atunci bieţii emigranţi vor fi omorâţi?

— Nu. Dinspre nord se apropie vânători iscusiţi şi puternici, iar eu contez pe ajutorul lor. Însă nimeni şi nimic nu le va putea fi de folos, dacă nu vor avea apă. Chiar eliberaţi din ghearele „vulturilor”, chinurile cele mai cumplite îi aşteaptă, iar setea cea mare îi va decima unul câte unul... Deci, apă, Sanna, apă, apă, apă! Repede! Voi încărca toţi caii cu burdufuri. Cel negru, însă, e mult prea ostenit şi va rămâne aici.

Fox se îndreptă spre căsuţă şi intră prin uşa încadrată de flori. Interiorul avea o singură cameră. Pereţii erau construiţi din trestie şi mâl, fiind acoperiţi cu iarbă uscată. Deasupra sobei din lut se afla un coş sub care atârna un ceaun. Fiecare din cei trei pereţi era prevăzut cu o ferestruică.

Sub acoperiş atârnau bucăţi de carne afumată, iar pereţii

erau împodobiţi cu tot felul de arme obişnuite pentru Vestul Sălbatic. Podeaua era acoperită cu blănuri. Cele două paturi care se aflau în încăpere erau confecţionate din curele, prinse de stâlpi, acoperite cu blănuri de urs. Lucrul cel mai de preţ din întreaga odaie era blana stufoasă a unui bivol alb, la care se păstrase şi craniul. Blana era atârnată în partea opusă uşii. De-o parte şi de alta a ei, Fox înfipsese în perete peste douăzeci de pumnale. În prăselele lor de lemn sau os erau sculptate diferite semne.

Toată mobila din căsuţă era o masă, două scaune şi o scară ce se înălţa până la acoperiş.

Tânărul se apropie de blană, o mângâie şi mormăi:

— Masca „spiritului” şi, de jur-împrejurul ei, pumnalele ucigaşilor... deja sunt douăzeci şi şase. Când îl voi descoperi, însă, pe acela pe care-l caut? Poate că niciodată! Şi totuşi, încă nu mi-am pierdut speranţa... mişelul ăla va fi chemat de propria-i conştiinţă la locul nelegiuirilor sale. Dar, acum ar trebui să mă odihnesc puţin.

Se culcă într-unul din paturi şi închise ochii, dar nu pentru a dormi. O înlănţuire de imagini, mereu aceleaşi, începură să-i chinuie mintea şi sufletul, ca de fiecare dată când încerca să aţipească.

După o jumătate de oră, intră şi negresa, spunându-i că umpluse toate burdufurile. Se ridică şi dădu la o parte una din blănuri. Dedesubt se afla o ascunzătoare din care scoase o lădiţă acoperită cu un capac de tablă. După ce-şi umplu săculeţele care-i atârnau de centură cu muniţie, urcă scara pentru a-şi lua carne. Apoi ieşi afară, pentru a se îndrepta înspre malul lacului, unde găsi cele opt burdufuri mari, din piele, pline cu apă. Erau legate două câte două, cu o curea lată. Cu ajutorul lor, Bloody-Fox salvase nu o dată vieţile unor călători, altfel sortiţi pieirii.

Pe malul lacului păşteau cinci cai. Scoase şaua de pe spinarea calului negru, obosit, şi înşeuă un altul. Ceilalţi

trebuiau să transporte burdufurile care erau aşezate astfel încât să atârne la dreapta şi la stânga animalului, cureaua cea lată fiindu-i trecută peste spinare. Caii împovăraţi erau legaţi într-un lanţ, hamurile unuia fiind prinse de curelele din spate ale celuilalt. Primul din şir era cel de călărie, pe care încălecă Bloody-Fox.

Sanna îl ajută cu pricepere. Era limpede că nu făcea asemenea preparative pentru prima oară. Apoi zise:

— Dom' Fox abia a sosit, şi-acum pleacă iar într-un loc primejdios... Dacă într-o bună zi va fi împuşcat, ce se va întâmpla cu săraca, bătrâna Sanna?

— Mă voi întoarce, răspunse el, fii fără nici o grijă, căci viaţa mea se află sub ocrotire. Altminteri, aş fi pierit de mult, poţi să mă crezi!

— Dar Sanna e mereu atât de singură! Nu poate schimba cu nimeni vreun cuvânt, căci e înconjurată doar de cai, sau papagali şi n-are decât poza micuţului Bob.

— Poate că de data asta, când mă voi întoarce, voi aduce şi câţiva oameni cu mine. Mă întâlnesc cu prieteni cărora îmi va face plăcere să le arăt casa mea, cu toate că până acum am păzit taina cu străşnicie. Printre ei se află şi un negru, pe care-l cheamă Bob, întocmai ca pe iubitul tău băiat.

— Negrul Bob?! O, Iisuse, Iisuse! Dar pe mama lui n-o cheamă oare Susanna, ca pe mine, Sanna?

— Asta n-o mai ştiu.

— A fost cumva vândut în Tennessee şi dus în Kentucky?

— Nu l-am întrebat.

— Te pomeneşti că e chiar băiatul meu!

— Nu, Sanna, n-are nici un rost să te amăgeşti zadarnic, însă, dacă-l voi lua cu mine, vei putea să-l întrebi singură tot ce-ţi trece prin cap. Acum, rămâi cu bine şi ai grijă de calul negru!

— Cu bine, domnule! O, Iisuse, Iisuse, Sanna a rămas din nou singură! Dar îl va aduce pe negrul Bob, îl va aduce...

Fox îi zâmbi prietenos şi porni la drum greu, cu toţi caii după sine. În curând se făcu nevăzut printre copaci.

Chiparoşii, cedrii şi sicomorii care se găseau pe malul apei erau destul de bătrâni, migdalii şi dafinii însă erau plantaţi chiar de el, la fel şi păduricea de castani şi portocali prin care călărea. Urma o centură foarte densă de tufe puse acolo în calea nisipurilor purtate de vânt, în aşa fel încât ele să nu poată pătrunde până la oază. Tânărul săpase de asemenea şanţuri înguste dinspre lac, pentru a asigura irigarea solului. Acolo unde umezeala dispărea din pământ, apăruseră un soi de cactuşi târâtori care făceau trecerea către suprafaţa golaşă, lipsită de vegetaţie, a deşertului Llano Estacado.

Ajuns aici, unde se putea mişca ceva mai repede, Bloody-Fox impuse caravanei sale un mers mai rapid, astfel încât imaginea lui se micşoră din ce în ce, până ce ochii Sannei îl mai percepură doar ca pe un punct care dispăru şi el, curând după aceea.

Nu prea departe de căsuţă, o trupă de călăreţi înainta prin deşert, dinspre nord-vest, înspre nord-est. În frunte călăreau Winnetou, împreună cu şeful de trib al comanşilor, urmaţi de Vânătorul de Urşi şi fiul său, Martin. Convoiul era întregit de New-Moon, Porter, Blount şi Falser, care mergeau umăr la umăr, şi încheiat de războinicii comanşi.

Călăreau în tăcere, ca şi cum însăşi viaţa le-ar fi fost ameninţată de fiecare sunet, voit ori întâmplător, pe care l-ar fi scos. Ochii celor din urmă iscodeau în stânga şi-n dreapta suprafaţa întinderii de nisip.

De cele mai multe ori, însă, privirile lor se opreau asupra celor doi conducători şi în special asupra lui Winnetou, care se aşezase în şa astfel încât să poată vedea foarte bine urma lăsată de fraţii Pellejo în drumul lor înspre Murding-Bowl.

La un moment dat, apaşul îşi opri calul şi descălecă. În nisip se puteau observa mult mai multe urme decât cele care putuseră fi distinse până acum, dar adevărata ciudăţenie

consta în faptul că ele sugerau un carusel, de parcă nenumăraţi călăreţi s-ar fi învârtit, pur şi simplu, pe loc, în cerc. Tot acolo, se puteau zări şi urme lăsate de picior, de parcă oamenii descălecaseră, uneori, pentru a putea cerceta mai bine împrejurimile.

Toţi ceilalţi se opriră iar Winnetou începu să cerceteze fiecare palmă de pământ cu mare atenţie. Apoi, porni înainte, încet şi foarte aplecat în faţă, cu ochii mijiţi, atent la cine ştie ce indicii, doar pentru el vizibile... După ce se întoarse, îi vorbi căpeteniei comanşilor, dar toţi îl putură auzi:

— Aici, cele două feţe palide au găsit o urmă şi au descălecat pentru a o putea cerceta. Ea a fost lăsată de cinci cai legaţi unul de celălalt. Dacă ar fi fost vorba de mai mulţi călăreţi, caii ar fi fost liberi, deci e limpede că întregul convoi era format din cinci cai şi un singur om, călărind în frunte. El a trecut pe aici acum trei ore, iar mexicanii noştri i-au adulmecat urma cu o oră mai târziu. Fraţii mei pot vedea că amprentele sunt încă proaspete.

Căpetenia comanşilor, care descălecase şi cercetase la rândul său împrejurimile, fu de aceeaşi părere cu Winnetou. Descălecă şi Baumann, Vânătorul de Urşi. Aplecat mult deasupra pământului, procedă întocmai ca predecesorul său, numai că, în cele din urmă, se îndepărtă mult mai mult înspre dreapta, se opri într-un anumit loc, ghemuindu-se, ca şi cum ar fi vrut să cerceteze ceva şi, după un răstimp, îl chemă cu un semn pe Winnetou, spunându-i:

— Călăreţul a descălecat aici. De ce oare?

Apaşul studie locul şi răspunse:

— După cum se poate vedea, e vorba de o faţă palidă, un om tânăr care, până aici, a pierdut apă. S-a oprit aici pentru a astupa butoiul sau burduful pe care îl transporta.

— Fratele meu roşu crede că era vorba despre un singur butoi sau burduf?

— Numai dintr-unul singur a curs, omul avea însă opt. Cei

patru cai erau încărcaţi cu câte două burdufuri...

— De ce, însă, atâta apă?

— Probabil se îndreaptă înspre un loc unde mulţi au nevoie de apă. Poate fi un „vultur” care vrea să ajungă la cuibul celorlalte păsări de pradă sau, dimpotrivă, un om cinstit care vine în ajutorul altora, necăjiţi, despre a căror existenţă noi nu ştim nimic.

— Poate că face parte din convoiul de albi care urmează să fie atacat.

— Cred că fratele meu a presupus adevărul. Vom încăleca din nou şi vom porni după dânsul cât se poate de repede.

Zis şi făcut. Începură să galopeze, dar nu înspre nord-est, ca până acum, ci cu precizie înspre nord.

Nu exista nimic altceva decât nisipul. Din când în când doar ajungeau într-un loc în care ieşea la iveală roca golaşă. În rest, părea că solul deşertului a fost fundul unui mare lac, secat cu sute sau chiar mii de ani în urmă. Câteodată, în dreapta şi în stânga liniei orizontului, se puteau observa dungi maronii sau gri. Erau zone întinse, acoperite cu cactuşi, prin care nimeni nu putea pătrunde.

Apoi, urmele deveniră din ce în ce mai proaspete, ceea ce era un semn sigur că se apropiau de ţintă.

Spre sfârşitul după-amiezii, mica trupă ajunse într-un loc în care urmele se înmulţeau iarăşi. Winnetou descălecă pentru a cerceta. Merse un timp înspre nord, apoi reveni şi o luă înspre est. După ce se alătură celorlalţi, stătu o vreme pe gânduri, încercând să pună cap la cap datele dobândite în urma investigaţiilor.

— Omul cu apa a mers exact înspre nord, zise el până la urmă. Fraţii mexicani au stat aici şi s-au gândit dacă să-l mai urmărească sau nu. În cele din urmă au apucat-o spre răsărit. Pe cine să urmărim?

— Fratele meu va fi cel ce va hotărî încotro ne vom îndrepta, răspunse conducătorul comanşilor.

— Cei către care merge tânărul se află la nord. El e un om bun, deoarece urma să se deosebeşte de aceea a mexicanilor. Am putea pleca după el, pentru a-l preveni. Deoarece însă feţele palide s-au îndepărtat atât de brusc de drumul său, Murding-Bowl trebuie să se găsească pe undeva prin apropiere. Tâlharii vor să ajungă acolo pentru a le povesti celorlalţi „vulturi” despre ciudatul personaj care transportă apă. Se vor grăbi să-l ajungă din urmă şi să-l împiedice să-i găsească pe aceia pe care are de gând să-i salveze. Şi noi ne vom duce de asemenea înspre Murding-Bowl. Este fratele meu roşu de acord să pornim pe urma lăsată de cei doi mexicani?

Comanşul încuviinţă, iar Winnetou o luă înainte înspre est. Cu un oarecare efort, el şi tovarăşii săi i-ar fi putut ajunge pe cei doi, dar nu asta aveau de gând. Ei doreau cu orice preţ să afle cuibul „vulturilor”, vroiau neapărat să vadă ascunzătoarea tâlharilor. De aceea, deocamdată, îşi adaptară iuţeala vitezei de mers a celor urmăriţi.

Între timp, la o distanţă ceva mai mare decât aceea care putea fi parcursă de-a lungul unei zile de la căsuţa lui Bloody-Fox, un convoi lung înainta anevoie prin nisipul adânc al deşertului. Erau douăzeci de care cu boi care mergeau unul după altul, la distanţe relativ mici între ele şi care erau însoţite de călăreţi înarmaţi.

Carele erau de o construcţie solidă şi, datorită încărcăturii lor mari, se mişcau extrem de încet, cu toate că fiecare era tras de şase sau opt boi. Animalele erau extenuate, chiar şi caii se aflau într-o stare jalnică, părând că în fiecare clipă sunt gata-gata să se prăbuşească. Limbile le atârnau şi se târau pas cu pas, iar muşchii picioarelor li se înmuiaseră din pricina mersului.

Căruţaşii înaintau poticnit pe lângă boi... Capetele le erau aplecate şi abia mai aveau putere să mânuiască bicele lungi şi grele, pentru a-şi îndemna animalele la un ultim efort.

Oameni şi dobitoace făceau impresia unei caravane destinate pieirii. Guralivul avocat Gibson, care se alăturase împreună cu tovarăşii săi acestui convoi, era cel mai deznădăjduit dintre toţi.

Doar calul conducătorului, care călărea în fruntea convoiului, arăta prospeţime în mişcări, fără să dea nici cel mai mic semn de oboseală. Călăreţul, în schimb, era aplecat în faţă, ca toţi ceilalţi, părând că suferă de foame şi de sete. Dar dacă vreo femeie sau vreun copil dintre cei aflaţi în căruţe scotea vreun geamăt sau vreun oftat de jale, trupul i se îndrepta în şa, ochii îi scânteiau înveseliţi, iar muşchii din jurul gurii, lipsită parcă de buze, îi încremeneau într-un rictus diabolic de satisfacţie.

Omul purta un costum de piele şi o pălărie cu boruri largi, dar obrazul şi ochelarii săi nu se prea potriveau cu aspectul general. Cititorul şi-a dat, probabil, seama că nu era altul decât Tobias Preisegott Burton, evlaviosul misionar al mormonilor. Se tocmise călăuză pentru caravană şi, în această calitate, îşi dădea toată silinţa să-i conducă pe cei care-i fuseseră încredinţaţi la pieire sigură.

Călăreţul din frunte tocmai dădea pinteni calului pentru a se apropia de Burton. Depunând un efort ieşit din comun, el îi spuse acestuia:

— Aşa nu se mai poate! Nimeni n-a mai primit de alaltăieri vreun strop de apă, fiindcă trebuia să păstrăm totul pentru animale. Apă nu mai e însă deloc de ieri dimineaţă, când lichidul din ultimele două butoaie s-a scurs în mod cu totul inexplicabil.

— Căldura e de vină, explică Burton. Deformate de arşiţă, doagele butoaielor nu mai puteau opri apa să se scurgă...

— Nu, cauza nu poate fi asta. Am cercetat butoaiele. Atâta timp cât se mai găseşte măcar un litru de apă, doagele opresc scurgerea. Dar ele au fost astfel găurite încât peste noapte toată apa s-a scurs încet şi pe neobservate. Cineva ne

doreşte pieirea.

— Imposibil. Cel care ar vărsa apa ar fi el însuşi destinat pieirii.

— M-am gândit şi eu la asta, totuşi adevărul nu poate fi altul... Până acum am tăcut, pentru a nu mări îngrijorarea, dar, în secret, i-am observat pe toţi cu mare atenţie. N-am putut găsi nici un vinovat. Animalele de-abia se mai pot târî şi în curând vor cădea secerate de sete... Femeile şi copiii strigă zadarnic după apă, dar nu mai există de mult nici o picătură... Uitaţi-vă la cer! Vulturii se rotesc deja pe deasupra caravanei, de parcă ar şti că vom deveni în curând prada lor. Sunteţi sigur că ne aflăm pe drumul cel bun?

Burton însuşi fusese cel care, cu o noapte înainte, găurise butoaiele, dar numai după ce băuse pe săturate şi-şi adăpase şi calul. În plus, umpluse butelcuţa metalică, înfăşurată cu grijă într-o blană, care era acum fixată în partea din spate a şeii. Astfel putea ca, la lăsarea întunericului, să-şi reîmprospăteze în taină forţele, atât el cât şi calul său...

— Bineînţeles! răspunse, arătând marcajele care erau înfipte din loc în loc în nisipul deşertului. Puteţi vedea şi dumneavoastră jaloanele pe care le urmăm. Ne putem bizui pe ele.

— Sunteţi sigur? Ştim cu toţii că „vulturii deşertului”, pentru a rătăci călătorii, obişnuiesc să modifice aceste marcaje, osândindu-i la moarte pe cei astfel păcăliţi.

— Da, asemenea lucruri se întâmplau cu ani în urmă, dar acelor tâlhari li s-a venit de hac, deşertul nemaifiind bântuit acum decât de adevăraţii vulturi, cu nimic mai puţin hrăpăreţi şi prădalnici... În plus, eu cunosc acest ţinut foarte bine şi ştiu sigur că ne aflăm pe direcţia cea bună

— Azi-dimineaţă spuneaţi că ne aflăm într-o porţiune groaznică a deşertului. De ce marcajele au fost fixate exact pe aici? De ce n-am străbătut şi noi una din acele suprafeţe întinse, acoperite cu cactuşi, ale căror fructe ar fi asigurat apa

atât pentru noi cât şi pentru animale?

— Ar fi fost un ocol prea mare. Pentru a vă linişti ţin să vă spun însă că, în cazul în care ne grăbim puţin, putem adăsta spre seară în apropierea unei astfel de suprafeţe acoperite cu cactuşi. Mâine vom ajunge la o oază şi chinurile tuturor vor lua sfârşit.

— Să ne grăbim! Dar vă puteţi da şi singur seama că animalele abia se mai pot ţine pe picioare!

— În acest caz va trebui să ne oprim, pentru a le lăsa să se odihnească.

— Nu, nici asta nu e cu putinţă! Căci odată oprite, nu le vom mai putea urni. Trebuie să mergem întruna, până la cactuşii despre care vorbeaţi.

— Cum doriţi dumneavoastră, domnule! Nici eu nu sunt scutit de chinuri, dar, spre marea mea uşurare, am constatat de curând că nu de mult au mai trecut şi alţii pe aici. Priviţi urmele de colo! Sunt sigur că au fost lăsate de un grup mare de călăreţi şi sunt sigur că nici ei nu s-ar fi avântat pe aici, dacă n-ar fi ştiut că acesta este drumul cel bun. Aşadar, n-avem de ce să ne temem. Mâine, toate astea vor aparţine trecutului!

Vorbind astfel, Burton avea, în felul său, dreptate. El înţelegea iminenţa atacului pe care tovarăşii săi îl pregătiseră atât de minuţios, iar faptul că grupul de călăreţi despre care pomenise era format tocmai din „vulturii” prădalnici, că ei schimbaseră dinadins marcajele, orientându-le într-o direcţie greşită, îl făcu să surâdă tainic. Se bucura pe ascuns şi fiindcă celălalt părea să se fi liniştit la auzul cuvintelor sale.

Între căsuţa lui Bloody-Fox şi Murding-Bowl se întindea o suprafaţă lungă, şi la fel de lată, acoperită cu cactuşi atât de deşi încât nici un cal sau călăreţ nu putea pătrunde pe acolo. Bloody-Fox nu explorase niciodată această zonă şi nu ajunsese niciodată în apropierea văii. Se mulţumise mereu să gonească de-a lungul marginii vestice a câmpului de cactuşi,

înspre nord. Dacă ajuns la marginea nordică ar fi cotit vreodată spre răsărit, ar fi descoperit cu siguranţă adâncitura din care li se trăsese atâtor oameni pieirea. Ştia că cei ce aveau nevoie de ajutorul său se află la nord-est şi, după ce depăşi câmpul, porni într-acolo.

Soarele ardea dogoritor. Simţea căldura pătrunzându-i prin îmbrăcăminte şi-şi îmboldea necontenit caii transpiraţi, fără să le acorde nici un moment de răgaz. Cerceta întruna orizontul şi înainta cât putea de repede.

La nord-est, unde cerul părea să se unească cu pământul, apărură, la un moment dat, câteva puncte întunecate, răzleţe. Dădu pinteni calului său, iar ceilalţi, împovăraţi de burdufuri, fură îndemnaţi cu strigăte puternice. Animalele îl purtau ca pe o furtună peste suprafaţa deşertului.

După o vreme îşi dădu seama că punctele erau formate din călăreţi şi nu din căruţe, dar rămase pe mai departe încredinţat că în faţa sa se afla o avangardă a emigranţilor. De aceea îşi păstră direcţia iniţială şi se grăbi să ajungă la ei.

Abia după ce se apropiase suficient de mult, i se păru ciudat nu doar numărul mare al călăreţilor, ci şi comportamentul lor. Ei îl observaseră, de asemenea, dar nu-l aşteptară nemişcaţi, ci se împărţiră în trei grupe. Un grup rămase pe loc, iar celelalte se împrăştiară în toate părţile, apropiindu-se de Fox, ca şi cum ar fi dorit să-l înconjoare şi să-i taie orice posibilitate de retragere. Se ridică în şa şi cercetă cu atenţie situaţia.

— Dumnezeule! exclamă. Sunt peste treizeci de inşi. O avangardă a emigranţilor nu poate fi atât de puternică! Au animale de transport cu ei, încărcate cu indicatoare. Pe toţi dracii! Sunt „vulturii deşertului”, iar eu era cât pe ce să intru în ghearele lor! Au de gând să pună mâna pe mine. Sunt prea mulţi, deci trebuie s-o şterg cumva, cât mai repede!

Întoarse şi goni înapoi. Datorită cailor obosiţi, legaţi în urma lui, nu se putea îndepărta de-ajuns de repede.

Urmăritorii se apropiau tot mai mult. Îşi îndemnă calul din răsputeri, dar acesta era stânjenit de cei din urmă, care începeau să se opună, zbătându-se în hăţuri şi zvârlind din copite în toate părţile. Micul grup se opri şi urmăritorii avură ocazia de a se apropia până la o bătaie de puşcă. În acel moment, cureaua care lega calul lui Bloody-Fox de primul cal ce transporta burdufurile se rupse, iar cei patru armăsari încărcaţi cu apă o luară la goană într-o altă direcţie.

— Sunteţi pierduţi, iar apa la fel! exclamă, scrâşnind, Bloody-Fox. Dar, cel puţin, îmi voi lua plata imediat înapoi.

Îşi linişti calul şi îl opri. Duse puşca la ochi şi trase — o împuşcătură şi încă una... primii doi urmăritori se prăvăliră pe nisip.

— Aşa, acum înainte! Sper că nu vor mai îndrăzni să se apropie prea mult de mine. Iar pentru cei însetaţi nu mai pot face nimic altceva decât să pornesc în căutarea lui Old Shatterhand şi să-i cer ajutorul!

Rosti mânios aceste cuvinte şi se îndepărtă în goană înspre nord. „Vulturii” îl mai urmăriră o bucată de drum, scoţând strigăte de furie, însă, după ce se lămuriră că fugarul lui Bloody-Fox era mai bun decât al lor, se întoarseră la locul în care zăceau cei doi împuşcaţi.

La aceeaşi distanţă de la casa lui Bloody-Fox, dar înspre nord, se afla un alt grup de călăreţi care mergeau pe urmele adânc săpate în nisipul moale de convoiul „vulturilor deşertului”. Tâlharii mergeau în aceeaşi direcţie cu caravana şi scoteau marcajele înainte de a sosi aceasta, punându-le astfel încât bieţii oameni să fie conduşi direct la Murding-Bowl.

Old Shatterhand călărea în faţă, cu Inimă-de-fier alături, tânărul comanş. Erau urmaţi de Hobble-Frank şi Dick Rotofeiul, apoi de Pitt, Fred şi Bob. Cei dintâi călăreau în tăcere, fără a scăpa urma din ochi. Restul erau mult mai puţin tăcuţi, iar Frank era de-a dreptul zgomotos. Discuţia se purta

în jurul unui subiect mult drag inimii sale şi asupra căruia omul ce-l însoţea părea să fi fost de cu totul altă părere.

— În probleme ştiinţifice te găseşti mereu pe o cale greşită, s-ar putea spune chiar că te-ai rătăcit de potecă. O astfel de părere e de-a dreptul inadmisibilă!

— Dar atunci spune-ne explicaţia ta! îl îndemnă Dick, râzând.

— Nici prin cap nu-mi trece!

— De ce?

— Pentru că, după Celsius, ai deveni mai isteţ cu câteva grade şi nici n-ai fi măcar recunoscător pentru asta.

— Mărturiseşte, mai degrabă, că nici n-ai vreo explicaţie!

— Oho! Decât să crezi aşa ceva despre mine, prefer să-ţi luminez minţile! O astfel de sferă luminoasă îşi datorează existenţa unei combinaţii sulfuroase dintre fosfor şi iască. Uneori...

Fu însă întrerupt de o exclamaţie a lui Old Shatterhand, care arăta cu mâna întinsă înspre sud:

— Priviţi acel călăreţ care se apropie în goană! Să străbaţi singur aceste ţinuturi este o dovadă de curaj şi presupune o excelentă cunoaştere a deşertului.

— Cine ar putea fi? întrebă Fred. Pare cât se poate de grăbit.

Old Shatterhand îşi opri calul şi scoase dintr-un buzunar al şeii binoclul, îndreptându-l înspre străin.

— Mi se pare că e chiar Bloody-Fox, despre care mi-aţi povestit atâtea! Să-l aşteptăm aici!

Nu trecu mult şi Fox îi recunoscu la rândul său. Făcu un gest larg de salut şi le strigă de la depărtare:

— Mare noroc am avut întâlnindu-vă, domnilor! Am nevoie urgentă de ajutor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Old Shatterhand.

— După toate probabilităţile, un convoi format din emigranţi germani va fi atacat noaptea asta de către

„vulturi”.

Rostind aceste cuvinte, se apropie de ceilalţi, îşi struni calul şi dădu mâna cu dânşii.

— Presupun că sunt totuna cu indivizii pe care-i căutăm şi noi. Unde se află?

— Înspre sud-est şi par să se îndrepte exact către marele câmp de cactuşi.

— Care câmp?

— Cel mai mare din întregul deşert. Am numărat peste treizeci de „vulturi”, din care am împuşcat doi. Au schimbat marcajele şi le orientează către suprafaţa acoperită cu cactuşi. O trecere printre ei fiind imposibilă, este foarte probabil că aici urmează să fie lichidaţi.

— Cât mai avem de călărit până la ei?

— În galop, ceva mai mult de trei ore.

— Ei bine, ce mai aşteptăm?! Putem discuta foarte bine şi pe drum.

Micul grup începu să gonească precum o furtună. Bloody-Fox se ţinea aproape de Old Shatterhand şi îi povestea acestuia întâlnirea sa cu tâlharii şi pierderea celor patru cai care cărau apă. Vânătorul îl privi atent, apoi întrebă surâzând:

— Aşadar aveaţi cinci cai, Fox? Hm! Aici, în mijlocul deşertului?

— Vă cunosc, domnule Shatterhand, şi am încredere în dumneavoastră... De altfel, sunt sigur că şi în alt mod aţi fi intuit legătura dintre mine şi Fantoma din Llano Estacado. În curând veţi vedea şi cuibul meu de stafie. În fine, nu voi mai fi nevoit să joc teatru... şi nădăjduiesc că împreună vom izbuti să nimicim această bandă de ucigaşi. Mie-mi trebuie unul singur... îl caut de-o viaţă!

— Cine ştie pe unde i-or fi zăcând osemintele. Domnule Fox, am toată stima pentru dumneavoastră şi sper că mai târziu îmi veţi povesti întreaga istorie pe îndelete... De-acum ştiu însă ce fel de om sunteţi şi ce primejdii aţi avut de

înfruntat. Cu toate astea, v-aţi dovedit mereu învingător. Dar, deoarece aţi avut la dispoziţie atâţia cai, putând apărea şi dispărea după bunul dumneavoastră plac, deduc că aveţi în Llano Estacado un loc unde există apă, pomi, iarbă şi fructe.

— Bineînţeles că da. Locuiesc pe malul unei oaze, în cealaltă parte a pădurii de cactuşi.

— Am bănuit întotdeauna că vechea legendă trebuie să fie adevărată! Vă rog să-mi descrieţi locul!

Bloody-Fox îi povesti cu acea încredere deplină pe care numai în Old Shatterhand ar fi putut s-o aibă, iar acesta, la rândul său, hotărî să nu divulge taina lui cu nici un preţ.

Abia în pragul serii ajunseră la urma lăsată de căruţe, înaintară cu precauţie, îndreptându-se exact înspre sud, lucru de altfel nu tocmai greu de îndeplinit, pentru că, între timp, apăruse secera subţire a lunii, luminând suficient în jur. După ce mai călăriră aproximativ o oră, Old Shatterhand îşi opri brusc calul şi arătă în faţă, zicând:

— Iată-i şi pe emigranţi. Se poate vedea lanţul pe care l-au făcut din căruţe. Aşteptaţi aici. Mă voi apropia pe furiş şi vă voi aduce veşti.

Descălecă şi dispăru în întuneric, întorcându-se abia după o jumătate de oră. Spuse:

— Douăsprezece care mari, trase de boi, au fost aşezate astfel încât să formeze un careu. În centrul lui se află oamenii. Nu au nici de mâncare, nici de băut, nici lemne pentru foc. Au fost trădaţi de călăuza lor, altminteri ar fi trebuit să aibă de toate. Boii zac şi gem, mai mult morţi decât vii. Nici vorbă ca mâine dimineaţă să poată porni mai departe. Puţina apă pe care-o avem nu le-ajunge nici oamenilor. Pentru a salva şi animalele, trebuie neapărat să declanşăm o ploaie.

— Ploaie?! se minună Hobble-Frank. Vă închipuiţi cumva că veţi putea aduce ploaia aici, în plin centrul deşertului?

— Da, sunt absolut sigur.

— Dar asta depăşeşte orice imaginaţie. Fără doar şi poate, sunteţi un om nemaipomenit, dar să dirijaţi şi norii, după bunul dumneavoastră plac, de una ca asta nu vă cred capabil. Nu-mi intră în cap cine ar călăuzi, de fapt, norii, pentru dumneavoastră?

— Electricitatea. Nu am timp să vă explic totul acum. Pentru a izbuti, am nevoie de un foc cât mai mare. Bloody-Fox vorbea despre o suprafaţă foarte întinsă, acoperită cu cactuşi, care s-ar afla pe aici, prin apropiere. Sper aşadar să vă aduc în timpul cel mai scurt o adevărată ploaie torenţială. Dar s-o luăm din loc, domnilor!

Încălecă din nou şi porni călare spre lanţul de căruţe. Ceilalţi îl urmară. Fireşte, au fost auziţi şi foarte curând cineva, din interior, strigă:

— Ascultaţi! Se apropie oameni. Doamne-Dumnezeule, oare aduc ajutor? Sau sunt cumva tâlhari?

— Nu suntem tâlhari, răspunse Old Shatterhand cu voce puternică. Mai întâi de orice, vă aducem apă. Veniţi şi lăsaţi-ne să intrăm!

— Drace! strigă un alt glas mânios, neprietenos. S-ar putea să fie cumva... Aşteptaţi, voi ceilalţi, mă duc să verific!

Omul se apropie, se aplecă peste oişte şi întrebă:

— Cine sunteţi, străinilor?!

— Mi se spune Old Shatterhand, iar tovarăşii mei sunt toţi oameni cinstiţi.

— Old Shat... să te ia dracu'!

Omul care îi întâmpinase pe salvatori cu atâta „gingăşie”, nu era altul decât „sfinţia-sa” Tobias Preisegott Burton.

— Ah, dumneavoastră sunteţi, domnule mormon! spuse batjocoritor Juggle-Fred care, în ciuda întunericului, îl recunoscuse. Mă bucură foarte mult că v-am putut întâlni aici!

Dar Burton o ştersese demult. Dându-şi seama că nu mai poate zăbovi nici măcar o clipă, o luă la goană în partea

opusă, căutându-şi calul. Scoase repede oiştea dintr-una din căruţe spre a-şi face loc pentru ieşirea din careu, sări repede în şa şi dispăru ca şi cum n-ar fi fost.

În spatele său răsunară strigătele de bucurie ale oamenilor pe care îi sortise pieirii.

— Aşteptaţi, numai, scrâşni el, mă voi întoarce cât de curând. Atunci vor fi pierduţi şi cei care vor să facă pe salvatorii.

Nici n-a trebuit să parcurgă un drum prea lung. În apropiere aşteptau oamenii săi, „marcatorii”.

„Vulturii” nu se arătară deloc impresionaţi că un vânător atât de vestit ca Old Shatterhand se afla în tabăra emigranţilor. Dimpotrivă, se bucurau de faptul că prada lor va fi şi mai bogată decât se aşteptau. Nici prin cap nu le trecea c-ar putea să dea greş, cu toate că, acum, nu mai putea fi vorba de o predare fără rezistenţă.

Între timp, cei doi mexicani se alăturară şi ei bandei. În Murding-Bowl se afla un paznic care-i conduse la ceată. Povestiră celorlalţi tâlhari întâmplarea din Valea Cântătoare, fără a bănui însă câtuşi de puţin că Winnetou şi comanşii se aflau pe urmele lor.

Apaşul venise şi el cu trupa în Murding-Bowl, dar fără a găsi pe nimeni acolo. Bazinul Ucigaş era format dintr-o adâncitură destul de mare şi abruptă, pe fundul căreia băltea o apă tulbure. Probabil că această umezeală se datora oazei nu prea îndepărtate, de la „Cuibul stafiei” şi, chiar dacă apa nu era curată, în plin deşert era de nepreţuit. De aceea tâlharii foloseau acest loc de întâlnire şi, ori de câte ori se răspândeau, oricât de departe, tot aici reveneau, în vreme ce unul dintre ei rămânea să asigure paza.

De data asta, omul plecase împreună cu mexicanii şi de aceea Winnetou găsi locul complet părăsit. Ochiul său ager îi arătase drumul cel bun. Plecase pe urma celor trei şi, după lăsarea întunericului, descoperise locul în care poposeau

„vulturii deşertului”. Se culcă la Pământ şi se apropie târâş, ca un şarpe, de grupul tâlharilor. Nemernicii se travestiseră în indieni. Îl zări pe Burton, călăuza trădătoare, venind lângă ceilalţi. Din păcate, nu putea risca să se apropie atât de mult încât să şi înţeleagă despre ce vorbesc, dar cel puţin izbutise să-i numere. Apoi se întoarse la oamenii săi.

— Treizeci şi cinci de „vulturi”, zise el. Dar mâine, pe vremea asta, carnea lor va fi devorată de adevăraţii vulturi.

— Ce vor să facă? se interesă New-Moon.

— Pândesc prada, care trebuie să se afle undeva înspre nord, deoarece mexicanii au luat-o în acea direcţie. Totodată, dintr-acolo a venit un sol, care i-a anunţat că măcelul poate începe. Fraţii mei mă vor însoţi către locul unde îi vom întâlni pe cei ce urmează a fi ucişi şi prădaţi.

Încălecă şi descrise mai întâi un larg arc de cerc, pentru a deruta pe eventualii urmăritori. Apoi reveni şi se îndreptă înspre direcţia propusă.

În scurtă vreme, văzură lanţul de căruţe, împresurat de paznici, dovadă că, între timp, Old Shatterhand luase măsuri de siguranţă. Când aceştia se interesară de identitatea noilor veniţi, Winnetou le răspunse:

— Fraţii mei albi nu au de ce să se teamă. Sunt Winnetou, căpetenia apaşilor, şi vreau să le aduc ajutor.

Vocea sa clară a putut fi bine auzită. Încă nici nu sfârşi bine ce avusese de spus, când din interiorul lanţului de căruţe răsună vocea bucuroasă a lui Hobble-Frank:

— Winnetou? Goarnele şi toboşarii n-au decât să anunţe de pe acum victoria! Dar unde apare apaşul, trebuie să se afle şi Vânătorul de Urşi şi fiul său, Martin! Lăsaţi-mă să ies, trebuie să-i îmbrăţişez pe amândoi!

Se căţără deasupra căruţelor, vrând să sară jos, în partea exterioară, dar se opri uluit, trezindu-se dinaintea cetei de indieni comanşi.

— Pe toţi dracii, ce se întâmplă? întrebă. Ia veniţi încoace,

domnule Old Shatterhand, şi uitaţi-vă niţel la aceste stafii care bântuie călare!

Dar Martin Baumann atârna deja de gâtul său, urmat fiind de Vânătorul de Urşi, care-l cuprinse în braţe, şi de Winnetou. După ce-l salută cu bucurie, acesta din urmă întrebă intrigat:

— Fratele meu, Shatterhand, n-a auzit, oare, vocea mea?!

— Ba da! Aici sunt! răspunse acesta, ieşind afară şi strângându-l la piept pe prietenul său indian.

Ceilalţi îl urmară. Totul prinse viaţă, întrebările şi răspunsurile zburau de la unii la alţii, dar fără prea mult zgomot, cu discreţia impusă de situaţie.

Inimă-de-fier se alătură comanşilor, foarte trist şi serios. Le povesti despre uciderea căpeteniei lor, tatăl său. Surprinşi să-l găsească aici îl ascultară cu atenţie şi, deşi pe feţele lor liniştite nu se putea citi nimic, sufletele lor clocoteau de mânie, jurând moarte „vulturilor”.

După ce isprăviră cu feluritele ceremonii de salut, în interiorul lanţului de căruţe, dar şi în afara lui, începu să se desfăşoare o vie activitate. Totul era făcut însă în mare linişte. În primul rând, măriră lanţul pentru a le oferi comanşilor adăpost în interiorul lui. Pentru ca tâlharii să nu poată observa de departe că au de-a face cu un grup mult mai numeros de adversari, introduseră înăuntrul adăpostului până şi caii. Indienii împărţiră printre emigranţi hrana şi apa pe care a purtau cu ei în butelii făcute din dovleci scobiţi, iar Old Shatterhand promise tuturor că nu peste multă vreme vor dispune de rezerve mari de alimente şi băutură. Totuşi, setea bieţilor oameni era cam greu de potolit cu promisiuni.

La un moment dat, New-Moon îl recunoscu pe Juggle-Fred, care-l salvase cândva din mâinile lui Stealing-Fox. Apoi, în jurul cercului de căruţe se lăsă tăcerea. Totuşi, nu dormea nimeni, iar cei ce aveau de povestit, vorbeau în şoaptă, astfel încât în afara lanţului nu se putea auzi nici măcar un sunet.

Old Shatterhand preluase comanda. Stătea lângă Bloody-

Fox, care îi descria ţinutul în cele mai mici amănunte. Aveau de gând să pună pentru totdeauna capăt tâlhăriilor din deşert şi juraseră moarte tuturor „vulturilor”... Un amănunt deosebit de interesant îl constituia faptul că, pe lângă câmpia foarte întinsă de cactuşi de la nord, înspre răsărit se întindea o alta şi mai mare decât prima. Fox spuse că între câmpuri se afla o dungă de nisip, destul de îngustă, care permitea accesul la „Cuibul stafiilor”.

— Prea bine! se bucură Old Shatterhand. Deci nu ne poate scăpa nici unul dintre tâlhari! În cazul în care ar sesiza deîndată superioritatea noastră numerică, sau dacă ar şterge-o chiar după primul atac, i-am putea goni înspre dunga de nisip şi am da foc celor două câmpuri de cactuşi. Suntem nevoiţi să obţinem apă pentru animalele de tracţiune, care nu trebuie să piară de sete.

— Dar dacă vom proceda astfel, „vulturii” pot să scape, ajungând la casa mea!

— Peste poate, Fox! Căci tu, însoţit de zece indieni comanşi, vei porni îndată înspre casa ta, asigurându-le indivizilor o bună primire! Veţi ajunge la timp, căci sunt aproape sigur că atacul va avea loc abia mâine în zori!

Planul fu aplicat fără nici un comentariu. Baricada formată din căruţe se deschise, permiţându-i lui Bloody-Fox şi însoţitorilor săi să iasă. Apoi, fu iarăşi tăcere...

Paznicii erau postaţi mult în afara lanţului de căruţe şi aveau ordin să se retragă în cea mai mare linişte, imediat ce-ar fi zărit duşmanii apropiindu-se. În interior, caii gata înşeuaţi aşteptau pentru a porni urmărirea imediată a fugarilor. Absolut fiecare ştia ce are de făcut.

Noaptea trecu repede, iar odată cu ivirea zorilor, contururile căruţelor şi ale celorlalte obiecte deveneau mult mai clare. Dimineaţa era limpede, fără nici cea mai mică urmă de ceaţă. Se lumina tot mai mult şi, în sfârşit, putură fi văzuţi „marcatorii” îndreptându-se către sud. Se aflau la o

distanţă de aproximativ o mie de paşi.

Bucuroşi că le venise vremea, îşi îndemnau caii, apropiindu-se în goană, pentru a lua cu asalt fortăreaţa de căruţe.

Posturile de pază din afară fuseseră retrase. Toţi bărbaţii se aflau în spatele baricadei expuse atacului. Acum „vulturii” se aflau la o sută, apoi optzeci şi apoi doar cincizeci de paşi.

— Foc! ordonă Old Shatterhand.

Răsunară peste treizeci de împuşcături. În câteva clipe, ceata atacatorilor se transformase într-o grămadă dezordonată. Morţii şi răniţii se prăvăliră de pe caii ce continuară să gonească liberi. Ceilalţi, nu mai mulţi de zece, fuseseră struniţi de stăpânii lor, rămaşi teferi sau doar uşor răniţi.

— Ura! Ura! Old Shatterhand şi Winnetou! strigă Hobble-Frank.

După ce tâlharii auziră şi cel de-al doilea nume şi constatară numărul mare de pierderi care le fusese pricinuit atât de rapid, se întoarseră şi-o luară la goană către sud.

— Afară! Şi fiecare la locul său! ordonă Old Shatterhand.

Fură îndepărtate două căruţe, astfel încât toţi putură ieşi. Emigranţii se năpustiră urlând înspre morţi şi răniţi, iar ceilalţi porniră în urmărirea tâlharilor, dar fără prea multă grabă. Doar Pitt şi Dick goneau cât puteau de repede înspre câmpurile de cactuşi, cărora trebuiau să le dea foc.

O parte din urmăritori, în frunte cu Winnetou, o luară spre răsărit, cotind apoi către sud, pentru a închide calea fugarilor şi a-i forţa să pătrundă între cele două câmpuri. Old Shatterhand împreună cu ai săi ţineau urma „vulturilor deşertului”.

Ticăloşii erau furioşi că dăduseră greş. Goneau tăcuţi laolaltă, doar înjurând din când în când. La Murding-Bowl se opriră pentru a se sfătui.

— Ce să facem acum? întrebă Burton, care şedea gâfâind

pe cal. Nu putem rămâne aici. Câinii se află pe urmele noastre.

— Bineînţeles! încuviinţă Carlos Pellejo care, la fel ca şi frate-său, scăpase teafăr. Drept înainte, printre cactuşi, nu se poate. Trebuie s-o luăm la dreapta! Veniţi!

Porniră în acea direcţie, dar curând văzură ridicându-se un fum gros.

— Pe toţi dracii! strigă Burton. Au ajuns înaintea noastră acolo. Au dat foc la cactuşi! Înapoi!

Făcură cale-ntoarsă, trecând pe lângă Murding-Bowl şi îndreptându-se către răsărit, dar, după aproape zece minute, îl zăriră pe Old Shatterhand care, împreună cu ceata sa, se îndrepta în diagonală către ei şi o frică groaznică puse stăpânire pe dânşii. Totuşi, continuară să-şi îndemne caii extenuaţi, nădăjduind că vor izbuti să scape din încercuire, luând-o înspre lateral, dar curând înţeleseră că era imposibil. În depărtare, calea le era închisă de cealaltă jumătate a urmăritorilor.

— Parcă însuşi dracul şi-ar fi vârât coada! zbieră Emilio. Trebuie să intrăm printre cactuşi!

— Există cumva vreo ieşire, putem scăpa din fundătură? se interesă Carlos.

— Nu ştiu. N-am intrat niciodată în viaţa mea acolo, dar, se pare că nu ne-a mai rămas nimic altceva de făcut.

— Atunci să ne grăbim, altminteri va ajunge focul înaintea noastră.

Goneau din răsputeri exact în sensul şi înspre locul în care Old Shatterhand dorea să-i ducă. Din stânga se apropia Winnetou şi ceata sa, iar din dreapta Dick şi Pitt, care dăduseră foc cactuşilor. Toţi goneau în urma tâlharilor, de-a lungul dungii de nisip dintre cele două câmpuri de cactuşi, apropiindu-se de „Cuibul stafiilor”, locuinţa lui Bloody-Fox. Carlos Pellejo avusese dreptate când îi avertizase în privinţa focului care se apropia tot mai repede.

Resturile de plante, subţiri şi uscate ca foiţa de ţigară, care zăceau acolo de secole, dând naştere, din când în când, la noi vlăstare, deveniseră un adevărat fitil. Flăcările se împrăştiau mai întâi lent, de jur-împrejur, apoi începeau să alerge, să sară şi curând se înălţau cât casa. Foarte repede, întreaga suprafaţă fu cuprinsă de flăcări care nu lăsau nici o breşă. Trosnetul focului se putea auzi de departe, iar căldura care se ridica în sus crease un curent de aer tot mai puternic, devenind, până la urmă, un soi de vânt. Cu cât focul se răspândea mai mult şi înainta înspre sud, ocupând o zonă de mai multe mile pătrate, cu atât mai vizibil devenea fenomenul aşteptat de Old Shatterhand. Cerul îşi pierdu culoarea albastră, devenind, mai întâi galben pal şi apoi tot mai închis, până la cenuşiu. Mase mari, grele şi întunecate de fum erau adunate de vânt în nişte nori denşi care, încetul cu încetul, acoperiră întreaga boltă.

Curentul de aer era foarte fierbinte, nisipul arzător, iar sus începură să apară, printre norii grei, fulgerele. Începură să cadă la început stropi răzleţi, apoi tot mai mulţi, iar în cele din urmă începu să plouă, să toarne cu găleata, într-o dezlănţuire de adevărată furtună tropicală.

Între timp, emigranţii îi împuşcaseră pur şi simplu pe „vulturii” grav răniţi, le luară bunurile şi caii, iar acum aşteptau reîntoarcerea salvatorilor. La un moment dat observară formarea norilor şi simţiră stropii care cădeau... În sfârşit, se aşezară în ploaia împrospătătoare şi scoaseră la iveală toate recipientele care se puteau umple. Animalele reveniră din nou la viaţă, erau salvate şi, împreună cu ele, întreaga avere a stăpânilor care îşi puteau în sfârşit continua drumul.

Îndată ce se făcu ziuă, Bloody-Fox ajunse cu cei zece comanşi la căsuţa sa. Sanna, departe de a se speria de indieni, se bucura să vadă din nou oameni, dar, fireşte, nu uită să-şi întrebe stăpânul de negrul Bob. Fox o rugă să mai

aibă puţină răbdare şi intră în căsuţă. Când ieşi afară, purta blana bivolului alb.

— *Timb-ua-ungava!*[1] exclamă Inimă-de-fier, care se afla şi el acolo. Şi ceilalţi priveau plini de uimire la dezvăluirea enigmei care constituise nu o dată subiectul discuţiilor lor, dar nu spuneau nimic. Bloody-Fox încălecă din nou, iar ei îl urmară, părăsind oaza. Îşi ocupară locul în sud-estul pădurii de cactuşi şi începură să aştepte, privind cercetător înspre nord, unde se ridica un perete întunecat, la baza căruia se puteau zări zvâcnind flăcările.

— Focul îi va aduce pe tâlhari, îi şopti el lui Inimă-de-fier.

Amândoi aveau puştile pregătite.

Peretele de nori se apropia din ce în ce, iar aerul devenea din minut în minut tot mai apăsător. Focul se oprea, în mod firesc, la limita cactuşilor.

— Uff! exclamă unul din indieni, arătând spre nord. Vin!

Da, veneau „vulturii", dar erau doar trei. Ceilalţi fuseseră deja doborâţi. Caii lor erau scăldaţi în sudoare şi ei înşişi abia se mai puteau ţine în şa. La o mică distanţă în urma lor puteau fi văzuţi Old Shatterhand şi Winnetou, urmaţi de toţi ceilalţi, dar nu în mare viteză, fiindcă vroiau ca ultimii trei ticăloşi să încapă pe mâinile lui Bloody-Fox şi ale tovarăşilor săi.

Primul era Burton, care se afla cu mult în faţa celorlalţi doi. Văzând copacii, un miracol în plin deşert, se îndreptă spre ei, dar, zărindu-l pe Fox, care-şi strunise deja calul în aceeaşi direcţie, mormonul scoase un strigăt de spaimă. Ceilalţi doi, care se apropiau din ce în ce, trebuiau să treacă chiar pe lângă Inimă-de-fier. El îi recunoscu pe dată ca fiind participanţi la uciderea căpeteniei comanşe şi duse arma la umăr. Două împuşcături şi ambii căzură de pe cai. Indianul se apropie de ei pentru a le lua scalpurile.

Între timp, Bloody-Fox se afla în urma evlaviosului Burton,

---

[1] Spiritul deşertului.

cel mai periculos dintre toţi, pe care îl gonea spre copaci şi dorea să-l aducă până în faţa căsuţei sale. Goana fusese atât de dură, încât urmăritorul îşi pierduse blana de bivol, iar calul urmăritului se prăbuşi, aruncându-l din şa. O clipă mai târziu Fox fu lângă el, scoase pumnalul de la brâu şi înălţă braţul pentru a-i da lovitura mortală. Deodată, însă, se ridică în picioare şi scoase un strigăt de spaimă. În cădere, părul negru şi brun se desprinse de pe capul lui Burton, peruca scoţând acum la iveală o freză roşcată, tunsă scurt. Datorită goanei şi spaimei grozave, obrazul i se schimonosise şi buhăise. În cădere îşi rupsese gâtul, iar ochii lui îl priveau fix pe tânăr. Îngrozit, Bloody-Fox îl recunoscu pe Stealing-Fox, ucigaşul părinţilor săi. În timpul atacului auzise rostindu-i-se numele şi era singurul lucru pe care memoria sa îl reţinuse.

În sfârşit, sosiră în goană şi ceilalţi, în vreme ce Bloody-Fox încălecă şi se îndepărtă pentru a-şi recupera blana de bivol. Şi-o aşeză din nou peste cap şi umeri. Toţi, în afară de Old Shatterhand, fură nespus de miraţi văzându-l costumat astfel.

— Spiritul! El era spiritul! Priviţi! Fantoma din Llano Estacado! răsunară strigăte, din toate părţile.

Fox însă nu le dădu nici o atenţie. Arătă înspre cadavrul lui Burton, spunând:

— Aici zace ucigaşul! Acum e mort, iar eu n-am să aflu niciodată cine au fost părinţii mei.

New-Moon văzu cadavrul şi exclamă:

— Stealing-Fox! În sfârşit a fost omorât! Mare păcat că şi-a frânt gâtul. Îi voi rămâne veşnic dator cu-n glonte!

— Bine că e mort! spuse serios Old Shatterhand. Împreună cu el au fost zdrobiţi toţi „vulturii”, iar de acum înainte va fi linişte în deşert.

Bineînţeles că Bob era şi el prezent. Dar pe el nu-l interesa nici mortul, nici Fantoma din Llano Estacado. Ochii lui zăboveau cu nespusă curiozitate asupra negresei, iar ea îl

sorbea din priviri, de asemenea. La un moment dat, se duse drept la dânsul şi-l întrebă foarte direct:

— Tu eşti cumva Bob?

După ce acesta încuviinţă, întrebările continuară să curgă şuvoi:

— Cum o cheamă pe mama ta? Nu cumva Sanna? Ai mai văzut vreodată această poză? Îţi spune ceva?

Îi întinse vechea fotografie. Negrul aruncă o privire asupra ei şi sări din şa, scoţând urlete de bucurie. Se îmbrăţişară.

În rest, aproape nimic de adăugat. Tâlharii fuseseră învinşi, iar o ceată de comanşi se duse să-i aducă pe imigranţi. Aceştia urmau să se refacă aici, pe malurile lacului, iar apoi să fie conduşi, prin deşert, la destinaţie. Încetul cu încetul se stinsese şi focul, nemaigăsind alte materiale pentru a se hrăni în continuare. Imensul câmp de cactuşi se afla mort sub cenuşă.

Dar, la „Cuibul stafiilor”, viaţa era în toi. Bloody-Fox, eroul zilei, fu nevoit să-şi povestească de nenumărate ori întreaga viaţă care, aşa cum el însuşi spunea mereu, nu fusese decât un lung şir de întâmplări neplăcute. Era hotărât să rămână pentru totdeauna la oaza din mijlocul deşertului, iar Sanna şi Bob declarară că nu-l vor părăsi niciodată.

În orice caz, întreaga istorie era atât de palpitantă, încât nici chiar guralivul de Hobble-Frank nu-l întrerupse. Dar, de îndată ce, împreună cu Dick, Pitt şi Fred, ieşi să facă o plimbare împrejurul lacului, Juggle-Fred îl şi întrebă:

— Ei bine, Frank, acum suntem chiar la „Clubul stafiilor”. Îţi mai menţii părerea că Spiritul din Llano Estacado ar fi o fantomă adevărată?

— Taci! răspunse cel întrebat. Dacă de data asta am greşit, nu înseamnă că prin alte părţi n-or fi destule fantome. Mintea unui saxon poate pătrunde şi ceea ce mintea unui om obişnuit nu e deprinsă să înţeleagă...

— Da. Saxonia şi în special Moritzburg sunt nişte locuri

deosebite, care comunică sentimente alese, răspunse, râzând, Fred.

— Să nu-mi vii cu sentimentele tale, păstrează-le pentru tine, bătrâne scamator! Încă nu mă cunoşti nici pe departe, dar pentru că încă vom mai rămâne împreună câteva luni, mai ai timp destul pentru a mă cunoaşte şi venera. Personalitatea mea sfârşeşte prin a impune tuturor cel mai mare respect! Nu-i aşa, Dick?

— Fără doar şi poate! încuviinţă acesta, în timp ce un surâs ironic îi înflorea pe buze.

— Deci, ai auzit adevărul! De fapt, mie îmi datorezi totul, căci, dacă nu m-aş fi întâlnit, sus, la Helmers Home cu Bloody-Fox, n-aţi fi descoperit niciodată cine este cu adevărat Fantoma din Llano Estacado. Ciudat că întârziaţi atât de mult să vă exprimaţi recunoştinţa! Urmaşii voştri vor fi nevoiţi oricum să toarne în bronz ori să cioplească statuia mea, sau mai bine zis a spiritului meu. Numele meu va străluci cu litere de aur în rezervaţia naturală, unde sper că în curând lumea îmi va putea admira monumentul!

Sfârşit

POŞTA REDACŢIEI

Continuam sa publicam mai jos fragmente din corespondenţa primită de la cititori:

Dragă editură,

Vă scriu a doua oara, pentru a vă împărtăşi sentimentele mele legate de monumentala operă a scriitorului meu favorit.

Eroii lui Karl May, mulţi şi fascinanţi, graţie marelui talent de portretist, moralist şi purificator de suflete al geniului creator, trăiesc în fiecare dintre noi, cititorii, ca o prelungire in eternitate a celor trei mari componente ale vieţii umane; credinţa, speranţa şi iubirea (iubirea de frumos, iubirea de semeni, iubirea ca sentiment suprem în Univers).

Noi, cititorii, suntem miile de ramuri care îşi trag seva din bătrânul trunchi, moştenitorii unei averi uriaşe, cu rădăcinile adânc ancorare în fondul veridic al realităţilor secolului trecut.

Cu cartea în mână, citind literă cu literă opere marcante, ne îmbogăţim spiritul şi ne umplem conştiinţa de binele şi adevărul etern, de autenticele valori ale vieţii. În povestirile sale de călătorie, scriitorul ne duce îndeosebi prin Vestul Sălbatic (28 de romane) şi prin Orient (30 de romane). Aici îl urmărim in prerii şi în Munţii Stâncoşi, unde „travestit” în Old Shatterhand, caută să ne determine a ne iubi prietenii şi, a răsplăti răul cu bine; dincoace facem cunoştinţă, împreună cu dansul — care de data aceasta poartă numele Kara Ben

Nemsi — cu fii arşi de soare ai Pustiului, cărora le predică frumuseţile creştinismului.

Învăţăm să cunoaştem *Coranul,* versetele şi prescripţiile sale. Vizităm ruinele din Babilon şi Ninive sau măreaţa cetate a islamismului. Mecca, oraşul de reşedinţă al fanatismului religios musulman.

„Marhaba”-ul, adică „Bunul venit” al arabilor cu sânge fierbinte, ne întâmpină în singuraticul sat de corturi şi ni se pare că auzim larmă sălbatică de luptă când ne luăm pe urmele lui Kara Ben Nemsi prin ţara „diavolilor” kurzi („ţara celor dornici de libertate”) sau de-a lungul misterioasei jungle a Nilului sau, dimpotrivă, simţim în spatele nostru arşiţa dogorâtoare a unui Soare falnic şi triumfător pe întinderile imense de nisip ale Africii, unde eroul nostru urmează acele adevărate „caravane ale morţii” care răspândeau miasme îngrozitoare şi provocau molime prin toate oraşele prin care treceau, spre Mecca ori Medina.

La pâlpâiala focului de tabără ascultăm, cu răsuflarea tăiată, povestirile captivante despre faptele eroice, ale vânătorilor din stepă şi ale pieilor-roşii, cărora un neam de oameni lacomi de bani le contestă orice drept la viaţă. Am dori să fim la fel ca Winnetou, marea căpetenie a apaşilor, a cărui maximă de viaţă este cristalizată în cuvintele: „Omul să fie nobil, gata a veni în ajutorul altuia şi bun la suflet”.

Colonizarea americană dincolo de Munţii Appalachi, începută în 1804, se va transforma pentru „omul roşu" într-o adevărată tragedie. Veşnic tăcut, misterios, imprevizibil, indianul se va opune în zadar cu armele sale primitive la înaintarea cuceritorilor. Epopeea VestuluiSălbatic este istoria înfrângerii acestor fii ai naturii, înlăturaţi de marşul neîndurător al societăţii moderne.

Într-un „Cuvânt înainte” la romanul „Winnetou”, KarlMay se întreabă pe un ton meditativ: „Ce ar fi înfăptuit această rasă dacă i s-ar fi lăsat timp şi spaţiu pentru a-şi valorifica

forţele şi talentele, înăuntrul ei ca şi în afară? Ce forme specifice de cultură pierde omenirea prin dispariţia acestei rase? Indianul aflat astăzi pe moarte avea un caracter ferm, nu se lăsa asimilat; era oare acesta un motiv ca să-l omori, nu putea fi păstrat în viaţă?” Este deplânsă atitudinea omului alb, care nu a ştiut să preţuiască şi să valorifice la adevărata valoare experienţa de viaţă a indienilor. Din păcate, omul alb s-a mulţumit doar cu distrugerea unei rase tot mai înfloritoare, care ar fi promis multe, dacă ar fi fost lăsatăsă se desfăşoare.

Caracterul de mare scriitor, de portretist, prin prisma sentimentelor calde, reiese din câteva cuvinte care-lindividualizează, printr-o singură undă de condei, pe acel celebru indian, desprins parcă din frescele romane de la începutul erei noastre, Winnetou: „Sunt unul dintre aceia care i-au cunoscut pe indieni de-a lungul mai multor ani, şi am cunoscut îndeosebi pe unul a cărui făptură deosebit de luminoasă şi minunată sălăşluieşte adânc în inima mea, în gândurile mele. Dintre toţi prietenii, el a fost cel mai bun, cel mai credincios, oricând gata să se sacrifice pentru alţii, un adevărat tip reprezentativ al rasei sale... A fost cel mai nobil fiu al acestei naţiuni în agonie, pe care o iubescşi azi, aşa cum l-am iubit pe el. Mi-aş fi dat bucuros viaţa ca să-l salvez, precum şi el şi-a pus de mii de ori viaţa în primejdie pentru mine. Dar, în timp ce mie nu mi-a fost dată fericirea să-l scap de la moarte, el a murit salvându-şi prietenii. Şi totuşi dispariţia lui nu e decât fizică, pentru că Winnetou, căpetenia cea mare a apaşilor, va continua să trăiască în paginile cărţilor mele. Scriindu-le, voi căuta să-i ridic un monument binemeritat. Şi dacă tu, cititorule, privindu-l cu ochii minţii, vei judeca fără părtinire poporul pe care această căpetenie l-a întruchipat atât de fidel, atunci voi fi întru totul mulţumit”.

Ultima propoziţie pare a fi un adevărat testament care reuneşte sentimentele şi credinţa într-un viitor mai bun

pentru naţiunea asuprită, credinţa că noi, cititorii suntem singurii care putem judeca nepărtinitor poporul reînviat de scriitor în paginile cărţilor sale. Aidoma lui Goga din literatura noastră, May este un scriitor mesianic, însă de un mesianism pasiv, scriitorul german sperând mai mult într-o reconciliere viitoare, într-o înţelegere a idealului de viaţă indian, de către cititori. Cum s-ar spune, May redă cititorilor faptele, lăsându-i pe aceştia să judece la viitorul rasei indiene şi la şansele ei adevărate de supravieţuire.

Karl May a fost printre scriitorii adevăraţi, puţini la număr, care au posedat bogăţia nepreţuită a unei vieţi interioare nemăsurat de adâncă, precum şi darul de a putea transmite reconfortare şi pace sufletească milioanelor de oameni. În aventuri din ce în ce mai pasionante, scriitorul ne arată astfel că totdeauna binele învinge răul. De această credinţa a fost „zdruncinată" viaţa lui Karl May şi ea este aceea care ne întâmpină pas cu pas în toate romanele sale.

Celebrul pedagog Peter Rosegger scria, la puţin timp după moartea povestitorului din Radebeul (1912): „Karl May este un om minunat, care în scrierile sale a pus o bună sământă morală, umanitate, dragoste de patrie... Cred că dacă lumea nu l-ar fi avut, ar fi trebuit să pornească în căutarea unuia care să-i fie cel puţin asemănător."

Alături de Daniel Defoe, Cooper, Kipling, Wells, Verne şi Stevenson, Karl May s-a străduit să facă din povestirile sale, lecturi care să înalţe spiritul omului, să-l facă să evadeze din cuşca nevrozei cotidiene. Şi a izbutit în largă măsură, iar dovada o avem în faptul că lucrările sale s-au tipărit în milioane de exemplare, în toate limbile moderne.

Deopotrivă la tineri şi bătrâni, pleiada de raze izvorâtă din opera prozatorului ne luminează minţile şi ne înnobilează caracterele.

După apariţia lui „Winnetou"(3vol., 1893), mii şi mii de admiratori din lume i-au dovedit dragostea mulţimii

recunoscătoare, iar după moartea sa, citeam deunăzi într-un manuscris, o delegaţie de piei-roşii a venit în Europa să depună o coroană de lauri pe mormântul aceluia care, ca nimeni altul, a descris, viaţa indienilor din America. Deci scrierile sale au ajuns să fie citite şi preţuite chiar de cei cărora le-a dedicat o mare parte din opera sa. Şi este un lucru minunat!

Cum să nu fie iubit de cititori un astfel de autor?! La dânsul, în fiecare pagină, în fiecare rând, palpită viaţa intensă, răzbate nostalgia ţinuturilor îndepărtate. Orientul plin de mistere, savanele cutreierate de popoare în veşnică frământare... El s-a priceput, ca nimeni altul să îmbine concepţiile înalte despre viaţă şi moarte cu firul multicolor al aventurilor palpitante.

Un om de ştiinţă, profesoruldoctor August Lamarck, declara într-o lucrare despre Karl May, că „toate lucrările sale au un caracter profund instructiv, căci toate marile ramuri ale cunoaşterii umane sunt tratate cu exactitate ştiinţifică... Scrierile sale sunt mai instructive decât tomuri întregi de geografie, istorie naturală şi etnografie”.

A fost un om minunat. Odată ce luăm în mană cartea şi pornim la drum cu dânsul, uitam de tot ce ne înconjoară şi trăim aievea visurile noastre îndrăzneţe de călătorii prin ţinuturile pline de farmec ale globului pământesc.

În final nu-mi mai rămâne decât să urez editurilor Eden şi Pallas: Succes! Succes în realizarea planului dumneavoastră editorial, primul din istoria tiparului românesc care şi-a propus să realizeze o colecţie cu operele integrale ale ilustrului scriitor. Cinste domniilor voastre!

CĂTĂLIN SARARU Str. Doamna Ghica Nr. 1 Bloc 1, Scara I, Etaj 2, Ap. 10 Bucureşti, cod 72404

EDITURA EDEN
Piaţa Presei Libere
Corp central, Etaj 8, Camera 860
Bucureşti — Sector 1
Telefon 222.48.60

Pentru corespondenţă este
suficientă menţiunea
EDITURA EDEN
Căsuţa poştală 33—99
Bucureşti

Coli de tipar: 33
Bun de tipar: 18.11.1997
Tiparul executat la
Imprimeria „ARDEALUL” Cluj-Napoca
B-dul 21 Decembrie nr. 146
Comanda nr. 70281

karl may

OPERE

VULTURII DEȘERTULUI

Sub coperțile aceleași cărți, sunt întrunite două romane, având în centrul lor pe vestiții **Winnetou** și **Old Shatterhand**, precum și pe hazoșii Hobble-Frank, Pitt Lunganul și Dick Rotofeiul, într-o acțiune fluidă, plină de neprevăzut. Două romane despre Vestul Sălbatic, cu numeroase capitole memorabile.

FIUL VÂNĂTORULUI DE URȘI: După urme • Hobble-Frank • În adăpost • Old Shatterhand • Winnetou • La șoșoni • Ursul cenușiu • Aventurile lui Frank și Bob • Cel fără de nume • Vulturii din stânci • În cea mai mare primejdie • La gura iadului.

FANTOMA DIN LLANO ESTACADO: Bloody-Fox • O gaură în frunte • Vulturii deșertului • Inimă-de-fier • Spionul • Ora fantomelor • Bănuiala • Valea cântătoare • Fără mască.

Sub tipar: **PRIN PUSTIU ȘI HAREM**, roman ce deschide un ciclu de șase volume cu **Kara Ben Nemsi**

Lei 15.600 + 350 T.L. = 15.950